Giới thiệu Ông Xã Chuẩn Sói Ca

Không chấp nhận được sự thật trong truyện Ông Xã Chuẩn Sói Ca của tác giả TueNghiAn, Dung Nguyen, khi chứng kiến cảnh bạn thân cùng người yêu của mình đang lăn lộn trêngiường thì cô đã dứt khoát biến hắn trở thành người yêu cũ còn cô cướingay một anh chàng ngôn tình sủng tỉ phú hào hoa phong độ.Đối với người ngoài thì hắn là một công tử tài hoa, tiền đồ mở rộng, cố phán rực rỡ.Với cô hắn là môt người chồng tốt, chăm sóc gia đình chu đáo, luôn chiều vợ và khiến cô trở thành người hạnh phúc nhất.cô xoa chỗ eo đau, kháng nghị một cách bất mãn: "Tối nay ah ngủ ở sofa đi còn em ngủ ở giường"Hắn xô ngã cô xuống sofa và nói: "Được, anh ngủ trên sofa còn em ngủ trên người anh". Cùng đọc truyện online ủng hộ tác phẩm các bạn nhé.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Bội Phản.

-Văn Bình, anh đừng đi....

Đan Nghi giơ tay ra kéo lấy tay áo Văn Bình, giống như một đứa trẻ cầu xin anh đừng đi vậy.

Đã sắp tròn 18 tuổi rồi mà Đan Nghi lại có trí óc như của đứa trẻ lên 3 vậy.

- Kệ nó đi, một con bé ngớ ngẩn thôi để ý làm gì?

Đường Sa Sa vừa nói vừa ôm chặt lấy tay Bạch Văn Bình, đôi gò bồng đảo quá cỡ cứ cọ sát vào người hắn ta.

Bạch Văn Bình tiện tay bóp mạnh lên cặp tuyết lê đó mấy cái.

Cơ thể Đường Sa Sa mềm nhũn tựa như không xương đu trên người Bạch Văn Bình , buông lời lả lơi:

- Đi nào. Đừng để ý con ngốc này nữa. Em mới mua một bộ đồ ngủ liền thân bằng ren với một chiếc quần lót lọt khe nữa, anh có muốn ngắm em mặc không?

- Có.Có chứ...!

Bạch Văn Bình như bị câu mất hồn vậy ,vội vàng đáp lại.

Ba tháng trước, một vụ tai nạn giao thông xảy ra khiến Đan Nghi bị thương ở đầu, khi tỉnh lại thì trở nên ngây ngây dại dại... Thậm chí đến người yêu của mình cùng cô bạn thân công khai ân ái trước mặt cũng không hề hay biết gì.

Đường Sa Sa kéo lấy tay Bạch Văn Bình lôi đi, lại bị Đan Nghi kéo lại:

- Anh Văn Bình, anh đừng đi mà, Nghi Nghi sợ lắm. ..

Đường Sa Sa đã hết kiên nhẫn :

- Đan Nghi buông tay ra !Nhanh lên !

- Không mà ! Không mà !

Đan Nghi chu chu môi nũng nịu.

Đường Sa Sa giơ tay tặng cho Đan Nghi một cái bạt tai trời giáng.

- Buông tay!

Đan Nghi bị một cái bạt tai làm ngất đi, gục đầu trên bàn, không chút cử động.

Đường Sa Sa lôi Văn Bình đi ra ngoài, Bạch Văn Bình thấy Đan Nghi bất tỉnh như vậy không khỏi lo sợ:

- Có khi nào cô ta chết rồi không? Cô thiên kim tiểu thư này không được chết,cô ta vẫn đang còn đống tài sản thừa kế đó.

- Không dễ chết thế được đâu !

Đường Sa Sa ra tay cởi bỏ chiếc váy trên người , để lộ ra bộ nội y gợi cảm:

- Thế nào? Có đẹp không?

Bạch Văn Bình, nước dãi sắp chảy ra khỏi miệng mà ngắm nhìn thân hình bốc lửa của ả, cũng quên luôn sự sống chết của Đan Nghi.

Hắn cất bước rời khỏi căn phòng của Đan Nghi,đè Đường Sa Sa xuống ghế ở phòng khách....

..... âm thanh hoan ái vang lên không ngừng, nhiệt độ trong phòng khách cũng như tăng lên theo từng nhịp thở của đôi nam nữ...

.....

Đầu Đan Nghi đau nhức khủng khiếp,cô cố gắng ngẩng đầu dậy,mãi một lúc lâu mới nhận ra mình đang ở trong phòng ngủ.

Đau đầu quá.

Việc gì đã xảy ra?

Cô lấy ngón tay ấn vào hai bên thái dương,kí ức vỡ vụn cuối cùng cũng khôi phục...

Ba tháng trước, cô bị một chiếc xe đâm trọng thương, đầu bị va đập mạnh, đến bệnh viện bác sĩ đã nói, trong não của cô có một phần bị máu tụ chèn vào dây thần kinh, tạm thời cũng không thể tiến hành phẫu thuật được.

Từ đó, trí não của cô cứ thế bị suy giảm và thế là cô trải qua 3 tháng sống cuộc sống ngây ngây dại dại...

Nói đến đây cô cũng thấy lạ, ba tháng vừa qua đầu óc cô không được minh mẫn như vậy, cái gì cũng không hiểu... Vậy mà bây giờ những kí ức trong ba tháng ý vẫn hiển hiển rõ ràng trong đầu cô.

Đặc biệt là những kí ức liên quan tới việc lén lút quan hệ giữa Bạch Văn Bình và Đường Sa Sa, tất cả mọi thứ đều khắc sâu, rất sâu...

Thì ra từ trước khi cô gặp nạn, bọn họ cũng đã lén lút qua lại với nhau rồi... Sau khi cô bị thương ở đầu thì bọn họ lại càng ngang nhiên cặp kè, thậm trí còn thoải mái có những hành động thân mật trước mặt cô.

Bạch Văn Bình ở cạnh Đan Nghi vốn cũng chỉ vì khối tài sản kếch sù của gia đình cô mà thôi....

Nghĩ tới đây, trái tim Đan Nghi đau đớn, như muốn ngừng thở luôn vậy.

Và ngay lúc này đây, ngoài phòng khách phát ra tiếng thở dốc của Bạch Văn Bình quyện vào tiếng rên rỉ của Đường Sa Sa... chả cần phải nói cũng biết chuyện gì đang diễn ra...

Những chuyện xảy ra ngay lúc nãy cũng hiện hiện ngay trong đầu cô.

Haha, cô phải cảm tạ Đường Sa Sa vì cái bạt tai trời giáng khi nãy mới đúng.Chính cái bạt tai ấy đã giúp cho đầu óc cô tỉnh táo trở lại.

Nếu không thì không biết cô sẽ ngây ngây dại dại như vậy đến bao giờ nữa... Và cũng không biết sẽ bị hai người bọn họ dày xéo, lừa dối đến khi nào...

Đan Nghi cắn chặt môi, hai kẻ tiện nhân,lừa dối cô, lăng mạ cô...

.... Cô sẽ bắt chúng phải trả giá thật đắt, thật đắt....! Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Đợi đến khi tiếng động ở phòng khách ngừng hẳn, truyền đến tiếng mở cửa, đóng cửa... Đan Nghi mới ngồi dậy, thay quần áo và đi tới bệnh viện.

Sau khi gặp tai nạn, cô đã không được chữa chạy cẩn thận, mà cứ ngây ngây ngô ngô sống như thế trong suốt ba tháng trời.

Bây giờ may mắn mà tỉnh táo lại, cô cần phải đến bệnh viện để kiểm tra lại toàn bộ.

Nghĩ đến bản thân vốn con nhà hào môn, từ nhỏ thông minh lanh lợi, thật không ngờ sau một vụ tai nạn giao thông lại có thể bị Bạch Văn Bình cùng với Đường Sa Sa ức hiếp , lăng mạ suốt ba tháng liền như này.

Nhiệm vụ cấp bách bây giờ là đi kiểm tra sức khỏe bản thân xem tình hình thế nào... Sau đó mới đến việc tính sổ với đôi cẩu nam nữ kia.

Đến viện, các bác sĩ đã tiến hành một cuộc kiểm tra sức khỏe toàn diện cho cô.

Đan Nghi ôm một loạt các giấy tờ ghi kết quả kiểm tra... thở phào nhẹ nhõm.

Cô nghĩ đến lời bác sĩ :

- Lúc trước , đầu của cô bị va chạm mạnh gây tụ máu trong não dẫn tới việc dây thần kinh bị chèn ép, trí lực giảm sút. Ba tháng vừa qua chỗ máu tụ ấy đã tan dần và mới đâu não của cô lại gặp một va chạm mới, vừa hay làm tan chút máu tụ còn lại không nhiều đó... Nên bây giờ đã không còn vấn đề gì đáng ngại nữa... Nhưng cô vẫn cần đến viện để kiểm tra định kì thường xuyên.

Xem ra, đúng là nhờ cái bạt tai trời giáng mà Đường Sa Sa tặng cô đã giúp không nhỏ cho sự hồi phục của cô ...

Trước cửa chính,một người thanh niên cao lớn bước vào, khí chất không tồi, khoác trên người bộ quần áo com lê phẳng phiu hợp mốt càng toát lên vẻ lịch lãm hào hoa của anh ta.

Anh ta bước từng bước nhanh về phía này,nét mặt nghiêm nghị, hàng lông mày thì hơi nhíu lại.

Người trợ lí đi bên cạnh anh ta cất tiếng đầy lo lắng :

- Bác sĩ nói, lão phu nhân cần lập tức làm phẫu thuật...nhưng ... nhưng... lão phu nhân nói , không nhìn thấy ngài đưa vị hôn thê về gặp thì bà sẽ nhất định không làm phẫu thuật...

Lục Thượng Hàn giơ cánh tay dài lên, dùng ngón tay thon dài bóp mạnh nơi giữa hai hàng lông mày, đến tận khi nơi đó đỏ ửng lên mới thôi.

Ngay lúc đó, Đan Nghi ôm đống giấy tờ, trong đầu đang mải nghĩ ngợi chuyện gì, không để ý đường đi và cứ thế lao vào người Lục Thượng Hàn.

Giấy tờ rơi tung tóe,Đan Nghi vội cúi xuống nhặt, cũng không quên kèm lời xin lỗi với người bị cô va vào.

Người trợ lí thấy vậy định cất tiếng trách mắng Đan Nghi, Lục Thượng Hàn ra hiệu cho anh ta lui xuống.

Đan Nghi nhặt xong giấy tờ, đứng dậy... giờ mới nhìn kĩ người thanh niên mình vừa va phải là ai. Cô ngập ngừng :

- Hàn thiếu gia...

Đan Nghi nhận ra Lục Thượng Hàn, trong những bữa tiệc do gia đình tổ chức ,cô và anh cũng đã gặp anh vài ba lần.

Anh ta là một thiếu gia có tài,vẫn được mọi người trong giới yêu quý ngưỡng mộ mà gọi là thiên tài nhỏ tuổi. Mới ngoài 20 tuổi đã là một trong những kì tài thương nghiệp của quốc gia X, dường như không một ai trong nước là không biết đến anh ta.

Nhưng Đan Nghi vẫn khá nhỏ tuổi, gặp anh lần đầu cô vẫn đang là nữ sinh trung học, còn anh đã lăn lộn trong chốn thương trường nhiều năm. .. Nên giữa họ cũng không có nhiều sự tiếp xúc.

- Đan Nghi !

Lục Thượng Hàn khẽ gọi tên cô.

Đan Nghị bất ngờ vì anh vẫn nhớ tên cô, mỉm cười:

- Thật trùng hợp,Hàn thiếu gia ! Tôi có chút việc nên xin phép đi trước đây ạ !

- Đan Nghi...!

Lục Thượng Hàn giơ cánh tay dài kéo lấy tay Đan Nghi.

Đan Nghi ngạc nhiên, quay đầu lại:

- Hàn thiếu gia, có việc gì sao?

- Giúp tôi hoàn thành một việc...

Giọng nói của anh rất hay, mỗi từ nói ra đều khiến người khác bị hút hồn.

Câu nói này không mang ngữ điệu của việc cầu xin, nhờ vả mà như một câu mệnh lệnh...

Nhưng thật kì lạ, Đan Nghi không cảm thấy khó chịu vì câu mệnh lệnh đó, cô ngước đôi mắt to tròn nhìn anh:

- Việc gì vậy ạ ?

- Làm vị hôn thê của tôi !

Lục Thượng Hàn trả lời đơn giản, dứt khoát.

Đan Nghi có chút bất ngờ,trong đôi mắt to tròn của cô phản chiếu gương mặt tuấn tú của anh...

3 phút sau, Đan Nghi và Lục Thượng Hàn đã có mặt trong phòng bệnh của Lục lão phu nhân. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Em Vui Là Được !

Lục lão phu nhân cố gắng mở to đôi mắt yếu ớt của mình ra , trên khuôn mặt đầy những nếp nhăn ấy hiển hiện nụ cười hài lòng.

Bà nắm lấy tay Đan Nghi, nhìn sang Lục Thượng Hàn :

- Đây là thiên kim tiểu thư của Đan gia?

- Vâng, thưa bà.

Đan Nghi mỉm cười trả lời.

Lục lão phu nhân run run tháo chiếc vòng ngọc trên tay xuống... khi mà Đan Nghi vẫn chưa kịp có phản ứng gì thì bà đã đeo chiếc vòng ấy lên tay cô rồi, bà nở nụ cười hiền từ :

-Đây là bảo bối gia truyền của Lục gia ta, con hãy giữ gìn cẩn thận nhé!

Đan Nghi ngơ ngác, không biết nên phản ứng thế nào. Lục lão phu nhân quay sang phía Lục Thượng Hàn :

- Thượng Hàn, chuẩn bị phẫu thuật được rồi!

Lục Thượng Hàn thở phào nhẹ nhõm, như trút được một gánh nặng tích trữ trong lòng bấy lâu nay.

Bà nội cuối cùng cũng chịu làm phẫu thuật... thật may !

Đan Nghi đến gần bên anh, cất tiếng :

- Hàn thiếu gia, cái vòng ngọc này.... trả lại cho ngài...

Đây là bảo bối gia truyền của nhà họ Lục nên lẽ dĩ nhiên là cô không thể giữ được.

Cô giơ tay tháo chiếc vòng nhưng kì lạ, chiếc vòng như bị gắn chặt vào tay cô vậy, cơ bản là không thể tháo ra được.

Lục Thượng Hàn nghiêng đầu nhìn cô,ánh nắng chiếu lên khuôn mặt cô,mái tóc mỏng nơi bờ trán khẽ bay bay ... đường nét khuôn mặt cô càng trở nên

mềm mại đáng yêu, cũng rất cuốn hút...

Nhưng không biết vì sao , trên khuôn mặt ấy lại có nét u sầu đầy đau thương ?

Ở trước mặt anh, cô hình như đã vô ý để lộ ra nét ngọt ngào cũng như sự mềm yếu nhất của bản thân... mà chính cô cũng không thể diễn tả được ...

Nhìn cô, bất giác trả lời :

- Em đeo đi !

- Làm vậy sao được ? Đây là bảo bối của Lục gia, tôi không thể tùy tiện chiếm lấy được.

Đan Nghi cười ,nói.

Nhưng cô đã tìm mọi cách mà vẫn không thể nào tháo được chiếc vòng ra khỏi tay.

Lục Thượng Hàn vươn cánh tay, cầm lấy tay Đan Nghi lôi về phía trước mặt anh... Nhìn thấy tay cô đỏ ửng lên vì dùng sức để tháo vòng ngọc ra , ánh mắt anh thoáng chút không vui.

Anh nhẹ nhàng :

- Làm vị hôn thê cua tôi không tốt ư?

"…. " Đan Nghi nghĩ rằng anh đang trêu cô nên cười và nói :

- Tôi có người yêu rồi !

Cô nghĩ đến Bạch Văn Bình, đôi mắt đượm buồn ----- cũng chỉ còn là người yêu cũ mà thôi.

Lục Thượng Hàn nhíu mày :

- Cho hắn thành người yêu cũ đi !

- Hàn thiếu gia thích đập chậu cướp hoa vậy sao?

Đan Nghi trêu anh.

Ánh mắt Lục Thượng Hàn nhìn qua đống giấy tờ mà cô ôm trên tay :

- Ngay cả bệnh viện cũng không đưa em đến thì không phải nên sớm cho anh ta thành người yêu cũ sao?

Lời nói của anh như nói hộ cho chính trái tim cô.

Bạch Văn Bình đâu chỉ đơn giản là không đi cùng cô tới viện, thậm chí hắn còn muốn cô cứ tiếp tục ngây ngây dại dại như vậy để hắn và Đường Sa Sa dễ dàng chiếm lấy tài sản của cô cơ mà.

Nét u sầu thoáng qua giây lát, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh :

- Được. Vị hôn thê thì vị hôn thê. Nhưng mà Hàn thiếu...

-Những gì em muốn tôi đều sẽ đáp ứng, chỉ cần em vui là được !

Dường như biết trước Đan Nghi sẽ ra điều kiện nên anh lập tức nhận lời.

- Tôi vẫn chưa đủ 18 tuổi, nên hãy đợi tới sau khi tôi 18 tuổi thì Lục gia mới công bố về thân phận vị hôn thê của tôi, được không?

Đôi mắt sáng long lanh của cô nhìn anh.

Bạch Văn Bình và Đường Sa Sa vẫn nghĩ rằng cô là kẻ điên, vậy thì cô phải dùng thân phận kẻ điên này để xử lí bọn chúng chứ.

Lục Thượng Hàn không chút do dự:

- Được !

Đan Nghi thấy Lục lão phu nhân an toàn ra khỏi phòng phẫu thuật :

- Hàn thiếu gia, tạm biệt !

Nói xong, cô ôm đống giấy tờ rồi rời đi, rất nhanh cô đã đi khuất tầm mắt của Lục Thượng Hàn.

Lục Thượng Hàn quay sang ra lệnh cho trợ lí :

- Đi tìm hiểu xem, vì sao Đan Nghi lại phải đi kiểm tra tổng thể như vậy. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Người trợ lí rất nhanh chóng đã trở về :

- Thiếu gia,điều tra ra rồi. Ba tháng trước, Đan Nghi tiểu thư gặp tai nạn giao thông, đầu bị va đập mạnh, trí lực giảm sút giống như một đứa trẻ lên ba vậy.

Lục Thượng Hàn nhíu mày, vừa xong Đan Nghi đến đây để kiểm tra lại vết thương ở đầu ư?

Trợ lí tiếp tục :

- Bạn trai cô ấy là Bạch Văn Bình không những không đưa cô ấy đi làm phẫu thuật mà còn giấu không cho Đan gia biết việc cô ấy bị thương , một mình hắn chăm sóc cho Đan tiểu thư.

Nói là chăm sóc nhưng thật ra là Bạch Văn Bình cùng với Đường Sa Sa - bạn thân của Đan tiểu thư đã có mối quan hệ bất chính với nhau... chúng thỏa sức sử dụng thẻ tín dụng của Đan tiểu thư , lại còn ngày càng to gan thực hiện những hành vi bì ổi ngay trước mặt cô ấy...

Lông mày Lục Thượng Hàn càng lúc càng nhíu chặt hơn.

Khi nãy cô ấy nở nụ cười tươi tắn như hoa vậy, có lẽ tình hình giờ đã tốt hơn rồi chứ?

Trợ lí tiếp tục :

- Bác sĩ nói, hiện tại vết máu tụ trong não cô ấy đã tan dần, trí não cô ấy đã hồi phục hoàn toàn rồi thưa thiếu gia.

Lục Thượng Hàn gật đầu:

- Chú ý theo sát mọi hành động của Đan Nghi cùng với hai kẻ kia nữa.

- Vâng, thưa thiếu gia.

..... Đan Nghi về đến ngôi nhà thuộc sở hữu của cô nằm bên cạnh một trường đại học lớn, cô liền gọi điện cho dì Dương.

Dì Dương vốn là một bảo mẫu chuyên nghiệp, là tâm phúc của mẹ cô, cũng là người chăm sóc cho cô từ tấm bé.

Năm ngoái khi Đan Nghi thi đỗ vào trường đại học này và chuyển đến đây ở thì đã không cho bà theo cùng đến.

Với lại khi ấy, Bạch Văn Bình đã tỏ tình với cô... cô cũng muốn mình có một cuộc sống sinh viên tự do tự tại nên càng không chịu cho người nhà sắp xếp người đến phục vụ mình.

Nhưng bây giờ, Đan Nghi biết, cô cần có sự giúp đỡ của dì Dương.

- Dì Dương, từ ngày hôm nay dì có thể đến đây với con được không?

Giọng Đan Nghi đầy ngọt ngào ,nũng lịu, ở trước mặt dì Dương, cô mãi mãi vẫn là đứa trẻ ngây thơ, vô lo vô nghĩ như ngày nào mà thôi.

Dì Dương lập tức đồng ý :

- Được chứ , Nghi Nghi... con cuối cùng cũng chịu cho ta đến để chăm sóc con rồi sao? Hãy đợi ta, ta lập tức đi đặt vé máy bay.

Đặt điện thoại xuống, Đan Nghi liền mang hết những hồ sơ , giấy tờ ghi kết quả kiểm tra sức khỏe của mình đi đốt , không để cho Bạch Văn Bình và Đường Sa Sa phát hiện ra cô đã bình phục.

Cô muốn xem, đôi cẩu nam nữ này còn muốn làm những gì nữa.

Đan Nghi mở ví ra xem thì phát hiện thẻ tín dụng của mình đã biến mất.

Hai tấm thẻ đó là loại thẻ VIP, Đan gia sẽ thanh toán theo tháng , hoàn toàn có thể tùy ý sử dụng...

Mặc dù không cầm thẻ trong tay nhưng dùng điện thoại kiểm tra những thông tin giao dịch .... Quả nhiên, hai kẻ họ cầm thẻ và mua không ít đồ giá trị.

Không những chỉ mua quần áo, túi sách, mĩ phẩm hàng hiệu cao cấp mà hai người họ còn mua cả những món đồ chơi tình dục, dầu bôi trơn các loại... Mọi thông tin đều được ghi rõ ràng trên danh mục mua sắm...

Thật khiến người khác buồn nôn mà !

Cô cất điện thoại đi, mở ngăn kéo,cô từng để ở đấy rất nhiều món trang sức đắt tiền...

Đối với cô mà nói, những món đồ đó thật ra không hề quá quý giá, mỗi dịp lễ tết , sinh nhật cô đều được tặng không ít.

Để tiện sử dụng nên khi đến đây học cô đã mang hết những món trang sức đó đến.

Giờ cô nghĩ, trong 3 tháng vừa qua, Đường Sa Sa chắc chắn đã lấy đi không ít.

Quả nhiên, bây giờ trong ngăn kéo chỉ còn sót lại mấy thứ đồ gần như không có giá trị mà thôi... Đó đều là những thứ do Đường Sa Sa dùng để lừa cô để đổi những món trang sức đắt tiền kia.

Trả trách vì sao bọn chúng không báo tin cho Đan gia biết về việc cô gặp nạn.

Chỉ cần Đan gia một ngày không biết việc cô bị nạn thì đối với chúng, cô chính là một cây ATM cho chúng rút tiền một cách vô điều kiện, mọi lúc mọi nơi... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Đan Nghi nắm chặt bàn tay, thẻ tín dụng cũng được, trân châu ngọc ngà đá quý cũng kệ ...

Từ ngày hôm nay, cô sẽ lấy lại tất cả !

Lấy của cô những gì thì cô sẽ bắt Bạch Văn Bình và Đường Sa Sa phải hoàn trả hết...

Ăn những gì của cô thì cũng phải nôn hết ra mà trả....

Cô cứ ngồi vậy ..... suy nghĩ miên man....

.....

.....tiếng chuông cửa vang lên...

Là Đường Sa Sa hay Bạch Văn Bình đã về?

Cô vội chạy ra đến cửa thì thấy dì Dương đang đứng đó.

Nhìn thấy người dì thân thương , người chăm sóc cô từ thuở bé, đến bên cô trong lúc này, cô xúc động muốn rơi nước mắt.

Cô mở cửa, lao vào lòng dì Dương.

Dì Dương cảm nhận thấy tâm trạng của Đan Nghi có gì đó không bình thường, vội hỏi :

- Sao vậy ? Nghi Nghi? Ở đây có ai dám bắt nạt con ư? Là Bạch Văn Bình sao? Dì sẽ giúp con mắng cho cậu ta một trận !

- Không phải đâu dì !

Đan Nghi đáp lại,điều chỉnh lại tâm trạng bản thân :

- Con và anh ta sớm đã kết thúc rồi!

Từ ngày cô bị tai nạn, mối tình ấy đã chấm hết rồi...

Dì Dương cũng không hỏi thêm gì nữa.

- Từ giờ trở đi Dì sẽ lại chăm sóc cho con, tuyệt đối không cho phép ai ức hiếp con nữa ...

- Con cảm ơn dì !

Cô cười và nói tiếp :

- Mặc dù con và Bạch Văn Bình đã chấm dứt, nhưng có một số thứ con còn chưa đòi lại được... Nên Dì đừng đánh rắn động cỏ... Hãy để con từ từ đòi lại...

- Con không cho gia đình biết để giúp con sao?

- Con sẽ tự mình đòi lại hết.

Đan Nghi mỉm cười.

- Con lớn rồi, không phải sao?

Dì Dương cũng cười :

- Uh. Con lớn thật rồi, cũng cao hơn, nhưng con gầy đi nhiều quá. Cuộc sống của sinh viên có vẻ không đơn giản chút nào...

Dì Dương bỏ hành lí xuống, định vào bếp làm đồ ăn cho cô.

Đan Nghi kéo lấy tay Dì :

- Dì Dương, con muốn phiền Dì giúp con mua một căn nhà ở ngay khu giữa của tầng này, con không muốn sống trong căn nhà này nữa . Nhưng căn này vẫn cần phải giữ lại vì con còn chút việc.

Nghĩ tới việc nơi này đâu đâu cũng có dấu vết, hơi thở của Bạch Văn Bình cùng Đường Sa Sa là cô lại thấy buồn nôn.

Dì Dương lập tức đồng ý :

- Được, giờ ta lập tức đi làm thủ tục mua nhà.

Nói xong liền cất bước đi ra ngoài.

Đan Nghi thu dọn đồ đạc của mình, chỉ mang đi những đồ cần thiết, còn lại không quản.

Toàn bộ căn nhà vẫn giữ nguyên hiện trạng ...

Lát sau dì Dương về, nói :

- Nghi Nghi, ở tòa nhà này mỗi tầng đều chỉ có 2 căn hộ... các tầng khác đã bán hết, chỉ còn tầng này có thừa một căn, nhưng người chủ đó chỉ cho thuê chứ không bán... Dì đã giúp con thuê lại căn đó rồi .

- Dạ. Thế cũng được dì ạ !

Đan Nghi không quá để ý vấn đề thuê hay mua, xách đồ đạc lên rồi sang ngay căn nhà bên cạnh.

Dì Dương cũng đi theo sang.

Hai căn nhà sát nhau , cơ bản là giống nhau về thiết kế... Nhưng căn hộ này có vẻ sang trọng hơn căn hộ cũ của Đan Nghi.

Nối thất được bố trí rất đẹp, Đan Nghi thấy rất hài lòng.

.....

Đêm này, là một đêm đầu tiên sau vụ tai nạn mà Đan Nghi có thể ngủ ngon ngủ sâu như vậy.

Sáng hôm sau, Đan Nghi nghe thấy tiếng động phát ra từ căn hộ cũ của mình, cô liền ra hiệu cho dì Dương ở lại trong nhà, mình thì đi sang đó gõ cửa.

Cửa mở ra, Bạch Văn Bình và Đường Sa Sa hết sức ngạc nhiên:

- Đan Nghi sao cô lại ra ngoài rồi?

- Đầu cô ta không được bình thường, anh hỏi cô ta làm gì, lãng phí nước miếng.

Giọng điệu chanh chua, cay nghiệt của Đường Sa Sa cất lên.

Nếu không xảy ra vụ tai nạn kia.. .thì Đan Nghi thật khó mà tin được đây chính là cô bạn gái thân thiết, vốn luôn tìm cách tiếp cận, nịnh bợ mình từ thời trung học đến giờ.

Đan Nghi nở nụ cười ngây thơ :

- Người nhà e đến, em thấy rất vui....em xuống bên dưới để đón họ... mà không đón được... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Vừa nghe Đan Nghi nói vậy, Đường Sa Sa cùng Bạch Văn Bình đều sợ muốn chết...

Đan gia nhà to nghiệp lớn, đối với Đan Nghi lại hết mực yêu chiều... Bạch Văn Bình và Đường Sa Sa cũng chỉ dám lợi dụng lúc này có một mình Đan Nghi, hơn nữa lại bị thương ở đầu nên mới ức hiếp , lừa dối, lợi dụng cô.

Giờ nghe nói người nhà Đan gia đã đến, chúng sợ hãi đến mức sắc mặt trắng bệch cắt không ra hột máu .

Đan Nghi lại ngây ngô lên tiếng :

- Là dì Dương đến , dì mang cho e thêm ít đồ trang sức đến nữa. Dì bảo là sắp tới sinh nhật em rồi nên dì lựa ít đồ trang sức đẹp mang đến cho e.

Đan gia là một danh gia vọng tộc, kinh doanh chủ yếu là về châu báu, đá quý ,đồ trang sức...Mỗi lần đến sinh nhật của mình thì Đan Nghi đều nhận được không ít những đồ trang sức quý.

Năm nay là sinh nhật thứ 18 thì có thể sẽ nhận được nhiều đồ trang sức đẹp hơn, quý hơn...

Ánh mắt Đường Sa Sa sáng rực lên, lộ rõ vẻ tham lam thèm khát... ả thì thầm bên tai Bạch Văn Bình :

- Đan Nghi lại sắp nhận được không ít đồ quý, em sẽ tìm cách lấy cho bằng được.

-Nhưng người nhà cô ta đến rồi, với trí não bây giờ của cô ta em nghĩ sẽ không bị lộ sao?

Bạch Văn Bình nói đầy lo lắng.

Đường Sa Sa nhìn sang phía Đan Nghi, thấy cô đang ngây ngô nghịch ngón tay, hình như không hề để ý đến mối quan hệ giữa Bạch Văn Bình và ả... Dường như nghe không hiểu những gì họ đang nói.

Đường Sa Sa tiếp tục nói :

- Việc này cứ để em lo, anh đừng quản. Người đến là dì Dương, cũng chả phải người nhà cô ta... chỉ là một bảo mẫu mà thôi có gì mà phải lo lắng ?

Nghe đến đây, Bạch Văn Bình có vẻ yên tâm hơn :

- Vậy được. Giao cho e giải quyết đấy.

- Anh cứ đợi tin tốt của em đi.

Đường Sa Sa ném cho Bạch Văn Bình cái nhìn đầy khêu gợi.

Bạch Văn Bình ném cho Đan Nghi một vật gì đó :

- Bữa sáng của cô, tôi đi làm đây .

Đan Nghi cố tỏ vẻ ngây ngô, dễ thương :

- Cảm ơn anh Văn Bình!

Gọi Bạch Văn Bình như vậy , Đan Nghi thấy thật buồn nôn... mở chiếc túi mà Bạch Văn Bình ném cho , chỉ thấy bên trong là hộp bánh rẻ tiền cùng với hộp sữa không có tem mác.

Ba tháng qua Bạch Văn Bình cùng Đường Sa Sa đã dùng những món đồ như này để lừa , dụ dỗ cô.

Đan Nghi không hề muốn động đến những thứ đó nữa.

Đường Sa Sa kéo lấy tay Đan Nghi, lôi nàng ra ngồi trên xô pha :

- Nghi Nghi , dì Dương giờ đang ở đâu? Đồ trang sức bao giờ được đưa đến?

Đan Nghi vẫn cười một cách đơn thuần, vô tư như một đứa trẻ, vẫn như khi não bị thương vậy.

Cô cười trả lời :

- Dì Dương nói dì muốn tặng cho em một sợi dây chuyền kim cương đẹp nhất .Nhưng dì bảo dì muốn mang những món trang sức cũ của em về lau rửa cho sạch đã . Sau đó sẽ đưa luôn sợi dây đẹp nhất kia cho em kèm với những món trang sức cũ kia.

Đan Nghi cố tỏ vẻ không hiểu gì, nói với Đường Sa Sa :

- Đến khi đó , em sẽ đưa sợi dây chuyền đẹp nhất kia cho chị đeo... vì chị Sa Sa là người đẹp nhất mà..

Đường Sa Sa mừng thầm, lại sắp kiếm được không ít đồ quý giá từ tay Đan Nghi rồi..

Nhưng nghĩ đến những món trang sức cũ của Đan Nghi đã bị mình đem đi cầm hoặc bán để lấy tiền tiêu thì Đường Sa Sa lại không khỏi đau đầu.

Đan Nghi chủ động rút điện thoại ra đưa cho Đường Sa Sa nhìn sợi dây chuyền kim cương mà mình sắp được tặng.

Trên bức hình, sợi dây chuyền phát ra ánh sáng lấp lánh lấp lánh... Đường Sa Sa lúc trước cũng đã xem qua quảng cáo về sợi dây chuyền này. Sợi dây chuyền này có giá trên trăm tỉ.

Nếu như có thể lấy được từ tay Đan Nghi sợi dây này thì phát tài lớn rồi !

Đan Nghi lén quan sát xem thái độ của Đường Sa Sa thế nào... thấy thời cơ chín muồi liền lặng lẽ gửi cho dì Dương một tin nhắn.

Đêm qua cô đã bàn bạc xong với dì Dương rồi.

Tin nhắn gửi đi một lúc thì dì Dương đã đến gõ cửa.... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Đường Sa Sa ra mở cửa , giật mình, không ngờ dì Dương đến sớm vậy.

Đường Sa Sa vốn là người bạn gái thân thiết của Đan Nghi nên dì Dương cũng đã gặp ả nhiều lần. Dì cười, nói :

- Sa Sa à, những món đồ trang sức của Nghi Nghi cần phải được lau chùi lại rồi, hôm nay dì đến giúp thu dọn mang đi... Đợi khi nào lau rửa sạch sẽ thì lại mang qua... à đúng rồi người nhà Đan gia còn chuẩn bị tặng cho Đan Nghi một sợi dây chuyền kim cương nữa... Đến hôm này ta sẽ mang một thể qua luôn.

Đường Sa Sa sợ mọi việc bị vỡ nở, nhưng lại muốn chiếm đoạt được sợi dây kim cương kia, vội vàng ngăn dì Dương lại :

- Dì Dương , để con giúp Đan Nghi thu dọn mấy món trang sức đó cho, thu dọn xong con sẽ mang qua đưa dì. Dì mới đến đây, chắc cũng mệt rồi, nên nghỉ ngơi nhiều một chút.

Dì Dương nói vài lời khách sáo rồi lại bày tỏ sự tin tưởng của mình với Đường Sa Sa , nói :

- Vậy cũng được, vừa hay ta cần đi thăm một người bạn ở gần đây. Nhưng 3 hôm nữa ta phải về rồi, những món đồ đó con cố gắng thu dọn giúp ta nhé.

- Được ạ, dì cứ để con lo.

Đường Sa Sa nói chắc như đinh đóng cột.

Dì Dương rời đi.

Đan Nghi ngồi trên xô pha, miệng vẫn cứ nở nụ cười như vậy... giống như chẳng quan tâm đến mọi chuyện xung quanh, không nghe thấy không nhìn thấy gì khác lạ...

Đường Sa Sa vuốt vuốt ngực, thở phào nhẹ nhõm... May mà Đan Nghi bị thương ở đầu như vậy nhưng bản tính cô vốn đơn thuần , dễ thương, không dễ để bị phát hiện ra điểm khả nghi, ngay cả dì Dương cũng không phát hiện ra điểm gì bất thường.

Nghĩ rằng Đan Nghi vẫn ngây ngây dại dại như vậy nên Đường Sa Sa tới gần dặn dò :

- Cô hãy ngồi im ở đây, tôi ra ngoài một lúc là về ngay. Những đồ trang sức kia tôi sẽ thu dọn giúp cho, cô đừng động vào nhé.

- oh , vâng ạ!

Đan Nghi nở nụ cười tươi, dễ thương.

Đường Sa Sa đi ra ngoài, quyết tâm, để lấy được sợi dây kim cương giá trị liên thành kia về tay mình ,nhưng trước hết sẽ phải tìm cách để chuộc lại những món trang sức cũ của Đan Nghi đã.

Không làm vậy thì mọi chuyện sẽ bại lộ ngay, sau này muốn chiếm đồ gì của Đan Nghi cũng sẽ không dễ dàng nữa.

Nhưng những món trang sức kia đã bị ả mang đi bán hoặc cầm cố , muốn tìm lại thật không dễ dàng gì.

Mà muốn mua lại, chuộc lại thì sẽ cần một khoản không nhỏ.

Ả đành lấy điện thoại gọi cho Bạch Văn Bình :

-Trước mắt, anh hãy chuyển qua cho em một khoản tiền đi. Em cần đi chuộc lại những món đồ trang sức cũ của Đan Nghi. Đợi em lấy được sợi dây kim cương kia từ tay Đan Nghi thì chúng ta sẽ có một khoản khủng rồi.

Bạch Văn Bình vốn vì tiền mà tiếp cận Đan Nghi nên giờ nghe nói rất nhanh có thể chiếm được sợi dây chuyền kim cương thì vui vẻ trả lời ngay :

- Được , anh sẽ đi dồn khoản tiền để chuyển qua cho e ngay.

Bạch Văn Bình và Đường Sa Sa đi dồn tiền rồi.

Đan Nghi áp tai vào khe cửa lén nghe cuộc nói chuyện giữa hai người đó, biết kế hoạch của mình đã bước đầu đạt được kết quả tốt... Vì muốn chiếm được sợi dây chuyền kim cương của mà đôi cẩu nam nữ này nhất định sẽ tìm mọi cách để chuộc lại những món đồ kia.

Bạch Văn Bình và Đường Sa Sa không hề nghi ngờ gì, lợi ích to lớn đặt ngay trước mặt, chúng không thể ngồi im nữa rồi.

Đan Nghi biết những món trang sức ấy sớm muộn sẽ trở về tay mình.

Nụ cười chân thật cuối cùng đã trở lại trên khuôn mặt xinh đẹp của cô.

Sau đó cô gọi một cuộc điện thoại, đóng băng cả hai trang thẻ tín dụng của mình.

Cô tuyệt đối không cho phép hai kẻ đó được dùng bất kể đồng tiền nào của cô nữa.

Làm xong những việc này liền trở về căn nhà cô mới thuê ngay sát cạnh.

Cô vất luôn chiếc bánh rẻ tiền cùng hộp sữa không tem mác kia vào sọt rác rồi múc một bát canh mà dì Dương mới hầm ra ăn ngon lành... cảm giác như bản thân đã sống lại thêm một lần nữa vậy.

Nếu như bản thân cứ ngây dại như vậy thật không biết cô sẽ còn bị hai kẻ đê tiện kia ngược đãi đến mức nào nữa...

Thật may, hiện tại cô đã tỉnh lại, đã nhìn thấu mọi thứ... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Hiệu Quả

Dì Dương thật sự đã đi thăm người bạn ở gần đây rồi, dì sẽ không làm gì khiến cho kế hoạch của Đan Nghi bị ảnh hưởng cả.

Trước khi đi dì đã mang sợi dây chuyền mà Đan Nghi cần đến cho cô...lại còn để lại rất nhiều đồ ăn ngon nữa.

Vừa ăn đồ ăn vừa viết ra một danh sách những món trang sức cũ của mình, thiếu dù chỉ một món thôi thì cô cũng sẽ cho Đường Sa Sa biết tay.

...

Vì muốn lấy được sợi dây chuyền kim cương, Bạch Văn Bình và Đường Sa Sa đã nghĩ đủ mọi cách để chuộc lại những món trang sức lúc trước đã bán hoặc cầm cố.

Bọn họ tìm đến nơi mà họ đã cầm cố trang sức, đưa hình và giải thích về việc muốn chuộc lại...

Lục Thượng Hàn ngồi trên chiếc xế sang màu đen đang đi chậm, rất chậm bên kia đường.... Nhìn Bạch Văn Bình và Đường Sa Sa,lông mày khẽ nhíu lại..

Hai người bọn họ đến tiệm đá quý của Lục gia làm gì?

Trợ lí của anh lập tức hiểu ý, gọi một cuộc điện thoại cho người đi điều tra, lát sau đã có câu trả lời :

- Thiếu gia, nghe nói Bạch Văn Bình và Đường Sa Sa muốn chuộc lại những món trang sức đã cầm cố khi trước. Đây là hình ảnh những món đồ đó ạ.

Lục Thượng Hàn nhìn lướt qua những tấm hình, phát hiện ra đa số đều là những món đồ trang sức của tập đoàn Đan thị .

Ánh mắt anh hơi nheo lại, những đồ này đều là do chúng lấy được từ tay Đan Nghi sao? Chính xác hơn là chúng đã lấy đi khi mà Đan Nghi bị thương như vậy.

Vậy thì giờ bọn họ chuộc lại để làm gì?

Lục Thượng Hàn ra lệnh cho trợ lí :

- Nâng giá những món này lên gấp 3 lần.

....

- Bằng cái gì? Lúc đầu chúng tôi bán thì giá cũng đâu có cao như vậy? Bằng cái gì mà giờ phải trả giá cao gấp 3 lần để lấy lại chứ ?

Khi được nhân viên phục vụ thông báo như vậy , Đường Sa Sa nhảy dựng lên.

- Xin lỗi ! Đây là quy định của chúng tôi.

Nhân viên trả lời đầy lãnh đạm.

- Gọi giám đốc của các người ra đây ! Tôi muốn gặp giám đốc của các người.

Đường Sa Sa gào lên.

Bạch Văn Bình kéo ả lại, nói :

- Thôi, bỏ đi. Dù sao cũng là quẹt thẻ của Đan Nghi mà, giá cao chút thì cao chút, chả sao !

Đường Sa Sa tức giận đứng lì đó, Bạch Văn Bình rút thẻ ra :

- Quẹt thẻ !

Nhân viên cầm lấy thẻ, rất nhanh :

- Xin lỗi thưa ngài ! Thẻ của ngài đã quá hạn. Hiện không thể dùng được.

- Cái gì ?

Bạch Văn Bình kinh ngạc vô cùng, tiếp tục rút ra chiếc thẻ khác.

- Dùng chiếc này !

.....

- Xin lỗi thưa ngài, chiếc này cũng đã quá hạn ạ.

Nhân viên tiếp tục nói.

Bạch Văn Bình hoàn toàn kinh hãi.

- Không thể nào. Thẻ bị dừng rồi ...

Hai chiếc này đều là của Đan Nghi, lẽ nào ...

Đường Sa Sa lắc đầu:

- Khi nãy , trước khi rời khỏi nhà e vẫn thấy nó ngu ngu ngơ ngơ mà. Chắc là Đan gia chủ động dừng thẻ của nó đấy.

Bạch Văn Bình lo lắng :

- Vậy giờ phải làm sao? Giờ muốn chuộc lại những thứ này thì cần ít nhất hơn tỉ, đi đâu kiếm?

- Nhưng muốn lấy được sợi dây kim cương kia thì phải chuộc lại những món này.

Đường Sa Sa đến lúc này vẫn không phát hiện ra mình đang bị Đan Nghi dắt mũi và vẫn tiếp tục mơ giấc mơ phát tài.

- Vậy đành đi vay thôi. Em đi vay một ít. Anh đi vay một ít. Còn lại thì nhờ hai bên gia đình.

Bạch Văn Bình lên tiếng sắp đặt.

Đường Sa Sa không muốn bỏ tiền ra nhưng nghĩ đến sợi dây kim cương cũng đành vây...

Hai người họ chia nhau đi vay tiền, tất cả chỉ vì muốn kiếm tiền chuộc trang sức của Đan Nghi mà mặt dày đi cầu xin người khác giúp đỡ.

....

Đan Nghi thư thái nằm trên xô pha, ăn đồ ngon và thỉnh thoảng đặt mua đồ trên mạng...

Nỗi đau vì bị bạn trai cùng bạn gái thân thiết cắm sừng dường như đã được xoa dịu khá nhiều...

Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Trời không còn sớm nữa, Đan Nghi vào phòng tắm,định tắm rồi ngủ một giấc thật ngon giữ tinh thần thật tốt để đối phó với hai kẻ tiện nhân kia.

Làn nước ấm dội lên người thật dễ chịu...

Bọt xà phòng dày đặc xoa dịu trên làn da mềm mại khiến tâm trạng Đan Nghi nhẹ nhõm vô cùng.

Tâm trạng vui vẻ, cô khẽ cất tiếng hát...

Tiếng vòi nước chảy mạnh át đi cả tiếng gõ cửa...

Lục Thượng Hàn đứng ngoại cửa khoảng 5 phút, vẫn không có ai ra mở cửa.

Ánh mắt nheo lại.

Trợ lí của anh vội lên tiếng:

- Thiếu gia, Đan tiểu thư chính là người thuê căn nhà này của ngài.

Bên cạnh chỗ Lục Thượng Hàn đứng là đống hành lí của anh. Nhìn kiểu này, rõ ràng là anh muốn dọn tới ở cùng Đan Nghi rồi.

Trợ lí không dám chậm trễ, liền rút ra chìa khóa để mở cửa phòng.

Trợ lí xách lấy hành lí mang vào trong phòng, Lục Thượng Hàn chậm rãi bước theo sau.

Trợ lí biết rõ mình không có lí do gì để ở lại nữa nên để hành lí gọn một chỗ rồi đi ra ngoài, đóng cửa lại.

Lục Thượng Hàn nhìn lướt qua căn phòng. Đây mặc dù là căn nhà đứng tên anh nhưng anh cũng chưa bao giờ đặt chân tới.

Nếu không phải Đan Nghi xuất hiện thì có lẽ cả đời này hắn chả bao giờ đặt chân tới đây.

Bây giờ xem lại, thấy căn phòng này cũng không tồi.

Có mùi thơm thoang thoảng của nữ chủ nhân, căn phòng càng thêm ấm áp đến lạ.

Anh chầm chậm bước tới phòng ăn, trên bàn ăn thấy có hai tờ giấy.

Trên giấy có ghi, vẽ lại nhiều món đồ trang sức, đó là do Đan Nghi tự tay vẽ lại những món đồ trang sức cũ của mình. Cũng là những món đồ mà Bạch Văn Bình cùng Đường Sa Sa lừa lấy từ tay nàng khi trước.

Lục Thượng Hàn nghĩ đến bộ mặt lo lắng đi vay mượn tiền của Đường Sa Sa và Bạch Văn Bình để chuộc lại những món trang sức kia mà không khỏi buồn cười.

Nhớ đến khuôn mặt xinh đẹp, ánh mắt tinh anh của cô, hắn thấy nụ cười ấy khuôn mặt ấy ,bất ngờ không báo trước, mà chiếm trọn lấy trái tim, khối óc của hắn...

Nụ cười nở trên môi...

Chú tiểu hồ li đáng yêu này tỉnh lại rồi thì có những kẻ sẽ gặp báo ứng lớn...

Chỉ là không rõ chú hồ li này sẽ trêu chọc vòn bắt hai con chuột cống kia thế nào thôi.

Hắn đường hoàng bước vào căn phòng đang khép hờ cửa...

Thật ra ngay khi hắn bước vào cửa thì Đan Nghi đã phát hiện có người lạ vào nhà rồi.

Cô vội vàng rời khỏi bồn tắm, khoác lên mình chiếc khăn ....

Là một người con gái vừa bị người khác hãm hại , đã tỉnh táo trở lại, cô biết mình phải làm gì để tự bảo vệ bản thân.

Cô vốn định gọi báo cảnh sát nhưng khi nãy cô lại cất di động trong tủ quần áo mất rồi.

Không hề sợ hãi.

Cô lập tức tìm cho mình một vũ khí phòng thân - chiếc chổi lau nhà

Nên ngay khi Lục Thượng Hàn bước chân qua cửa phòng thì đã bị đánh bất ngờ.

Một chiếc chổi lau nhà nhắm hẳn đầu hắn mà đập..

May mà thân thủ hắn không tồi, phản ứng đủ nhanh nên tránh kịp.

Hắn vặn tay một cái tóm được cái chổi lau nhà,dồn cô vào chân tường.

May mà hắn kịp nhận ra Đan Nghi nên kịp thu tay nếu không thì giờ mặt cô đã bê bết máu rồi .

Còn cô vẫn chưa kịp nhận ra hắn. Cô quát lớn :

- Ê , bỏ tay ra! Tôi báo cảnh sát rồi, họ sẽ đến ngay bây giờ đấy! Bây giờ anh chạy trốn thì vẫn kịp đấy. Không thì ít ra cũng sẽ phải ngồi bóc lịch 3 năm đấy.

Quát xong, thật ra cô cũng rất sợ.

Theo lí mà nói vừa xong cô ra tay rất chuẩn rất đúng thời cơ, tên trộm này đáng nhẽ không thể kịp trở tay mới đúng ?

Nhưng hắn đã tránh được mà lại còn nhanh tay phản kích được...

Đan Nghi gan lớn thật đấy ,nhưng dù sao vẫn còn nhỏ tuổi, lên tiếng đe dọa kẻ trộm xong không nghe thấy hắn nói gì... nên càng thấy hốt ... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Lục Thượng Hàn bị biểu cảm dễ thương của cô làm cho bật cười.

Không thể phủ nhận, vừa nãy cô ra tay nhanh chuẩn, độc ... nếu là một người bình thường khác thì chắc đã bị đánh ngất rồi.

Nhưng hắn thì khác...

Ánh mắt hắn dừng lại trên đôi môi của cô, thiếu nữ vừa bước ra khỏi bồn tắm, làn da trắng muốt không chút tì vết,đôi môi căng mọng phớt hồng tựa như một loại quả ngọt đầy mê hoặc...

Miệng cô lớn tiếng quát như vậy nhưng trong lòng chắc chắn rất sợ hãi...?

Không thì sao nhắm chặt mắt tới thế?

- ah.... buông tôi ra..

Đan Nghi thấy uy hiếp không thành bèn dùng chân để đá vào phần hạ bộ của kẻ lạ mặt...

Đôi chân nhỏ xinh của cô bị hắn nắm trọn...

Bị người đàn ông lạ động vào người, Đan Nghi sợ hãi mở choàng mắt ra...

Khuôn mặt phóng to ngay trước mắt, thoáng qua chút lạ lẫm , Đan Nghi mất một vài giây mới định hình được, nhận ra Lục Thượng Hàn...

Trên khuôn mặt cool ngầu của hắn,nở một nụ cười rất rất nhẹ. :

- 3 năm ư? Vô thời hạn cũng được.

Nếu như là e ở bên tôi.

-Ah ... Hàn thiếu gia.. Sao lại là ngài?

Đan Nghi vội vàng thu tay, thu chân lại, lùi ra khỏi người hắn .

Làn da của cô quá mượt mà, rời khỏi tay Lục Thượng Hàn rồi mà vẫn như còn vương vấn nơi bàn tay hắn vậy...

Trái tim Đan Nghi cuối cùng cũng trở lại vị trí, Lục Thượng Hàn một thương nhân tài giỏi không thể là kẻ trộm được mà ?

Cố tò mò hỏi :

- Anh vào đây bằng cách nào ?

- Cô ở một mình sao?

Nhíu hàng lông mày, hắn không trả lời mà hỏi lại cô.

- Đúng vậy. Thật may là anh.

Thoáng chút sợ hãi hiện lên trên khuôn mặt cô.

Lục Thượng Hàn có chút không vui :

- Một mình ở đây ? Hơi bị nguy hiểm đó!

- Lên học đại học tôi toàn ở một mình mà ?

Vừa nói cô vừa giơ lắm đấm lên :

- Cũng chỉ có anh, nếu là người khác thì đã bị tôi đánh ngất rồi...

Lục Thượng Hàn tiếp tục nhíu mày:

- Vừa xong đáng nhẽ cô phải gọi cảnh sát chứ không phải dùng nắm đấm của mình liều mạng với kẻ xấu...

- Lúc trước ở nhà tôi có luyện võ đó.

Nắm đấm của cô sắp đấm tới trước mặt hắn.

Hắn bắt lấy đôi tay nhỏ của cô:

- Mưu hại ông xã ư?

- Ông xã gì chứ?

Cô không kịp phản ứng...

- Cần tôi nhắc lại chuyện trong viện hôm đó không...?

Đan Nghi nhìn vào chiếc vòng ngọc sáng bóng đeo ở tay, cuối cùng đã nhớ ra cô đã là vị hôn thê của hắn.

Cô ngạc nhiên :

- Anh đến tìm tôi ?

- Từ hôm nay tôi sẽ dọn tới đây ở !

Lục Thượng Hàn ngắn gọn trả lời.

Hắn vốn đã mang theo hành lí đến...

Lại còn chuyện vừa xong nữa... hắn chắc chắn sẽ phải ở lại..

- Vậy sao được chứ?

Đan Nghi ngay lập tức nghĩ đến việc mình giả lợn để ăn hổ,kế hoạch để trả thù Bạch Văn Bình cùng Đường Sa Sa mới bắt đầu, giờ thêm anh ta thì kế hoạch của cô phải làm sao..?

-Đây là nhà của tôi ,tôi nói thế nào chính là thế đấy !

Hắn nghiêm túc nhìn cô và nói :

- Huống hồ tôi còn là vị hôn phu của em, tôi có trách nhiệm bảo vệ cho em.

Đan Nghi không ngờ đây lại là nhà của hắn .

Chả trách dì Dương muốn mua đứt lại mà không mua được.

Nhà của Lục Thượng Hàn thật không phải dễ dàng mà mua được.

Cô không muốn bị mất tự do :

- Tôi không cần ai bảo vệ cả !

- Em vẫn còn nhỏ.

Hắn nhìn lướt qua cô.

Giờ hắn đã là vị hôn phu của cô.

Việc của cô , hắn cũng cần có trách nhiệm gánh vác.

- Tôi không còn nhỏ!

Cô không muốn bị hắn coi là trẻ con, đứng thẳng người lên...

Cơ thể thanh xuân của thiếu nữ tựa như một trái ngọt đầu mùa...ẩn hiện dưới lớp khăn tắm mỏng...quyến rũ nóng bỏng... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: !

Đôi mắt Lục Thượng Hàn nhìn qua cơ thể cô.

Cho dù đôi bàn tay anh đủ lớn nhưng theo như mắt anh đánh giá thì cũng khó mà nắm hết được sự ngọt ngào trên cơ thể cô.

Khuôn mặt anh tiến sát về phía cô, thì thầm bên tai:

- ukm. Đúng là không còn nhỏ ...!

Phát hiện ra ý tứ đầy ám chỉ trong lời nói của anh, Đan Nghi vội cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy khăn tắm có phần bị tụt xuống một chút, để lộ ra đường nét nõn nà của cơ thể thiếu nữ...

Cô vội đưa tay chỉnh lại khăn tắm...

Lục Thượng Hàn đứng thẳng dậy :

- Hoặc là để tôi sống cùng hoặc là em dọn đi !

Đan Nghi vô cùng tức giận, chỉ muốn lao đến cào xé anh ta...

Bây giờ cô cần đối phó với Bạch Văn Bình và Đường Sa Sa thì sao có thể dọn đi được ?

- Tùy anh !

Cô nghĩ thông rồi, Lục Thượng Hàn dù không tốt nhưng so với Bạch Văn Bình vẫn tốt hơn nhiều lần.

- Phòng nhiều anh tự chọn đi.

Nói xong cô đẩy anh ra khỏi phòng của mình.

Nhìn thấy hành lí anh để ngay phòng khách cô nghiến nghiến răng,xem ra anh ta đã chuẩn bị sẵn mọi thứ để ở lại đây...

Trở về phòng, leo lên giường,mặc dù vẫn còn chút tức giận nhưng rất nhanh cô đã lại ngủ giấc ngon lành...

Giấc ngủ này của cô rất ngon, rất sâu...

Sáng hôm sau, cô về căn hộ kế bên làm chút việc.

Trước đây Đường Sa Sa và Bạch Văn Bình không ít lần diễn cảnh nóng trong căn hộ này, nhưng khi đó đầu cô bị thương nên không hay biết gì.

Cô biết rằng đôi cẩu nam nữ này sẽ còn tiếp tục diễn nhiều lần nữa..

Với lại theo như tính cách của chúng nói không chừng một ngày sẽ quay lại cắn ngược cô.

Đan Nghi quyết không để cho chúng có cơ hội đó.

Cô lắp một chiếc camera để ghi lại hết việc chúng làm.

Như vậy kể cả sau này chúng muốn cắn ngược cô thì cô vẫn có bằng chứng để tát lại vào mặt chúng.

Bố trí xong mọi thứ, cô phủi phủi tay :

- oke. Xong rồi !

Nhìn khắp một vòng thấy không còn vấn đề gì nữa , cô liền lấy sợi dây chuyền kim cương ra cầm trên tay.

Sợi dây chuyền này do mẹ cô tặng cô, rất đẹp rất sang.

Do trước đây cô còn nhỏ không thích hợp đeo nên chưa bao giờ lấy ra dùng.

Thật không ngờ bay giờ lại có thể lấy ra để...

Đồ mẹ tặng nên cô nhất định sẽ giữ gìn cẩn thận.

Cốc cốc cốc !

Vừa xong mọi việc thì tiếng gõ cửa vang lên.

Nhìn qua khe cửa, là Bạch Văn Bình và Đường Sa Sa.

Hai kẻ đó đứng ngay trước cửa mà cũng không quên ôm hôn nhau, cơ bản là không coi Đan Nghi ra gì.

Đan Nghi mở cửa, nở nụ cười ngây ngô :

- Anh Văn Bình, Sa Sa....

- Đan Nghi , dì Dương đâu? Sợi dây chuyền của cô ,dì ý mang đến chưa?

Son trên môi Đường Sa Sa bị Bạch Văn Bình hôn nhòe ra...

Nhưng cô ta cũng chẳng quan tâm vì Đan Nghi là đứa ngốc trong mắt ả mà...

Đan Nghi cười mỉa mai trong tâm còn trên mặt vẫn là nụ cười ngây ngô :

-Dì ý vừa đi rồi. Sợi dây kia dì mang đến đây rồi..

Nói xong liền cầm sợi dây kim cương ra đưa đi đưa lại trước mặt Đường Sa Sa.

Kim cương thượng đẳng phát ra thứ ánh sáng lấp lánh, lóa mắt... Đan Nghi nghe thấy tiếng nuốt nước bọt ừng ực của Đường Sa Sa và Bạch Văn Bình.

Đường Sa Sa giơ tay cướp lấy :

- Đan Nghi đưa tôi!

Nhưng lần này không giống mọi khi...

Đan Nghi đã cất gọn sợi dây vào túi áo.

- Đan Nghi !

Vừa nói ả vừa lao đến phía Đan Nghi,ả muốn nhanh chóng chiếm lấy sợi dây kim cương về tay mình.. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Đan Nghi làm điệu bộ rất đáng thương rồi nói :

- Dì Dương nói rồi,phải đưa những đồ trang sức cũ kia cho dì thì dì mới đưa sợi dây kim cương này cho Đan Nghi giữ được. Còn giờ chỉ là cho Đan Nghi mượn chơi chút chút thôi..

Nói xong còn làm điệu bộ dạng không cam tâm rồi quay ra cười với Đường Sa Sa :

- Dì Dương rất nghiêm khắc, Đan Nghi rất sợ !

Đường Sa Sa vốn định ra tay cướp luôn sợi dây nhưng nghe Đan Nghi nói vậy thì cũng có chút lo lắng về dì Dương.

Ả lại đành buông tay rồi dỗ ngon ngọt :

- Đan Nghi cho Sa Sa mượn xem chút thôi nhé !

-Xem thì được nhưng không được mang đi , dì Dương buổi chiều sẽ quay lại không nhìn thấy sợi dây đâu sẽ tức giận .

Đan Nghi như một đứa trẻ non nớt bảo vệ món đồ chơi yêu thích của mình...

Đường Sa Sa vội vàng đồng ý, cướp trắng trợn cũng không phải cách hay...

Lát nữa ả ta sẽ đi làm giả một sợi dây khác mang đến đổi cho Đan Nghi là được.

- Sợi dây thật là đẹp, Sa Sa chụp vài bức làm kỉ niệm.

Đan Nghi cầm sợi dây trên tay để cho Đường Sa Sa thoải mái chụp...

Chụp xong xuôi, Đường Sa Sa kiếm đâu ra một chiếc hộp đưa mắt ra hiệu cho Bạch Văn Bình rồi hạ thấp giọng :

- Mang những món trang sức này cất gọn vào trong két sắt cho Đan Nghi !

Biết bây giờ trí óc của Đan Nghi hệt như đứa trẻ Đường Sa Sa cố nói nhỏ hơn chút nhưng cũng không hề che dấu ....

Đan Nghi ngồi đó nghe hết mọi việc nhìn hết mọi thứ, vẫn nụ cười đơn thuần nở trên môi...

Trong tim thì đang lắc đầu ngao ngán hộ cho Đường Sa Sa.

Nhằm chiếm cho bằng được sợi dây kim cương này mà Đường Sa Sa và Bạch Văn Bình đã nhanh chóng tìm cách gom tiền để chuộc được những món đồ cũ kia về....

... Lại còn cẩn thận đến mức không cho Đan Nghi động đến nữa chứ...

Nghe Đường Sa Sa nói vậy, Bạch Văn Bình liền tìm cớ vào phòng Đan Nghi ,mở két sắt rồi để chiếc hộp đựng trang sức để gọn vào trong đó.

Đan Nghi vờ như không hay biết gì cả, vẫn cười ngây ngô.

- Vậy chiều bọn tôi lại đến thăm Đan Nghi sau nhé.

Đường Sa Sa thấy mọi việc bố trí xong xuôi liền tìm cớ về để đi tìm người làm giả sợi dây chuyền ,để còn nhanh chóng đánh tráo sợi dây kim cương của Đan Nghi.

Lần này ả nhất định phải chiếm được sợi dây kim cương ấy , tuyệt đối không để xảy ra sai sót gì.

- Oh .... được Sa Sa.

Đan Nghi cười rất tươi.

- Đây là bữa sáng của cô .

Bạch Văn Bình đưa cho Đan Nghi một túi đồ nhỏ.

Đan Nghi cười híp mí, nhận lấy túi đồ mà bên trong có ít cháo đã lạnh ngắt ngơ cùng với một ít dưa muối được bọc trong lớp vỏ rẻ tiền.

Đều là những thứ mà hai kẻ đó trong suốt ba tháng trời đã quen dùng để dụ dỗ cô rồi...

Bạch Văn Bình , Đường Sa Sa tay ôm eo nhau đứng dậy, chả coi sự tồn tại của Đan Nghi là gì hết.

Đường Sa Sa ôm lấy khuỷu tay Bạch Văn Bình nói :

- Ngày hôm qua để chuộc lại những món đồ kia , vay ngược vay xuôi không ít tiền lại còn vay nặng lãi nữa. Sau này lấy được sợi dây kim cương thì em phải được chia phần hơn đó nhé !

- Đấy là lẽ dĩ nhiên, em là đại công thần mà, quyền quyết định thuộc về em hết.

Nói rồi Bạch Văn Bình âu yếm ,thân mật hôn hít ả như đang ở chốn không người...

- Lấy được sợi dây chuyền, trước tiên sẽ gửi đến cho Tiền gia Tiền tiểu thư đeo chơi một hai hôm , sau đó em sẽ đeo hai hôm...

Sợi dây chưa đến tay nhưng Đường Sa Sa đã nghĩ ra những việc sẽ làm...

- ... Sau đó sẽ mang đến chợ đen, chiếc vòng này giá gốc trăm tỉ,đến chợ đen ít nhất cũng phải bán được vài chục tỉ...

Bạch Văn Bình , đôi mắt sáng bừng lên.:

- Vài chục tỉ, vậy thì đến lúc đó chúng ta muốn gì là có thứ đó rồi...

Đường Sa Sa cũng vô cùng phấn khích :

- Thế mới bảo kiếm được sợi dây chuyền này so với những món đồ trang sức cũ của Đan Nghi thì có lợi hơn vô số lần mà lại...

- Chỉ có điều bán sợi dây này vào chợ đen nhỡ bị người nhà họ Đan phát hiện ra thì....

Giọng Bạch Văn Bình không giấu nổi sự lo lắng.... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Bạch gia và Đan gia có mối quan hệ cũng không tệ nên hắn không muốn trực tiếp lật mặt ,đối đầu với Đan gia.

Nếu không phải do bản tính Đan Nghi cố chấp không cho hắn có những hành động quá thân mật.... Dù là người yêu của nhau nhưng Đan Nghi đến cả tay cũng ít khi cho hắn nắm... Nếu không thì hắn cũng không đến nỗi rơi vào mối tình với Đường Sa Sa hay chính xác là với thân hình ba vòng nóng bỏng tay của ả.

- Anh ngốc à ?

Đường Sa Sa gõ một cái vào trán hắn.

- Đầu Đan Nghi bị thương sớm muộn gì cũng sẽ bị nhà họ Đan phát hiện ra... Một khi đã phát hiện ra thì chúng ta muốn kiếm thêm chút gì từ tay ả cũng rất không dễ ....

Bạch Văn Bình nghĩ cũng gật đầu đồng ý.

Đường Sa Sa tiếp tục :

- Bây giờ không tranh thủ kiếm thì sau cũng không còn cơ hội đâu. Đến khi ấy không tìm thấy sợi dây kim cương , chúng ta cứ bảo rằng do đầu Đan Nghi không bình thường nên làm mất ở đâu đó rồi... Vậy không hợp lí à ?

Bạch Văn Bình gật gù đồng ý :

- Vẫn là em thông minh nhất !

Nói rồi hai kẻ đó lại quyện vào nhau hôn hít một hồi.

Đây còn chưa bước ra khỏi phòng của Đan Nghi mà chúng đã nghiễm nhiên ôm ấp ,hôn hít nhau và cùng thương lượng chuyện chiếm đoạt đồ của cô.

Đan Nghi chăm chú lắng nghe chúng bàn bạc.

May mắn thay đầu óc cô giờ đã hoàn toàn bình phục nếu không thì chắc sẽ còn bị đôi cẩu nam nữ này gặm đến xương cũng không còn mất.

Nhớ lúc trước, số lượng nam sinh theo đuổi Đan Nghi ít ra cũng tập hợp được thành vài ba đội bóng... trong đó Bạch Văn Bình có điều kiện gia đình hết sức bình thường , chả có gì nổi bật.

Đan Nghi giờ nghĩ lại , thấy đầu óc mình lúc đấy chắc chắn có một dây thần kinh nào đó không được bình thường nên mới nhận lời yêu hắn .

Bạch Văn Bình và Đường Sa Sa cuốn vào nhau như chiếc quẩy rồi mới chịu đi ra ngoài.

Đan Nghi nở nụ cười trong sáng dễ thương tiễn chân hai kẻ đó ...

Sau tiếng đóng cửa, nụ cười của Đan Nghi cũng lạnh dần....

Đan Nghi cài lại chốt cửa,trở về phòng riêng,mở két...

Bên trong két đã đựng đầy những vòng ngọc châu báu, đều là những món đồ cũ mà đã từng bị Bạch Văn Bình và Đường Sa Sa lấy đi.

Lần này Đan Nghi tìm đến dì Dương là một lựa chọn quá chuẩn xác.

Sợ con mắt tinh tường của dì Dương nên Bạch Văn Bình, Đường Sa Sa không dám dùng đồ giả để lấp liếm....

Đan Nghi kiểm lại một lượt, mặc dù số lượng chưa đủ nhưng cũng thiếu không nhiều nữa...

Trận đánh đầu tiên Đan Nghi giành thắng lợi hoàn toàn !

Đóng cửa lại, vươn vai vài cái Đan Nghi trở về căn hộ mới thuê.

Vừa định mở cửa, cửa liền mở ngay trước mặt cô.

Lục Thượng Hàn mặc bộ đồ pijama đứng trước cửa.

Lúc này Đan Nghi mới phát hiện ra anh ta cao hơn cô hơn hẳn một cái đầu. Cô phải ngước mắt lên mới có thể nhìn được anh...

Đan Nghi nhìn thấy đầu tiên là hàng lông mi vừa dài vừa thẳng sau đó mới là khuôn mặt tuấn tú nét nào ra nét ấy của anh.

Anh ta cũng đẹp trai quá mức mà... Đan Nghi từ trước tới giờ gặp không ít mĩ nam nhưng chưa từng gặp ai có khí chất cuốn hút đến vậy...

- Nhìn đủ chưa?

Lục Thượng Hàn hỏi cô.

Đan Nghi giật mình nhận ra mình đã mải nhìn anh quá lâu...

Cô lách qua anh bước vào trong nhà.

Tinh mũi ngửi thấy mùi thức ăn thơm phức dễ khiến người ta chảy nước miếng, Đan Nghi hỏi :

- Là món gì mà thơm vậy ?

- Ăn cơm thôi.

Lục Thượng Hàn đẩy Đan Nghi ngồi xuống bàn ăn.

- oa đồ Nhật !

Đan Nghi đã rất lâu rồi chưa được ăn những món đồ ngon này ....

Ngay vừa xong thôi Bạch Văn Bình mới mang cho cô món cháo nguội ngắt ngơ với vài cái dưa muối bọc trong giấy báo rẻ tiền...

So sánh với món ăn Nhật đầy đủ chất này thì đây chính là một bữa tiệc với đầy đủ cao lương mĩ vị....

Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Đan Nghi với tay lấy một miếng kim bắp vị bơ đưa vào miệng, mùi cơm trắng thơm ngon kết hợp với vị béo ngậy của bơ khơi gợi cảm giác thèm ăn trong cô.

Đan Nghi ăn liền một lúc mấy miếng liền,toàn thân được bao bọc trong cảm giác no căng thật hạnh phúc.

Cô vẫn đang muốn ăn tiếp , tiếng động ở phía cửa lớn vang lên.

Miếng kim bắp vẫn chưa kịp đưa lên miệng thì dì Dương đã bước vào.

Khuôn mặt tươi như hoa của dì Dương khi nhìn thấy Lục Thượng Hàn khoác áo ngủ ngồi ở bàn ăn liền lập tức được thay thế bởi bộ mặt nghiêm nghị, khó gần.

Dì nhận ra Lục Thượng Hàn, bước nhanh về phía hắn :

- Hàn thiếu gia !

- Dì Dương !

Lục Thượng Hàn cũng lễ phép chào lại.

Dì Dương và Đan Nghi đều khá bất ngờ, dì Dương biết đến Lục Thượng Hàn thì không có gì là kì lạ. Là một quản gia chuyên nghiệp nên dì Dương cần phải ghi nhớ về những nhân vật có tầm ảnh hưởng lớn trong nền kinh tế như Lục Thượng Hàn...

Nhưng Lục Thượng Hàn một kì tài trong trốn thương trường với xuất thân danh giá như vậy mà biết đến nhân vật nhỏ bé như dì Dương thì thật không đơn giản.

Hiển nhiên, dì Dương cũng bị bất ngờ vì điều đó nhưng rất nhanh hồi phục lại phản ứng như thường :

- Hàn thiếu gia, Đan Nghi là đại tiểu thư của Đan gia và vẫn chưa tròn 18 tuổi, lại ở cùng với Hàn thiếu gia như này thì dường như không được hay cho lắm?

Lục Thượng Hàn gật gật đầu.

- Hàn thiếu gia tối qua đã qua đêm ở đây sao?

Dì Dương sử dụng ngữ điệu có phần nghiêm khắc hơn .

- Vâng, đúng vậy.

Lục Thượng Hàn gật đầu tựa như mọi chuyện theo lẽ dĩ nhiên vốn là như vậy.

Dì Dương nắm lấy tay Đan Nghi :

- Đại tiểu thư, anh ta không làm gì tiểu thư đó chứ?

Thấy dì Dương lo lắng như muốn lột lớp quần áo của mình để kiểm tra, Đan Nghi mỉm cười :

- Dì Dương dì không cần quá lo lắng như vậy đâu... Hàn thiếu gia và cháu là một mối quan hệ nam nữ hoàn toàn trong sạch, thuần khiết...

- Vâng,quan hệ nam nữ...

Lục Thượng Hàn cố tình lặp lại.

Câu nói này khiến dì Dương như muốn nhảy bật dậy:

- Cái gì? Hai người phát sinh quan hệ nam nữ rồi ? Đại tiểu thư xin hãy đi cùng tôi! Lục thiếu gia không rời đi thì chúng ra sẽ rời đi...

Dì Dương lắm lấy tay Đan Nghi định kéo cô đi.

- Dì Dương !

Giọng Lục Thượng Hàn trầm ấm, bình đạm như một câu trần thuật nhưng lại bao hàm câu mệnh lệnh bên trong.

Dì Dương dừng tay lại.

Đôi mắt Lục Thượng Hàn sâu hơn, nghiêm túc hơn :

- Tôi và Đan Nghi đã quyết định đính hôn, đợi cô ấy xong chương trình học sẽ lập tức tổ chức lễ thành hôn.

- Cái gì?

Dì Dương không tin vào tai mình.

- Cháu rất thích Nghi Nghi. Dì Dương lẽ nào không có chút lòng tin nào về cháu sao?

Trên người Lục Thượng Hàn toát ra một sự ung dung tự tại của kẻ ngồi trên ngai báu từ lâu khiến người khác khó lòng này sinh ý nghĩ nghi ngờ chất vấn.

Dì Dương đắn đo, dì biết Lục gia là dòng tộc quyền cao chức trọng, sự giàu có địch nổi cả một quốc gia và Lục Thượng Hàn trong dòng tộc cũng có một chỗ đứng không tồi.

Đem so sánh với Bạch Văn Bình thì hắn càng đáng tin cậy hơn.

Nhưng Đan gia mới là người mà dì phục tùng tuyệt đối.

Dì nhìn Đan Nghi :

- Đại tiểu thư...

- Dì Dương , cháu đã đồng ý với Hàn thiếu gia rồi. Dì Dương, đây là bí mật của cháu,cháu không muốn mọi người trong nhà phải lo lắng. Khi nào thích hợp cháu và Hàn thiếu gia sẽ chính thức công khai mọi việc.

Ánh mắt cô trong sáng, kiên quyết. Dường như mọi việc cô đều đã tự mình quyết định hết rồi.

Dì Dương thở dài :

-Tiểu thư, ta làm mọi thứ theo sự dặn dò của mẹ tiểu thư,phải chăm sóc tiểu thư thật chu đáo...

- Dì Dương không cần phải lo lắng, cháu có việc gì quan trọng thì vẫn sẽ cần nhờ tới sự giúp đỡ của dì mà, đúng không nào?

Đan Nghi mỉm cười lên tiếng.

Đối với dì Dương mà nói, Đan Nghi trước sau vẫn là chủ nhân , là đại tiểu thư của Dì.

Dì cần chăm sóc Đan Nghi thật chu đáo nhưng cũng không được phép can thiệp quá sâu vào cuộc sống của cô.... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Dì Dương nhìn Lục Thượng Hàn rồi lại nhìn Đan Nghi :

- Được ! Dì sẽ thay con giữ bí mật này !

Đan Nghi cười tươi như hoa.

- Con cảm ơn dì Dương !

Dì Dương đi sắp xếp lại căn phòng cho Đan Nghi.

Lục Thượng Hàn tiến đến gần cô.

Cảm nhận thấy hắn tiến quá gần về phía mình, Đan Nghi không khỏi giật mình.

- Hàn Thiếu gia ngài muốn làm gì ?

Lục Thượng Hàn nắm lấy tay cô, đeo vào ngón tay cô một vật gì đó.

- Nhẫn ư?

Mồm Đan Nghi khẽ mấp máy...

- Hàn thiếu gia , bà anh đã tặng tôi chiếc vòng ngọc rồi, nhẫn thì thôi ạ...

- Chuẩn xác mà nói , đây là nhẫn phòng sói.

Lục Thượng Hàn nheo mày nói.

Đan Nghi lúc này mới chăm chú ngắm nghía chiếc nhẫn , phát hiện ra đây thật không phải chiếc nhẫn bình thường.

Vật trang trí trên chiếc nhẫn nhìn trong suốt như thủy tinh và lại rất sắc nhọn . Nếu như có ai có ý định kéo tay cô thì chắc chắn sẽ bị đâm cho chảy máu.

Đan Nghi cười tươi rói:

- Thật tuyệt ! Tôi rất thích món quà này. Cảm ơn Hàn thiếu gia !

Nụ cười trong sáng đầy ánh dương của cô khiến cho trái tim anh cũng bừng sáng lên.

Đan Nghi không biết có phải mình nhìn nhầm không mà thấy trong mắt anh ánh lên sự trìu mến , nâng niu vô hạn dành cho cô...

Nhưng cô thật sự rất thích chiếc nhẫn này, cô mải mê ngắm nhìn chiếc nhẫn , thật không muốn buông tay .

Buổi chiều...

Dì Dương và Đan Nghi vừa bước chân vào đến căn hộ kế bên thì Bạch Văn Bình và Đường Sa Sa cũng đến nơi.

Đường Sa Sa bám lấy dì Dương mà ra sức nịnh bợ :

-Dì Dương à , cháu đã giúp Đan Nghi thu dọn hết những món đồ trang sức cũ rồi đấy ạ, cháu để hết chúng trong két bảo hiểm rồi.

- Uk. Cảm ơn cháu !

Dì Dương xem qua loạt đồ trang sức, về cơ bản thì số lượng trang sức cũng khá đủ rồi, liền nói với Đường Sa Sa :

- Giờ dì cần mang đồ trang sức này về Đan gia để sửa sang và làm mới lại ngay.

Đường Sa Sa vẫn bám sát lấy dì Dương.

Túi sách của ả để ở một bên, bên trong có đựng sợi dây chuyền giả .

Để dễ dàng đánh tráo chiếc vòng mà không dễ bị nghi ngờ thì ả đã tốn một khoản kha khá để thuê một nghệ nhân có tiếng trong giới giang hồ làm giả chiếc dây.

Chỉ cần dì Dương dời đi thì ngay lập tức ả sẽ đánh tráo sợi dây thật bằng sợi dây giả của mình.

Nhưng ngay khi ả cuốn lấy dì Dương, Bạch Văn Bình đi vào nhà vệ sinh thì. ...

Đan Nghi mở chiếc túi xách của Đường Sa Sa ra, để sợi dây chuyền thật của mình vào túi của Sa Sa rồi lại lấy chiếc dây chuyền giả ra đút vào túi áo mình.

Xong việc, Đan Nghi nở nụ cười ranh mãnh như chú hồ li đáng iu...

- Dì Dương bao giờ đi vậy? Để cháu tiễn dì một đoạn.

Đường Sa Sa tiếp tục nịnh nọt dì Dương.

- Không cần đâu, ta có thể tự mình ra sân bay được.

Dì Dương lấy xong đống đồ trang sức cũ liền xách va li chuẩn bị lên đường.

Dì Dương bước ra đến cửa, ngoảnh đầu nhìn Đan Nghi đầy ẩn ý.

Đan Nghi cũng ra ám thị bảo dì yên tâm.

Dì Dương vừa ra khỏi cửa, Đường Sa Sa đã hoan hỉ như bắt được vàng vậy. Từ giờ thì chiếc dây chuyền quý giá của Đan Nghi đã là món đồ trong túi thuộc quyền sở hữu của ả rồi, ả không sung sướng sao được chứ?

Ả tiến đến và ngồi sát cạnh Đan Nghi:

- Đan Nghi, dì Dương đưa sợi dây chuyền kim cương cho cô chưa?

- Dì đưa rồi !

Đan Nghi nở nụ cười ngọt ngào ngây ngô, rút từ trong túi ra sợi dây vừa đánh tráo từ túi của Đường Sa Sa.

Cô giơ sợi dây chuyền giả ra trước mặt Đường Sa Sa .

Ánh mắt ả lóe sáng :

- Cho Sa Sa xem chút nào, xem chút thôi nào...

Lúc này Bạch Văn Bình cũng từ nhà vệ sinh bước ra , nhìn thấy sợi dây chuyền mà trong lòng sung sướng đến phát điên...

Trong tay Đan Nghi giờ cầm thì chính là sợi dây mà Đường Sa Sa tìm người làm giả...

Nhưng bị đồng tiền làm cho mờ mắt nên bản thân chúng cũng không thể phân biệt đâu là thật đâu là giả nữa...

- Thật là đẹp,thật quá hoàn hảo! Độ sáng của viên kim cương này, đôi tay điêu khắc quá tuyệt vời của bậc nghệ nhân, lại còn sắc sáng long lanh này nữa... thật quá tuyệt vời...!

Đường Sa Sa không ngớt lời khen ngợi...cho chiếc dây chuyền giả mà chính ả đã tìm người làm giả Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Còn trong mắt Bạch Văn Bình , sợi dây chuyền chính là những tờ cổ phiếu lớn, giá trị.

Gia sản của Bạch gia vốn không lớn, những năm gần đây nhờ dựa hơi Đan gia mà có chút phát triển hơn.

Nhưng so với Đan gia thì Bạch gia thật xách dép gắn thêm tên lửa chạy theo cũng không kịp...

Bạch Văn Bình hiện vẫn là sinh viên đại học nhưng ngay cả nằm mơ cũng nghĩ cách làm sao để phát tài.

Đường Sa Sa ra hiệu cho hắn,để hắn đánh lạc hướng Đan Nghi... Ả sẽ tranh thủ thời cơ mà tráo đổi sợi dây chuyền.

Nhận được ám hiệu của ả, Bạch Văn Bình lập tức tiến tới ngồi đối diện với Đan Nghi, làm chuyển hướng sự chú ý của cô.

Đan Nghi giả vờ như chả hay biết gì cả, nở nụ cười ngọt ngào dễ thương với hắn.

Bạch Văn Bình bị nụ cười của nàng làm cho điên đảo.

Nói đến nhan sắc thì, Đan Nghi xinh đẹp ngọt ngào, khí chất cao quý, nho nhã , Đường Sa Sa căn bản không đáng để mang ra so sánh.

Nhưng nói về chuyện giỏi chiều lòng người, nói về tài nghệ giường chiếu thì khẳng định luôn là Đường Sa Sa hơn hẳn.... Nhưng Bạch Văn Bình cũng chưa bao giờ có cơ hội tiếp xúc quá thân mật với Đan Nghi...

Nghĩ đến đây, hắn giơ tay ra định nắm lấy tay Đan Nghi để nếm chút mật ngọt...

Theo bản năng,thấy buồn nôn vì hành động của hắn ta nên Đan Nghi lập tức rụt tay lại, không cho hắn chạm vào tay cô đút tay luôn vào túi áo.

- Nào Nghi Nghi bỏ tay ra đây, anh có kẹo ngon cho em này...

Bạch Văn Bình tiếp tục dụ dỗ cô.

Thấy hắn vẫn xem mình như đồ ngốc như vậy , khóe miệng Đan Nghi nhếch lên một góc quá độ.

Ánh mắt , nụ cười của cô vốn rất cuốn hút, ngay cả cái nhếch mép kia cũng đủ khiến trái tim Bạch Văn Bình loạn nhịp.

Giọng hắn dỗ dành cô càng lúc càng ngọt ngào :

- Nghi Nghi à, anh Văn Bình có món đồ thú vị tặng em này...

Đan Nghi biết hắn ta chả có ý gì tốt đẹp đâu , ngay lúc này cô nhớ ra chiếc nhẫn mà Lục Thượng Hàn tặng cô.

Cô khẽ xoay xoay chiếc nhẫn để lộ ra đầu sắc nhọn của đồ trang trí trên mặt chiếc nhẫn hướng về phía lòng bàn tay.

Sau đó, rất nghe lời, Đan Nghi giơ tay ra chủ động nắm lấy tay Bạch Văn Bình, lại làm điệu bộ hệt như đứa trẻ nhỏ đòi quà :

-Anh Văn Bình tặng quà gì cho Đan Nghi vậy?

Bạch Văn Bình thấy cô giơ tay ra như vậy, thật muốn lập tức ôm lấy tay cô mà hôn hít.

Đôi tay hắn lập tức nắm lấy tay Đan Nghi, Đan Nghi cũng nắm tay hắn ... rất mạnh...

Vật sắc nhọn trên chiếc nhẫn phòng sói lập tức đâm sâu vào lòng bàn tay hắn.

Như bị điện giật, hắn nhảy dựng lên :

- Đan Nghi cô làm trò gì vậy ?

- Hì hì em có làm gì đâu ạ?

Đan Nghi cười rất tươi, rất ngây ngô....

Bạch Văn Bình nhìn lòng bàn tay mình, máu chảy lênh láng, rất đáng sợ.

Đường Sa Sa cũng lập tức đứng dậy, vội hỏi :

- Đan Nghi , trong tay cô cầm thứ gì đấy ?

- Là dì Dương tặng chiếc nhẫn này cho Đan Nghi chơi.

Đan Nghi ngây ngô trả lời.

Bàn tay bị thương khá sâu khiến Bạch Văn Bình rất bực :

- Đồ quái quỷ gì vậy chứ? Vất đi ngay !

- Không được , không được vất... Đây là đồ dì Dương tặng Đan Nghi mà...không vất đâu...

Đan Nghi gào khóc như một đứa trẻ.

- Văn Bình anh quát em vậy,em sợ lắm, là anh cứ đòi cầm tay em đấy chứ....huhuhu....huuuu

Đường Sa Sa lườm Bạch Văn Bình một cái lườm xẹt lửa.

- Bạch Văn Bình anh đừng có làm cái trò ăn đồ trong bát còn dòm ngó thêm đồ trong nồi đó nữa đi !

- Thì không phải em bảo anh đánh lạc hướng cô ta sao?

Bạch Văn Bình cố minh oan.

- Xong chưa?

Nghĩ rằng Đan Nghi nghe không hiểu chúng nói gì nên chúng cứ đường hoàng vậy mà nói chuyện với nhau.

- Đổi xong rồi! Thắng lợi !

Đường Sa Sa nở nụ cười chiến thắng.

Ả đâu có ngờ sợi dây trong túi mình mới chính là sợi dây thật... ả mang sợi dây thật ra đổi lấy sợi dây giả của Đan Nghi...

Ả đưa sợi dây thật vào tay Đan Nghi còn không quên dặn dò :

- Đan Nghi , sợi dây kim cương của cô này, trả cô đấy. Cô cất cho cẩn thận kẻo bị kẻ xấu lừa lấy mất đấy nhé....!

Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

-ukm. Dì Dương nói rồi mà , kẻ xấu nhất định sẽ bị trời tru đất diệt, Nghi Nghi sẽ chú ý.

Đan Nghi nhận lấy sợi dây chuyền thật, nắm chặt tay thành hình nắm đấm để thể hiện sự quyết tâm.

Bạch Văn Bình và Đường Sa Sa nghe cô nói vậy chỉ còn biết ngại ngùng cười trừ...

Nhưng dù sao thuận lợi như vậy mà lấy được sợi dây chuyền nên bọn chúng rất là hưng phấn. Chúng cũng không tiếp tục nói về chuyện kia nữa mà chuyển sang bàn bạc việc của buổi tối nay.

Đường Sa Sa nói :

- Ở trong khóa năm nhất này ngoài Đan Nghi thiên kim tiểu này thì còn Tiền Phi cũng là kẻ con nhà có chức có quyền . Hơn nữa cô ta là người bản địa nên chúng ta cần cố gắng kết giao cho được.

- Hôm nay vừa đúng là sinh nhật lần thứ 18 của cô ta... chúng ta cần chuẩn bị một món quà gì đó thật giá trị cho cô ta.

Bạch Văn Bình cũng hoàn toàn đồng ý với ả.

- Quà tặng mà...chính là sợi dây kim cương này đi.

Đường Sa Sa sớm đã nghĩ ra món quà này rồi.

- Tiền đại tiểu thư là người rất yêu thích kim cương.

Bạch Văn Bình lập tức đáp lời :

- Việc không được chậm trễ, giờ chúng ta xuất phát luôn cho sớm.

Đan Nghi nhìn bọn chúng dời đi, cô chăm chú suy nghĩ...

Trường đại học mà Đan Nghi đang theo học là một trường đại học lớn có tiếng nhất nhì trong nước.

Trường này nổi tiếng bởi chế độ tuyển chọn đầu vào của sinh viên vô cùng nghiêm ngặt, kĩ càng... các tân sinh viên đều phải trải qua cuộc thi vô cùng gian khổ , đáp ứng đủ mọi điều kiện mới được vào học .

Sự nghiêm ngặt trong thi cử của trường này đã được cả thế giới công nhận.

Khi đã là sinh viên của trường này , những ngày học bình thường rất thoải mái, tự do nhưng đến kì thi thì sự nghiêm ngặt của nó vẫn không hề giảm sút chút nào...

Mỗi lần thi cử,nếu như kết quả không đáp ứng được đủ điều kiện ,nhẹ nhất là thi lại, nặng thì lưu lại lớp, nghiêm trọng hơn có thể bị khai trừ ra khỏi trường ...

Bất kể điều kiện, bối cảnh của gia đình sinh viên đó có lớn đến đâu hay chỉ là con của một gia đình thường dân thì đều được đối sử công bằng như nhau.

Chính bởi chính sách đối xử công bằng như vậy mà khiến cho sinh viên tốt nghiệp ra ngoài xã hội từ ngôi trường này đều trở thành những người giỏi giang, tuân thủ luật pháp, giúp ích lớn cho sự phát triển của xã hội.

Chính bản thân Đan Nghi cũng đã phải nỗ lực rất nhiều mới có thể thi đỗ vào ngôi trường này .

Tiền Phi là sinh viên cùng lớp với cô,là đại tiểu thư của Tiền gia , là người bản địa, gia thế hiển hách rất được lòng sinh viên trong trường.

Đan Nghi và Tiền Phi đều là những cá nhân xuất sắc ,tiêu biểu trong lớp, kiểu như hai đối thủ cạnh tranh vị trí nhất nhì...

Nhưng Đan Nghi cũng biết ba tháng ngây dại vừa qua đủ khiến cho kết quả học tập của cô giảm sút rất nhiều...

Hôm nay là sinh nhật lần thứ 18 của Tiền Phi, cô ta sẽ đeo sợi dây chuyền giả mà Đường Sa Sa tặng để xuất hiện trước mọi người... Thật không biết màn kịch hay này sẽ còn xảy ra những biến cố gì nữa...

Tất nhiên, Đan Nghi không mong muốn Đường Sa Sa sẽ nịnh bợ thành công rồi...

Đường Sa Sa muốn lợi dụng sợi chuyền đó để lấy lòng Tiền Phi, Đan Nghi sao có thể để chuyện đó xảy ra chứ?

Nhưng, thân phận Tiền Phi vốn cao quý như vậy , bữa tiệc sinh nhật của cô ta chắc chắn cũng sẽ toàn là khách quý, nên nếu không có giấy mời thì chắc chắn là không thể bước vào...

Đan Nghi với Tiền Phi vốn chẳng có chút giao tình nên không nhận được thiệp mời là lẽ đương nhiên...

Hàng lông mày cau lại,trở về căn hộ bên cạnh.

Dì Dương thật ra vẫn chưa hề trở về Đan gia...

Dì thấy nét mặt Đan Nghi khó coi vậy vội hỏi :

- Sao vậy? Phát sinh chuyện gì sao?

- Cháu muốn tới tham dự một bữa tiệc sinh nhật của bạn cùng lớp nhưng lại không có thiệp mời...

Đan Nghi lắc lắc đầu ra hiệu cho dì Dương biết mình không sao...

- Tiệc sinh nhật bạn cùng lớp của cháu là ai, để dì xem có giúp được gì cho cháu không nhé?

- Là Tiền Phi ạ !

Đan Nghi ngoan ngoãn trả lời dì...

Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Đan Nghi lắc đầu.

Không phải cô không tin vào năng lực của dì Dương.

Nếu như chỉ là một gia đình bình thường, không cần dì Dương ra tay, bản thân Đan Nghi cũng giải quyết được.

Nhưng Tiền gia thì khác...

-Tiền Phi ư?

Lục Thượng Hàn đứng dậy đưa ra trước mặt cô một tờ thiệp mời.

Đan Nghi nhận lấy tờ thiệp, đây chính là thiệp mời sinh nhật của Tiền Phi.

Nét mặt vui vẻ, lại có chút ngần ngại:

- Bên trên chỉ ghi mời Hàn thiếu gia...

- Tôi có thể đi cùng bạn mà.

-Oh

Đan Nghi gật mạnh...

Dù sao cô và hắn cũng có mối quan hệ là vợ chồng sắp cưới nên cùng nhau xuất hiện cũng chả sao.

Chỉ cần hai người họ chưa chính thức công bố, Bạch Văn Bình và Đường Sa Sa sẽ không bao giờ biết được.

Đan Nghi thay một bộ lễ phục đáng yêu màu đen, khuôn mặt thanh xuân trẻ trung , làn da trắng hồng khỏe khoắn, hàng lông mày cong cong thanh thoát, làn môi không tô son mà hồng hào tự nhiên.

Chả cần trang điểm , cô đã có sẵn vẻ đẹp quyến rũ thu hút ánh nhìn.

Hai người họ đến bữa tiệc nhà họ Tiền, rất nhanh chóng tách nhau ra.

Đan Nghi vừa xuất hiện đã thu hút ánh nhìn của nhiều người, có vài nam sinh còn mạnh dạn đến bên chào hỏi cô.

Tâm tư Đan Nghi không nghĩ tới việc này , cô còn đang mải tìm bóng dáng Bạch Văn Bình cùng Đường Sa Sa.

Lục Thượng Hàn xuất hiện trong bữa tiệc, khiến bữa tiệc như dậy sóng.

Sinh nhật Tiền Phi, Tiền gia đã mời rất nhiều bạn học của Tiền Phi cùng với cả những nhân vật máu mặt trong giới kinh doanh.

Nhưng Lục Thượng Hàn hơn Đan Nghi và Tiền Phi vài tuổi, đáng nhẽ hắn sẽ không bao giờ xuất hiện tại một bữa tiệc như này...

Sự xuất hiện của hắn khiến không ít người ngạc nhiên và chú ý.

Chú ý không chỉ bởi vì danh thế đáng gờm của hắn trong giới mà còn bởi tướng mạo ,khí chất cuốn hút của hắn...

Ngũ quan như tuyệt phẩm điêu khắc từ tượng ngà,khiến hắn nổi bật giữa đám đông.

Thân hình cao lớn,hoàn hảo đến từng cm , thu hút ánh nhìn...

Nhất là khi ở giữa đám nam sinh, trên người hắn toát lên khí chất cao quý,toát lên phong thái đĩnh đạc của một người thành đạt , sự bá đạo của kẻ có quyền thế.

Rất nhanh, các nam thanh nữ tú vây quanh hắn, hỏi han chúc tụng không ngừng...

Nhưng phần đông cũng chỉ là dám đến chào hỏi qua loa vài câu...

Sự bá đạo toát ra từ hắn khiến người đối diện phải chịu sức ép quá lớn...

Đan Nghi đưa ánh nhìn về phía hắn,thật không ngờ sức hút của hắn lớn đến vậy...

Bản thân Lục Thượng Hàn thì hoàn toàn không có chút cảm xúc nào trước sự nhiệt liệt chào đón của mọi người. Chỉ khi cảm nhận thấy ánh nhìn của Đan Nghi, ánh mắt hắn mới có chút thay đổi...

Đan Nghi bị ánh mắt hắn nhìn làm cho ngại ngùng.

Cô thu lại ánh nhìn, tiếp tục tìm kiếm bóng dáng hai kẻ kia.

Đường Sa Sa đang nói chuyện với một người làm của Tiền gia.

Ả diễn rất giỏi,trước đây đến Đan Nghi cũng coi ả là người bạn thân thiết thì đủ biết trình độ diễn của ả xuất sắc tới đâu.

Lát sau, người làm của Tiền gia dẫn ả lên lầu.

Trên gác, Tiền Phi đã mặc đồ chỉnh tề, giờ đang chọn trang sức kết hợp.

Tiền Phi sở hữu vẻ đẹp nổi bật, cao ngạo, chỉ một cái nhướn mày cũng đủ để mê hoặc ánh nhìn của người khác.

Đường Sa Sa bắt đầu nịnh bợ :

- Tiền Phi hôm nay cô trang điểm thật đẹp, làm nổi bật màu da đầy sức sống của cô, tôi có nằm mơ cũng muốn có làn da rám nắng khỏe mạnh như của cô.

Tiền Phi sớm đã quá quen thuộc với những lời nịnh hót , nhưng Đường Sa Sa có thể để ý đến những tiểu tiết như vậy cũng khiến cô ta nhìn kĩ hơn Đường Sa Sa.

Nhìn Đường Sa Sa một chút :

- Cảm ơn!

Tiền Phi và Đường Sa Sa là bạn cùng lớp nhưng cũng không giao tiếp nhiều. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

Đường Sa Sa được tham gia bữa tiệc này cũng là nhờ tấm thiệp mời của Bạch Văn Bình mà thôi.

- Phi Phi , chiếc váy đen dài này thật sự rất tuyệt,rất tôn da .

Đường Sa Sa tiếp tục...

Tiền Phi thái độ rất hững hờ...

Đứng quanh Tiền Phi có bạn gái thân thiết, có người hầu kẻ hạ...

- Sợi này thế nào?

Cô bạn thân giúp Tiền Phi đeo lên cổ một sợi dây trân châu.

Tiền Phi ngắm nghía rồi lắc đầu.

- Trân châu nhìn già dặn quá.

- Vậy đeo vàng nhé !

Bạn thân lại lên tiếng.

- Vàng thì thích hợp với lứa tuổi mẹ tôi đeo ý , tôi đeo không hợp.

Tiền Phi lại lắc đầu.

Bạn thân và người hầu lục tìm trang sức.

Gu thẩm mĩ của Tiền Phi cao nên cô ta đã sưu tầm không ít đồ trang sức đẹp , đắt tiền.

Hôm nay là sinh nhật nên Tiền Phi muốn trang điểm thật lộng lẫy, người hầu đã tìm hết đồ trang sức ra.

Đồ đẹp nhiều không kể hết...

Nhưng tìm mãi vẫn không tìm được món gì thật đặc sắc thích hợp với chiếc váy đen này.

Nhìn chiếc cổ trống trơn, không đồ trang sức, hai hàng lông mày Tiền Phi cau lại.

Bạn thân và người hầu của cô không tìm được món gì đẹp hơn.

- Cổ trống không thế này, chiếc váy dù đẹp nhưng không có trang sức kết hợp thì cũng không ra làm sao cả...

Tiền Phi đứng trước gương, gương mặt buồn bã...

Đường Sa Sa lắm lấy thời cơ,cười :

- Tiền Phi, cô có chiếc cổ thật thanh thoát , đẹp tựa như cổ thiên nga.... nhưng không đeo trang sức nhìn cũng thật đơn điệu...

Lông mày Tiền Phi càng lúc càng cau chặt lại.

Cô bạn thân đứng bên cạnh lên tiếng:

- Nếu vẫn không được thì Tiền Phi à, cậu chỉ còn cách đổi chiếc váy khác thôi...

- Ôi Tiền Phi mặc bộ lễ phục này đẹp như vậy , sao nỡ đổi bộ khác được chứ?

Nói rồi chớp lấy thời cơ, rút ra chiếc hộp đựng sợi dây chuyền cười nói với Tiền Phi :

- Tớ có sợi dây kim cương này,rất hợp với bộ lễ phục của cậu đấy , hơn nữa sợi dây đắt giá này cũng rất xứng với cô công chúa xinh đẹp nhất đêm nay...

Nói rồi, mở chiếc hộp ra.

Ánh sáng chói lóa của kim cương tỏa ra, chiếc dây chuyền xuất hiện trước mắt Tiền Phi.

Tiền Phi rất thích , bản thân cô đã từng xem qua rất nhiều đồ trang sức quý giá, từ nhỏ đến lớn cô cũng nhận được rất nhiều món đồ trang sức giá trị.

Nhưng như kiểu dáng của sợi dây kim cương này thì cô mới lần đầu thấy.

Không nói đến giá trị của kim cương,chỉ nói về kiểu dáng đơn giản mà không đơn điệu, phóng khoáng trẻ trung,thật khiến người khác nhìn thấy là bị mê hoặc ngay.

Sợi dây của Đường Sa Sa mang đến vốn chỉ là hàng giả , chất lượng kim cương và màu sắc đều không thể so sánh với sợi dây thật .

Nhưng vì kiểu dáng qua đẹp của sợi dây nên Tiền Phi vừa nhìn thấy đã thích ngay.

Đường Sa Sa tiếp tục :

- Tiền Phi à sợi dây này cũng là món quà người khác tặng tớ nên không thể nhượng lại cho cậu được . Nhưng cho cậu mượn đeo một đêm đeo với bộ lễ phục này cho đẹp thì được.

Tiền Phi cũng không có ý định đòi hỏi một món quà đắt giá đến vậy nên nếu mượn dùng trong một đêm thôi thì cũng đủ rồi.

Bởi cô ta rất thích chiếc váy này ,sợi dây chuyền lại quá hợp với chiếc váy như vậy .

Nhưng cô vẫn muốn hỏi lại :

- Những viên kim cương trên này đều là thật chứ? Tối nay là sinh nhật tôi, rất quan trọng ! Tôi không muốn đeo một món trang sức vớ vẩn trên người đâu đấy.

- Cậu yên tâm đi, đây chắc chắn là kim cương thật, đảm bảo 100 % luôn.

Đường Sa Sa vỗ ngực bảo đảm.

Tiền Phi thấy sợi dây này độc đáo , mới mẻ như vậy , trong lòng cũng không còn chút nghi ngờ.... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 20

Tiền Phi vốn không thích Đường Sa Sa, hơn nữa Đường Sa Sa còn là bạn thân của Đan Nghi.

Tiền Phi cũng không định đồng ý.

Nhưng sợi dây kim cương này, Tiền Phi lại rất thích, càng ngắm càng thấy kiểu dáng đẹp, thu hút.

Cô nghĩ một chút, trả lời :

- Được. Vậy cho tôi mượn đeo trong tối nay.

Đường Sa Sa rất vui, vội đưa chiếc hộp đựng sợi dây cho Tiền Phi.

Đường Sa Sa tiếp cận Tiền Phi là có mục đích rõ ràng.

Điều kiện gia đình của ả kém xa rất xa Đan Nghi và Tiền Phi...

Điều kiện cá nhân của ả so với hai người họ giống như bùn đất và mây trời.

Ả có thể trở thành bạn thân của Đan Nghi đều là do ả thường xuyên tìm cách nịnh bợ Đan Nghi mà đạt được.

Chứng kiến cuộc sống sung sướng của nàng thiên kim tiểu thư Đan Nghi. Trong lòng ả chỗi dậy sự ngưỡng mộ và cả đố kị.

Mặc dù giờ đây bản thân ả đã thi đỗ vào ngôi trường này,tương lại rộng mở, ra trường là sẽ kiếm được việc làm tốt... Nhưng ả không bằng lòng với điều đó.

Ả muốn có được nhiều thứ hơn .

Ả cũng muốn trở thành một thiên kim tiểu thư,có cuộc sống ấm êm trong nhung lụa.

Đan Nghi gặp tai nạn,đầu óc có vấn đề,lòng tham chỗi dậy nên đã dụ dỗ lừa đảo Đan Nghi.

Nhưng đó không phải kế lâu dài .

Vả lại ả cướp bạn trai và cướp cả sợi dây kim cương này của Đan Nghi, giữa ả và Đan Nghi đã chủ định tồn tại một hố sâu ngăn cách...

Nên ả cần nhanh chóng tìm đến chộ dựa mới là Tiền Phi, dựa hơi Tiền Phi để bước vào giới thượng lưu này.

Chỉ cần ả gây dựng tốt mối quan hệ với Tiền Phi thì kể cả có xảy ra mâu thuẫn với Đan Nghi thì ả cũng không sợ nữa.

Đường Sa Sa tận tay đeo sợi dây lên cổ Tiền Phi.

Đường Sa Sa không biết đây vốn chính là sợi dây mà ả nhờ người làm giả, trong lòng rất vui vì nhờ sợi dây mà ả đã tạo được mối quan hệ với Tiền Phi.

Tiền Phi vô cùng hài lòng vì sợi dây.

Mặc dù chỉ là hàng nhái lại nhưng do kiểu dáng đặc biệt mà đơn giản nên thật sự đã càng khiến Tiền Phi nổi bật hơn.

Nhận ân tình của Đường Sa Sa nên Tiền Phi cũng mặc nhận luôn việc cho Đường Sa Sa đi bên cạnh.

Đợi đến khi Đường Sa Sa và Tiền Phi xuất hiện ở trên cầu thang,Đan Nghi đã nhìn ngay thấy hai người họ.

Đan Nghi mỉm cười nhìn những hành động của họ.

Lát sau , đã có rất đông khách mời đến bữa tiệc, sợi dây kim cương mà Tiền Phi đeo thu hút ánh nhìn của mọi người .

Rất nhiều người khen ngợi :

- Tiền Phi , hôm nay cô thật là xinh đẹp,sợi dây rất hợp với cô đấy!

- Đúng vậy , kim cương thật đẹp, chắc rất đắt đấy !

- Tất nhiên rồi, Tiền Phi là ai chứ? Có thể đeo sợi dây chuyền vớ vẩn trên người sao? Đó chắc chắn là món đồ có giá trị liên thành rồi !

Tiền Phi hoàn toàn nổi bật trước đám đông.

Đường Sa Sa như một công thần đựng cạnh Tiền Phi.

Hôm nay là sinh nhật của Tiền Phi , vì cô ta mời rất nhiều bạn bè cùng trang lứa và bạn học, người lớn trong Tiêng gia không tham gia,vì muốn giành không gian hoàn toàn tự do cho người trẻ tuổi.

Thế nên trong bữa tiệc chủ yếu là nam thanh nữ tú, đồng tuổi và một số người lớn hơn vài tuổi như Lục Thượng Hàn...

Bữa tiệc bắt đầu, MC mời Tiền Phi lên bậc phát biểu.

Nhìn thấy sợi dây chuyền của Tiền Phi, MC không kìm được lòng mà tán thưởng:

- Sợi dây chuyền hôm nay Tiền Phi quá đẹp,khiến cho cô ấy càng đẹp hút hồn hơn !

Đan Nghi nghe thấy xung quanh không ngớt vang lên tiếng khen ngợi tán thưởng về sợi dây giả kia... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Đường Sa Sa đứng ngay bên cạnh Tiền Phi, lên tiếng :

- Sợi dây chuyền mà Tiền Phi đeo kiểu dáng độc đáo có một không hai , bên trên sợi dây đều được trang trí bởi kim cương loại tuyệt phẩm,thật sự rất thích hợp với Tiền Phi.

Nghe Đường Sa Sa nói thế, mọi người xung quanh lại càng chăm chú ngắm nhìn sợi dây chuyền trên cổ Tiền Phi.

Tiền Phi hoàn toàn nổi bật trước đám đông.

Cô đứng trên bậc phát biểu, thu hút mọi ánh nhìn :

- Cảm ơn tất cả mọi người hôm nay đã tới tham dự bữa tiệc sinh nhật này của tôi....

Mọi sự chú ý đều dồn về phía Tiền Phi, rất nhiều nữ sinh nhìn cô với ánh mắt ngưỡng mộ...

Đan Nghi đứng ở phía hàng đầu, lặng lẽ lấy sợi dây chuyền thật của mình đeo lên cổ.

Bạch Văn Bình và Đường Sa Sa cũng đã phát hiện ra sự xuất hiện của Đan Nghi, hết sức bất ngờ.

Từ lúc bị thương,đến đi học còn không đi, chỉ ở trong nhà,không bước chân ra khỏi cửa chứ đừng nói đến việc đến tham gia một bữa tiệc như này.

Nhất là khi bọn chúng nhìn thấy sợi dây chuyền trên cổ Đan Nghi .

Mặc dù chúng đều cho rằng Đan Nghi đang đeo sợi dây giả,nhưng cô đeo sợi dây giống hệt của Tiền Phi thì cũng không hay cho lắm.

Đường Sa Sa ra ám hiệu cho Bạch Văn Bình nhanh chóng đưa Đan Nghi rời khỏi đây , đừng để gây ra phiền phức.

Bạch Văn Bình tiếp cận cô, đưa tay định kéo cô đi.

Đan Nghi sớm đã nhìn ra ý định của hai kẻ họ.

Tay cô nắm chặt chiếc nhẫn mà Lục Thượng Hàn tặng.

Lần trước bị đau vậy nhưng lúc này Bạch Văn Bình đã lại quên mất bài học đó rồi.

Lần này hắn lại nắm lấy tay cô, và lại bị chiếc nhẫn đâm vào tay lần nữa.

- A.....a.....a

Đau đớn ,hắn kêu ầm lên .

Vừa xong , Tiền Phi không để ý đến sự xuất hiện của Đan Nghi.

Nhưng nghe tiếng kêu lớn của Bạch Văn Bình, mọi người đều quay sang nhìn, không chỉ nhìn thấy tay Bạch Văn Bình đang chảy máu mà còn nhìn thấy sợi dây trên cổ Đan Nghi.

Kiểu dáng đặc biệt, lại đẹp,sang trọng, cổ Đan Nghi cũng rất đẹp, thon dài , đeo sợi dây trên cổ lại càng nổi bật.

- Đan Nghi đeo sợi dây chuyền kia giống hệt Tiền Phi. Họ cùng mua sao?

Mọi người bắt đầu bàn tán.

- Không thể nào. Hai người họ sao có thể cùng mua một sợi dây chuyền giống nhau chứ? Huống hồ sợi dây này nhìn kiểu dáng đặc biệt đến vậy, nhìn thôi cũng biết là đồ giá trị liên thành,cảm giác giống như độc phẩm, sao lại cùng lúc xuất hiện hai sợi giống nhau đến thế?

Tiếng bàn luận của mọi người khiến Tiền Phi thấy mất mặt.

Tiền Phi không phải là không thích người khác dùng đồ giống mình.

Nhưng hôm nay là sinh nhật của mình,lại có người đeo sợi dây chuyền giống hệt xuất hiện,thì là không tôn trọng cô.

Hơn nữa, sợi dây này là do Đường Sa Sa hiến bảo cho cô,mà hiện tại lại trùng với Đan Nghi, sớm biết vậy thì cô đã không nhận rồi.

Nghĩ tới đây, Tiền Phi rất bực...

Đường Sa Sa thấy vậy vội đến bên :

- Tiền Phi cậu đừng giận. Sợi dây cậu đeo là hàng thật còn Đan Nghi đeo là hàng giả mạo thôi. Là cô ta cố ý đến gây sự đó.

Đến nước này, ả chỉ còn cách bán đứng Đan Nghi.

Dù sao ả đã lừa Đan Nghi không phải chỉ một hai lần nữa nên bây giờ bán đứng cô thì cũng là chuyện quá là bình thường .

- Cô với Đan Nghi là bạn thân, nên trong bữa tiệc sinh nhật của tôi, hai người cố ý choi tôi đúng không?

Tiền Phi cũng không khách sáo.... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Đường Sa Sa sợ hãi, giải thích :

- Tiền Phi tôi không hề có ý đó . Chắc chắn là do Đan Nghi muốn cố ý đến chọc tức cậu đó. Cô ta biết tôi có một sợi dây chuyền như này, nên cố tình tìm người làm giả một sợi dây như vậy để làm mất mặt chúng ta mà thôi. Tiền Phi nếu như cô tháo sợi dây xuống thì là đã mắc bẫy của cô ta rồi.

Tiền Phi dừng tay lại, quả thật, bây giờ mà tự tay tháo bỏ sợi dây thì chẳng phải thừa nhận mình thua rồi sao?

Tiền Phi nhìn Đường Sa Sa và nói :

- Tôi không cần biết, về sợi dây chuyền mà Đan Nghi đeo, cô nhất định phải cho tôi một câu trả lời rõ ràng.

Đường Sa Sa vội đi xuống phía dưới,nói to trước mặt mọi người :

- Đan Nghi, mặc dù cô là bạn của tôi nhưng lần này cô quá đáng quá rồi ! Vì muốn phá hoại mối quan hệ của tôi với Tiền Phi mà cô làm ra trò này được sao ?

Đan Nghi nở nụ cười rất thuần khiết, trong sáng , không nói một câu để giải thích .

Mọi người không khỏi tò mò.

- Tóm lại chuyện này là sao chứ? Đường Sa Sa cô nói cho rõ ràng đi.

- Hôm nay là sinh nhật của Tiền Phi, sợi dây chuyền cô ý đeo là do tôi kiếm cho cô ý... Nhưng Đan Nghi không phục , đã đi tìm người làm giả sợi dây để đeo lên người mình. Cố ý đến đây để phá hoại bữa tiệc sinh nhật này của Tiền Phi... Mọi người nói xem

thế có phải quá đáng lắm không?

Đường Sa Sa lớn tiếng chất vấn Đan Nghi.

Đan Nghi mặc dù là một thiên kim tiểu thư, lá ngọc cành vàng nhưng thường ngày không hề thể hiện điều đó... ngoài thành tích học tập cao ra mọi người đều không ai hay biết về thân phận và tình hình tài chính của cô.

Giờ thấy Đan Nghi đeo một sợi dây chuyền y hệt Tiền Phi thì đều cho rằng cô có ý đồ bất chính.

Nghe Đường Sa Sa nói vậy thì ngay lập tức có vài người bạn cùng lớp lên tiếng:

- Nếu như những gì Sa Sa nói là thật thì Đan Nghi thật là quá đáng.

Đường Sa Sa tiếp tục :

- Đan Nghi cô cố tình phá hoại bữa tiệc sinh nhật của Tiền Phi còn không nhanh đến xin lỗi cô ý và lập tức biến khỏi đây đi.

Đường Sa Sa cậy việc não bộ của Đan Nghi có vấn đề nên tùy ý mắng nhiếc xỉa xói cô,phản chăng bình thường chỉ cần ả quát lớn là Đan Nghi sẽ ngoan ngoãn nghe lời.

Chỉ không ngờ lần này Đan Nghi không ngoan ngoãn làm theo lời ả.

Cô có chút tủi thân,chớp chớp đôi mắt to tròn biết nói của mình và nói :

- Đâu có,tôi chỉ đeo chính sợi dây chuyền của tôi thôi mà, tôi không phải đến để phá hoại...

Đan Nghi giả vờ như mình không hiểu gì hết,nói chuyện với biểu cảm hết sức đáng thương.

Đan Nghi vốn xinh đẹp, lại rất trong sáng dễ thương, có vài nam sinh thấy cô đáng thương như vậy , trong lòng có chút không đành :

- Có vẻ như Đan Nghi cũng không phải cố ý mà,Đường Sa Sa đừng chấp cô ấy nữa.

- Đúng ,tôi không có phá hoại...

Đan Nghi như một đứa trẻ, gật gật đầu, tiếp tục bảo đảm.

Đường Sa Sa tức giận :

- Rõ ràng là đeo sợi dây chuyền giả cố ý đến đây phá hoại, còn dám cãi nữa?

- Dây chuyền của tôi không phải hàng giả,là dì Dương tặng tôi...

Đan Nghi chu mỏ, cố ý tỏ vẻ mình không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Đường Sa Sa càng tức giận :

- Cô đừng nói linh tinh nữa ! Mau đến xin lỗi Tiền Phi đi.

- Tôi chỉ đeo chính sợi dây của tôi. Không phải cố ý...

Đan Nghi lắc lắc đầu...

Đường Sa Sa bực mình định ra tay bắt cô làm theo...

Vài nam sinh ngăn Đường Sa Sa lại :

- Đường Sa Sa , nếu sợi dây Đan Nghi đeo là do người nhà tặng cô ấy thì kể cả có đụng hàng với Tiền Phi thì cũng không thể trách cô ý được.

- Các người cuối cùng bênh vực Đan Nghi hay Tiền Phi chứ? Các người đừng quên là bản thân đang tham dự tiệc sinh nhật của Tiền Phi đấy !

Đường Sa Sa cáo mượn oai hùm mà quát lớn.

- Nhưng tôi chỉ đeo sợi dây của tôi thôi mà !

Đan Nghi thêm một lần nữa nhấn mạnh....

Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Khi nói chuyện với Đường Sa Sa , Đan Nghi cô ý để lộ vẻ ngây ngô,giống như khi đầu cô vẫn chưa được bình thường...

- Nếu đã như thế, Đường Sa Sa cô cũng đừng làm khó Đan Nghi nữa !

Một nam sinh bênh vực Đan Nghi nói.

Nhìn một cô gái bị mắng mỏ oan ức thì bất kì một chàng trai nào cũng có chút thương hoa tiếc ngọc mà ra tay trượng nghĩa.

Sắc mặt Tiền Phi rất tồi, cô lãnh đạm nhìn ,nghe cuộc đối thoại giữa Đan Nghi và Đường Sa Sa, để xem cuối cùng họ định làm gì.

Vì trước đây quan hệ giữa họ thân thiết như vậy, cô nghi ngờ việc này là do hai người họ cố ý gây ra để khiến bản thân cô mất mặt.

Đường Sa Sa thấy Tiền Phi có vẻ không hài lòng nên chỉ muốn lập tức tìm cách chà đạp Đan Nghi để chứng minh lòng trung thành của ả với Tiền Phi.

Khẩu khí đầy kiêu ngạo, ả ta lên tiếng :

- Sợi dây chuyền kim cương mà Tiền Phi đang đeo ,trên đời này là độc nhất vô nhị, không chỉ kiểu dáng được thiết kế bởi một nhà thiết kế danh tiếng, những viên kim cương này cũng vô cùng quý hiếm. Đan Nghi đeo một sợi dây chuyền giả như vậy đến dự bữa tiệc sinh nhật của Tiền Phi, lẽ nào không phải cố ý đến phá hoại ư? Lẽ nào bắt cô ta xin lỗi là quá quắt lắm sao?

- Sợi dây chuyền này thật chỉ có duy nhất một sợi sao?

Có người không kìm được lòng mà hỏi.

Đường Sa Sa ôm tay trước ngực,nói :

- Tất nhiên , sợi dây chuyền thật đang được Tiên Phi đeo trên người. Đan Nghi, cô đeo sợi dây chuyền giả như vậy đến đây là ý làm sao?

Ánh mắt ả xoáy sâu vào mắt Đan Nghi, muốn từ ánh mắt ấy để mong phát hiện ra ý đồ thật sự...

Nhưng Đan Nghi vẫn nở nụ cười đơn thuần, vô hại, dường như thật sự không phải đang cố ý đối đầu với ai, dường như không chút tâm kế nào...

Đường Sa Sa thấy vậy thì càng chắc chắn thần trí Đan Nghi chưa hồi phục nên tiếp tục :

- Đan Nghi, ai cũng yêu cái đẹp , cô muốn có một sợi dây y hệt Tiền Phi,nên tìm người làm giả, chúng tôi cũng hiểu... Nhưng cô không thể đến đây để phá hoại buổi tiệc sinh nhật của cô ấy. Nhanh xin lỗi cô ý đi!

- Của tôi đeo là thật !

Yếu ớt cất tiếng nhưng rất cương quyết.

- Cô vẫn còn ngang ngược à?

Đường Sa Sa tức lắm rồi,thấy Đan Nghi không chịu thỏa hiệp liền lớn tiếng...

- Của tôi là thật...

Đan Nghi lặp lại.

Mọi người xung quanh thấy Đường Sa Sa ghê gớm , Đan Nghi thì cương quyết vậy, nhất thời cũng không biết nên làm gì.

Một nam sinh lên tiếng :

- Trong bữa tiệc hôm nay,không phải vị chuyên gia giám định nổi tiếng Hắc Khải cũng đến tham dự sao? Tốt nhất là hãy mời Hắc Khải ra mặt kiểm chứng đâu là thật đâu là giả đi...

Ý kiến này đưa ra nhận được nhiều sự đồng tình từ mọi người.

Trên môi Đan Nghi nở nụ cười rất khẽ...

Chính bởi nhìn thấy Hắc Khải xuất hiện ở đây nên cô mới đạo diễn cho vụ việc phát triển đến mức này .

Cô chính là đang đợi có người đưa ra ý kiến này.

Chỉ cần Hắc Khải xuất hiện , thật giả sẽ rõ.

Tiền Phi thấy mọi việc phát triển tới đây,nếu không làm rõ ràng thì người mất mặt chính là cô.

Cô gật đầu đồng ý :

- Được. Vậy xin mời anh Hắc Khải giúp chúng tôi giám định xem.

Đường Sa Sa thấy tất cả mọi người đều hết sức chú ý đến sự phát triển của vụ việc này , nói thật to :

- Sợi dây chuyền mà Tiền Phi đeo là do tôi đưa cho cô ấy. Tiền Phi là người có thân phận như vậy , tôi đâu thể lấy sợi dây giả đến để lừa cô ấy được. Để người ta giám định cũng tốt, như thế cũng có thể chứng minh sự trong sạch của tôi.

Mọi người nghe Đường Sa Sa là người đưa sợi dây chuyền cho Tiền Phi dùng thì lại càng tò mò về kết quả.

Từ đầu đến cuối , Lục Thượng Hàn hoàn toàn im lặng.

Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Lục Thượng Hàn chỉ đóng vai nhân vật quần chúng...

Nhưng kể từ lúc Đan Nghi lấy sợi dây chuyền đeo lên cổ ánh mắt anh không hề rời khỏi ...

Đan Nghi cũng nhận định chắc chắn, có Hắc Khải ở đây nên bản thân mới dám một mình tìm cách phá hoại kế hoạch của Đường Sa Sa ư?

Nhìn cô giả vờ yếu đuối mà khiến Đường Sa Sa hết cách đối phó, Lục Thượng Hàn cười rất khẽ...

Nếu không phải chính mắt nhìn thấy con người thật của cô thì có lẽ chính hắn cũng tin cô là cô gái yếu đuối đáng thương rồi.

Lúc này ánh mắt tất cả mọi người đều đổ dồn về phía Hắc Khải.

Hắc Khải nổi tiếng từ rất sớm, đôi mắt tinh tường đến đáng sợ, đoạn ngọc nhận châu, còn lợi hại hơn cả máy móc hiện đại.

Có không biết bao hào môn vọng tộc và châu ngọc thế gia muốn mời Hắc Khải làm thượng khách...

Nhưng đều đã bị Hắc Khải từ chối, hắn chỉ thích sống cuộc sống tự do tự tại, không thích bị bó buộc hạn chế nên không xác định sẽ dừng bước ở bất kì đâu.

Hôm nay nhận được thiệp mời từ Tiền gia, hắn cũng chỉ là nhất thời nổi hứng mà tới tham gia.

Thấy mọi người nhìn về phía mình, Hắc Khải nhấp một ngụm rượu vang, nói :

- Các người muốn tôi giám định thật giả là tôi phải giám định sao?

Tiền Phi ra mặt :

- Hắc Khải anh coi như nể mặt tôi, coi như tặng tôi món quà sinh nhật đi được không?

Hắc Khải nhìn Tiền Phi,rồi chậm rãi tiếp lời :

- Vậy các người cần biết quy tắc của tôi, mắt tôi trước nay không nhìn những món đồ rẻ tiền vô giá trị...

Đường Sa Sa vội vàng lên tiếng:

- Đây không phải là đồ rẻ tiền, vô giá trị, sợi dây chuyền kim cương này trên thế giới chỉ có duy nhất một sợi này mà thôi, một món đồ hiếm có khó gặp, giá trị khó đoán.

Hắc Khải chả thèm nhìn Đường Sa Sa, tiếp tục :

- Những đồ mà tôi xem qua, là hàng giả thì tự tay tôi sẽ đập tan tành.

- Quy tắc của anh chúng tôi đều biết ! Chỉ cần là đồ giả thì anh tùy ý đập nát !

Tiền Phi gật đầu đồng ý.

Đường Sa Sa nghe vậy, đắc ý, ả tin chắc sợi dây của mình là thật còn sợi dây mà Đan Nghi đeo mới là giả.

Ả vội vàng thúc giục :

- Hàng giả đập thì đập thôi. Dù sao đồ giả để lại cũng chả để làm gì cả.

Hắc Khải, thân hình cao gầy, đôi mắt thanh quý, hành động cử chỉ nhẹ nhàng , nho nhã ....

Hắn bước từng bước về trước:

- Mang đến đây !

Tiền Phi đặt chiếc dây chuyền nên mặt bàn.

Đan Nghi cũng tháo sợi dây trên cổ xuống, đặt lên bàn.

Hai sợi dây đặt cạnh nhau,một kiểu dáng,những viên đá với hình dạng y hệt nhau, tỏa ra ánh sáng lấp lánh gần giống nhau.

Trên khuôn mặt Đan Nghi vẫn là nụ cười đơn thuần vô hại.

Sợi dây mà Đường Sa Sa tìm người làm giả , rất khéo, rất giỏi, rất giống...thật là làm khó cô ta rồi.

Nhưng qua đó cũng có thể thấy được , Đường Sa Sa đã tính rất kĩ để hòng chiếm đoạt sợi dây này của cô.

Hắc Khải đến ngồi ở chiếc bàn đó..

Mọi người đều rất tò mò, đây là lần đầu mà Hắc Khải ra mặt giám định ngay tại hiện trường.

Đặc biệt là hai sợi dây này nhìn y hệt nhau, hầu như không có quá nhiều sự khác biệt...

Không biết Hắc Khải sẽ dùng loại máy móc hiện đại nào để phân biệt sự thật giả của hai sợi dây này.

Đường Sa Sa lớn tiếng :

- Sợi dây của Đan Nghi là hàng giả, chả cần thiết phải giám định đâu...! Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Tiền Phi nói :

- Cứ đợi Hắc Khải giám định là sẽ rõ !

Tất cả mọi người đều chờ đợi kết quả mà chuyên gia giám định hàng đầu thế giới Hắc Khải sẽ đưa ra....

Vậy mà ai ngờ Hắc Khải mới chỉ ngồi xuống, nhìn qua một lượt liền nói :

- Mang chiếc hòm đến đây !

Tiền Phi đưa mắt ra hiệu cho người hầu mang chiếc hòm của Hắc Khải ra.

Mọi người chăm chú nhìn hắn, cứ nghĩ hắn sẽ lấy ra một đôi găng tay, đeo vào rồi cầm lấy sợi dây chuyền lên trước mắt để nhìn cho rõ.

Ai ngờ hắn cầm một chiếc búa lên...

Chiếc búa này đã trở thành thương hiệu độc quyền của Hắc Khải,hắn giơ chiếc búa lên cao nhắm chuẩn sợi dây chuyền kim cương...

Thấy hắn giám định còn chưa giám định mà đã định dùng búa đập nát, liền có người ngăn cản :

- Ngài Hắc,ngài vẫn còn chưa kiểm tra xem sợi nào là giả mà?

Như không nghe thấy gì hết, Hắc Khải vung búa nện xuống, đập nát tan tành một trong hai sợi dây chuyền đó.

Độ cứng của kim cương là không phải bàn cãi nhưng nó cũng vô cùng giòn,một nhát búa này đập xuống, đừng nói là giả mà ngay cả kim cương thật cũng sẽ tan tành.

Một nhát búa vung lên, tiếng động cực lớn khiến cả hội trường bất động...

Hắc Khải còn chưa kiểm tra kĩ càng đâu là thật đâu là giả mà đã ra tay vậy rồi, nhỡ không may đập nhầm thì sao?

Nhỡ cả hai đều là thật thì sao?

Mọi người nín thở đợi chờ....

Đường Sa Sa nhận ra sợi dây bị đập là sợi dây của mình, sắc mặt xám xịt :

- Hắc Khải , anh có biết là sợi dây đó có giá trị lớn thế nào không? Kiểu dáng độc nhất vô nhị, kim cương cũng là loại vô cùng quý hiếm...

- Sợi dây này là của cô?

Hắn nhìn ả.

Đường Sa Sa như muốn nhảy dựng nên bởi giận giữ, chỉ thấy Hắc Khải vừa chính tay đốt đi cả một thùng cổ phiếu giá trị lớn vậy.

- Tất nhiên là của tôi rồi ! Anh phải bồi thường cho tôi !

- Vừa xong tôi đã nói rồi, tôi không bao giờ nhìn đồ giả, phàm là đồ giả đều không qua mắt tôi được và ngay lập tức phải tiêu hủy.

Vừa nói vừa chậm dãi cất chiếc búa vào thùng...

- Sợi dây của tôi là hàng thật , giá trị cả trăm tỉ đấy.

Hắc Khải nói rất nhẹ nhàng:

- Cô nói là hồng kim cương nhân tạo có giá trị trăm tỉ ư? Vậy tốt,tôi có thể tìm cho cô cả một xe tải hồng kim cương loại này, cô cứ tính 100 tỉ một viên mà trả tiền cho tôi đi.

Hắc Khải cầm sợi dây lên :

- Sợi dây chuyền này dùng vàng thuần 99,99%, nguyên liệu không tồi nhưng tay nghề còn thô ráp, mắc nhiều lỗi, điểm kém !

-Điểm nối giữa các móc khâu không bằng phẳng, điểm kém !

- Giữa các móc khâu có 0,05 mm sai lệch, điểm kém !

Đường Sa Sa , sắc mặt càng lúc càng trắng bệch:

- Bằng chứng đâu mà anh nói kim cương của tôi là giả chứ?

- Loại kim hồng thạch phổ thông có độ phát sáng rất cao,sau khi được mài mòn lại càng sáng , thậm chí còn phát sáng hơn cả kim cương thật nên thường được sử dụng để làm giả kim cương. Nhưng kim hồng thạch và kim cương khác biệt quá lớn nên tôi không cần dùng đến máy móc chuyên nghiệp mà vẫn có thể phát hiện ra.

Nói rồi vất sợi dây xuống nền nhà.

- Không tin lời tôi thì có thể mời người khác tới giám định.

Mọi người đều tin vào những gì Hắc Khải nói.

Bắt đầu có người nghị luận :

- Thì ra sợi dây mà Tiền Phi đeo là giả...

- Nghe nói là do Đường Sa Sa cho mượn,không ngờ lại là món đồ giả như vậy.

Tiền Phi nghe vậy , tâm trạng vô cùng không tốt.

- Vậy còn sợi dây kia?

- Sợi còn lại thì cũng chỉ tàm tạm thôi .

Hắc Khải trả lời bâng quơ, không chút để tâm, dường như sợi dây còn lại đối với hắn cũng chả có gì đặc biệt vậy.

Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Sắc mặt Đường Sa Sa trắng bệch.

Sợi dây giả này của ả,trong mắt Hắc Khải là không giá trị, nhưng vì muốn lừa Đan Nghi cũng là để không xảy ra sai sót gì , ả đã dùng gần tỉ để tìm người làm giả.

Cả tỉ bạc bị Hắc Khải đập tan nát đã đành, sợi dây còn lại cũng không giá trị là ý làm sao?

Chả nhẽ Đan Nghi lừa ả?

Nhưng tại sao sợi dây này là giả ? Rõ ràng chính tay ả đã đánh tráo sợi dây của Đan Nghi rồi mà.

Còn những người khác nghe nói sợi dây còn lại cũng chỉ tàm tạm thì nói :

- Thì ra cả hai sợi đều rất bình thường,vậy ngài Hắc Khải hủy một giữ một thì thật không công bằng mà.

Hắc Khải lên tiếng :

- Sợi còn lại, là hồng kim cương , trị giá khoảng trăm tỉ, nhưng loại này cũng rất bình thường, không quá hiếm gặp... Chỉ là cách chế tạo và thiết kế có chút thú vị,khá tinh tế nên nâng cao được giá trị sợi dây. Tóm lại là tạm chấp nhận được !

Mọi người nghe hắn vậy đều cảm thấy muốn ói máu rồi, dây kim cương trăm tỉ trong mắt Hắc Khải chỉ là món đồ tàm tạm sao?

Yêu cầu của Hắc Khải thật quá cao mà !

Hắc Khải đưa lại sợi dây chuyền cho Đan Nghi, nói :

- Cầm về đi này !

-Cảm ơn !

Đan Nghi nở nụ cười ngọt ngào.

Đường Sa Sa như người mất hồn.

Ả nghĩ không thông,rõ ràng chỉnh ả đã đánh tráo sợi dây, vậy tại sao sợi dây thật vẫn trong tay Đan Nghi?

Tiền Phi thấy thật sự mất mặt . Bữa tiệc sinh nhật lần thứ 18 của cô lại xảy ra chuyện như này...

Đang định tuyên bố kết thúc bữa tiệc...

Thì nghe Đan Nghi gọi cô :

- Tiền Phi ...

Tiền Phi nhìn Đan Nghi :

- Sao vậy? Cô vẫn còn gì muốn nói à?

- Cô thích thì tôi cho cô mượn đeo mấy hôm này !

Nói rồi đưa sợi dây ra.

Đan Nghi nhận thấy,Đường Sa Sa có ý đồ xấu nên tìm cách nịnh bợ Tiền Phi.

Còn bản thân Tiền Phi lại rất đàng hoàng,không vì bản thân là thiên kim tiểu thư mà làm khó ai...

Dù sao đây cũng là bữa tiệc sinh nhật lần thứ 18 của Tiền Phi, Đan Nghi không muốn vì chuyện của mình mà làm hỏng bữa tiệc này.

Tiền Phi có chút do dự.

Đan Nghi nở nụ cười đơn thuần, trong sáng:

- Tôi rất thích ăn bánh ga tô nên coi như đổi nhé !

Tiền Phi cảm thấy nụ cười của Đan Nghi là rất thật lòng , không có chút giả dối, nhìn ra được sự chân thành trong lời nói...

Bản thân Tiền Phi cũng là người thẳng tính,nhận lấy sợi dây,nói :

- Vậy cảm ơn cô,mời cô cứ thoải mái ăn bánh nhé !

Đeo sợi dây thật lên cổ.

Sợi dây phát ra thứ ánh sáng nhẹ nhàng , dưỡng mắt ,khiến cho Tiền Phi thật sự rất nổi bật.

Sự khác biệt giữa sợi dây giả và thật ngay lúc này đã quá là rõ ràng...

Bữa tiệc lại tiếp tục...

Âm nhạc vang lên,cả hội trường lại hồi phục không khí vui vẻ, náo nhiệt của một bữa tiệc sinh nhật đúng nghĩa.

Người phục vụ rất nhanh đã mang bánh ga tô đến cho Đan Nghi.

Còn Đường Sa Sa thì lại ngay lập tức bị vệ sĩ của Tiền gia mời ra khỏi bữa tiệc.

- Tiền Phi, Tiền Phi...!

Ả gào lên trong tuyệt vọng:

- Tiền tiểu thư, tôi thật sự không lừa cô, tôi cũng là người bị hại...

Nhưng không một ai chú ý tới ả...

Đan Nghi đang vui vẻ ăn bánh ga tô,nụ cười khẽ nở trên môi... nụ cười của người chiến thắng ....

Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

Nhìn thấy Đường Sa Sa bị lôi ra ngoài,Bạch Văn Bình cũng phải chạy theo ra.

Nhìn theo bóng dáng họ, Đan Nghi thấy thật sảng khoái.

Muốn lợi dụng đồ của cô để đạt được mục đích bẩn thỉu của mình ư? Nghĩ mọi chuyện đơn giản vậy sao?

Hắc Khải bước về phía Lục Thượng Hàn, cười nói :

- Lục Thượng Hàn,đó chính là vị hôn thê mà cậu nói tới sao? Rất thông minh, xinh đẹp.... Tiếc thật... Tôi gặp cô ý muộn hơn cậu một bước !

Ánh mắt Lục Thượng Hàn sắc như dao lướt qua khuôn mặt Hắc Khải.

Hắc Khải vội giơ tay lên hàng :

- Tôi chỉ đùa thôi mà... Thật đáng sợ, ngày xưa có bao giờ thấy cậu quan tâm tới cô gái nào như này đâu chứ?

Lục Thượng Hàn im lặng, cầm li rượu vang,nhấp một ngụm nhỏ .

Khi nãy hắn thật có chút lo lắng,sợ cô không thể tự mình giải quyết.

Bởi thế nên hắn mới đến tham gia bữa tiệc mà vốn dĩ không cần phải xuất hiện này...

Nhưng , người con gái này đã làm rất tốt , rất thông minh lanh lợi,hiểu cách mượn thế, cũng hiểu cách tạo thế... Đóng giả ngốc nghếch mà giải quyết xong mọi việc... một nụ cười vui vẻ, hài lòng nở trên môi hắn.

Hắc Khải là bạn thân của hắn, vốn định nhờ Hắc Khải ra mặt giúp Đan Nghi.

Kết quả, không đợi hắn mở lời thì Đan Nghi đã phát hiện ra sự xuất hiện của Hắc Khải và nghĩ ra cách khiến mọi người ép Tiền Phi mời Hắc Khải ra mặt.

Cô gái nhỏ này, đã cho hắn một cơ hội để hiểu thêm về con người thật của cô.

Bữa tiệc tiếp diễn....

Tiền Phi cầm li rượu đến bên Đan Nghi :

- Đan Nghi, việc tối nay, bất luận thế nào,tôi cũng cảm ơn cô.Nếu không có cô thì ,một đời anh minh của Tiền Phi tôi đã bị Đường Sa Sa hủy hoại rồi.

Tiền Phi vốn là một cô gái thẳng tính,phóng khoáng...

- Đó là điều tôi nên làm !

Đan Nghi cười tươi đáp lại.

Tiền Phi cũng không hỏi cụ thể gì hơn,vừa nãy sợi dây chuyền và giả cùng lúc xuất hiện , người khác chỉ là xem kịch qua đường , còn riêng Tiền Phi đã nhìn ra mối quan hệ giữa Đan Nghi và Đường Sa Sa có chút khác lạ.

Cả hai đều không nói gì,nhưng đúng là không đánh không quen,sau sự việc lần này thì cả hai đã có cách nhìn mới về nhau...

Bữa tiệc sắp tàn, Đan Nghi chậm rãi bước ra khỏi Tiền gia.

Bạch Văn Bình và Đường Sa Sa vẫn chưa rời đi.

Bọn họ đứng đợi Đan Nghi.

Hôm nay diễn ra việc lớn như vậy, chúng nghi ngờ đầu óc Đan Nghi đã hồi phục và còn tính kế hãm hại hai người bọn họ nữa.

Bạch Văn Bình, Đường Sa Sa vừa sợ hãi, vừa hối hận , chúng muốn tìm Đan Nghi để làm cho rõ ngọn ngành.

Nhưng chúng không phải hối hận vì đã lừa dối Đan Nghi mà chúng hối hận vì đã tốn quá nhiều tiền của và sức lực mà lại không chiếm được sợi dây của cô .

Đan Nghi vừa bước ra thì bọn chúng đã lao tới trước mặt cô.

Đường Sa Sa hùng hổ quát tháo :

- Đan Nghi, cô làm trò gì vậy? Tại sao hôm nay cô lại đến đây? Còn sợi dây chuyền nữa?

Đan Nghi lại tiếp tục diễn :

- Tôi đi cùng bạn cùng lớp tới đây. Dây chuyền thì vẫn là sợi dây mà dì Dương đưa tôi mà.

Cách nói chuyện vẫn ngây ngô như đứa trẻ không hiểu chuyện,trí não dường như không bằng một đứa trẻ 5 tuổi.

Đường Sa Sa nóng giận :

- Tại sao cô cầm sợi dây chuyền thật? Tại sao cô lại đeo nó đến?

- Là dì Dương đưa tôi nên tôi đeo thôi. Sa Sa cô đang tức giận sao?

Đan Nghi vẫn đóng vai ngây ngây ngô ngô , không hiểu chuyện.... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Đường Sa Sa hỏi liên tục mấy câu nhưng Đan Nghi đều tỏ ra không hiểu gì hết.

Đường Sa Sa chỉ muốn đập vào đầu Đan Nghi thôi.

Bạch Văn Bình kéo lấy tay ả,nói :

- Thôi, anh nghĩ, việc này khả năng là do mụ Dương bày ra , chứ với đầu óc hiện tại của Đan Nghi thì nghĩ làm sao ra cách này chứ?Chỉ có mụ Dương nghĩ ra kế nham hiểm như này mà thôi.

- Ý anh là , bà ta đã phát hiện ra điều gì rồi sao?

Đường Sa Sa thật sự bất an...

- Khả năng đó không cao,nếu đã phát hiện ra thì bà ta đã tìm chúng ta tính sổ rồi. Sợi dây chuyền lúc trước bà ta đưa cho Đan Nghi chắc chắn la giả nên chúng ta mới lấy phải sợi dây giả này. Sợi dây thật kia khả năng là hôm nay bà ta mới đưa cho Đan Nghi... Việc tối nay có lẽ chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên thôi.

Bạch Văn Bình phân tích như vậy, nếu không cũng chả còn cách nào để giải thích hợp lí hơn cho sự việc ngày hôm nay nữa...

Đường Sa Sa tức giận :

- Vậy phải làm sao đây? Tâm huyết của chúng ta cứ như vậy mà đổ sông đổ bể sao? Anh đừng quên,tiền làm sợi dây,với cả tiền chuộc những trang sức cũ kia đã tiêu tốn một khoản không nhỏ, mà còn khoản tiền đi vay nữa...

- Được rồi ! Được rồi ! Sa Sa đừng lo lắng , chỉ cần Đan Nghi chưa hồi phục thì chúng ta vẫn sẽ có cơ hội !

Bạch Văn Bình nhẫn nại phân tích.

Đan Nghi đứng bên cạnh, cười rất tươi, rất ngây thơ.

- Anh Văn Bình, Sa Sa hai người đang nói gì vậy? Hai người sẽ đưa tôi đi đâu ăn đồ ngon vậy?

- Ăn ăn ăn ! Lúc nào cũng ăn, tại sao không ăn cho chết luôn đi !

Nhìn thấy Đan Nghi là lại tức, Đường Sa Sa giơ tay đập mạnh vào đầu cô.

- Huhu Sa Sa thật đáng sợ !

Nhìn như sợ hãi mà lùi ra sau nhưng thực chất là đã rất khéo léo tránh được cú đánh của Đường Sa Sa, ngồi xổm xuống, không chút sơ hở.

Một chiếc xe sang trọng , đắt tiền từ từ tiến đến.

Bạch Văn Bình lôi lấy tay Đường Sa Sa :

- Đây vẫn là địa phận của Tiền gia, đừng làm bừa, đi thôi !

- Được! Vậy để con tiện nhân này một mình ở đây đi, cho chết lạnh,ai bắt cô ta không biết điều chứ, phá hoại cơ hội của chúng ta.

Đường Sa Sa vẫn rất tức tối.

Đường Sa Sa kéo tay Bạch Văn Bình lôi đi.

Khóe môi Đan Nghi nhếch lên, nụ cười đầy lãnh đạm, Đường Sa Sa lăng mạ cô, đánh cô...sớm muộn gì cô cũng sẽ khiến ả phải trả giá.

Còn Bạch Văn Bình thật sự khiến cô ghê tởm... Cô không còn quan tâm tới tình cảm mà hắn giành cho cô là gì nữa ... nhưng đấy đúng là kẻ mà lúc nào cũng luôn miệng yêu cô thương cô, theo đuổi cô nhiều năm sao?

Hắn theo đuổi cô,chính xác hơn là theo đuổi tiền tài , vật chất của cô thôi...

- Đan Nghi !

Giọng nói trầm ấm dịu dàng vang lên.

Đan Nghi ngước lên nhìn,một bàn tay đưa ra trước mặt cô.

Là Lục Thượng Hàn, buổi tối nay hắn luôn có mặt ở hiện trường.

Có mấy lần cô đã bắt gặp ánh mắt quan tâm của hắn.

Nhưng cô muốn tự mình giải quyết nên giả vờ như không nhìn thấy.

Gió đêm có chút lạnh,thấy bàn tay hắn xòe ra trước mặt, trong lòng cô bỗng thấy ấm áp đến lạ.

Cô đưa tay ra,đặt lên bàn tay hắn.

Lục Thượng Hàn kéo cô vào lòng hắn.

Đây là lần đầu hắn ôm Đan Nghi theo đúng nghĩa.

Bờ vai rộng lớn,ấm áp,khiến Đan Nghi cảm thấy an toàn không còn giá lạnh nữa... trái tim cô dường như cũng đã được sưởi ấm dần lên.... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

Lục Thượng Hàn ôm trọn vòng eo của Đan Nghi.

Đan Nghi cứng đơ người, từng yêu Bạch Văn Bình nhưng hắn cũng chưa bao giờ ôm cô như vậy.

Bị Lục Thượng Hàn ôm bất ngờ như vậy nhưng cô không hề thấy phản cảm, chỉ là có chút cảm giác khác lạ, khiến thân hình thiếu nữ run rẩy...

Tuổi còn nhỏ chưa từng trải sự đời...

Cảm nhận thấy sự run rẩy của cô, bàn tay Lục Thượng Hàn ôm cô chặt thêm chút nữa...

Một lúc lâu, hắn cứ ôm cứ bao bọc lấy cô như vậy...

.....

- Lên xe thôi !

Không biết bao lâu sau, giọng hắn trầm ấm vang lên bên tai cô.

Đan Nghi ngoan ngoãn nghe theo ngồi vào ghế lái phụ.

Bạch Văn Bình và Đường Sa Sa làm càng nhiều việc tệ bạc thì Đan Nghi lại càng ít đau lòng hơn, bởi quá quen, quá chai sạn rồi, không phải sao?

Nhưng vừa xong, cô thật sự bị tổn thương!

Ngồi lên xe, tâm trạng cô đã tốt hơn nhiều, cô sẽ không vì người không liên quan mà đau buồn nữa, không đáng...

Cô vừa quay đầu sang , Lục Thượng Hàn liền nhét vào tay cô một li cafe nóng :

- Uống đi cho ấm !

Giờ đang là đầu xuân nên vẫn hơi lạnh...

Cầm lấy li cafe, cười :

- Thật không ngờ Hàn thiếu gia cũng biết cách quan tâm người khác như vậy đó !

- Tôi cũng không ngờ chú mèo thu lại nanh vuốt, đóng giả yếu ớt cũng giống ý như thật vậy đâu !

Lục Thượng Hàn điềm đạm phản pháo...

Nhưng trong câu nói ấy hàm chứa sự khen ngợi , khích lệ là phần lớn...

Nụ cười của Đan Nghi tươi tắn hơn nhiều :

- Anh đang khen tôi ư?

Lục Thượng Hàn im lặng.

Chầm chậm lái xe...

Nghe câu nói của cô, giơ tay ra nâng đầu cô lên...

Thoáng qua,đôi môi mỏng quyến rũ của hắn như sắp áp sát vào môi cô...

Khoảng cách chỉ là vài cm.

Vì còn ít tuổi , chỉ mới sắp 18 tuổi, nên khi cô và Bạch Văn Bình yêu nhau thì cũng chưa từng trao nhau nụ hôn...

Đây cũng là một trong những lí do khiến cho kẻ thành thục trước tuổi như Bạch Văn Bình tìm đến Đường Sa Sa... So với Đường Sa Sa, Đan Nghi hiển nhiên là một người vô vị, đến tay còn không để cho hắn nắm,điều đó khiến hắn thấy mất mặt...

Lục Thượng Hàn chưa hề chạm tới môi Đan Nghi, nhưng khoảng cách thì rất rất gần...

Giờ là mũi chạm mũi, hơi thở như đan xen vào nhau...

Thấy sắc mặt Đan Nghi không được tự nhiên, ửng đỏ đến tận mang tai, hắn trêu :

- Nụ hôn đầu?

Đúng là nụ hôn đầu ....

Tuy nhiên cô không thích hắn trêu cô như vậy, không cam tâm.

Đúng khi Lục Thượng Hàn chăm chú nhìn cô, cô chủ động hôn lên môi hắn.

Chỉ một cái phớt nhẹ qua, lập tức lùi lại, cười tươi như hoa :

- Giờ thì không phải nữa !

Đôi môi hắn nhếch lên, nụ cười vui vẻ,hắn vốn định trêu cô nhưng giờ lại bị cô trêu trở lại...

Cảm giác tươi mới, thú vị khiến hắn khó kiềm lòng.

- Lái xe cẩn thận !

Đan Nghi nhắc hắn.

Lục Thượng Hàn mới nhớ ra mình đang lái xe.

May là đoạn đường vừa xong, hắn cho xe đi rất chậm, đường cũng vắng...

... không thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa...

Đan Nghi thầm cắn môi...

Vừa xong là cô chủ động hôn hắn. Thật khó lòng tưởng tượng, đôi môi của một người đàn ông lại có thể mềm mại tới vậy...

Cô cũng không thể tưởng tượng được bản thân lại chủ động như vậy...

Nhưng trải qua ba tháng sống trong địa ngục vừa qua giờ tỉnh táo lại như được hồi sinh.

Là ông trời thương xót, cho cô thêm một cơ hội được sống thì cô nên sống sao cho vui vẻ, tự tại, làm những gì mình thích... chứ không sống trong những quy tắc, giáo điều cứng nhắc như khi xưa nữa...

..... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Cửa kính xe mở ra, gió lạnh lùa vào, Đan Nghi tâm trang đang rất vui...

Lục Thượng Hàn lái xe rất nhanh.

Chỉ một lát đã về tới căn hộ.

Vừa bước vào cửa, Đan Nghi đã nhìn thấy chiếc laptop trên bàn đang nhấp nháy nhấp nháy đèn báo hiệu.

Có kịch hay rồi !

Cô vội lao đến bên chiếc máy tính,trên màn hình máy tính xuất hiện hình ảnh Đường Sa Sa và Bạch Văn Bình.

Thì ra bọn họ sớm đã trở về đây...

Hình ảnh bọn chúng xuất hiện trên máy tính của Đan Nghi là vì cô đã sớm lắp camera ở trong căn hộ của mình kế bên.

Đan Nghi ngồi trên sofa, tay ôm cốc cafe bắt đầu xem kịch.

.....

Bạch Văn Bình lo lắng :

- Đan Nghi vẫn còn chưa về ! Lẽ nào đi lạc rồi? Chúng ta đi tìm xem sao !

Đường Sa Sa rất không vui :

- Tìm gì mà tìm ? Lẽ nào trong lòng anh vẫn còn tình cảm với con tiện nhân ấy?

- Cô ta không phải có vấn đề về đầu óc rồi sao? Chẳng may đi lạc mất thì rồi sẽ có người đến tìm chúng ta để đòi người đó...

Bạch Văn Bình biết Đường Sa Sa lại đang nổi cơn ghen , ôm lấy ả :

- Vả lại, Đan Nghi là cây rút tiền của chúng ta, sao có thể để mặc cô ta đi mất như vậy được? Một người cổ hủ không hiểu phong tình như cô ta làm sao có thể sánh với em được chứ?

Nghe hắn nói vậy Đan Nghi liền giơ nắm đấm về phía màn hình...

Thấy cô giống như một chú mèo nhỏ đang giơ nanh múa vuốt, Lục Thượng Hàn đến ngồi cạnh bên cô,nhìn hình ảnh trên màn hình vi tính.

Nhận ra đây là hình ảnh do camera truyền về, hắn không thể không cười,cô thật không ngốc chút nào,rất biết cách tận dụng những điều có lợi cho bản

thân để đạt được mục đích.

- Chơi vui không ?

Hắn nheo mắt hỏi cô.

- Có thể xem người ta diễn miễn phí thế này tất nhiên là vui rồi !

Đan Nghi cười tươi rói.

Lục Thượng Hàn lấy làm thích thú, hỏi tiếp :

- Dây chuyền giả ở đâu ra vậy ?

- Là họ tự đi làm nhưng bị tôi tráo rồi.

Cô giống hệt như một chú mèo nghịch ngợm đang ra sức trêu chọc hai con chuột nhắt trong lòng bàn tay vậy.

Lục Thượng Hàn khẽ gật đầu.

Nếu là như vậy thì kể từ khi vừa hồi phục là cô đã từng bước từng bước lên kế hoạch để trả thù rồi.

Với lứa tuổi của cô thì quả thật là cô vô cùng thông minh, giỏi tính toán...

Đan Nghi tập trung nhìn màn hình máy tính, gương mặt hiện lên nét cười nhàn nhạt, khuôn mặt nghiêng nghiêng với những đường nét đẹp dịu dàng, tinh khôi khiến người khác dễ động lòng...

Nghĩ lại nụ hôn phớt qua khi nãy, Lục Thượng Hàn bật cười...

Đan Nghi đang chăm chú xem kịch hay thì bỗng thấy người ngồi cạnh dùng tay nâng gương mặt cô lên...

Còn chưa kịp phản ứng thì đôi môi lành lạnh của hắn đã đặt lên môi cô một nụ hôn rồi...

Cô khẽ kêu lên thì bị hắn ôm chặt vào lòng...

Mùi thơm đặc trưng của nam giới, rắn rỏi, mạnh mẽ bao bọc lấy cô...

Lục Thượng Hàn không hút thuốc, nên toàn thân hắn chỉ toát ra mùi hương rất tự nhiên rất dễ chịu,điều đó khiến Đan Nghi thấy rất thoải mái...

Hắn mang đến cho cô một cảm giác như vầng thái dương giữa trời đông lạnh giá,ấm áp,bá đạo nhưng dịu dàng , ngọt ngào...

Đan Nghi nhắm mắt lại, sự sợ hãi thoáng qua, rồi dần dần bình tâm.

Cô chủ động đón nhận nụ hôn của Lục Thượng Hàn.

Tuy nhiên, cô dù đã cố gắng tỏ ra bình thản đón nhận nụ hôn của hắn , nhưng còn rất rụt rè và cô còn không biết phải hé miệng ra để cho lưỡi hắn tiến vào... tất cả, tất cả đều khiến cho nụ hôn của Lục Thượng Hàn giành cho cô thêm nhẹ nhàng đầy yêu thương...

Hơi thở của Lục Thượng Hàn càng lúc càng gấp gáp ...

Chỉ một nụ hôn đơn giản như vậy cũng đủ khơi gợi sự hưng phấn đầy bản năng của một người đàn ông trong con người hắn...

Đây là điều trước giờ chưa bao giờ xảy ra với Lục Thượng Hàn... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

Cảm giác ấy đến rất nhanh, rất mãnh liệt khiến bản thân Lục Thượng Hàn cũng thấy bất ngờ.

Ôm Đan Nghi trong vòng tay,trái tim hắn vô cùng êm ái,còn một bộ phận nhạy cảm trên cơ thể thì ngược lại...

Đan Nghi thở dốc từng hơi,có chút bị động đón nhận nụ hôn mạnh mẽ từ hắn.

Chính lúc này, bên tai truyền đến thứ âm thanh đầy phóng túng, đầy ám muội.

Tiếp đấy là tiếng va đập vào nhau khi nam nữ ân ái phát ra ....

Màn hình vi tính đang chiếu hình ảnh nóng bỏng mắt giữa Bạch Văn Bình và Đường Sa Sa.

Thì ra, vừa xong Đường Sa Sa giận dỗi,Bạch Văn Bình an ủi vỗ về ả ta thế là rồi cả hai cuốn lấy nhau ngay ở trong phòng khách.

Vẫn chưa đủ, chúng lại lăn lộn cả vào trong phòng ngủ của Đan Nghi để tiếp tục...

Thấy cảnh đó,Đan Nghi có cảm giác thật kinh tởm,thật may giờ cô đã không còn ở trong căn phòng đó nữa,và sớm cũng không ngủ trên chiếc giường đó... nếu không thì cô sẽ thật sự kinh tởm đến buồn nôn ra mất.

Trên màn hình, Bạch Văn Bình, Đường Sa Sa không còn mảnh vải nào trên người...

Lục Thượng Hàn dùng tay che màn hình máy tính lại, hắn không muốn cô gái nhỏ của mình nhìn thấy thân thể bất kì người đàn ông khác ngoài hắn.

Đan Nghi khẽ nhếch môi cười,sắc mặt mỗi lúc một ửng đỏ.

Tuy thông minh, lanh lợi, phóng khoáng nhưng dù sao Đan Nghi cũng còn khá ít tuổi, một thiếu nữ chưa từng nếm trải chuyện đời,nhìn thấy hình ảnh nóng bỏng kia, không muốn tim đập chân run cũng không được...

Khi ánh mắt cô và Lục Thượng Hàn va vào nhau, cô mới nhớ ra, bản thân vẫn đang ngồi trên đùi hắn.

Không chỉ có vậy, một tay hắn giữ sau gáy cô, còn một tay vòng ra ôm chặt lấy eo cô...

Không khí giữa hai người vốn đã đủ nóng bỏng giờ lại thêm hình ảnh cuồng loạn giữa Bạch Văn Bình và Đường Sa Sa đang chiếu trên máy tính, nhiệt độ trong phòng dường như mỗi lúc một tăng cao...

Đôi môi Lục Thượng Hàn chỉ cách bờ môi cô một vài cm...

Đan Nghi đang định nói gì để phá tan không khí ngại ngùng này thì Lục Thượng Hàn đã dùng đôi môi để bịt chặt miệng cô lại...

Vài giây kháng cự thoáng qua,rồi thản nhiên đón nhận nụ hôn của hắn...

Nụ hôn lần này của Lục Thượng Hàn cuồng nhiệt, mãnh liệt như cuồng phong....

Đan Nghi không muốn nghĩ chuyện gì khác, cứ làm theo bản năng, cùng hắn đắm trìm trong nụ hôn cuồng si...

Toàn thân Lục Thượng Hàn đều thấy rất khó chịu, kìm nén dục vọng bản năng thật sự rất khó khăn...

Ngay khi bàn tay hắn chạm vào chiếc váy của Đan Nghi, hắn bỗng dừng tay lại, miễn cưỡng ép buộc bản thân xa cô ra...

Hắn buông tay ra, gương mặt Đan Nghi vẫn ửng đỏ đầy quyến rũ...

Lục Thượng Hàn nghiến chặt răng, cố gắng cất tiếng :

- Đan Nghi, còn bao lâu nữa thì em tròn 18 ?

Đan Nghi giờ mới kịp phản ứng,nguyên nhân hắn dừng lại là vì cô chưa đủ 18 tuổi sao?

- Khoảng 2 tháng nữa...

Nhìn hắn đang cố sức kìm nén, cô khẽ mỉm cười...

- Đợi anh 2 tháng nhé !

Giọng hắn khàn khàn, đây dường như không phải giọng của hắn nữa rồi...

Đan Nghi nhẹ nhàng liếm liếm môi :

- Anh quyết tâm đợi 2 tháng ?

Bị hành động vừa ngây thơ vừa quyến rũ của cô tác động, hơi thở của hắn mỗi lúc một nặng nhọc , gấp gáp, lôi cô vào lòng, nghiến răng nói :

- Tiểu yêu tinh,em có tin là anh sẽ ăn thịt em ngay bây giờ không?

-Hàn thiếu gia, thế là phạm pháp đó !

Vừa xong là cô cố ý trêu chọc hắn, giờ nhìn hắn như một mãnh thú đang săn mồi như vậy cô lại có chút sợ hãi...

-Luật pháp quy định,nữ giới tròn 18 tuổi trở lên thì có thể tự do hưởng thụ hạnh phúc nam nữ !

Giọng nói của hắn trầm trầm vang lên...đôi mắt hắn nhìn cô đầy âu yếm... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 32

Hắn áp sát tai Đan Nghi mà thì thầm :

- Tổ chức y học quốc tế kiến nghị, nữ giới tốt nhất chỉ nên phát sinh quan hệ khi đã tròn 18 tuổi... vì sức khỏe bản thân và hạnh phúc lâu dài ....

Hơi thở mạnh mẽ ,ấm nóng của hắn phả ra khiến Đan Nghi nóng ran mặt , mặt ửng đỏ... sự cố gắng khắc chế bản thân của hắn khiến cô rất cảm động...trái tim cô như mềm ra...

Nhưng vẫn cứng đầu không chịu phục :

-Hàn thiếu gia không sợ nhịn như vậy sẽ ảnh hưởng đến hạnh phúc của bản thân về sau này ư ?

- Tiểu yêu tinh !

Lục Thượng Hàn đã cố gắng kìm chế hết lần này đến lần khác ... thế mà tiểu yêu tinh không biết sợ này còn cứ trêu chọc hắn mãi thôi. Sự kìm chế, nhẫn nại của hắn đã đến giới hạn cuối cùng rồi...

Lục Thượng Hàn vật Đan Nghi ngã lăn xuống sofa, động tác nhanh, gọn ghẽ, giống hệt như một con sói vồ mồi.

Còn Đan Nghi thì chính là chú cừu non đáng thương đang bị sói tấn công...

Lục Thượng Hàn cắn một miếng mạnh trên má cô, rồi lại phát một phát mạnh vào mông cô, coi như là môt sự trừng phạt cho cô.

Hắn đứng dậy,bỏ Đan Nghi lại,đi nhanh về phòng của mình...

Đan Nghi nằm úp trên sofa nhìn theo hắn... rất nhanh, tiếng dội nước ầm ầm phát ra từ phòng tắm trong phòng Lục Thượng Hàn...

Cô thè thè lưỡi, làm mặt xấu...

Vị hôn phu này cô đã không chọn sai...!

Không đợi Lục Thượng Hàn quay lại,cô chạy thật nhanh trở về phòng riêng của mình...

Cô không thể tiếp tục thử thách sức chịu đựng của hắn hơn nữa.

.....

Đêm nay, cô đã ngủ được một giấc rất ngon, rất ngon...

Sáng hôm sau, vừa tỉnh dậy , không đánh răng rửa mặt, vò đầu vò óc cho tóc tai xù lên như tổ quạ, rồi đứng trước cửa căn hộ bên cạnh.

Đêm qua, Bạch Văn Bình và Đường Sa Sa ngủ trong phòng của Đan Nghi...

Trong lúc đợi cô trở về chúng đã tiếp tục lên kế hoạch để chiếm tài sản của cô.

Nghe tiếng gõ cửa,bọn chúng vội vàng mặc quần áo rồi lao ra mở cửa...

Vừa mở cửa thì nhìn thấy Đan Nghi giống như một kẻ tị nạn đang đứng đấy,đầu tóc thì như tổ quạ, quần áo thì nhăn nhúm, xộc xệch...

Đường Sa Sa vội hỏi :

- Đan Nghi cô làm sao vậy? Tối qua cô đã đi đâu thế? Sao giờ mới về ?

- Tôi không nhớ đường về, ngủ trong một công viên,giờ mới tìm được đường về.

Cô giả bộ hết sức đáng thương và ngây ngô.

- Cô không biết gọi xe taxi sao?

Vừa hỏi vừa thò tay vào túi áo Đan Nghi :

- Tiền của cô đâu ? Thẻ đâu ?

Thật ra là ả muốn tìm xem cô còn bao nhiêu tài sản trong người mà thôi.

Kết quả là chả tìm thấy gì trong túi áo cô cả.

Đường Sa Sa không chút xót thương nào giành cho Đan Nghi, tức tối gào lên :

- Cô không có tiền, cả thẻ cũng không có là làm sao ?

Tối qua ả và Bạch Văn Bình lục tung phòng cô lên mà không tìm được đồ gì có chút giá trị cả...còn những món đồ trang sức mới chuộc về cũng đã bị dì Dương mang đi hết.

- Hu hu... Sa Sa cô thật là giữ tọn, Đan Nghi rất sợ...

Cô làm điệu bộ đưa tay lau nước mắt...

Đường Sa Sa tức không để đâu cho hết, quay sang Bạch Văn Bình :

- Anh nói chúng ta phải làm sao bây giờ? Ba tháng nữa là nghỉ hè rồi, khi ấy Đan Nghi sẽ về Đan gia. Chúng ta muốn lấy đồ của ả thì thật quá khó... Phải làm sao bây giờ ?

- Đúng vậy ! Phải tranh thủ bây giờ đầu óc cô ta chưa hồi phục, người nhà Đan gia chưa phát hiện ra vấn đề gì mà ra tay ngay.

Bạch Văn Bình cũng vô cùng lo lắng...

- Nghi Nghi ngoan, Nghi Nghi không khóc nữa... !

Bạch Văn Bình và Đường Sa Sa vội vàng nịnh Đan Nghi, bên nịnh bên hỏi :

- Đan Nghi à, dì Dương trước khi về có đưa thẻ tín dụng cho cô không ?

..... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

- Hic hic... có để lại rồi !

Đan Nghi chỉ vào chiếc điện thoại :

- Dì Dương nói , dùng điện thoại này là được , hic hic...

Đường Sa Sa giằng lấy điện thoại để xem nhưng muốn mở được điện thoại thì phải dùng vân tay của Đan Nghi.

Ả cầm lấy tay Đan Nghi ấn lên màn hình điện thoại, điện thoại mở ra.

Dì Dương để lại cho Đan Nghi không ít tiền,nhưng khi chi trả thì cũng phải dùng đến vân tay của Đan Nghi.

Mà loại thẻ này chỉ có thể chi trả chứ không thể chuyển khoản ,cũng không thể rút tiền...

- Cái con mụ già chết tiệt này, phiền phức !

Đường Sa Sa vô cùng tức tối.

Nếu không phải cái điện thoại này vẫn có thể dùng để chi trả thì ả đã đập tan tành nó ra rồi.

Đan Nghi cười thầm trong bụng, muốn lừa tiền của chị đâu dễ dàng vậy?

Tài khoản này là cô nhờ dì Dương trực tiếp đến tìm một người bạn làm trong ngân hàng làm hộ. Tài khoản này chỉ có duy nhất một cái, chuyên chống trộm, chống lừa đảo.... Kể cả Đường Sa Sa có lấy trộm chiếc điện thoại này thì cũng không có tác dụng vì không có vân tay của Đan Nghi...

Mà điện thoại chỉ chấp nhận dấu vân tay trực tiếp từ cơ thể con người,nên dù có người làm giả dấu vân tay nhưng nhiệt độ không giống như nhiệt độ cơ thể người bình thường thì cũng không dùng được.

Cô thấy rất buồn cười khi nhìn bọn họ cuống cuồng lo sợ như vậy, cố ý hỏi :

- Sa Sa cậu tức giận cái gì thế?

- A ! Không có gì ! Không có gì !

Đường Sa Sa vội đáp.

- Cô ở trong nhà, không được đi đâu hết đâu, nghe chưa? Nhất định không được ra ngoài đâu đấy, bên ngoài có con sói rất to , nó ăn thịt người đấy !

Đan Nghi cố tỏ ra sợ hãi :

- Nghi Nghi sẽ không ra ngoài đâu, Nghi Nghi sợ sói lắm !

Bạch Văn Bình và Đường Sa Sa đi ra ngoài, bên đi bên bàn bạc việc gì đó ...

Đan Nghi biết rõ ,bọn chúng chẳng có ý định gì tốt đẹp đâu, chắc chắn đang bàn cách để chiếm đoạt tiền trong tài khoản của cô.

Nhưng cô không hề sợ hãi,bọn chúng muốn đấu thì cô sẽ đấu đến cùng.

Cái trò chơi này cô cũng không muốn kết thúc quá sớm.

Đợi bọn chúng đi xa rồi thì Đan Nghi mới trở về căn hộ của Lục Thượng Hàn.

Mọi thứ trong căn hộ cũ đều khiến cô thấy khó chịu, thấy kinh tởm.

Trở về căn hộ kế bên cô mới thấy dễ chịu hơn...

Ngả mình trên sofa, vừa định mở máy tính ra thì thấy một tờ giấy, bên trên có nét chữ rồng bay phượng múa:

“ Đồ ăn ở trên bàn,máy tính khóa rồi”

Rất rõ ràng, Lục Thượng Hàn không muốn cô xem những cảnh như tối qua, cũng không cho cô nhìn thấy cơ thể Bạch Văn Bình nữa.

-Nhỏ nhen !

Đan Nghi lầm bầm trong miệng.

Nhưng mùi thơm của thức ăn tỏa ra khiến cô thấy đói cồn cào, cô vui vẻ chạy đến bên bàn ăn.

Đan Nghi ăn uống no say rồi sốc lại tinh thần, chuẩn bị xem lại bài vở.

Cô là con gái độc nhất của Đan gia,sự nghiệp to lớn của gia đình sau này sẽ do cô chèo lái.

Ngày trước, ông ngoại và mẹ đều hết lời dặn dò cô nỗ lực học tập.

Nhưng khi đó còn nhỏ,cũng không hiểu vì sao phải nỗ lực, mà lại lớn lên dưới sự trở che của gia đình nên chưa bao giờ lo lắng về tương lai của bản thân.

Cô vẫn luôn giống như mọi thiên kim tiểu thư khác , tiêu tốn thời gian chỉ để ăn , chơi, mua sắm...

Còn có thể thi đậu vào ngôi trường nổi tiếng này cũng là do cô bẩm sinh thông minh và một phần là do may mắn.

Nhưng giờ đây, trải qua vụ tai nạn và những việc sau đó nữa thì cô đã trưởng thành hơn nhiều.

Giờ cô mới nhận ra,cha mẹ , người thân chả thể ở bên cô cả đời này,vinh quang của gia tộc cũng không thể chiếu rọi vĩnh viễn cho bản thân cô.

Không có ai mà cả đời được bình an , không trải qua sóng gió gập ghềnh cả...

Cuộc đời mình, mình phải tự tìm lối đi, có vậy mới có thể vững vàng đón nhận , đối mặt và vượt qua mọi khó khăn để đi tới thành công. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Lật sách vở,Đan Nghi bắt đầu nỗ lực học tập.

Cô vốn rất thông minh, chỉ là trước kia không quá chú trọng việc học hành mà thôi.

Nên giờ cô muốn nâng cao hiệu quả học tập thì không khó chút nào.

Một lát sau, Đường Sa Sa gọi điện đến,giọng nói trong điện thoại dịu dàng , ngọt như mật :

- Nghi Nghi à,tối nay chúng tôi có hẹn đi ăn với bạn, cô cùng tới có được không?

- Được !

Cô trả lời dứt khoát.

Bất luận Đường Sa Sa sử dụng thủ đoạn gì thì cô cũng không sợ.

Sau khi lên đại học , Đan Nghi luôn không để lộ việc bản thân là một thiên kim đại tiểu thư.

Bạn bè của cô cũng không nhiều.

Còn Đường Sa Sa thì lại kết giao được rất đông bạn bè.

Có thể thi đỗ được vào trường đại học này , thành tích đều không tồi và cũng không ít các cô chiêu cậu ấm xuất thân từ những gia đình giàu có, có quyền có thế...

Đường Sa Sa tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội để kết giao với họ.

Trước kia khi mời bạn bè đi ăn đi chơi thì Đường Sa Sa đều tìm mọi lí do để nhờ Đan Nghi quẹt thẻ, ví dụ như quên không mang ví, quên không mang thẻ ngân hàng....

Đan Nghi vốn là người rộng rãi nên thường giúp ả thanh toán, Đường Sa Sa có khi trả tiền , có khi lại quỵt luôn.

Đan Nghi cũng không để tâm chuyện đó.

Xem ra tối nay Đường Sa Sa lại muốn Đan Nghi tiếp tục thay ả quẹt thẻ rồi.

Nếu không phải Đan Nghi thiết kế tài khoản này chỉ sử dụng được khi có dấu vân tay của cô thì có lẽ Đường Sa Sa đến hỏi cũng lười hỏi mà giật luôn chiếc thẻ để mang đi sài rồi.

Nghĩ đến đây, Đan Nghi lộ ra một nụ cười đắc ý...

Cô cố gắng bình tâm lại, chăm chỉ xem sách vở, ghi ghi chép chép mọi kiến thức quan trọng...

Biết rằng Đan Nghi vẫn còn muốn trêu chọc Đường Sa Sa và Bạch Văn Bình nên sẽ không tùy tiện ra ngoài, nên buổi trưa, Lục Thượng Hàn đã gọi cơm hộp đến cho cô.

Gọi là cơm hộp nhưng Đan Nghi mở thức ăn ra thì biết ngay đây không phải những món cơm hộp thông thường.

Chỉ mới ngửi mùi thôi cũng có thể biết đây là món tủ của một nhà hàng nổi tiếng nhất nhì thành phố, một món ăn đơn giản, nhìn rất là bình thường mà ăn thì quá ngon.

Lục Thượng Hàn biết cô rất coi trọng việc ăn uống, cái gì có thể dùng tạm, sài tạm chứ riêng khoản ăn uống thì cô nhất định chọn ăn những đồ ngon nhất.

Cô mỉm cười, đang định bắt đầu ăn thì tiếng chuông điện thoại vang lên.

Nhìn màn hình điện thoại , bên trên hiển thị hai chữ " ông xã "...???

Cô đã lưu tên này từ khi nào chứ ??

Lẽ nào là khi đầu óc không tỉnh táo? Là lưu số của Bạch Văn Bình ?

Cầm lấy điện thoại, một giọng nói trầm ấm vang lên :

- Thức ăn có vừa khẩu vị của em không ?

Thì ra là Lục Thượng Hàn.

Cô mím môi cười :

- Mới đang chuẩn bị ăn ! Nhưng ngửi mùi rất thơm !

- Ừm. Ăn nhiều chút nhé !

Đầu dây bên kia Lục Thượng Hàn cười rất vui :

- Em gầy quá ! Nuôi hai tháng chắc sẽ ổn hơn !

Đan Nghi : "..."

Nuôi ? Nuôi hai tháng ??

Là hắn đang nuôi lợn sao ?? Nuôi để đợi đến ngày thịt ?

Còn nữa,từ khi nào mà hắn lưu số trên điện thoại cô vậy chứ? Lại còn " ông xã " nữa chứ ?

Đang định cằn nhằn hắn thì hắn đã tắt điện thoại rồi.

- Ê ! Anh...

Điện thoại truyền đến tiếng tút tút...

Đan Nghi chỉ còn cách đặt điện thoại xuống.

Không quan tâm hắn nữa, ăn cơm trước đã.

Đồ ăn rất hợp khẩu vị của cô,rất nhanh cô đã ăn hết hộp thức ăn.

Nghỉ ngơi một lúc , cô lại tiếp tục học hành...

Thời gian trôi qua rất nhanh...bên ngoài trời đã tối dần.

Đan Nghi vươn vai đứng dậy,quá tập trung học hành không để ý đến thời gian, vậy mà cô đã học cả một buổi chiều rồi.

Cốc! Cốc !Cốc !

Tiếng gõ cửa vang lên....

Đan Nghi ra mở cửa,thấy một người thanh niên đứng nghiêm trang ngay trước cửa....

Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35

Cô nhớ ra nam thanh niên này chính là người trợ lí thân cận của Lục Thượng Hàn.

Nam thanh niên cung kính nói với cô :

- Đan tiểu thư,tôi đến đón tiểu thư!

-Buổi tối nay tôi có hẹn rồi...!

Đan Nghi tưởng anh ta đến đón cô đi gặp Lục Thượng Hàn...

- Vâng . Là thiếu gia, lệnh cho tôi đến đưa tiểu thư đến đó...

Đan Nghi im lặng...

Anh ta tiếp lời :

- Thiếu gia nói rồi, bất kể là việc gì, Đan tiểu thư đều có thể sai tôi đi làm...

Đan Nghi mỉm cười, Lục Thượng Hàn sợ cô sẽ không đối phó nổi với hai kẻ đó sao ?

Nhưng ý tốt của hắn, cô nhận rồi !

Cô mỉm cười :

- Vậy phiền anh đưa tôi đến đó nhé !

Anh ta cung kính gật đầu,đứng đợi Đan Nghi thu dọn, chuẩn bị đồ đạc... rồi đưa cô đến điểm hẹn.

Đây là một nhà hàng 5 sao, điểm hẹn là một trong những phòng VIP của nhà hàng... khi Đan Nghi bước vào thì bên trong đã có rất đông người...

Những người này, hầu hết đều là bạn bè và bạn cùng lớp do Đường Sa Sa mời đến ...cũng có vài người là bạn của Bạch Văn Bình...

Chỉ lướt nhìn qua cũng đủ biết hôm nay Đường Sa Sa mời cô đến là để thay ả quẹt thẻ rồi...

- Đan Nghi cậu đến rồi à ! Nhanh đến đây ngồi, thiếu mỗi cậu thôi này.

Đường Sa Sa thấy Đan Nghi đến thì tỏ ra rất nồng nhiệt...

Ả đưa mắt ra hiệu cho Bạch Văn Bình để hắn ngồi ngay cạnh Đan Nghi.

Tối nay,ả thật không mong muốn xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn nữa...

Ả mời đến đông bạn bè thế này nhằm tìm cách làm thân hơn với họ... cần đến Đan Nghi để giúp ả quẹt thẻ thanh toán...

Đan Nghi nở nụ cười ngây thơ rồi ngồi xuống...

Rất nhiều bạn học cùng lớp cũng đến tham dự bữa tiệc sinh nhật của Tiền Phi , biết Đan Nghi có sợi dây chuyền giá trị rất lớn,nên cũng đoán ra gia thế của Đan Nghi chắc chắn không tồi.

Nhưng hôm nay họ đến đây vì nhận lời mời của Đường Sa Sa , Đan Nghi không phải nhân vật chính nên đa số họ đều chủ động tìm Đường Sa Sa nói chuyện.

Đường Sa Sa nói lớn :

- Các vị,tối nay tôi mời nên mọi người đừng khách sáo... muốn ăn món gì thì cả nhà cứ tự nhiên gọi nhé !

- Sa Sa thật là hào phóng quá đi !

Lập tức có một nữ sinh rất phối hợp cất tiếng khen ngợi ả...

- Chúng ta đều là bạn bè mà,muốn ăn gì mọi người đừng khách sáo nhé !

Đường Sa Sa cười rất tươi...

Đan Nghi cũng cầm menu trong tay nói :

- Sa Sa, tôi muốn ăn món này ?

- Cứ gọi đi ! Cô muốn ăn gì thì cứ gọi món đó nhé.

Mồm nói vậy, trong lòng đầy đắc ý, lát nữa cũng là dùng tiền của mày để thanh toán đó... ha ha

Đan Nghi cười vui vẻ,rồi gọi một món tôm hùm thượng hạng nhất cùng với hai món đắt tiền khác.

Đã đến ăn đồ ăn thì tất nhiên phải ăn món ngon nhất rồi...

Những người khác thấy Đường Sa Sa hào phóng như vậy, đều hết lời khen ngợi ả, rồi đều cầm lấy menu bắt đầu gọi đồ ăn.

Đường Sa Sa còn gọi thêm cả chục bình rượu ngoại , mỗi bình trị giá lên đến vài trăm triệu, trăm triệu là loại rẻ nhất ...

Phản chăng lát không uống hết thì cũng có thể trả lại, đổi thành tiền, vì không phải tiêu tiền của ả nên ả không tiếc tay.

Cả gian phòng tràn ngập tiếng nói , tiếng cười...

Chỉ một lát , các loại đồ ngon , vật lạ, đắt đỏ không ngừng được đưa vào...

Nhà hàng 5 sao vốn dĩ đã đắt đỏ,họ lại còn gọi toàn món ngon nhất, đắt nhất... tính ra khi thanh toán là đã mất một khoản rất là lớn...

Hơn nữa nhà hàng này vốn đã có tiếng là phí phục vụ rất rất khủng , vậy nên Đường Sa Sa mới cố tình mời bạn bè ả tới đây dùng bữa .... để thỏa mãn cái ảo vọng , tham hư danh của bản thân....

Thức ăn bày kín trên mặt bàn...

Bữa ăn tràn ngập tiếng nói , tiếng cười ,tiếng chúc tụng.... vì ăn uống là cách nhanh nhất để thu ngắn khoảng cách giữa người với người...

Đường Sa Sa vừa đi chúc rượu vừa gắp thức ăn cho khách ... thể hiện sự chu đáo của chủ nhân bữa tiệc...

Đan Nghi mới ăn được một chút ...

Bạch Văn Bình sợ đêm dài lắm mộng nên vội vã hỏi :

- Nghi Nghi ,cô có mang điện thoại theo không ??

Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 36

- Mang rồi!

Đan Nghi cười rất đỗi ngây thơ.

- Vậy cô giúp bọn tôi thanh toán trước đi, lát về tôi sẽ chuyển khoản qua cho cô.

Bạch Văn Bình cũng cười rất tươi...

Đan Nghi lập tức gật đầu đồng ý :

- Được ạ. Vậy giờ chúng ta đi luôn đi !

Bạch Văn Bình vốn định gọi bồi bàn đến thanh toán , nhưng sợ bị người khác nhìn thấy thì không hay.

Hắn đành đưa Đan Nghi ra ngoài, hắn nói :

- Chúng ta ra quầy thu ngân để thanh toán !

- Vâng !

Đan Nghi ngoan ngoãn đi theo sau Bạch Văn Bình.

Bỗng Đan Nghi dừng lại :

- Anh Văn Bình, em muốn vào nhà vệ sinh một chút .

- Thanh toán trước đi đã !

Hắn vội ngăn lại.

- Nhưng em cần đi vệ sinh.

Sắc mặt cô khổ sở ....

Bạch Văn Bình thấy vậy đành thỏa hiệp :

- Được rồi ! Cô đi đi ! Tôi đợi.

Đan Nghi quay người bước vào phòng vệ sinh nữ.

Bạch Văn Bình đứng đợi bên ngoài.

Hắn cho rằng với trí óc bây giờ của Đan Nghi thì cũng không thể giở trò gì được... Chỉ cần hắn đứng ở đây thì cô chả chạy đâu cho thoát được.

Đan Nghi vào trong nhà vệ sinh, rửa tay....

Hôm nay cô đặc biệt chọn mang một chiếc túi xách loại lớn,trong túi có một chiếc mũ và một chiếc áo khoác màu đỏ.

Tối nay thừa biết là Đường Sa Sa với Bạch Văn Bình muốn lừa tiền của mình, cô sao có thể đến mà không có sự chuẩn bị kĩ càng được chứ ?

Cô đội chiếc mũ lên đầu,mặc áo khoác,rồi đường hoàng bước ra ngoài.

Bạch Văn Bình vẫn đang đứng đó hút thuốc.

Đan Nghi đi qua trước mặt hắn,hắn cũng chả để tâm.

Hắn đang đau đầu, lúc trước vì muốn dồn tiền để chuộc lại trang sức, hắn đã lấy một khoản tiền khá lớn từ nhà đi , còn vay mượn thêm không ít ở bên ngoài nữa....

Nhưng giờ không lấy được sợi dây kim cương kia của Đan Nghi,khoản nợ lớn kia hắn phải làm thế nào ?

Bạch gia tựa bóng Đan gia mà kiếm được khá nhiều phi vụ làm ăn, tuy nhiên cũng không có nhiều tiền để hắn tiêu sài hoang phí được...

Trong lúc hắn mải mê suy nghĩ như vậy thì Đan Nghi đã đi ra khỏi nhà hàng.

Nở nụ cười vui vẻ,quay đầu lại nhìn căn phòng VIP khi nãy, nhếch mày....

Vừa quay người lại thì ngã nhào vào vòng tay ai đó...

- Hàn thiếu gia... ?

Cô không ngờ là Lục Thượng Hàn cũng tới đây.

Lục Thượng Hàn vừa mới đi gặp đối tác để kí kết hợp đồng nên mới giao việc đón cô cho người trợ lí.

Không ngờ hắn đã đến nhanh vậy mà Đan Nghi cũng đã xong việc rồi.

Hắn khẽ cười :

- Không phải còn có việc phải giải quyết sao ? Sao đã về sớm vậy ?

Đan Nghi cười tươi rói :

- Giải quyết xong rồi ạ !

Lục Thượng Hàn đã được nghe người trợ lí báo cáo lại kế hoạch của Đường Sa Sa và Bạch Văn Bình. Không ngờ Đan Nghi giải quyết nhanh gọn vậy.

- Không ở lại xem nốt vở kịch sao ?

Nói rồi giơ bàn tay ra.

- Cũng được !

Cô đặt bàn tay nhỏ xinh vào tay hắn.

Lục Thượng Hàn đưa cô vào một phòng VIP khác.

So với căn phòng ồn ào đông đúc khi nãy thì gian phòng yên tĩnh này thật khiến lòng người dễ chịu.

Lục Thượng Hàn cư xử rất phong độ, khẽ kéo ghế mời Đan Nghi ngồi.

Vừa xong Đan Nghi cũng không ăn gì nhiều, giờ tiếp tục ăn... tâm trạng rất vui vẻ...

Lục Thượng Hàn gọi vài món ăn ngon và thêm một li nước hoa quả cho cô.

Lúc này Đan Nghi mới thật sự có tâm trạng thưởng thức đồ ăn.

Lục Thượng Hàn nhìn cô thưởng thức đồ ăn một cách vui vẻ như mèo con ăn vụng được món cá ưa thích thì bật cười...

Lát sau,phòng bên cạnh trở nên ồn ào náo nhiệt...

Thì ra bên phòng đó đã ăn uống xong xuôi.

Mọi người lại rủ nhau đi thêm tăng thứ hai.

Mọi người nhất trí là đi bao trọn một quán ktv để tụ tập chơi đến sáng.

Đường Sa Sa hào phóng nhận lời :

- Đi thôi ! Đi thôi ! Tiếp tục tới ktv hát hò,tất cả mọi người cùng đi nào !

Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37

Đường Sa Sa đang định dẫn mọi người rời đi , thì thấy Bạch Văn Bình hốt hoảng chạy đến :

- Sa Sa, em có thấy Đan Nghi đâu không ?

- Không ạ ! Cô ấy không phải đi cùng anh sao ?

Đường Sa Sa giật bắn mình...

- Không thấy cô ta đâu cả. Vừa nãy cô ta bảo đi vệ sinh, rồi mãi không thấy ra, đến lúc anh vào tìm thì bên trong căn bản là không có người.

Bạch Văn Bình vừa tức vừa lo lắng.

Đường Sa Sa cũng hoảng hốt không kém.

Những người khác thấy vậy thì nói :

- Đan Nghi về rồi sao ? Cô ấy không đến cũng có sao đâu? Không hề ảnh hưởng tới cuộc vui của chúng ta. Đi thôi , đi thôi....

- Tiểu thư, mời qua bên này thanh toán ạ !

Người phục vụ lễ phép đưa ra hóa đơn thanh toán.

Đường Sa Sa càng hoảng hơn...

- Không biết Đan Nghi đi đâu được cơ chứ ?

- Cô hỏi tôi, tôi biết sao được . Đầu cô ta không bình thường, nói không chừng một mình bỏ đi rồi...

Bạch Văn Bình sốt ruột nói :

- Anh tìm khắp mọi nơi rồi, cũng hỏi rất nhiều người,nhưng đều không có ai gặp cô ta cả.

- Thế phải làm sao giờ ?

Đường Sa Sa cũng rất lo lắng bởi ả còn đợi Đan Nghi giúp ả thanh toán cơ mà.

- Tiểu thư ! Xin lỗi tiểu thư muốn thanh toán tiền mặt hay là quẹt thẻ ạ?

Thấy hai người họ to nhỏ bàn bạc chuyện gì nên người phục vụ lại lễ phép giục thanh toán...

- Xin đợi chút , ha ha , tôi đang tìm một người bạn, tìm được sẽ thanh toán ngay !

Đường Sa Sa vội trả lời...

Gia đình ả và Bạch Văn Bình đều dựa hơi Đan gia mà làm ăn, cũng không phải không có tiền,cha mẹ cho họ tiền tiêu cũng khá là hào phóng.

Tuy nhiên cũng không thể chi tiền để cho bọn họ vừa tiêu vừa phá được,tiền tiêu tất nhiên không thể so sánh với một đại tiểu thư như Đan Nghi rồi..

Ví như ngày thường, Đường Sa Sa muốn thanh toán tiền cho bữa tiệc như bữa tối nay thì cũng không phải không trả được ... chỉ là sẽ có chút xót tiền thôi.

Nhưng hiện tại, tiền trên người ả sớm đã dốc hết ra để chuộc số trang sức cũ của Đan Nghi về rồi.

Thẻ tín dụng cũng đã quẹt sạch sẽ rồi , căn bản là không còn tiền để thanh toán cho bữa tiệc hôm nay...

Ả đành nói nhỏ với Bạch Văn Bình :

- Văn Bình, thẻ tín dụng của a đâu ?

- Lần trước chuộc trang sức đã quẹt hết rồi... cô còn không nhớ sao ?

Bạch Văn Bình cau mày...

- Vậy anh hỏi mượn bạn anh ít tiền đi.

Đường Sa Sa có nằm mơ cũng không ngờ tối nay lại gặp phải cảnh này.

Bạch Văn Bình khó chịu :

- Lần trước tôi đã vay hết mọi người rồi, nếu không cô nghĩ số tiền để chuộc đống trang sức kia ở đâu mà có ?

- Em cũng dồn tiền rồi mà. Anh khó chịu với em giải quyết được vấn đề gì chứ?

Hạ thấp giọng hơn :

- Anh xem giải quyết vấn đề trước mắt này đi đã !.

Người phục vụ thấy Đường Sa Sa khất lần mãi không thanh toán, liền giục :

- Tiểu thư, tiên sinh , xin hỏi các vị muốn thanh toán bằng cách nào ?

Những người đi cùng thúc giục :

- Sa Sa nhanh chút đi, đi sớm chút , đến ktv còn chơi được lâu hơn chút đi...

- Đợi tớ một chút, đợi một chút, tớ gọi cuộc điện thoại...

Đường Sa Sa nở nụ cười gượng gạo..

Ả vội gọi vào số của Đan Nghi, nhưng gọi không được...

Đường Sa Sa tức tối đến lỗi chỉ muốn đập tan điện thoại...

Có vài người bạn cùng lớp phát hiện ra vấn đề :

- Sa Sa có phải cô không mang tiền không ?

- Không mang tiền mặt thì quẹt thẻ, nhà hàng 5 sao chắc chắn là có thể quẹt thẻ đó.

Một người khác nói.

Đường Sa Sa ngại ngùng nói :

- Là là .... tôi ... tôi bị mất ví, có thể đợi tôi chút không ?

- Không phải chứ? Mất ví ? Vậy để Bạch Văn Bình thanh toán trước đi. Hai người có quan hệ thân thiết thế cơ mà, có thể vay tạm chút tiền ....

Tất cả mọi ánh mắt lập tức đổ dồn về phía Bạch Văn Bình.

Bạch Văn Bình giờ cũng một xu dính túi không còn.... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

- A ? Không phải chứ ? Không phải ví tiền của Bạch Văn Bình cũng bị mất rồi chứ ?

Mọi người bắt đầu nghị luận sôi nổi...

- Không... không phải...! Giờ tôi gọi điện kêu người nhà chuyển tiền qua...

Đường Sa Sa vội nói ...

Nhưng mấy ngày trước ả vừa xin không ít tiền của gia đình rồi.... Mà đồ hôm nay đều là những món ngon nhất và cũng đắt nhất ... ả thật không dám chắc có thể xin được đủ tiền....

Rất nhiều người đã có chút không hài lòng...

Bản thân họ đều không phải vì của ngon vật lạ mà nhận lời mời của Đường Sa Sa... Những người này đều xuất thân từ những gia đình có tiền, có thế, lại là những cá nhân tiêu biểu trong trường , họ cũng chỉ vì muốn bồi dưỡng mối quan hệ với bạn bè cùng lớp , cùng trường nên mới nhận lời đến đây...

Giờ Đường Sa Sa đãi khách mà lại không thanh toán nổi tiền, thật khiến họ mất mặt...

Sớm biết thế này thì thà rủ bạn bè tự đi ăn thì còn sướng hơn...

Một vài người nói :

- Tóm lại là hết bao nhiêu tiền, không ổn thì chúng ta chia đầu người ra. Chứ đứng đây thế này thật không hay...

- Chủ ý không tồi, đứng đây nãy giờ thật mất mặt.

Đường Sa Sa cúi gầm mặt, hỏi người phục vụ :

- Tổng cộng hết bao nhiêu ?

- Tiểu thư, tổng cộng hết 2 tỉ 450 triệu ạ.

Người phục vụ trả lời.

- Đắt vậy á?

Ả kinh hãi...

Người phục vụ có chút khó chịu:

- Chỉ mỗi rượu ngoại hảo hạng các vị đã gọi mười mấy chai rồi, thức ăn thì thật ra đã là không đắt lắm rồi. Lại còn căn phòng VIP hạng sang nhất này nữa, những vật dụng trong phòng này cũng đắt hơn chút thôi.

Khi nãy Đường Sa Sa gọi món , vì nghĩ cuối cùng tiêu cũng là tiêu tiền của Đan Nghi nên không tính toán tiết kiệm...

Dưới sự mời gọi của ả thì những người khác cũng không hề suy nghĩ đến vấn đề tiền nong mà cứ gọi những món ngon, đắt nhất...

Giờ nghe giá cả đắt đỏ vậy thì đều há hốc miệng...

Mặc dù đa số họ đều là con cái của những gia đình giàu có, quyền thế, nhưng ăn uống đắt đỏ thế này thì thật sự đã vượt quá tưởng tượng của họ rồi....

Có mấy người ăn mặc sang trọng nhất, là cậu ấm cô chiêu của những gia tộc lớn lên tiếng :

- Thôi, A A chia đều ra mỗi người cũng mới chưa đến 100 triệu, A A cũng được.

Nhưng lập tức có người không đồng ý :

- Là do Đường Sa Sa mời nên chúng tôi mới đến, sao giờ chúng tôi lại phải trả tiền ? Biết trước là A A thì chúng tôi đã chả thèm tới rồi !

Mấy người phản đối này là những người gia đình có điều kiện kinh tế kém hơn những người khác...

Nghe nói mỗi người phải góp cả trăm triệu thì tất nhiên là không chấp nhận rồi...

Tóm lại là không kể mọi người tranh cãi thế nào thì người bị trách móc vẫn cứ là Đường Sa Sa.

Đường Sa Sa giờ cũng không mượn được ai tiền nữa, vì mấy ngày trước ả đã vay hết những chỗ có thể vay rồi....

Bữa cơm ngày hôm nay cũng là ả thay lời cảm tạ đến những người đã cho ả mượn tiền...

Đắn đo hồi lâu, ả mới dám nói :

- Không thì thế này đi ! Mọi người đến ktv trước , việc ở đây tôi sẽ giải quyết... Mọi người đến đó chơi trước đi...

- Thôi đi ! Thật mất hứng ! Tiền cơm còn không có mà trả, đi ktv, lại để bị bẽ mặt nữa à ?

Mọi người rất bất mãn...

- Các bạn, đừng vậy mà ! Tôi thật sự không phải không có tiền trả, mời mọi người đến đây ăn và đi chơi cũng là có thành ý... Nhưng giờ bị mất ví nên

mới không có cách gì thanh toán được...Xin mọi người hãy tin tôi..

Người phục vụ lên tiếng:

- Vậy xin mời các vị qua bên này đợi đi, đừng đứng đó làm ảnh hưởng tới những thực khách khác...

Tiếng ồn ào cãi vã của họ, Lục Thượng Hàn và Đan Nghi nghe rất rõ...

Lục Thượng Hàn nhìn Đan Nghi :

- Vở kịch hay thế này mà em định không xem sao ?

- Trước đây em xem còn ít sao ?

Đan Nghi mỉm cười...

- Đám người này đều là bạn cùng lớp của em sao ?

.....

Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Đan Nghi đưa mắt nhìn về phía đám người đó , lắc đầu :

- Không phải tất cả... Tôi và Đường Sa Sa học năm nhất, Bạch Văn Bình đã học năm ba rồi. Đám người này có năm nhất, năm hai ,năm ba và cả những người đã đi làm.

- Có ai đáng để kết giao không ?

Lục Thượng Hàn tò mò...

Khi trước, Đan Nghi cũng không để ý lắm về chuyện này...

Giờ thấy Đường Sa Sa không ngừng lôi kéo bạn bè cùng lớp, vấn đề mà Lục Thượng Hàn hỏi đã thức tỉnh cô.

Sau này nếu muốn tự mình làm lên việc lớn thì cần lắm những người bạn đáng để tin tưởng và có thể giúp đỡ cho cô.....

Đây không phải là dựa dẫm , hám lợi mà là cách để sinh tồn và phát triển trong xã hội bây giờ...

Đã là một người thành niên thì cần phải suy nghĩ cho tương lai của mình và tự chịu trách nhiệm với bản thân...

Cô nghĩ một lúc rồi đáp :

- Có ba nam sinh vẫn im lặng từ đầu đến giờ, đó đều là những nhân vật có tiếng trong trường,làm gì cũng rất khiêm tốn , không thích khoa trương , có đầu óc kinh doanh rất tốt. Ngoài ra còn có nữ sinh mặc cây màu trắng kia nữa, một người có tính cách rất hay.

- Nếu đã như vậy, vì sự có mặt của họ mà thanh toán hóa đơn này cũng đáng.

Lục Thượng Hàn gật gật đầu...

Hắn gọi đến một người phục vụ, ghé tai nói nhỏ vài câu...

Đan Nghi mỉm cười nhìn hắn.

Chỉ một lát, người phục vụ đi ra ngoài, cười nói với đám người Đường Sa Sa :

- Các vị không cần phải lo lắng ! Giám đốc của chúng tôi đã miễn phí cho các vị hóa đơn ngày hôm nay rồi, ngoài ra còn tặng kèm thêm các vị chút quà nhỏ .

- A ? Giám đốc của các vị ? Đây là nể mặt Đường Sa Sa ư ?

Có người kinh ngạc hỏi vậy...

Ngày thường Đường Sa Sa luôn tiêu pha rất rộng rãi , đúng tác phong của một đại tiểu thư quý tộc.

Giờ mọi người nghe vậy , đều cười nói :

- Vậy chắc chắn là nhờ vào mối quan hệ của Sa Sa nên vị giám đốc này mới miễn phí cho chúng ta như vậy, mọi người nói xem có đúng thế không ?

Đường Sa Sa cũng bị bất ngờ,nhất thời không biết phải nói gì..

Nhưng nghe mọi người nói vậy thì ả cũng giả vờ như thật, gật gật đầu...

Bất kể là ai thanh toán thì cũng đều đã giải quyết vấn đề trước mắt của ả... Lại còn dùng phương thức này để thanh toán nữa thật là làm mát mặt cho ả...

Người phục vụ cười và nói tiếp :

- Đây coi như là bạn của các vị,Đan Nghi tiểu thư thanh toán ạ. Khi nãy cô ý đi thanh toán hóa đơn này , có gặp giám đốc của chúng tôi.Giám đốc của chúng tôi nhận ra cô ấy là con gái một người bạn của ông ý... Chả mấy khi cô ấy đưa bạn đến đây nên giám đốc quyệt định miễn phí cho mọi người bữa cơm ngày hôm nay.

- Đan Nghi ? Là Đan Nghi ư ?

Mọi người giờ mới ngộ ra vấn đề :

- Chả trách khi nãy cô ấy một mình rời đi như vậy... Thì ra là đi thanh toán !

- Ừm. Lần trước thấy cô ấy có sợi dây chuyền kim cương đó là tôi biết ngay điều kiện gia đình cô ấy cực khủng rồi. Không ngờ cô ấy hào phóng vậy.

Chốc lát, mọi sự tán dương đều là giành cho Đan Nghi...

Sắc mặt Đường Sa Sa rất khó coi,lên tiếng :

- Các vị,là khi nãy tôi gọi điện cho Đan Nghi, kêu cô ấy thanh toán tiền giúp tôi... Số tiền ấy tôi sẽ thanh toán sau với cô ý...

Mọi người chả ai để tâm tới lời của ả:

- Cô không cần phải trả nữa đâu... người ta đã bảo là nể mặt Đan Nghi mà miễn phí bữa này rồi sao? Cô trả tiền Đan Nghi cũng chả lấy đâu.

- Nhưng...

Đường Sa Sa vẫn muốn nói thêm gì nữa...

- Bữa cơm ngày hôm nay coi như chúng ta nợ một ân tình của Đan Nghi đi.

Mọi người đều gật đầu đồng ý...

Lúc này, Đan Nghi và Lục Thượng Hàn nhìn nhau, gật đầu, biết thời cơ đã tới...

Đan Nghi thong thả bước ra, nụ cười ngây thơ nở trên môi.

Đường Sa Sa nhìn thấy Đan Nghi xuất hiện , ánh mắt ả như muốn phun ra lửa, không khách sáo mà quát ầm lên :

- Đan Nghi, cô đã đi đâu vậy chứ ? Không phải kêu cô phải luôn ở bên cạnh bọn tôi sao ?

- Tôi...

Đan Nghi giả vờ có chút giận dỗi,nói :

- Hai người kêu tôi đi thanh toán, thế nên tôi mới đi mà...! Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

- Cô !

Đường Sa Sa tức giận , vung tay lên, định tát Đan Nghi.

- Đường Sa Sa cô làm gì vậy?

Mọi người thấy tâm trạng Đường Sa Sa rất không bình thường,thậm chí còn định đánh Đan Nghi đều lên tiếng ngăn cản.

Đan Nghi miệng như mếu mếu, nước mắt như đang muốn tuôn rơi...

Bạch Văn Bình vội lôi lấy tay ả :

- Đang đông người, đừng vội ra tay...

Ả không cam tâm nhưng vẫn phải hạ tay xuống.

Bạch Văn Bình quay sang hỏi Đan Nghi :

- Đan Nghi, khi nãy cô đã đi đâu vậy ?

- Tôi đi vệ sinh xong là đi thanh toán hóa đơn mà ? Sau đó chú giám đốc bảo không cần phải thanh toán.

Đan Nghi vẫn giả vờ như mình không biết chuyện gì đang xảy ra hết, biểu cảm rất là đáng thương...

Bạch Văn Bình cũng có chút tức tối :

- Tôi đứng ngay chỗ cửa nhà vệ sinh , sao không nhìn thấy cô đi ra ?

- Khi tôi đi ra có thấy anh đâu ?

Mọi người thấy Bạch Văn Bình và Đường Sa Sa càng lúc càng quá đáng liền lên tiếng :

- Dù sao chăng nữa, Đan Nghi cũng đã là người mời chúng ta bữa cơm hôm nay. Hai người sao còn mắng cô ấy ? Đan Nghi giúp các người thanh toán là cái tình, chứ cô ấy đâu có bổn phận phải giúp các người như thế ? Các người nói cô ấy như vậy là ý làm sao ?

Mọi người hầu như đều lên tiếng bênh vực cho Đan Nghi...

Đường Sa Sa thấy tình thế không ổn, vội cười nói :

- Đúng thế, đúng thế ! Thật ra chỉ là do tôi bị mất ví nên mới nhờ Đan Nghi đi thanh toán. Số tiền này tôi nhất định sẽ trả lại cho cô ý . Bữa cơm này vẫn coi như là tôi mời mọi người đi.

- Không cần phải trả đâu ! Chú giám đốc đã nói là miễn phí bữa này rồi,tôi không thể lấy tiền của cô .

- Bất luận thế nào thì bữa này cũng là tôi mời mọi người...

Đường Sa Sa lớn tiếng, ánh mắt ác độc nhìn Đan Nghi đầy sự uy hiếp.

Đan Nghi vẫn giả vờ không hiểu chuyện, xua xua tay :

-Thật sự không cần trả đâu !

Mọi người xung quanh cũng thấy bức xúc :

- Vị giám đốc nhà hàng nể mặt Đan Nghi mà miễn phí bữa ăn này rồi,số tiền ấy trả hay không cũng chả có nghĩa lí gì nữa. Bữa tối nay coi như Đan Nghi mời, còn Đường Sa Sa cô mà thật lòng muốn mời thì để lần sau đi !

- Đan Nghi, thật sự cảm ơn cô nhiều !

Một bạn học cùng lớp cất tiếng cảm ơn.

- Cảm ơn Đan Nghi về sự thịnh tình khoản đãi tối nay, lần sau chúng ta cùng đi chơi nhé !

Thêm vài người vây quanh Đan Nghi.

- oke !oke !

Đan Nghi nở nụ cười thật tươi đáp lại....

Mọi người dường như đã quên hết sự nhiệt tình tiếp đón của Đường Sa Sa khi nãy...

So với việc Đan Nghi thanh toán hóa đơn thì càng thể hiện sự nhiệt tình tiếp đón khi nãy của Đường Sa Sa là hết sức giả tạo....

Còn như Đan Nghi chỉ lặng lẽ mà đi thanh toán càng khiến người khác đề cao hơn.

Mọi người vây quanh Đan Nghi nói chuyện rồi sau đó tạm biệt nhau ra về.

Đan Nghi cũng đi cùng họ ra khỏi nhà hàng...

Chỉ còn lại Đường Sa Sa và Bạch Văn Bình..

- Đan Nghi cái con tiểu tiện nhân này ! Thật làm em tức chết mà ! Tức chết mất ! Em sẽ phải đánh cho ả một trận nhừ đòn ! Dám chơi em à?

- Anh vốn dĩ luôn theo sát ả, thật không nhìn thấy ả đi thanh toán mà ! Thật không biết ả đang giở trò gì nữa?

- Đều tại anh! Anh không theo sát ả, làm cho mọi việc mới rối tung lên thế này này! Mất bao công sức để lôi kéo đám người đó, giờ thì hay rồi ! Bọn họ đều thành ra là bạn của con tiện nhân đó ! Bạch Văn Bình, có phải anh cố ý vậy không ?

Bạch Văn Bình vội giải thích :

- Gì mà cố ý, không cố ý ? Em đang nghĩ vớ vẩn gì vậy chứ ? Không phải anh đang cố gắng hết sức đây sao ?

..... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41

- Anh giúp phá hoại thêm thì đúng hơn đấy, nếu không thì sao mỗi lần đều phát sinh những chuyện như này cơ chứ ? Bạch Văn Bình có phải anh đang cùng với con ả Đan Nghi đó chơi tôi ?

Đường Sa Sa càng nghĩ càng thấy có gì đó sai sai ...

- Chơi cô ? Tôi chơi cô thì tôi có lợi gì ? Cô nghĩ cô là Đan Nghi , có tiền có gia thế chắc ?.

Bạch Văn Bình cũng đang rất giận giữ.

- Bạch Văn Bình anh coi thường tôi ?

Đường Sa Sa vốn đang tức giận,giờ Bạch Văn Bình lại nói ra câu như vậy , ả tiến lên trước, cào cấu lên mặt hắn...

- Đường Sa Sa cô thật là không thể nói lí lẽ mà.

Bạch Văn Bình đẩy mạnh ả ra, tức giận bước ra ngoài.

- Tôi không thể nói lí lẽ ? Tôi không thể nói lí lẽ ?

Đường Sa Sa tức tối lao vào đánh , cào cấu hắn...

Cả hai chỉ thiếu một chút nữa là đã đánh nhau ầm ĩ lên...

Còn về phàn Đan Nghi, vừa ra ngoài, tạm biệt mọi người...

Đưa mắt nhìn về phía hai kẻ đang giằng co tranh cãi... khóe miệng cô khẽ nhếch lên...

Lục Thượng Hàn đứng bên cạnh cô,liếc nhìn về phía Bạch Văn Bình và Đường Sa Sa...

Lục Thượng Hàn lên tiếng :

- Đi thôi. Hai con chuột đánh nhau , có gì đáng xem chứ ?

Đan Nghi đi theo hắn, bước lên xe...

Bạch Văn Bình, Đường Sa Sa gây mất trật tự trong nhà hàng nên đã bị bảo vệ lôi xềnh xệch , đẩy ra ngoài...cả hai bị ngã bầm dập mặt mày nhưng vẫn không quên chỉ trích nhau...

Từ trong xe, Đan Nghi nhìn hai người bọn họ mà như nhìn hai con sâu bọ đáng thương vậy.

Cửa kính xe chầm chậm kéo lên, chặn lại ánh nhìn của cô, ngăn cách cô nhìn hai người bọn họ...

Cô và hai người họ vốn đã thuộc về hai thế giới khác nhau...

Giờ lại càng là như vậy...

Đan Nghi nghiêng đầu nhìn sang phía Lục Thượng Hàn...

Nụ cười rạng rỡ trên môi...

Cuộc đời đối với cô cũng không phải quá bạc, đúng không ?

....

Sáng hôm sau, Đan Nghi đến lớp học :

Ngôi trường này có chế độ thi cử hà khắc , nhưng lại có một chế độ học tập rất chi là thoải mái .

Lí do chủ yếu là bởi,những người có đủ khả năng theo học trong ngôi trường này, một là những người bẩm sinh thông minh hơn người, hai là những người vô cùng chăm chỉ, siêng năng, cần cù bù thông minh... nên không cần tới việc giao viên chạy theo đằng sau mà thúc giục học hành...mọi người đều rất nỗ lực và tinh thần tự giác cũng cao...

Thế cho nên Đan Nghi dù đã 3 tháng không đến lớp học thì cũng không ai dò xét xem cô đã làm những gì trong thời gian đó.

Đan Nghi vừa bước vào lớp liền có vài bạn học hôm qua có đến dùng bữa tại nhà hàng năm sao kia chào hỏi...

Đan Nghi nhẹ nhàng cười đáp lại...

Tiền Phi cũng đến gần , nói :

-Đan Nghi sao hôm nay lại có time đến học vậy ?

- uh !

Đan Nghi khẽ gật đầu.

Tiền Phi thường ngày khá là cao ngạo,như một chú khổng tước cao cao tại thượng, không bao giờ chủ động kết giao với ai.

Nhưng bữa tiệc sinh nhật hôm đó,Đan Nghi đã hết sức giữ thể diện cho cô...

Đây cũng là lần đầu tiên cô chủ động thị hảo , chào hỏi Đan Nghi...

Cô nhét một quyển vở vào tay Đan Nghi, nói :

- Bút kí của học kì này, cho cô mượn dùng hai hôm.

- Cảm ơn !

Đan Nghi nhận lấy quyển vở.

Đường Sa Sa bước vào lớp, nhìn thấy Đan Nghi xuất hiện thì hết sức kinh ngạc...

Đan Nghi đã hồi phục chưa ?

Hồi phục đến mức độ nào ?

Việc giữa ả và Bạch Văn Bình cô ta biết đến đâu ?

.....

Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42

Đường Sa Sa sợ hãi, hồn vía lên mây, không dám bước vào lớp...

Đan Nghi nhìn thấy liền gọi ả :

- Sa Sa, nhanh đến đây ngồi này.

Đường Sa Sa lúc này mới bán tín bán nghi bước từng bước chậm chạp đến bên Đan Nghi , ngồi xuống .

- Sa Sa , chuẩn bị vào học rồi.

Giọng nói của Đan Nghi vốn đã rất ngọt ngào, khi cất tiếng thì nghe lại có chút yếu ớt, điệu đà...

... Thêm nữa khi nói chuyện với Đường Sa Sa lại còn cố ý khiến cho điệu bộ có chút ngây ngô nên Đường Sa Sa nhất thời không thể phán đoán ra đầu óc cô đã bình thường trở lại hay chưa ...

Đường Sa Sa nói có chút run run :

- Đan Nghi , đầu... đầu cô còn bị đau không ?

- Có đau một chút...

Đan Nghi nhăn nhăn mũi...

- Tối qua cũng bị đau. Nhưng đỡ hơn trước nhiều rồi.

Đường Sa Sa có chút hoảng hốt, trong lòng thầm nghĩ, não bộ của Đan Nghi có khả năng đang hồi phục từng chút một, thế nên giờ cô mới có thể tự đi về nhà,có thể tự đến lớp và giao tiếp với mọi người..

Phải biết rằng từ khi bị tai nạn hầu như Đan Nghi chỉ ru rú trong nhà.

Đường Sa Sa cố ý hỏi để thăm dò :

- Cậu làm sao lại đến lớp vậy chứ ? Đau đầu thì cần phải ở nhà nghỉ ngơi mới đúng.

- Tôi nhớ cậu mà.

Nở nụ cười tỏa nắng, Đan Nghi trả lời.

Đường Sa Sa thấy Đan Nghi vẫn rất quấn quýt với ả , dường như không có gì thay đổi cả...

Đan Nghi cười nói tiếp :

- Cậu là bạn tốt nhất của tôi mà, Sa Sa. Nhưng mà cậu với anh Văn Bình giờ đều không hay đến chơi với tôi nữa.

Lúc trước Đường Sa Sa hay chơi cùng Đan Nghi vì khi đó cô còn nhiều trang sức giá trị có thể lấy lại còn cả thẻ tín dụng có thể tùy ý sử dụng.

Hiện tại ả và Bạch Văn Bình còn đang đau đầu vì bao nhiêu việc như vậy đâu còn tâm trạng mà quản sự sống chết của Đan Nghi .

- Sa Sa trán cô bị sao vậy ? Sao bị thương vậy chứ ?

Đan Nghi cố tỏ ra lo lắng kêu lên :

- Vết thương thật là lớn !

Đó chính là vết thương để lại khi mà tối qua ả và Bạch Văn Bình bị đẩy ra ngoài nhà hàng và bị ngã...

Đường Sa Sa vội lấy tay che đi vết thương :

- Không sao, không sao đâu, Nghi Nghi không cần phải lo lắng đâu.

Lúc này ả coi như có thể yên tâm rồi, mặc dù não bộ của Đan Nghi đang dần hồi phục ...

Nhưng Đan Nghi hiện tại vẫn không thể là đối thủ của ả, trí não của Đan Nghi vẫn chưa thể hoạt động như người bình thường được.

Nghĩ đến đây, Đường Sa Sa yên tâm hơn nhiều.

Ả ngồi xuống bên cạnh Đan Nghi, bắt đầu tỏ ra thân thiết như chưa từng có việc gì xẩy ra vậy.

Tiền Phi chầm chậm lại gần.

Đường Sa Sa vội đứng bật dậy, đầy nịnh bợ :

- Tiền Phi cậu đến rồi à ? Việc xảy ra trong tối hôm đó tôi thật sự xin lỗi . Sợi dây chuyền ấy là của một người bạn tặng tôi. Tôi cũng không biết là nó có vấn đề,cũng không biết là Đan Nghi có một sợi dây y như vậy...

Ả vẫn có ý định tìm cơ hội để nịnh Tiền Phi và tiện thể đổ mọi lỗi lên người Đan Nghi.

Tiền Phi nhìn lướt qua ả :

- Thật vậy sao ?

- Thật mà, Tiền Phi , tôi coi cô là bạn nên sao lừa dối cô được chứ?

"Bốp!"

Một cái bạt tai giáng xuống mặt Đường Sa Sa.

Đường Sa Sa kinh hãi...

Ánh mắt của mọi người đổ dồn về phía Tiền Phi và Đường Sa Sa...

Tiền Phi trước nay đều có tác phong của một đại tiểu thư, cao ngạo quen rồi,mọi người cũng đều đã quá quen với điều đó...

Đường Sa Sa lấy tay ôm mặt...

- Bữa tiệc tối hôm đó, cô đưa tôi một món đồ giả như vậy chính là muốn cho tôi một cái bạt tai trước mặt mọi người ,phải không ?

Nhếch mày,cười mỉa mai :

- Giờ tôi cũng trả cô như vậy đấy ! Cô còn coi tôi là bạn không ?

Đường Sa Sa không chút nhuệ khí trả lời :

- Tiền Phi ,tôi thật sự coi cô là một người bạn mà.... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43

- Được ! Sau này tôi ăn thịt sẽ để phần xương cho cô ăn.

Nói xong, Tiền Phi ngạo mạn quay người bước đi.

Ý của câu nói đó là, Tiền Phi đã coi Đường Sa Sa như là một con chó....

Tính cách Tiền Phi vốn ngạo mạn , phóng khoáng , cơ bản không hề coi Đường Sa Sa là gì, thế nên có thù là trả thù ngay lập tức.

Đan Nghi trong lòng thầm tăng cho Tiền Phi một like.

Cô không thể trực tiếp ra tay đối phó với Đường Sa Sa và Bạch Văn Bình như vậy....

Hai người bọn họ đã nợ cô quá nhiều ... thế nên cô phải đòi lại từng thứ từng thứ một.

Ngoài ra, Bạch gia , Đường gia đều là những gia tộc có giao tình với Đan gia...

Nếu như Đan Nghi đơn phương lật mặt, sau này truyền ra ngoài sẽ không hay,nói không chừng đến lúc đó chúng lại quay lại cắn ngược, đổ hết mọi tội lỗi cho cô...

Đan Nghi cần tìm cách để cho bọn chúng tự hủy hoại danh tiếng bản thân từng chút từng chút một.

Đường Sa Sa bị Tiền Phi bạt tai như vậy mà vẫn phải cố gượng cười.

Trong lòng ả hận vô cùng , hận những kẻ thiên kim tiểu thư, làm gì cũng tùy ý thích không phải để ý bất cứ điều gì... Ả thề sẽ có một ngày ả phải đứng lên trên đầu bọn họ, chà đạp chúng dưới chân mình.

Đan Nghi đứng dậy, vờ quan tâm :

- Sa Sa cậu không sao chứ ?

- Không sao, Tiền Phi và tôi đùa chút thôi.Chúng tôi là bạn bè mà, không sao đâu.

Để giữ thể diện, ả nói to như vậy.

Những bạn học khác thấy không còn chuyện gì để xem nữa thì cũng giải tán ...

Đường Sa Sa ngồi xuống bên cạnh Đan Nghi, nhìn y phục của Đan Nghi với ánh mắt đầy ngưỡng mộ.

Quần áo của Đan Nghi đều là của những nhãn hiệu nổi tiếng trên thế giới... Với Đan Nghi mà nói thì mua hàng hiệu này đơn giản như người khác tùy ý mua món hàng chợ rẻ tiền vậy.

Đan Nghi vốn trẻ tuổi, một thiếu nữ phơi phới thanh xuân, lại khoác trên người những món đồ chất lượng tuyệt vời,cắt may vừa vặn , tinh xảo càng tôn lên vẻ đẹp đầy khí chất của cô...

Nếu không phải ả và Đan Nghi thuộc hai hình mẫu cơ thể khác nhau thì quần áo của Đan Nghi chắc chắn đã sớm bị ả chiếm hết rồi.

Đường Sa Sa càng nhìn càng đố kị,nghĩ đến điều kiện kinh tế của gia đình mình thì không biết bao giờ mới có thể như Đan Nghi, muốn mua gì thì mua,muốn gì được đấy.

Đan Nghi cũng không muốn nói chuyện với ả,nụ cười ngọt ngào luôn nở trên môi.

Vừa lúc này,có vài nữ sinh từ ngoài bước vào, đang sôi nổi thảo luận gì đó.

Khi họ đi đến gần mới nghe một nữ sinh tóc xoăn nói :

- Các bà biết không, lát nữa đến giờ nghỉ giữa giờ sẽ có một cố vấn danh dự đến tham gia đó.

- Cố vấn danh dự đều là những ông già 70, 80 tuổi , có quái gì đâu mà phấn khích quá như vậy?

Một nữ sinh tóc ép thẳng lại lên tiếng.

- Vậy là bà không biết gì rồi, cố vấn danh dự của trường chúng ta cũng có cả soái ca mà.

Nữ sinh tóc xoăn cười cười.

Đường Sa Sa cũng tò mò hỏi :

- Lẽ nào là Lục Thượng Hàn cũng đến ?

- Đường Sa Sa thông minh nhất ! Đoán đúng luôn !

Nữ sinh tóc xoăn cười nói.

- Oa ! Lục Thượng Hàn !

- Anh ta thật sự sẽ đến sao ?

- Không phải chứ ?

Ngay lập tức, mọi người ồn ào bàn tán.

Thật ra , bữa tiệc hôm sinh nhật Tiền Phi, Lục Thượng Hàn đã có đến tham dự.

Nhưng không phải ai cũng được mời tới tham dự bữa tiệc nên cũng không mấy người biết điều đó.

Hơn nữa bữa tiệc vốn đông người tham dự, Lục Thượng Hàn lại chỉ lặng lẽ xuất hiện và cũng không mảy may để ý đến những người chủ động đến bắt chuyện... nên mọi người cũng đành chịu và coi như hắn chưa từng đến tham gia bữa tiệc....

- ..... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Giờ nghe Lục Thượng Hàn sẽ đến thì đám nữ sinh này phấn khích vô cùng.

Nữ sinh tóc dài ép thẳng cũng phấn khích lên tiếng :

- Người các bà đang nói đến chính là vị cố vấn danh dự trẻ tuổi nhất trong lịch sử của trường chúng ta, 14 tuổi đã được ưu tiên vượt cấp vào thẳng trường chúng ta, nhưng đã xin bỏ quyền ưu tiên đó mà tự mình tham dự kì thi....Sau đó chỉ dùng đúng một năm để hoàn thành tất cả chương trình học,rồi mất thêm có hai năm để hoàn thành bằng thạc sĩ, tiến sĩ tại hai trường đại học nổi tiếng nhất nhì của nước Mỹ... Chưa đầy 18 tuổi đã tiếp quản sự nghiệp của Lục gia ?

Một loạt những thành tích nổi trội khiến các nữ sinh càng lấy làm ngưỡng mộ.

Nhưng thu hút hơn hết chính là ngoại hình quá đỗi đẹp trai , chuẩn đến từng cm của Lục Thượng Hàn.

Bởi hắn sở hữu vẻ đẹp tuấn tú,khí chất cao quý, lạnh lùng, từng đường nét trên khuôn mặt đều sắc nét như được bàn tay thượng đế điêu khắc ra vậy... một vẻ đẹp cuốn hút mọi ánh nhìn...

- Oa ! Anh ta thật sự sẽ đến sao? Nhưng trước nay anh ta đều không bao giờ tới tham dự bất kì chương trình gì của trường mình mà ? Nói là cố vấn danh dự nhưng có tiếng vậy thôi chứ có bao giờ xuất đầu lộ diện đâu...

Hôm nay vì sao lại chịu xuất hiện ?

- Ê ê, nghe nói Lục Thượng Hàn hiện vẫn đơn thân đó, trước giờ chưa từng thấy có cô gái nào xuất hiện bên cạnh anh ta cả. Lần này đến đây , không biết là có để ý đến nữ sinh nào không nhỉ?

Có người cười, nói đùa như vậy.

Đan Nghi cũng thấy kì lạ,nơi cô ở ngay bên cạnh trường học ... Lục Thượng Hàn đến ở cùng một thời gian rồi... Vậy mà không ai biết hắn đang ở ngay tại gần trường...

Nữ sinh tóc xoăn bật cười :

- Đúng vậy ! Nói không chừng sẽ thích ai đó ở lớp chúng ta ý chứ ! Nếu ai mà lọt vào mắt xanh của anh ta thì đúng là một phúc phận quá lớn!

Đường Sa Sa bắt đầu nghĩ về vấn đề đó...

Đan Nghi nhếch mép cười ,bằng ả mà cũng muốn lọt vào mắt xanh của Lục Thượng Hàn ư ?

Thật đúng là nằm mơ giữa ban ngày mà !

- Đi thôi , đi thôi. Xuống sân trường xếp hàng. Cố vấn danh dự đều đã đến cả rồi đấy.

Đan Nghi cùng mọi người ùa xuống sân trường...

Quả nhiên vừa xuống sân trường xếp hàng ổn định thì thấy một đoàn nghi lễ dẫn theo một đoàn các vị cố vấn danh dự đi lên vị trí đại biểu.

Các vị lãnh đạo của trường và đoàn cố vấn danh dự , người trẻ nhất cũng phải ngoài 5,60 tuổi, lớn tuổi nhất thì tầm 7, 80 tuổi.

Chỉ có duy nhất Lục Thượng Hàn đi giữa đoàn , thân hình cao hơn tất cả mọi người, nổi bật giữa đám đông.

Hắn ta đi giữa đám người này, là người trẻ tuổi nhất và cũng là người đẹp trai nhất...

Ngay cả so với những người cùng trang lứa thì ngoại hình và chiều cao của hắn vẫn chiếm ưu thế vượt trội chứ nói gì so với những vị lãnh đạo của trường và các vị cố vấn danh dự.

Nhìn thấy Lục Thượng Hàn hầu như là toàn bộ các nữ sinh của trường đều đồng loạt phát ra tiếng xuýt xoa vì ngoại hình điển trai của hắn.

" Oa.....!"

Sau đó là tiếng nghị luận , bàn tán sôi động.

Phải đợi đến khi các lãnh đạo và cố vấn danh dự yên vị, lãnh đạo trường bắt đầu phát biểu thì tiếng bàn tán , nghị luận mới nhỏ dần.

Đan Nghi ngước nhìn lên khán đài,vừa hay cũng bắt gặp ánh mắt hắn nhìn xuống phía cô.

Ánh mắt hắn có chút thăm dò, Đan Nghi cảm nhận dc điều đó.

Đan Nghi mỉm cười, lẽ nào là hắn không yên tâm khi cô đến trường đối diện với Bạch Văn Bình và Đường Sa Sa nên hắn đến xem tình hình thế nào ?

Nữ sinh ngồi bên cạnh ôm lấy mặt, vừa nói vừa cười :

- Các bà nhanh nhìn này,Hàn thiếu gia đang nhìn tui này .... Anh ý nhìn về phía này nên chắc chắn là đang nhìn tui.... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 45: ?

Nếu không phải quá ồn ào sẽ bị lãnh đạo trường nhắc nhở thì nữ sinh này chắc chắn đã đứng lên vẫy vẫy tay với Lục Thượng Hàn rồi.

Nhưng Lục Thượng Hàn chỉ nhìn Đan Nghi trong giây lát rồi thu ánh mắt lại...

Nhưng những nữ sinh khác bắt đầu bình luận các thứ các thứ...

- Các bà nhìn kìa, các đường nét trên khuôn mặt Hàn thiếu gia mới thật đẹp làm sao, giống như được điêu khắc vô cùng tỉ mỉ mà thành vậy...thật khiến người khác phải mê mẩn mà...

- Tóc anh ý thật ngắn, tóc ngắn như vậy mà nhìn vẫn thật tuyệt, để những kiểu tóc khác thì còn không biế quyến rũ thế nào nữa..!

- Đúng thế ! Nhìn bàn tay anh ý kìa, ngón tay vừa thon vừa dài... thật đàn ông...

- móng tay vừa đẹp vừa bóng , cắt gọt thật đều, không muốn mơ mộng cũng không được... Nếu được anh ta chạm vào người một chút không biết cảm giác sẽ thế nào nhỉ ?

Đan Nghi càng nghe càng thấy khó chịu...

Nếu như đám nữ sinh này mơ mộng về người đàn ông khác thì Đan Nghi sẽ chẳng thèm quan tâm...

Nhưng vấn đề là , hiện giờ hắn lại là vị hôn phu của cô rồi !

Không biết từ khi nào, Đan Nghi đã có một ý nghĩ " Lục Thượng Hàn chỉ được thuộc về một mình cô mà thôi, cô sẽ không chia sẻ hắn cho bất kì một người nào khác "

Cô quay đầu lại, nhắc nhở họ :

- Thầy giáo đến kìa !

Đám nữ sinh lập tức im lặng.

Lát sau, thầy giáo đến chỗ họ thật.

- Chút nữa sẽ có buổi tọa đàm nhỏ, mỗi lớp sẽ cử ra hai sinh viên đến tham gia.

Thầy giáo thông báo...

- Thầy ơi !... ! Có em không ạ ?

Vài nữ sinh giơ tay muốn tham gia....

Ví như mọi khi, sẽ chả có ai muốn tham gia một buổi tọa đàm như này đâu...

Hôm nay mọi người hăng hái tham gia chủ yếu là muốn vì có sự xuất hiện của Lục Thượng Hàn mà thôi.

Thầy giáo cười cười rồi nói :

- Tiền Phi và Đan Nghi đi tham gia nhé !

Cả lớp ai cũng biết Đan Nghi và Tiền Phi là hai người có thành tích học tập đứng nhất nhì lớp.

Thầy giáo bố trí vậy là hợp lý.

Những nữ sinh khác thở dài :

- Haizz... đành chịu vậy ,ai bắt thành tích học tập của chúng ta không bằng Đan Nghi và Tiền Phi chứ !...

Đường Sa Sa bỗng lên tiếng :

- Thưa thầy, hãy để em đi thay cho Đan Nghi đi ạ !

Đan Nghi và thầy giáo đều nhìn ả đầy vẻ ngạc nhiên...

Đặc biệt là Đan Nghi, cô thật không biết Đường Sa Sa đang muốn tìm xách tiếp cận Lục Thượng Hàn...

Lẽ nào có Bạch Văn Bình vẫn chưa đủ ?

Ả còn muốn cướp thêm những gì từ tay cô nữa ?

Một nụ cười lạnh khẽ nở trên môi...

Thầy giáo nhìn Đường Sa Sa với một vẻ kì quái :

- Tại sao vậy, Sa Sa ?

- Đan Nghi ... cô ấy bị cảm cúm, không thích hợp để đến đó, với lại cô ấy cần nghỉ ngơi nhiều chút thì mới nhanh khỏi ạ !

Ả tỏ ra rất quan tâm, lo lắng cho sức khỏe của Đan Nghi...

Tiền Phi lườm ả một cái, nói :

- Đan Nghi bị cảm cúm đó đã chuyện của tuần trước rồi mà ? Nghỉ ngơi cũng nghỉ ngơi đủ rồi. Đan Nghi cậu không được lười đâu, đây là cơ hội mang vinh quang về cho lớp mình đó.

Câu nói của Tiền Phi bề mặt thì như là đang giúp Đan Nghi nhưng thực tế là đang cố ý làm ngược lại ý muốn cưa Đường Sa Sa...

Từ khi Đường Sa Sa đắc tội với Tiền Phi tới giờ thì Tiền Phi luôn đối đầu với ả...

Hơn nữa Tiền Phi cũng phát hiện ra Đường Sa Sa có ý đồ xấu với Đan Nghi...

Tiền Phi thật không hiểu Đan Nghi vốn ngốc nghếch như vậy hay là giả vờ ngốc... Bị Đường Sa Sa hại như vậy mà vẫn tươi cười với ả được...

Đường Sa Sa nghe Tiền Phi nói vậy thì tức ói máu, ...

.... Tiền Phi lướt nhìn ả như kiểu muốn nói " Tôi làm vậy đó cô làm gì được tôi ?".

Đan Nghi nhìn Tiền Phi cười :

- Tôi đâu dám lười chứ, thầy giáo kêu tôi làm gì thì tôi làm đó....!

.....

Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46

- Nhưng mà Đan Nghi , cô...

Đường Sa Sa vẫn muốn nói thêm...

Thầy giáo đã quyết định :

- Đan Nghi đã khỏi thì tất nhiên là Đan Nghi đi rồi . Đi thôi ! Các bạn khác có thể trở về lớp rồi !

Đan Nghi , Tiền Phi đi theo thầy giáo.

Đường Sa Sa đứng đó , giận giữ đá thúng đụng lia, nhưng cũng vô ích...

Đan Nghi và Tiền Phi được thầy giáo dẫn tới phòng hội nghị.

Phòng hội nghị rất lớn, các vị lãnh đạo của trường, cố vấn danh dự và sinh viên đã có mặt khá đông đủ.

Vị trí bên cạnh Lục Thượng Hàn để trống nhưng trên đó có để một tập hồ sơ.

Thế nên có vài nữ sinh vốn định ngồi vào vị trí đó, nhưng bị tập hồ sơ và bị vẻ lạnh lùng như băng, cự tuyệt người lạ toát ra từ người Lục Thượng Hàn làm cho phải từ bỏ ý nghĩ đó, đành đi qua hắn để tìm một chỗ ngồi khác.

Đan Nghi bước vào,ánh mắt Lục Thượng Hàn chằm chằm nhìn cô.

Đan Nghi chậm rãi bước tới, Lục Thượng Hàn lập tức cầm tập tài liệu lên, để nhường ghế cho cô.

Cô ngồi xuống cạnh hắn.

Hội nghị bắt đầu khai màn, cũng chỉ là buổi đàm đạo của các vị cố vấn lớn tuổi, cơ bản là không có việc gì của Đan Nghi và Lục Thượng Hàn cả.

Rất nhiều nữ sinh cũng không hề chuyên tâm, ánh mắt đổ dồn lên người Lục Thượng Hàn.

Ví dụ như Lục Thượng Hàn mà là một chiếc bánh ngọt thì có lẽ đã bị họ tranh nhau nhét vào bụng rồi.

Lục Thượng Hàn đưa một chiếc ly không cho Đan Nghi :

- Coffee , thank you !

Ý của hắn là muốn Đan Nghi đi pha cho hắn ly cafe.

Ngay cạnh phòng hội nghị là một phòng cafe, Lục Thượng Hàn đã mở miệng nhờ, Đan Nghi cũng đành làm tròn bổn phận của một chủ nhà.

Vốn dĩ cho sinh viên đến tham gia buổi hội nghị này , vốn dĩ cũng chính là để chăm sóc các vị cố vấn và các vị đại biểu.

Đan Nghi bước vào trong phòng cafe rót một ly cafe nóng.

Chưa đợi cô mang ly cafe ra ngoài đã cảm nhận thấy có một người đứng ngay phía sau...

Không kịp quay đầu lại, đã bị người đó ôm chặt lấy eo.

Cảm nhận hơi thở, hơi ấm đều quá quen thuộc nên cô không hề hoảng sợ,mà ngược lại còn có chút an tâm.

Đó là hắn - Lục Thượng Hàn.

Hắn quay người lại, cười nói :

- Anh không yên tâm vì em vậy sao? Anh nghĩ em đối phó không nổi với hai người họ à ?

- Sao ? Không chào đón anh à ?

Lục Thượng Hàn ôm lấy eo cô, ôm lấy thân hình mảnh mai mềm mại của cô.

Đan Nghi mỉm cười, nhìn ra ngoài cửa sổ :

- Anh không biết là có bao nhiêu nữ sinh hận một lỗi không thể lột đồ của anh ra để ăn anh luôn được đâu?

Lục Thượng Hàn nghe ra được chút gì đó chua chua đã được cô cố gắng che đậy .... trong câu nói...

Rất tốt... cô gái nhỏ của anh đã biết vì anh mà ghen rồi...

Hắn nở nụ cười rất đáng ghét:

- Vậy còn em, có muốn ăn anh không ?

- Còn lâu nhé !

Cô cãi như vậy nhưng hai má ửng đỏ rất chi là khả nghi...

- Vậy à ? Thế sao lại có mùi dấm chua chua đến vậy nhỉ ?

Nói rồi còn nhăn nhăn mũi.

- Thật chua !

Đan Nghi phải thừa nhận là khi thấy nhiều nữ sinh đem lòng ngưỡng mộ hắn như vậy lại còn bộc lộ một cách lộ liễu như vậy thì trong lòng cô thật không thoải mái...

Nhưng cô không phải là một người thiếu tự tin đến mức bị lời nói của vài kẻ qua đường làm ảnh hưởng tới tâm trạng như vậy.

Thế nhưng cô không phát hiện ra bản thân mình đã bắt đầu để ý nhiều hơn đến hắn đến mọi việc xung quanh hắn hơn...

Đây là một điều mà trước đây chưa bao giờ xảy ra....

Có thể trước đây, đối với Bạch Văn Bình cô không để ý lắm ... chỉ bởi hắn theo đuổi cô lâu, từ chối không được nên cô nhận lời...

Giữa cô và Bạch Văn Bình vốn không có tình yêu.

Bởi vậy khi chứng kiến Bạch Văn Bình và Đường Sa Sa thân mật cô cũng chỉ cảm thấy phẫn nộ vì bị bội phản... mà không hề có chút tuyệt vọng , đau đớn....

Đan Nghi tập trung suy nghĩ dưới ánh mặt trời ấm áp ... từ cô toát lên nét quyến rũ khó cưỡng... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 47

Cơ thể cô toát ra mùi hương thiếu nữ nhẹ nhàng đầy mê hoặc... Cơ thể vừa phát triển hoàn thiện như một trái táo vừa chín tới.... cuốn hút vô cùng...

Đôi môi mọng nước chu lên, màu hồng phấn đáng yêu như một loại quả vừa chín đang mời gọi người nếm thử...

Ngực cô phập phồng theo từng hơi thở,đường cong cơ thể đầy mê hoặc, kèm đó là một khí chất thanh tao, nhẹ nhàng và ngây thơ...

Lục Thượng Hàn cúi xuống, đặt nụ hôn lên đôi môi ấy...

Nụ hôn đột ngột, mà như một lẽ thường...

Đan Nghi chỉ hơi bị bất ngờ chút... rồi rất nhanh đón nhận nụ hôn ấy...

Mùi hương của Lục Thượng Hàn rất dễ chịu, lại có chút gì đó rất ngọt ngào, mà lại rất thanh nhã...

Nói thật... Đan Nghi không những không ghét mà ngược lại còn rất thích mùi vị của hắn, thích nụ hôn của hắn.

Chỉ một thời gian ngắn tiếp xúc thôi nhưng dường như cô đã quá quen thuộc và tiếp nhận mọi thứ từ hắn rồi...

Cảm nhận được sự đón nhận và thích thú của cô, nụ hôn của Lục Thượng Hàn càng thêm sâu đậm hơn.

Hắn thích nhìn thấy cô đắm trìm, đê mê trong nụ hôn của hắn... thích nhìn khuôn mặt ửng đỏ lên đến tận mang tai của cô...

Ánh nắng chiếu rọi qua ô cửa....

.... Đan Nghi đắm mình trong nụ hôn....

Thậm chí, không biết tự khi nào động tác của hắn có phận mạnh lên,bàn tay hắn dịch dần lên cổ áo cô...

Nhưng lí trí của Lục Thượng Hàn đã thắng, khống chế thành công ngọn lửa dục vọng...

Hắn đã hứa sẽ đợi đến khi cô tròn 18 tuổi...

Đó là giới hạn cuối cùng,cũng là yêu cầu mà hắn đặt ra cho bản thân...

Hắn buông cô ra...

Đan Nghi vẫn nhắm chặt mắt, hàng lông mi vừa dài vừa cong khẽ động đậy...

Hơi thở gấp gáp ,Đan Nghi mở choàng mắt ra, đập vào mắt cô là khuôn mặt đang cười mà như không cười của Lục Thượng Hàn...

Cô khẽ đập tay vào ngực hắn :

- Làm gì vậy chứ !

- Làm cho em yên tâm !

Hắn cười...

Nếu cô lo lắng điều gì... hắn nguyện sẽ làm mọi cách cho cô có thể yên tâm...

- Có gì đâu mà em không yên tâm chứ ?

Đan Nghi nhận thấy hai má mình đang nóng dần lên...

Cô mới không thèm ghen với những cô gái chỉ là người qua đường đó ...

Lục Thượng Hàn bật cười :

- Nhưng em quặp tôi chặt quá đi ...

Giờ Đan Nghi mới phát hiện ra, đôi chân dài của cô không biết đã quặp lên người hắn từ khi nào ?

Cả người cô đã bị hắn đẩy lên bàn...

Tư thế này...thật khiến người ta phải đỏ mặt mà, ai không biết còn có thể nghĩ vừa phát sinh chuyện gì đó giữa hai người rồi cơ...

Đây còn là phòng hội nghị của trường nữa , bên ngoài còn cả một đám người đang ngồi đó...

Đan Nghi vội bật dậy, khẽ mắng hắn :

- Còn không phải tại anh chắc !

Cô liếc nhìn mình trên tâm kính cửa,tóc hơi rối,không những vậy, một hai chiếc cúc áo đã bị cởi bung ra...

Bộ dạng cô lúc này thật giống như vừa mới làm chuyện xấu...

Còn Lục Thượng Hàn , khóe môi khẽ nhếch lên một nét quá độ, đầy vẻ trêu đùa, tựa như bộ dạng của cô lúc này chả liên quan gì đến hắn cả.

Tại sao hắn ta có thể gây ra tội lỗi trên người cô như vậy rồi giờ lại tỏ ra mình là người vô tội như vậy được chứ ?

Thấy nét mặt cô có chút giận giữ, hắn lôi cô vào lòng :

- Vậy bao giờ em mới tròn 18 tuổi ?

- Phản chăng không phải là hiện tại .

Đan Nghi tỏ thái độ bất bình...

Lục Thượng Hàn đè mạnh lên người cô, như một sự trừng phạt...

Cơ thể hắn đang rất cứng,áp sát vào cô, khiến cô hơi hoảng...

Theo bản năng, cô lùi bước lại...

Nhưng lại bị hắn ôm chặt hơn...

Kiến thức về sinh học cho Đan Nghi biết " vật gì " đang chọc vào người mình, và nó khiến cô thấy thật sự nguy hiểm.... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Cafe Nóng Quá...

Thật ra khi nãy cô đã cảm nhận thấy rồi...

Chỉ là hiện tại cảm giác càng lúc càng rõ ràng hơn..

Đan Nghi ngước mắt lên nhìn hắn...cơ thể hắn phản ứng mạnh như vậy rồi mà sao nét mặt hắn vẫn cứ tự tại, như không có chuyện gì xảy ra...

Người đàn ông này tinh ranh như một con cáo già vậy...

Thật ra cô biết hắn sẽ không làm bừa...

Nếu hắn muốn làm bừa thì sẽ không đợi đến bây giờ rồi...

Họ ở chung trong một căn hộ,nên nếu muốn thì có lẽ cô cũng đã không thoát khỏi hắn....

Thường ngày hắn ôm hôn thân mật với cô không ít, nhưng vẫn kiên quyết đợi đến ngày cô tròn 18 tuổi.

Bạn bè của Đan Nghi không ít,những thế gia công tử tầm tuổi Lục Thượng Hàn, sớm đã trải qua bao nhiêu mối tình , với bao nhiêu người đàn bà rồi, phản chăng họ có tiền, chơi được , chịu được...

Bạch Văn Bình cũng chỉ bởi không được Đan Nghi cho phép vượt rào mà đã bị ả ngực to Đường Sa Sa câu mất hồn đó sao ?

Lục Thượng Hàn vì cô mà cố gắng kìm chế bản thân như vậy, Đan Nghi thấy trong lòng thật ấm áp...

Dựa vào người hắn, cô nhanh chóng chỉnh lí lại y phục và tóc tai...

Lục Thượng Hàn buông cô ra , khẳng định một lần nữa :

- Anh đợi em đủ trưởng thành !

Nói rồi quay người bước ra ngoài.

Đan Nghi chu mỏ nhìn theo bóng hắn khuất dần...

Lục Thượng Hàn vừa đi ra thì Tiền Phi bước vào...

Tiền Phi nhìn cô với ánh mắt đầy thâm ý...

Tóc Đan Nghi đã vuốt lại ngay ngắn, quần áo cũng đã chỉnh lại ...

Nhưng nét ửng đỏ trên khuôn mặt thì vẫn còn đó...

Tiền Phi cười hỏi :

- Đan Nghi, sao mặt bà đỏ thế ?

- Cafe nóng quá...

Đan Nghi xoa xoa mặt,bưng li cafe đi ra ngoài.

Khi Đan Nghi về đến lớp học rất nhiều nữ sinh vây quanh cô :

- Đan Nghi, cô và Hàn thiếu gia có ngồi cạnh nhau nói chuyện gì không ? Giọng nói của anh ý thế nào , nghe có hay không ?

Không đợi Đan Nghi kịp trả lời, họ đã lại tự mơ mộng :

- Chắc chắn là phải hay rồi, đẹp trai như vậy thì giọng nói chắc chắn cũng sẽ hay, khẳng định là rất ấm áp, nhẹ nhàng...

Đường Sa Sa khuôn mặt sầm sì đi đến bên cạnh Đan Nghi. :

- Đan Nghi cô sao vậy chứ ? Lúc nãy tôi muốn giúp cô thế mà cô lại không nghe tôi.

Thái độ của ả thật là... như nói với một kẻ hầu người hạ vậy...

Đan Nghi cười :

- Không cần cậu giúp mà ! Việc mình mà làm được thì sẽ không phiền Sa Sa đâu.

- Cô ý gì ? Có phải không coi tôi là bạn rồi không ?

Ả chất vấn..

Đan Nghi thầm nghĩ : " Lẽ nào cô cướp bạn trai của tôi, lừa tiền của tôi thì vẫn coi tôi là bạn chắc ?

Mặt không đổi sắc, tỏ ra ngạc nhiên :

- Sa Sa , cậu bây giờ thật kì lạ, toàn nói những chuyện kì quặc khó hiểu thôi.

Đường Sa Sa thấy đông người nên không tiện nói gì nữa, một bụng đầy lửa mà vẫn phải nhịn ...

- Các em học sinh yêu quý, lát nữa cố vấn danh dự sẽ đến dự giờ ở lớp chúng ta, mọi người chuẩn bị bài vở đi !

Thầy giáo lớn tiếng thông báo.

- Oa !...! Cố vấn danh dự ! Dự giờ ?

Các nữ sinh kích động hét lên ầm ĩ...

- Có khi nào Hàn thiếu gia sẽ đến lớp chúng ta không nhỉ ?

- Vậy thì trùng hợp quá ! Nhưng bao nhiêu lớp như thế thì sao mà trùng hợp vậy được chứ ?

Reng!.....! Reng....!

Chuông vào học vang lên....

Mọi người vội vàng về chỗ ngồi, hướng mọi ánh nhìn về phía cửa chính, cổ ai cũng kéo dài ra như cổ ngỗng vậy...

Phòng học của trường rất lớn,chỗ ngồi cũng rộng, nhiều học sinh nữ vội tìm cách để trống vị trí bên cạnh ra...để tiện lát nữa Lục Thượng Hàn đến thì có thể ngồi xuống ngay cạnh.... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Đường Sa Sa cũng không ngoại lệ,Đan Nghi ngồi phía bên phải ả, ả vội để trống chỗ bên trái ra...

Mặc dù đã có Bạch Văn Bình nhưng nếu như có thể phát sinh chút gì đó với Lục Thượng Hàn thì ...

Dù sao ả sẽ không bỏ nỡ bất kì một cơ hội nào để đổi đời.

....

Đan Nghi cũng không biết Lục Thượng Hàn sẽ đến hay không....

Bên tai là tiếng các nữ sinh bàn luận sôi nổi...

Cô không quá để ý chuyện này, nên chống tay lên bàn rồi xem qua bài vở.

Nói đến lại thấy kì lạ,từ khi đầu óc cô hồi phục sau vụ tai nạn thì cô cảm thấy trí nhớ của mình tốt lên gấp bội.

Đan Nghi vốn cho rằng để học bù lại kiến thức của 3 tháng cô bỏ bê học hành thì sẽ phải tốn khá là nhiều thời gian...

Nhưng hôm mà cô bắt đầu giở sách vở để học bài đó thì cô phát hiện tốc độ đọc sách của cô rất nhanh, những kiến thức vốn khô khan khó nhớ thì giờ cô lại ghi nhớ rất nhanh, năng lực lí giải cũng nâng cao không ít.

Bây giờ xem lại bài vở thì cảm giác lại càng mãnh liệt hơn.

Có thể là do ngốc nghếch trong 3 tháng qua rồi ,giờ tỉnh lại thì não bộ hoạt động tích cực hơn ???

Đường Sa Sa nhìn bộ dạng Đan Nghi bây giờ, thầm nghĩ : " Kẻ ngốc thì vẫn cứ chỉ là kẻ ngốc thôi, nếu như kết giao được với Hàn thiếu gia thì ngay cả cô, thiên kim tiểu thư của Đan gia cũng sẽ đỡ phải mất công phấn đấu trong vài chục năm... Vậy mà trong lúc này lại vẫn còn mải xem sách vở ".

Nhưng không sao,giảm đi một đối thủ như Đan Nghi, ả cũng thấy dễ chịu hơn khá nhiều.

Một dáng người cao lớn xuất hiện ở cửa lớp,người đó vừa xuất hiện , lớp học vốn đang ồn ào , náo nhiệt bỗng trở lên trật tự đến lạ.

Lục Thượng Hàn quả nhiên đã chọn lớp học mà Đan Nghi đang theo học để đến dự giờ.

Không chỉ vậy, hắn đến ngôi trường này cũng chỉ vì Đan Nghi.

Từ bản thân hắn tỏa ra một loại uy quyền cực mạnh khiến lớp học im lặng trong giây lát, sau đó lại "náo nhiệt" hơn.

Nữ sinh thì mải mê ngắm nhìn hắn, còn nam sinh thì khác,có một số thì nhìn hắn đầy vẻ ngưỡng mộ, một số thì tỏ vẻ không ưa, bởi Lục Thượng Hàn xuất hiện đã thu hút hết mọi sự chú ý của nữ sinh,các nam sinh tất nhiên sẽ thấy khó chịu rồi

Nhưng không dễ chịu đến đâu chăng nữa thì ai cũng phải thừa nhận rằng, uy quyền trong con người Lục Thượng Hàn thật không nhỏ , ai đứng trước hắn thì cũng không thể ra vẻ cao tại thượng được.

Lục Thượng Hàn toát ra cái uy của bậc vương giả, là điều mà những đứa trẻ vừa mới bước chân vao giảng đường đại học không thể có được...

Mọi người lại bắt đầu bàn luận... trừ Tiền Phi và Đan Nghi...

Tiền Phi chỉ cảm thấy nhạt nhẽo , vô vị...

Đan Nghi thì vẫn đang xem bài vở...

Thầy giáo đề nghị cả lớp im lặng rồi cất tiếng :

- Hôm nay lớp chúng ta được vinh dự đón Hàn cố vấn đến dự giờ buổi học ngày hôm nay, đề nghị cả lớp nhiệt liệt hoan nghênh...

Tiếng vỗ tay vang lên như pháo nổ...

Chỉ có Đan Nghi có chút lười biếng,anh ta định làm trò gì chứ ?

Rõ ràng không thích đến nơi này vậy mà đến giờ vẫn chưa chịu rời đi, nghĩ đây là nơi vui chơi sao ?

- Mời Hàn cố vấn về chỗ ngồi !

Thầy giáo này vốn là vị giáo viên có tiếng của trường đại học danh giá này , nhưng đối diện với Lục Thượng Hàn , cũng vẫn không tự chủ mà tỏ ra vài phần tôn kính với hắn.

Lục Thượng Hàn cất bước...

- A...! Hàn thiếu sắp tới rồi....

Có cô nữ sinh mắt sáng như sao nhìn chằm chằm vào bước chân của hắn...

- Oa.... anh ý đi về phía tui này....

- Ngồi bên tôi ! Ngồi bên tôi !...

Có không ít nữ sinh bắt đầu thầm thì cầu nguyện....

Đường Sa Sa cũng rất là mong đợi điều đó , ả dán mắt nhìn vào người Lục Thượng Hàn.... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

Nếu Lục Thượng Hàn chịu đến ngồi bên cạnh ả thì ả chắc chắn sẽ tận dụng thật tốt cơ hội ngàn năm có một này.

Lục Thượng Hàn đi thẳng về phía Đường Sa Sa....

Ánh mắt ả như phát quang , nhìn chằm chằm vào người Lục Thượng Hàn...

Lục Thượng Hàn dừng lại trước bàn của Đan Nghi và Đường Sa Sa...

Đường Sa Sa gần như muốn nhảy cẫng lên... ả biết ngay mà, ả biết bản thân rất có sức hút mà.

Đến ngay cả người lăn lộn trên thương trường nhiều năm như Lục Thượng Hàn cũng không thể không khó tránh khỏi sức quyến rũ của ả ?

Đường Sa Sa mở to đôi mắt, nhìn chằm chằm vào hắn....

Nhưng....

Lục Thượng Hàn căn bản là không thèm nhìn ả dù chỉ một cái... mà còn đi vòng qua vị trí của ả , ngồi xuống bên cạnh Đan Nghi.

- Haizz...

Nữ sinh khác chỉ biết thở dài đầy tiếc nuối...

Đường Sa Sa lại càng thất vọng hơn...

Gì vậy chứ ? Lục Thượng Hàn không ngồi xuống bên ả mà còn sang ngồi cạnh con ngốc Đan Nghi sao ?

Thầy giáo thấy Lục Thượng Hàn đã yên vị rồi thì liền nói :

- Được rồi cả lớp ! Chúng ta bắt đầu vào học.

Tiết học này là Cao số học , nội dung khá là phức tạp.

Đan Nghi nghỉ học suốt 3 tháng , vốn nghĩ rằng để theo kịp chương trình học thì cũng cần chút thời gian .

Không ngờ, giờ cô lại cảm thấy đầu óc mình đang vô cùng tỉnh táo và không thấy chương trình học quá khó...

Cô giở sách, cảm nhận thấy những thứ mà thầy giáo giảng giải , cô chỉ cần ngẫm nghĩ chút là thông hết, không chút gì khó khăn cả...

Vì quá nhẹ nhõm thế nên Đan Nghi nghe giảng một lúc rồi bắt đầu ngồi nghĩ lung tung...

Cô nghiêng đầu nhìn sang phía Lục Thượng Hàn , thấy hắn đang ngồi rất thảnh thơi, cô liền lấy bút, viết lên vở:

- Hàn thiếu gia hôm nay rảnh vậy, vó thời gian đến dự giờ ?

Đẩy quyển vở sang bên hắn.

Lục Thượng Hàn liếc qua ,thấy chữ viết của Đan Nghi mềm mại, thanh tú mà lại có chút gì đó sắc sảo... giống hệt như tính cách con người cô vậy...

Hắn cũng viết vài chữ trên quyển vở, đẩy sang phía cô :

- Đến thì cũng đã đến rồi !

Chữ của hắn như rồng bay phượng múa, đường nét rắn rỏi, phân minh.

Đan Nghi vẽ ngay bên cạnh dòng chữ của hắn một icon đang lè lưỡi...

Ai cho hắn khi nãy trong phòng cafe lại làm như vậy, khiến cô hoảng hồn, ngay đến bây giờ tim cô vẫn còn đang đập quá mạnh luôn... vậy mà hắn vẫn như không có chuyện gì xảy ra vậy...

Lục Thượng Hàn lại viết :

- Tập trung nghe giảng !

Lục Thượng Hàn hôm nay nhận lời mời tới trường này chủ yếu là vì Đan Nghi.

Trước nay hắn không có hứng thú gì với các hoạt động của trường, nhà trường 5 lần 7 lượt đề nghị hắn làm cố vấn danh dự của trường,hắn đặt điều kiện ,mọi việc hắn đều được quyền tự quyết định.

Não bộ của Đan Nghi bị thương suốt 3 tháng dòng,giờ mới khỏi, hôm nay ngày đầu quay lại trường nên Lục Thượng Hàn thấy không yên tâm...

Nhưng hắn phải công nhận cô là một cô gái rất thông minh, cô luôn có những cách làm vô cùng tài trí , vượt qua sự trông đợi của hắn...

Do Lục Thượng Hàn đến dự giờ nên thầy giáo hôm nay giảng giải những kiến thức vượt ra ngoài khuôn khổ sách vở và cũng vượt quá khả năng tiếp thu của sinh viên.

Thầy giáo dừng lại chút rồi đưa ra một đề bài,nói :

- Có ai có lời giải cho đề bài này không ?

Đường Sa Sa nhân phẩm không ra làm sao, tâm kế thâm độc , chuyên lợi dụng tình cảm của người khác để chuộc lợi cho bản thân...

Nhưng có thể thi đỗ vào ngôi trường này thì thực lực của ả cũng không tồi.

Vấn đề mà thầy giáo đưa ra vừa hay ả biết câu trả lời.

Nhưng ả liếc nhìn thấy Đan Nghi , phát hiện Đan Nghi đang nằm bò ra bàn...

Đan Nghi vốn luôn là một mẫu học sinh tốt trong lòng các giáo viên , có việc gì tốt các giáo viên đều luôn nghĩ đến cô đầu tiên... ví ngay như việc lúc nãy đến phòng hội nghị tham gia buổi đàm tọa với các cố vấn danh dự cũng vậy.

Trong lòng Đường Sa Sa rất là bất bình.... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51

Thấy Đan Nghi đang không để ý nghe giảng , trong đầu Đường Sa Sa nảy ra một chủ ý , lợi dụng Đan Nghi không để ý , nắm lấy tay cô mà giơ lên.

Đan Nghi không kịp hạ tay xuống thì ả đã lớn tiếng :

- Thưa thầy ,Đan Nghi nói biết ạ !

Nói xong , Đường Sa Sa nở nụ cười tươi rói nhìn thầy giáo.

Đề này rất khó , Đường Sa Sa cho rằng với trí óc hiện tại thì Đan Nghi không thể có đáp án chính xác được.

Đan Nghi mất mặt trước thầy giáo , trước cả Lục Thượng Hàn, xem xem sau này thầy giáo còn xem trọng cô ta nữa không ?

Lát nữa khi Đan Nghi không giải được thì Đường Sa Sa sẽ chủ động đứng dậy, giải quyết từng phần của đề bài này.

Vừa khiến Đan Nghi mất mặt lại vừa giúp bản thân ả ghi điểm trước mặt thầy giáo và Hàn thiếu gia.

Đường Sa Sa nghĩ tới đây , khuôn mặt càng thêm rạng rỡ.

Mọi người thấy Đan Nghi giơ tay thì đổ dồn ánh nhìn về phía cô.

Thầy giáo cũng cười híp mí nhìn Đan Nghi :

- Đan Nghi vậy em trả lời câu hỏi đi.

Vừa xong Đan Nghi thần trí lên mây, trong đầu toàn là chuyện khi nãy xảy ra trong phòng cafe.

Đừng nói trả lời câu hỏi , đến ngay đề bài là gì cô còn không rõ nữa.

Thầy giáo nhìn cô đầy sự tin tưởng và hi vọng...

Mọi người đều dồn ánh nhìn về phía Đan Nghi ,tất nhiên ,rất nhiều nữ sinh nhìn về phía này thật ra là đang nhìn Lục Thượng Hàn.

Đan Nghi nhìn đề mục , đề mục này vốn nằm ngoài chương trình học, thêm nữa 3 tháng qua cô không hề học về cao số học nên giờ khó lại càng khó hơn.

Lục Thượng Hàn khẽ dựa vào cô, viết gì đó lên cuốn vở.

Hắn vừa viết xong một dòng , Đan Nghi lướt nhìn qua , theo gợi ý của hắn thì rất nhanh đã hiểu làm thế nào để giải đáp đề mục này rồi.

Đan Nghi trả lời lưu loát từng bước giải một...

Lục Thượng Hàn thấy cô chỉ cần một chút gợi ý mà có thể hiểu ngay ra cách giải thì liền dừng bút , viết xong đúng có một hàng chữ...

Thầy giáo và các sinh viên khác nhìn chằm chằm vào Đan Nghi.

Mọi người ngây người ra như vậy vì những gì Đan Nghi nói đã có chút vượt quá khả năng tiếp thu của họ.

Lục Thượng Hàn vốn là một thiên tài, khi xưa chỉ dùng 1 năm để hoàn thành chương trình học 4 năm.

Những thần đồng , thiên tài thường có những cách lí giải vấn đề khác với người thường.

Đan Nghi đầu óc thông minh , nhanh nhạy chỉ cần nhìn một dòng gợi ý là có thể hiểu được cách giải của hắn.

Cách giải này không chỉ các sinh viên khác không nghĩ tới mà ngay đến thầy giáo cũng không nghĩ đến.

Đan Nghi trình bày xong cách giải , khóe miệng Lục Thượng Hàn khẽ nhếch lên cười , nụ cười tán dương.

Thầy giáo cũng hết sức kinh ngạc nhìn cô...

Các sinh viên khác thì thi nhau lắc đầu biểu hiện mình không hiểu những gì Đan Nghi vừa nói.

Đường Sa Sa cho rằng Đan Nghi vì muốn giữ thể diện mà nói bừa , vội lên tiếng :

- Thưa thầy , Đan Nghi không giải được đề mục này thì để em giải cho ạ. Em biết cách giải đáp cho vấn đề này ạ.

Thầy giáo căn bản không để ý nghe Đường Sa Sa nói mà ánh mắt phát quang nhìn Đan Nghi.

- Thầy giáo , em biết cách giải ạ !

Đường Sa Sa đứng bật dậy.

-Ngồi xuống ! Nhanh ngồi xuống !

Thầy giáo không để ý đến ả.

Quay sang phía Đan Nghi :

- Đan Nghi , cách lí giải vấn đề của em rất là mới lạ , rất tốt . Chỉ là có chút vượt xa chương trình học của chúng ta quá... Nhưng rất đáng để tham khảo , học hỏi !

Thầy giáo vô cùng kích động , mặt đỏ bừng lên ,khiến thầy giáo rất lấy làm tự hào trước mặt Lục Thượng Hàn... Cố vấn danh dự đến dự giờ chủ yếu là để khảo sát tình hình cũng như trình độ dạy học của giáo viên... và trình độ tiếp thu của sinh viên.

Đan Nghi biểu hiện tốt như vậy trước mặt Hàn cố vấn thì thầy giáo sao có thể không vui được chứ ? Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Huống hồ , không nói về những vấn đề này đi nữa, thì với cương vị là một thầy giáo gặp được một học sinh giỏi giang vượt trội thì cũng rất đáng để vui mừng....

- Nào , để thầy giáo giảng giải thêm cho các em về phương án mà Đan Nghi vừa đưa ra nhé....

Thầy giáo cười có vẻ như rất hài lòng.

Đường Sa Sa đứng đó , hóa đá , trong ánh nhìn đầy soi mói của bạn bè , từ từ ngồi xuống, đầy vẻ ngại ngùng...

Ả quay qua lườm Đan Nghi với đầy sự căm hờn...

Đan Nghi lười lười dựa vào bàn...

Lục Thượng Hàn viết trên cuốn vở :

- Chú ý nghe giảng !

Vừa xong nếu không phải có hắn gợi ý thì Đan Nghi thật sự không thể nghĩ ra cách giải trong thời gian ngắn như vậy được.

Nhưng , không phải cũng tại hắn sao , nếu không phải khi nãy trong phòng pha cafe hắn cưỡng hôn cưỡng ôm cô thì giờ Đan Nghi đâu có bị phân tâm như vậy ?

Giờ lại còn ra vẻ trưởng bối nhắc nhở cô chăm chú nghe giảng.

Thật là một con sói đuôi dài mà....!

Đan Nghi thầm nghĩ trong bụng.

Cô quay sang lườm hắn một cái ...

Lục Thượng Hàn cũng lém giả cô một cái nhìn với hàm ý :

- Nghe giảng !

Đan Nghi vẫn có chút không phục, hắn còn tiếp tục quản cô ư ?

Cô nghĩ đến việc khi nãy trong phòng pha cafe,khiến cho cô ngại ngùng như vậy ... thật muốn trả thù hắn bằng cách tương tự ....

Lục Thượng Hàn vẫn đang có vẻ rất tập trung nghe thầy giáo giảng bài...

Đan Nghi nhẹ nhàng kéo áo xuống thấp một chút...

Cô sở hữu làn da trắng sứ mịn màng, đường nét cơ thể đã phát triển khá là hoàn thiện ,khi trước Lục Thượng Hàn đã có cơ hội ngắm qua... một bàn tay không thể ôm hết được...

Cô chỉ kéo cổ áo thấp xuống một chút là những đường nét mơn mởn thanh xuân của cô đã lấp ló nơi cổ áo... đầy khêu gợi...

Lục Thượng Hàn thấy Đan Nghi vẫn không tập trung nghe giảng , quay đầu sang ,còn chưa kịp lém cho cô một cái nhìn nghiêm khắc thì ánh mắt đã hoàn toàn bị hút vào đường nét thanh xuân đang ẩn hiện nơi ngực áo của cô...

Lục Thượng Hàn vội đưa tay lên che miệng,làm giảm đi tiếng ho nhẹ của mình...

Cô gái nhỏ đáng chết này !

Đã biết rằng hắn đang cố kiềm chế bản thân đến mức nào rồi, chỉ có thể nhìn mà không được ăn... Vậy mà cô còn cố tình làm như này...?

Chỉ thấy khuôn mặt Đan Nghi ửng hồng , lại còn cắn cắn đôi môi hồng mọng nước...

Khuôn mặt ngây thơ dễ thương lại có chút phong tình nhẹ nhàng càng khiến cho người khác liên tưởng phong phú....

Lúc này đây ,Lục Thượng Hàn toàn thân nóng bỏng như bị đêm ra nướng vậy...

Cơ thể có gì đó đang trỗi dậy.....

Là dục vọng....

Bản thân hắn lúc này cũng không thể chế ngự nổi nữa ...

Đáng chết...!

Lục Thượng Hàn khẽ chửi thề trong miệng...

Hắn vẫn thường lấy làm tự hào về năng lực tự tiết chế của mình, trước giờ chưa bị lung lay trước bất kì ai...

Vậy mà giờ đây chỉ vì những hành động nhỏ như vậy của Đan Nghi mà tan chảy thành hư vô hết...

Nếu giờ không phải đang ở trong lớp học thì Lục Thượng Hàn thật muốn đè cô xuống dưới thân mình ,yêu thương vỗ về cô....

Đan Nghi làm như vậy xong cũng thấy rất xấu hổ... thật sự cô chỉ muốn trêu trọc hắn chút thôi...

Thực chất bản thân cô chưa hề trải qua chuyện quan hệ nam nữ này...

Khi trước với Bạch Văn Bình , đến nắm tay còn chưa từng nắm ...

....cô thấy ngại thật sự.... chỉ là không biểu hiện ra trên mặt thôi...

Kéo lại áo quần chỉnh tề ,ngồi ngay ngắn....

.... nhìn sang thấy Lục Thượng Hàn ngồi rất nghiêm trang, mắt hướng lên bảng...cô cũng không dám chắc việc khi nãy cô cố ý khêu gợi vậy có khiến cho hắn bị sao sao không nữa....không biết đối với hắn có chút hiệu quả gì không nhỉ ?

Cô chỉ là đơn giản muốn trả thù hắn chút thôi , ai bảo hắn sau khi cưỡng hôn cô như vậy lại còn giả vờ như không có chuyện gì xảy ra hết cơ ?

Nhưng....

....Cô liếc nhìn sang phía hắn....

.... Lục Thượng Hàn hình như chả có chút phản ứng nào mà ??? Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 53

Cô thậm chí còn lướt nhìn qua nơi nhạy cảm giữa hai đùi của hắn, nơi ấy có chút khả nghi , hình như có chút gì đó cộm lên bất thường...

Nhưng Đan Nghi vốn cũng không chút kinh nghiệm trong chuyện này nên cũng không khẳng định được gì.

Thôi vậy....

Đan Nghi quyết định quay lên nghe giảng không thèm quản Lục Thượng Hàn nữa...

Đúng lúc này chuông tan học vang lên...

Thầy giáo bước xuống bục giảng , đi về phía cố vấn Hàn.

Các nữ sinh khác cũng ùa theo phía sau , chỉ hận lỗi không tiến sát đến phía hắn hơn được nữa...

- Hàn thiếu gia ,lần này đích thân Hàn thiếu gia đến dự giờ ở lớp chúng tôi , chúng tôi thật là lấy làm vinh dự vô cùng !

Thầy giáo nói chuyện với Lục Thượng Hàn , đầy vẻ kính trọng.

Lục Thượng Hàn vẫn ngồi đó , căn bản là không có ý định đứng dậy ...

Chết tiệt !

Lục Thượng Hàn thầm chửi thề trong lòng , tất nhiên người đang bị hắn thù nhất chính là Đan Nghi rồi...

Vừa nãy cô gái nhỏ ấy khêu gợi hắn mà đến giờ hiệu quả vẫn còn đây . ...

Hắn bây giờ căn bản là không đứng thẳng dậy được...

Đan Nghi lúc này dường như cũng đã phát hiện ra vấn đề ....

Khó giấu được sự hả hê... mà lại không dám cười thành tiếng,chỉ đành nằm bò ra bàn , nhịn cười đến nỗi đôi vai run run từng hồi...

Lục Thượng Hàn thật muốn tẩn cho cô một trận thì mới hả dạ được...

Thầy giáo đứng nói chuyện một lúc thì Lục Thượng Hàn mới miễn cưỡng đứng dậy được.

Hắn nói :

- Đan Nghi , mời em đi cùng tôi tới phòng giáo vụ chép giúp tôi một bản báo cáo.

Đan Nghi thầm kêu " không hay rồi !" .Nếu đi cùng hắn đến nơi vắng vẻ thì thật không biết sẽ xảy ra điều gì nữa...

Cô chỉ muốn châm lửa thôi chứ không muốn dẫn lửa lên người mình chút nào cả.

- A... ngại quá... em. ..em cần vào nhà vệ sinh chút đã , rất xin lỗi thưa ngài ... Hàn thiếu gia ,em đi trước đây ạ ! Bye bye !

Nói rồi , lao ra ngoài như một con gió...

Lục Thượng Hàn khuôn mặt lập tức biến sắc. ..

Những nữ sinh còn lại tranh thủ cơ hội ,lấy hết dũng khí để xung phong đi cùng Hàn thiếu gia...

- Hàn thiếu gia , em có thể giúp anh chép ạ.... Em luyện qua thư pháp , chữ viết rất đẹp ạ.

- Hàn thiếu gia , em đang rảnh , em cũng có thể đi ạ....

- Hàn thiếu , em là thành viên của hội học sinh , giúp Hàn thiếu gia ghi chép tài liệu là nhiệm vụ của em ạ.

Lục Thượng Hàn nhìn theo bóng lưng Đan Nghi , nghiến răng nghiến lợi :

- Không cần nữa , tôi bỗng nhớ ra mình còn chút việc nên không thể chép tài liệu luôn được....

Nói rồi ,len qua dòng người, bước từng bước lớn ra ngoài.

Đan Nghi trốn trong nhà vệ sinh ,chậm chạp rửa tay , bóp lấy một chút nước rửa tay, rửa đi rửa lại một lúc lâu...

Cô không muốn ra ngoài ngay bây giờ...

Lục Thượng Hàn là người có bề ngoài lạnh lùng ,điềm đạm nhưng thực chất là một con sói đuôi dài... cô không muốn ra ngoài vì sợ bị hắn bắt gặp...

Đang chăm chú rửa tay thì Đường Sa Sa đi đến , nói :

- Đan Nghi , giờ cô biết làm bài rồi sao ? Đầu cô bình thường rồi ??

- Đầu tôi làm sao cơ ? Vấn đề gì cơ ?

Đan Nghi nở nụ cười tươi tắn nhìn Đường Sa Sa...

- Đan Nghi cô đừng có giả hành giả tỏi với tôi nữa đi ? Giờ tóm lại là cô thế nào rồi ?

Đường Sa Sa càng lúc càng tức giận...

- Hành tỏi gì cơ ? Đan Nghi rất thích ăn hành....

Đan Nghi trả lời hết sức ngây thơ...

Đường Sa Sa thấy cô nói thế , không thấy giống như đang nói dối :

- Tôi hỏi cô , đề mục lúc nãy ý ? Tại sao cô trả lời được ?

- Đề mục đó à... thật ra tôi cũng không biết làm... Là do tôi đọc được trên quyển vở của Tiền Phi.

Đan Nghi vừa cười vừa trả lời.

- Cô bảo tôi đứng dậy trả lời thế là tôi cứ theo đó mà đọc ra thôi.

- Thật á ?

Đường Sa Sa chả tin.

Đan Nghi nói :

- Đi thôi ,tôi chỉ cho cô xem !

Về đến lớp học ,Đan Nghi lấy ra quyển vở của Tiền Phi , bên trên thật sự có ghi chép phần đề mục lúc nãy thầy giáo vừa đưa ra... Tiền Phi đã chuẩn bị bài từ trước, có ghi cả phương án giải đáp bên trên...

Đan Nghi lúc trước cũng không để ý ,vừa nãy hết giờ học mới phát hiện ra.... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54

Đường Sa Sa nhìn thấy đúng là bút tích của Tiền Phi thì mới tin ,nói :

- Tôi biết ngay mà , cô không thể làm được đề này mà lại !

Ả nhìn Đan Nghi với đầy vẻ khinh thường , một con ngốc mà thôi ,sao mà tự làm được đề bài đó chứ ?

Nhưng con ngốc này số cũng may mắn quá thể...

Đường Sa Sa cuối cùng cũng đã tin rằng đầu óc Đan Nghi vẫn chưa hồi phục , nhìn bộ dạng ngốc nghếch của cô thì tuyệt đối không đủ thông minh để mà trả lời đề bài kia được...

Và thế là hôm nay Đường Sa Sa đã có một ngày tốn công vô ích , vừa không lấy được lòng giáo viên và Lục Thượng Hàn đến nhìn còn chẳng thèm nhìn ả dù chỉ một cái.

Vì lần trước mời mọi người dùng bữa mà lại không có tiền trả đã khiến nhiều bạn học có cái nhìn khác về ả...

Ngược lại ,Đan Nghi với gương mặt luôn nở nụ cười tươi tắn lại càng ngày càng chiếm được cảm tình của mọi người xung quanh hơn.

Buổi chiều tan học , Đan Nghi trở về căn hộ...

Căn hộ mà cô ở cùng Lục Thượng Hàn cho cô một cảm giác rất ấm áp...

Vừa mở cửa cô vừa liếc nhìn sang căn hộ kế bên... mở cửa bước vào nhà...

Bước vào phòng mình , để balo xuống...

Còn chưa kịp phản ứng , trước mắt đã xuất hiện một dáng người cao lớn.

Hình như cố tình đợi cô về ,Lục Thượng Hàn sớm đã có mặt trong phòng cô rồi.

Đan Nghi chỉ kịp thấy thân hình hắn dịch chuyển , bàn tay cô đã bị hắn chế ngự.

Đôi tay cô bị ghì lên qua đỉnh đầu, dựa vào bức tường... Lục Thượng Hàn chuẩn xác tấn công đôi môi xinh đẹp của cô , nụ hôn nồng cháy bá đạo như thế chẻ tre, khiến cô như sắp bị tan chảy....

"Ư..." Đan Nghi bị động khẽ cất tiếng rên ...

Lục Thượng Hàn ôm chặt lấy vòng eo nho nhỏ của cô , bàn tay hắn lướt qua đâu thì đều như mang theo một ngọn lửa nồng nhiệt...

Nụ hôn quá nồng cháy , quá mãnh liệt... Đan Nghi căn bản là không thể ngăn nổi... chỉ còn cách thụ động đón nhận...

Tim cô đập mỗi lúc một nhanh , bản thân cô còn nghe rõ từng nhịp đập gấp gáp ấy....

Cô cũng cảm nhận rõ ràng một thứ gì đó đang tì vào nơi bụng dưới của cô... nó đang tuyên cáo dục vọng của hắn đã đạt tới đỉnh điểm... sự kiềm chế của hắn sắp không trụ nổi...

Đan Nghi có chút mơ màng , hơi thở ấm nóng của hắn phả vào người cô... thật dễ chịu...

Cô đắm trìm trong nụ hôn của hắn,bị cuốn vào thế cuồng phong của hắn...

Ngay khi mà Đan Nghi cảm thấy bản thân không thể đứng nổi nữa , đôi chân run rẩy như sắp khụy xuống , chỉ có thể dựa hết vào người Lục Thượng Hàn thì mới miễn cưỡng đứng nổi... Lục Thượng Hàn mới chịu dừng lại...

Lục Thượng Hàn chăm chú ngắm nhìn cô...dường như nhìn cô thở dốc vì hụt hơi như vậy là việc rất thú vị vậy...

Đan Nghi , khuôn mặt ửng đỏ ,đôi má vẫn còn nét non nớt ấy thấm đẫm mồ hôi...

Lục Thượng Hàn dừng tay , nhưng cơ thể vẫn áp sát vào cơ thể cô , cơ thể Đan Nghi lúc này mềm nhũn tựa như có thể gục xuống bất kì lúc nào vậy...

Đan Nghi biết ... là hắn đang báo thù...

Báo thù việc trong buổi học hôm nay trên lớp cô đã cố tình khêu gợi trêu chọc hắn...

Nhưng mà cô làm vậy cũng chỉ vì muốn trả đũa việc hắn cưỡng hôn cô trong phòng pha cafe mà thôi...

Thật là oán báo oán biết bao giờ xong ?

Cơ thể Lục Thượng Hàn vô cùng vững chắc , cơ thể cô thì mềm mại như vậy...thật là một sự đối lập quá rõ ràng...

Hắn có chút nghiến răng nghiến lợi :

- Nhóc con , dám cả gan châm lửa trên người anh xong chạy nhanh vậy sao ? Thật muốn tính sổ với em ngay bây giờ...

- Vẫn chưa tính sổ xong ư ?

Có chút không phục cô ngẩng mặt nhìn hắn :

- Bên trong bên ngoài đều bị anh sờ xoạng hết rồi đó !

Bởi vì cô tin tưởng hắn sẽ giữ lời hứa , sẽ không ra tay thật nên cô mới dám to gan như vậy...

Nếu Lục Thượng Hàn mà thật sự là kẻ súc sinh thì có lẽ cô sớm đã tránh xa hắn rồi.... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

- Bên trong bên ngoài ?

Hàng lông mày dài ,sắc nét của hắn nhếch lên :

- Anh mới được biết bên ngoài thôi chứ đã biết bên trong thế nào đâu ?

- Anh !

Nếu để đọ độ mặt dầy , dám nói những lời như vậy , Đan Nghi không phục không được.

Cô dù sao cũng là hoàng hoa đại khuê nữ , băng thanh ngọc khiết , rất nhiều những từ không tiện nói ra miệng.

Nhưng Lục Thượng Hàn thì khác , có lời gì mà hắn không dám nói ra đâu ?

Lục Thượng Hàn ghé sát tai cô , nhẹ nhàng cắn viền tai nhỏ xinh của cô...

Toàn thân Đan Nghi run lên , bị kích thích đến nỗi đôi chân như muốn khụy xuống ,đứng không vững...

- Sờ bên ngoài cảm giác không tồi...

Lục Thượng Hàn nhếch môi cười , giọng nói đầy mê hoặc :

- ... Anh thật trông đợi cảm giác khi ở bên trong nữa . Thật không biết cảm giác bên trong sẽ thế nào nhỉ ?

Giọng hắn kéo dài ra , giọng trầm ấm đầy vẻ dịu dàng mà pha chút tò mò...

Đan Nghi giơ tay lên nhưng bị hắn nắm lấy...

- Trong trong ngoài ngoài , anh đều rất trông đợi...

Hắn nhếch hàng lông mày , buông tay cô ra.

Lục Thượng Hàn quay người bước ra ngoài...

Đầu óc Đan Nghi vẫn trong trạng thái mơ mơ hồ hồ...

Người đàn ông này thật quá đáng mà !

Cô ôm mặt , ra sức xoa xoa , cuối cùng cũng miễn cưỡng làm cho khuôn mặt bớt nóng hơn...

Đan Nghi vội chỉnh lại đầu tóc , quần áo.

Thật may là dì Dương không ở đây chứ nếu bị dì biết được thì lại khó tránh khỏi một bài dài thuyết giáo rồi.

Ngay lúc này Đan Nghi bỗng ngửi thấy mùi thơm quyến rũ , mùi thơm khiến nước bọt trong miệng cô như muốn rớt ra ngoài vậy.

Cô vội mở cửa chạy ra ngoài...

Thì thấy trong nhà bếp có một người mặc đồ đầu bếp , đang lấy thứ gì đó từ trong lo nướng ra...

- Oa sườn dê non nướng !

Ba tháng vừa qua cô đều không được ăn uống ra hồn...

Tính lại vài ngày qua , cô đã kịp bồi bổ khá nhiều đồ ngon.

Nhưng bởi không có thời gian đi tìm đồ ăn nên ngay cả món sườn dê non nướng, món mà cô vốn yêu thích nhất đến giờ cô còn chưa được ăn.

Ngửi mùi hương thức ăn trong không khí , cô biết ,đây là loại sườn dê non thượng hạng , thịt tươi mới , béo mà không ngấy , có cho thêm chút hành tây làm gia vị... khi ăn quệt thêm một lớp tương thì hương vị sẽ càng quyến rũ hơn...

Lục Thượng Hàn đã ngồi ở bàn ăn.

Thần thái của hắn rất chi bình thản , nhìn hắn lúc này thật khó mà tưởng tượng , vừa nãy thôi , trong phòng cô ,hắn đã ra tay trêu trọc cô như vậy...

Cô thầm nghĩ vậy...nhưng khống trống trọi được với mỹ vị , rất nhanh , cô ngồi xuống bàn ăn.

Đầu bếp đã dọn món ăn ra bàn , thái độ tôn kính :

- Hàn thiếu gia , Đan tiểu thư , chúc hai vị ngon miệng !

Nói xong , đi ra phía ngoài cửa , tiện tay đóng cửa lại.

Đan Nghi cầm dao , dĩa rất không khách sáo , bắt đầu tấn công đồ ăn.

Mặc dù ăn rất nhanh , rất vội... nhưng lễ nghi được hình thành từ nhỏ vẫn khiến mọi hành động của cô toát ra vẻ lịch sự , nho nhã không hề có chút gì gọi là mất lễ nghi cả.

Lục Thượng Hàn giờ mới cầm dao dĩa lên.

Đến khi ăn gần xong , Lục Thượng Hàn đẩy về phía Đan Nghi một tờ giấy...

Đan Nghi cầm lên xem :

- Hóa đơn nước ?

- Hóa đơn này em thanh toán đi !

Lục Thượng Hàn nói một cách hết sức là tự nhiên ...

- Tại sao ạ ?

Đan Nghi nhớ là , dì Dương đã thanh toán hết tất tật mọi khoản phí rồi mà ? Sao còn lưu lại hóa đơn nước để cô thanh toán chứ ?

Lục Thượng Hàn nhìn cô ,một lúc lâu mới cất tiếng :

- Từ khi ở cùng em đến giờ ,số lần dội nước lạnh đã vượt quá vài trăm lần... hóa đơn này , em phải trả !!!

- “ Phụt...!!”

Đan Nghi sít chút nữa bị sặc...

P / s : Tại sao Lục Thượng Hàn lại cứ thích dội nước lạnh hả mọi người ưi ?? Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56

Cô cười haha , nói :

- Em vô can á ! Lẽ nào khi ở một mình thì Hàn thiếu gia không tắm sao ?

Cô giả ngốc , không hiểu thâm ý của hắn ...

- Được ! Vậy món nợ này cứ để đó đã, sau này anh sẽ thu cả gốc lẫn lãi !

Lục Thượng Hàn cầm lấy tờ hóa đơn từ tay cô.

Đan Nghi lè lè lưỡi...

Lục Thượng Hàn khẽ nheo mắt , cô gái nhỏ này trước sau cũng sẽ là của hắn , hắn không cần quá vội vàng.

.....

Cuộc sống của Đan Nghi hiện tại rất yên bình , rất thoải mái.

Còn Đường Sa Sa và Bạch Văn Bình thì đang hoa mày chóng mặt...

Nói lại , lần trước khi mà chúng thay Đan Nghi chuộc lại trang sức thì đã vay nợ không ít tiền, giờ vẫn chưa trả hết...

Người đòi nợ thi nhau đến thúc giục , chúng chỉ còn cách khất lần khất nữa...

- Làm sao bây giờ , số tiền này sao mà trả nổi đây ?

Đường Sa Sa sốt ruột hơn cả Bạch Văn Bình.

Vốn tưởng rằng cặp kè với Bạch Văn Bình thì đã có khoản bảo hiểm không nhỏ rồi... ai ngờ đời không như mơ , giờ lại còn mắc nhiều khoản nợ lớn thế này...

Nhìn số nợ trồng chất không biết bao giờ mới giải quyết xong , ả càng thấy lộn ruột.

Bạch Văn Bình ngẫm nghĩ một lúc mới cất tiếng :

- Anh cho người thăm dò rồi , sợi dây chuyền thật của Đan Nghi , Tiền Phi vẫn đang giữ , vài ngày tới có lẽ cô ta sẽ mang trả cho Đan Nghi . Em hãy theo sát Đan Nghi , để ý kĩ chút . Chỉ cần lấy được sợi dây ấy thì chúng ta chả phải lo sợ gì nữa !

Nghe vậy , nét mặt Đường Sa Sa mới dịu hơn chút :

- Được , em sẽ để ý. Anh cũng tranh thủ thời gian dồn tiền ứng phó trước mắt đi!

....

Quả nhiên ,vài ngày sau , Tiền Phi đã cầm sợi dây chuyền đến để trả lại cho Đan Nghi.

Sợi dây kim cương tuy rất giá trị nhưng Tiền Phi cũng không hề quá để tâm.

Cô bước vào lớp học , đưa trả cho Đan Nghi , mỉm cười nói :

- Đan Nghi , cảm ơn bà nhé !

Đan Nghi nhận lấy , cũng đáp lại một nụ cười :

- Không có gì !

Nói rồi tiện tay nhét chiếc hộp trang sức vào ngăn kéo bàn học.

Ai không biết thì sẽ nghĩ hai người họ cho nhau mượn cục tẩy bút chì mà thôi chứ không phải là một sợi dây kim cương giá trị liên thành.

Tiền Phi nằm bò ra bàn Đan Nghi :

- Không mở ra xem thế nào à ?

- Tiền Phi đại tiểu thư mà còn không đáng tin sao ?

Đan Nghi thản nhiên trả lời..

Sau 3 tháng dòng bị thương , giờ tỉnh táo lại thì cô đã ngộ ra được nhiều điều .

Khi trước , cô thích những kẻ ăn nói dễ nghe , hay nịnh nọt như Đường Sa Sa.... Nhưng giờ cô đã hiểu , người như nào mới đáng để thâm giao !

Ví như một người có tính cách thẳng thắn , phóng khoáng như Tiền Phi chẳng hạn.... dám yêu dám hận ... mới hợp với gu của cô bây giờ.

Tiền Phi bật cười , không nói gì thêm .

Nhưng , Đan Nghi tin tưởng cô vậy , cô rất vui...

Đường Sa Sa đứng bên ngoài lớp học , theo dõi mọi việc...

Tuy không nghe rõ Đan Nghi và Tiền Phi nói gì với nhau ,nhưng ả biết , trong chiếc hộp đó có đựng sợi dây chuyền kim cương thật...

Là sợi dây mà ả và Bạch Văn Bình ngày đêm mơ tưởng , một lòng muốn chiếm đoạt,giá trị lớn tới mức có thể thay đổi số mệnh của cả hai người bọn chúng.

Giờ giải lao , mọi người tụ 5 tụ 3 đi ra ngoài...

Đan Nghi cũng vậy...cô thích đi dạo quanh trường để hít thở không khí trong lành nhằm thư giãn đầu óc...

Trong lớp chỉ còn vài ba người...

Đường Sa Sa lén trở lại phòng học.

Chỗ ngồi của ả vốn sát cạnh Đan Nghi nên cũng không ai để tâm đến hành động của ả...

Đường Sa Sa lén mở ngăn kéo bàn Đan Nghi ra một khe nho nhỏ...

□□□ Liệu ả có thành công ???

Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

Gan ả lớn đến mấy thì cũng chả dám mở toang ngăn kéo bàn Đan Nghi trước mặt các bạn cùng lớp.

Tất cả chỉ được phép giấu giấu diếm diếm mà thực hiện....

Ngăn kéo được mở hé ra chút ít , Đường Sa Sa thò tay vào trong...

Tâm trạng ả lúc này vừa hồi hộp vừa phấn khích....

Để chiếm đoạt được sợi dây chuyền này ả đã tốn không biết bao công sức và thời gian.... Thế mà ngay bây giờ đây nó đã sắp thuộc về ả rồi...

Ả thò tay vào mò mẫm tìm sợi dây chuyền , cũng như vươn cánh tay mình về một cuộc sống nhung lụa xa hoa của một thiên kim đại tiểu thư trong tương lai...

Ả phấn khích vô cùng , ngay khi ả thấy mình sắp chạm tới chiếc hộp trang sức ấy thì bỗng :

"Phập !" trong ngăn kéo phát ra một tiếng động khá lớn...

Cùng lúc ,Đường Sa Sa cảm thấy 5 đầu ngón tay ả tê dại rồi tiếp đó là cảm giác đau đớn khủng khiếp....

- A.....aaa....

Đường Sa Sa hét lên đầy đau đớn , nhanh như cắt rút tay ra khỏi ngăn kéo.

Vài người bạn cùng lớp ngồi cạnh đó nghe tiếng hét đều dồn ánh nhìn về phía ả.

Họ chỉ thấy hoa hết cả mắt , Đường Sa Sa đau đớn nhảy dựng lên , trên tay còn có một vật gì đó , hất không ra...

Bạn học đứng bên ngoài hành lang nghe tiếng hét cũng chày ùa vào ...

Đường Sa Sa đau đớn chảy phát khóc, nước mắt chả mấy trốc làm nhòe hết lớp trang điêm trên mặt , trên mắt ... trên gương mặt , hai vạch đen nhoe nhoét kéo dài từ hai bên mắt xuống đến miệng... nhìn vừa đáng sợ lại vừa buồn cười...

Mãi một lúc lâu sau , Đường Sa Sa mới dịu lại , cúi xuống nhìn 5 đầu ngón tay mình.

Thì thấy mấy ngón tay ả đang bị một chiếc bẫy chuột kẹp vào , những chiếc đinh nhọn hoắt sắc bóng đâm vào da thịt ả , máu tươi chảy ra ướt đẫm...

- A ! Sao trong lớp lại có bẫy chuột cơ chứ ?

Có người tò mò nói...

- Đúng thế ! Sa Sa sao lại bị bẫy chuột kẹp phải chứ ?

- Thật kì lạ !

Sắc mặt Đường Sa Sa càng lúc càng khó coi...

Trước mặt bao bạn bè cùng lớp, ả nhất thời không tìm ra lí do nào hợp lí để trống chế...

- Thầy giáo đến rồi ! Thưa thầy , Đường Sa Sa bị thương , bạn ấy bị bẫy chuột kẹp trúng ạ !

Thấy thầy giáo đến lớp , có bạn học báo cáo ngay lại vụ việc...

Thầy giáo nhìn qua vết thương của ả , thấy vết thương khá nặng :

- Đi , đi ngay ! Nhanh đến phòng y tế !

Mãi đến giờ vào lớp thì Đường Sa Sa mới cùng thầy giáo trở về lớp.

Thầy giáo rất là tức giận , nói :

- Tôi biết các em đều là những học sinh thông minh , đầu óc linh hoạt... là những người có thành tích học tập suất sắc từ khắp các tỉnh thành thi đỗ vào ngôi trường này . Nhưng , dù có giỏi giang tới đâu thì cũng không được đùa ác như này , làm tổn thương tới bạn bè của mình một cách nghiêm trọng như này...

- Thưa thầy , bỏ qua chuyện này đi ạ ! Em tin người bày ra trò này cũng không phải cố ý đâu !

Đường Sa Sa cúi gầm mặt, ra vẻ đại độ khoan dung...

Đan Nghi có chút khâm phục Đường Sa Sa rồi , da mặt ả thật quá dầy , không phải ai cũng làm được như ả... Rõ ràng là tự mình đi trộm đồ của người khác thì mới bị như vậy mà giờ ả lại giả vờ như mình là người bị hại đáng thương vậy...

Thầy giáo càng tức giận :

- Việc lần này quyết không thể cho qua ! Vốn cho rằng các em thông minh lanh lợi nên nhà trường luôn tạo cho các em một sự tự do thoải mái nhất định nhất... vậy mà giờ các em lại gây ra việc này ...

Mọi người thấy thầy giáo thật sự giận rồi thì cũng bắt đầu nghị luận về người mang bẫy chuột tới gây ra chuyện...người đó cũng quá đáng quá thể rồi....

Lần này là lạm Đường Sa Sa bị thương , vậy còn lần sau nữa thì sao ?

Thầy giáo lớn tiếng :

- Chiếc bẫy chuột này rốt cuộc là do ai mang tới lớp ??

Mọi người nhìn nhau ,không ai đứng dậy .

- Thưa thầy , là em ạ !

Đan Nghi từ từ đứng lên, khuôn mặt đầy nét sợ hãi...

□□□Ôi ĐAN NGHI CỦA TÔI ....

Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

Thầy giáo thấy Đan Nghi nói vậy thì cũng cố gắng điều chỉnh thái độ nhẹ nhàng hơn... Đan Nghi trước nay thành tích học tập đều rất tốt , lại ngoan, chưa từng khiến ai phải phiền muộn vì mình.

Thầy giáo vũng rất quý Đan Nghi.

Thầy giáo nhẹ nhàng cất tiếng hỏi :

- Đan Nghi , em định làm gì vậy ?

- Thưa thầy , em có định làm gì đâu ạ ?... Gần đây ở nơi em ở có rất nhiều chuột , ban đêm em đều bị chúng phá cho mất ngủ . Dì Dương có bảo em mua cái bẫy chuột về dùng... Thế là em mới mua một chiếc và để trong ngăn kéo bàn học.

Giọng nói của cô đầy vẻ đáng thương :

- Em cũng không biết vì sao mà nó lại làm người khác bị thương được nữa .

- Vậy sao ?

Thầy giáo có chút tin vào những gì Đan Nghi nói bởi dáng vẻ , lời nói , cử chỉ của cô đều rất dễ khiến cho người khác tin tưởng .

Nhưng Đường Sa Sa lại có chút hoảng , định lùi một bước tiến trăm bước :

- Đan Nghi , thì ra là cậu làm ! Cậu mua bẫy chuột sao lại không cất gọn vào ? Lần này là khiến tớ bị thương, lần sau có thể khiến cho các bạn cùng lớp cũng bị thương thì sao ? Việc lần này tớ có thể bỏ qua , cậu sau này phải nhớ cất cho gọn gàng vào nhé !

Nói xong , rồi quay sang phía thầy giáo :

- Thưa thầy , việc lần này bỏ qua đi thầy nhé !

Ả ra vẻ đại độ khoan dung , không chút chấp nhặt để mong đạt được cảm tình của mọi người.... Giờ ả chỉ mong việc này qua đi thật nhanh để không phát sinh thêm chuyện gì khác nữa.

Đan Nghi sao có thể cho ả cơ hội đó được chứ ?

Cô cười nói :

- Uhm. Dì Dương cũng dặn mình phải để gọn gàng nên khi nãy mình đã thu gọn và nhét vào trong ngăn kéo rồi ! Thật không hiểu sao nó lại khiến Sa Sa bị thương được chứ ? Thật lòng xin lỗi cậu nhé !

Bị Đan Nghi bóc mẽ lời nói dối trước mặt mọi người như vậy.... Đường Sa Sa sao cam tâm ?

Lợi dụng đầu óc Đan Nghi chưa hồi phục hoàn toàn , ả lớn tiếng :

- Đan Nghi , mình nghĩ là bạn nhớ nhầm rồi đấy . Cái bẫy chuột này rõ ràng là cậu để ở trên bàn chứ đâu có để trong ngăn kéo đâu ?

Đan Nghi chính là đợi câu nói này của ả , ả vừa dứt lời , Đan Nghi liền làm ra vẻ uất ức :

- Mình thật sự không có nhớ nhầm , cái bẫy ấy mình để trong ngăn kéo rồi !

- Đan Nghi , cậu đừng nói dối nữa đi !

Đường Sa Sa sợ sẽ bị bại lộ chuyện mình định trộm sợi dây chuyền của Đan Nghi...

Không ai trong lớp biết rõ về đời tư về gia thế của Đường Sa Sa.... Nhưng Tiền Phi cũng ở đây , cô ta rất tinh , lại thêm vụ việc phát sinh tại bữa tiệc sinh nhật nữa ,Tiền Phi đều biết rõ hết.... Đường Sa Sa chính là sợ Tiền Phi sẽ đứng dậy nói gì đó gây bất lợi cho mình , nên ả cần phải nhanh chóng chấm dứt việc này.

Đan Nghi vẫn giữ vẻ mặt uất ức ấy , lắc đầu nguầy nguậy :

- Mình không có nói dối , mình thật sự không nói dối !

Vừa dứt lời vừa mở toang ngăn kéo hộc bàn ra.

Mọi người dồn ánh nhìn về phía đó...

Chỉ thấy bên trong ngăn kéo , có một chiếc hộp nhỏ chuyên đựng đồ trang sức , vài quyển vở của Đan Nghi , trên cuốn vở còn vương mấy giọt máu còn mới...

Đợi mọi người đều nhìn rõ rồi , Đan Nghi liền chỉ chỗ có vết máu :

- Khi nãy mình để ngay chỗ này này...

Đan Nghi không hề chỉ vết máu làm chứng cứ và cũng không nói gì hơn...

Bởi trước mắt Đường Sa Sa ,cô vẫn phải tiếp tục giả vờ là đầu óc cô chưa hồi phục...

Thế nên cô chỉ nói mấy câu đơn giản đến đơn điệu giống hệt như câu nói của đứa trẻ mấy tuổi vậy .

Cô cũng tỏ vẻ cố chấp như đứa trẻ không chịu cho bất kì ai vu oan cho mình.

Nhưng cô tin , thầy giáo và bạn bè trong lớp đều không ngốc ,nhìn vết máu thì đều hiểu ngay chân tướng sự việc.

Quả nhiên , có một nam sinh lập tức lên tiếng :

- Cái bẫy chuột ấy chắc chắn là Đan Nghi để trong ngăn kéo thật . Nếu không tại sao trong ngăn kéo lại có vết máu mới như kia ?

- Đúng vậy ! Đường Sa Sa vậy là cậu tự thò tay vào trong ngăn kéo đấy chứ ?

Có ai thấy hả dạ chút không nhể ??

Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 59

Đường Sa Sa vẫn cố cãi :

- Không phải ! Vệt máu ấy chẳng qua là bị bắn từ ngoài vào mà thôi !

- Sao thế được chứ ? Khi nãy Đan Nghi lôi ngăn kéo ra , ngăn kéo hở có chút ít thôi ,sao mà máu bắn vào như vậy được ?

- Nếu như Đan Nghi đã cất gọn đồ trong ngăn kéo rồi thì hiển nhiên là sẽ không gây hại cho ai cả . Có người bị kẹp phải thì cũng chả thể trách Đan Nghi được !

- Tớ....tớ...

Đường Sa Sa sao đủ sức để nói lại với đông người như vậy , ấp a ấp ủng nói chẳng thành câu...

- Đường Sa Sa sao cậu lại đi lục ngăn kéo bàn Đan Nghi chứ ?

- Không phải là muốn trộm đồ gì của Đan Nghi đấy chứ ?

Mọi người xung quanh thích xem náo nhiệt nên càng thổi gió cho lửa bùng to... họ bắt đầu đồn đoán...

Đến đây thầy giáo cũng coi như hiểu rõ mọi chuyện rồi...

- Thì ra chỉ là việc xảy ra ngoài ý muốn , vậy cũng không thể trách ai được . Vậy thì , Sa Sa em về chỗ ngồi đi..

- Thưa thầy , em thật không có lấy đồ của Đan Nghi trong ngăn kéo...

Ả vẫn ngoan cố...

- Cũng có thể là do em nhớ nhầm , định mượn vở của Đan Nghi nên mở ngăn kéo ra nên mới bị thương vậy.

Giờ đây Đường Sa Sa có cố giải thích thế nào thì cũng là vô ích , mọi người đều nhìn ả với ánh mắt khác lạ...

Thầy giáo nhìn Đan Nghi , hỏi đầy quan tâm :

- Đan Nghi , em không bị mất món đồ gì chứ ?

- Không ạ !

Đan Nghi lắc đầu , cô vốn định nói sợi dây chuyền của mình biến mất rồi...

Sau nghĩ lại , cả lớp còn cần tiếp tục học , làm to chuyện ra cũng không có ý nghĩa gì , chỉ cần mọi người nghi ngờ Đường Sa Sa có thể là một kẻ chuyên trộm đồ là đủ rồi ...

- Đã như vậy thì , mọi chuyện đến đây chấm dứt.

Thầy giáo tiếp lời :

- Nhưng ,mặc dù các bạn sinh viên ở đây đều rất thông minh , cũng rất có tài ,sau này nhất định sẽ trở thành những người có địa vị trong xã hội , nhưng đừng để cái tâm ác làm hủy hoại tiền đồ , hãy giữ cho mình cái tâm an để phấn đấu thực hiện hoài bão của mình. Rồi , bây giờ bắt đầu vào học !

Lời nói của thầy giáo vừa nghiêm khắc vừa đầy hàm ý , mọi người đều tự hứa sẽ mãi mãi khắc ghi trong lòng...

Đường Sa Sa khuôn mặt đầy tức giận trở về chỗ ngồi , đón tiếp ả là những ánh mắt đầy hoài nghi , bất mãn ... có vài người thậm chí còn vội vàng cất những món đồ giá trị của mình vào trong balo rồi ôm chặt trong lòng...

Tất cả mọi người đều chọn tin tưởng vào Đan Nghi , nghi ngờ Đường Sa Sa.

Đường Sa Sa ngồi xuống vị trí của mình , Đan Nghi quan tâm mà hỏi :

- Sa Sa , tay cậu không sao chứ ?

Dù sao cô vẫn đang giả vờ thì giờ cô lại tiếp tục làm ra vẻ như một đứa trẻ, tựa như vừa nãy bóc mẽ ả không phải là cô luôn.

Thấy bộ dạng này của Đan Nghi , ả lại cảng tức tối nên quát lớn :

- Đừng giả vờ mèo khóc chuột nữa đi !

Ả không tiết chế nổi âm lượng phát ra , lập tức thầy giáo và các sinh viên khác đều dồn ánh nhìn về phía ả.

- Đường Sa Sa , Đan Nghi đã đại lượng không chấp tội cô có ý trộm đồ của bạn ý rồi , cô còn muốn thế nào ?

Có nam sinh nhìn không quen thái độ của ả nên lớn tiếng nói lời công đạo.

- Sa Sa cậu nên biết điều chút đi , Đan Nghi đâu có làm gì cậu chứ ?

Thầy giáo cũng lên tiếng :

- Đường Sa Sa nếu em cần thời gian nghỉ ngoi thì hãy về nghỉ đi. Bao giờ nghỉ đủ rồi thì tiếp tục lên lớp.

Đường Sa Sa chỉ đành nằm bò ra bàn,giấu đi mọi uất ức mọi sự xấu hổ bằng cách cúi gầm mặt xuống ...

Cả một tiết học ấy ả đều không ngẩng đầu dậy....

Hết giờ học , thầy giáo rời đi...

Đan Nghi nhờ người đi gọi Bạch Văn Bình đến ...

Bạch Văn Bình không hề hay biết chuyện gì , còn nghĩ Đan Nghi có việc gì đó nên tìm hắn thôi.

- Sa Sa có người tìm cậu này !

Đan Nghi đứng ngoài cửa nói lớn.

Mọi người đều nhìn thấy Bạch Văn Bình tới tìm Đường Sa Sa.

Bạch Văn Bình trước nay đều giấu diếm chuyện giữa hắn và Đường Sa Sa...

Mặc dù quan hệ giữa hắn và Đan Nghi cũng không hề công khai .... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60

Thấy mọi người đổ dồn ánh nhìn về phía mình , Bạch Văn Bình vội lên tiếng :

- Đan Nghi , đừng nói lung tung vậy chứ ?

Đan Nghi vội đưa tay bịt miệng lại :

- Em không nói nữa !

Nhưng với biểu hiện đáng ngờ của Bạch Văn Bình cùng với động tác đưa tay bịt miệng của Đan Nghi... thì rất nhiều người đã nhận ra mối quan hệ không đơn giản giữa hắn và Đường Sa Sa.

- Anh là Bạch Văn Bình đang học năm 3 đúng không ? Đường Sa Sa khi nãy đi lục ngăn kéo bàn người khác bị bẫy chuột kẹp trúng , cũng không biết cô ấy định làm trò gì , có phải muốn trộm đồ không nữa .

Mọi người tranh nhau bàn luận về chuyện khi nãy .

Bạch Văn Bình thật sự thấy mất mặt...

Hắn ta lãnh đạm lên tiếng ;

- Tôi với Đường Sa Sa cũng chỉ là bạn học bình thường thôi , không có gì đặc biệt cả . Cô ấy không sao rồi thì tôi đi trước đây !

Nói xong hắn quay người bước nhanh...

Đường Sa Sa nghe nói Bạch Văn bình đến tìm mình thì trong lòng vẫn thấy được an ủi phần nào ,nghĩ rằng hắn dù sao cũng coi như còn chút lương tâm.

Ai dè cô vừa bước ra ngoài thì Bạch Văn Bình đã quay đầu đi thẳng rồi.

Đường Sa Sa cũng không tiện gọi hắn mà chỉ đành cứ vậy nhìn theo bóng lưng hắn...

Trong lòng Bạch Văn Bình giờ đã có nhiều biến đổi....

Vốn dĩ hắn thật sự là có tình cảm với Đan Nghi..

Đan Nghi xinh đẹp , hào phóng ,dịu dàng cuốn hút... không biết bao người động lòng theo đuổi cô ngay thời còn học phổ thông...

Bạch Văn Bình ngay từ ngày đầu quen biết Đan Nghi thì đã không ngừng theo đuổi cô....

Sau kì thi đại học , Đan Nghi nhận lời thử làm người yêu hắn .

Nhưng , Đan Nghi dù rất hào phóng , hướng ngoại nhưng dù sao cũng còn ít tuổi , đối với việc hôn hít , ôm ấp thì khá là bảo thủ .... lại càng đừng nói đến việc phát sinh quan hệ nam nữ kia nữa...

Bạch Văn Bình đã là sinh viên năm 3 , thường xuyên cùng các nam sinh đồng lứa ra vào các quán karaoke , cá bar sàn ... sớm đã nếm mùi phong trần , một thân tinh lực dùng không hết....

Nhưng lại không dám động đến người Đan Nghi...

Vừa hay lại gặp Đường Sa Sa ra sức quyến rũ hắn , đôi ngực to của ả mê hoặc điên đảo đầu óc hắn...

Hắn và Đường Sa Sa cứ vậy mà cuốn lấy nhau ,làm đủ trò bẩn thỉu sau lưng Đan Nghi...

Sau khi đầu Đan Nghi bị thương , thì hai người bọn họ lại càng qua lại thắm thiết hơn , lấy tiền bạc thoải mái từ trong tay Đan Nghi , sống cuộc sống vương giả suốt 3 tháng giời...

Nhưng giờ đầu Đan Nghi đang dần bình thường trở lại , Đường Sa Sa lại không ngừng thúc giục hắn về chuyện tiền nong... Bạch Văn Bình sớm đã đổi thay....

Hắn và Đường Sa Sa nói trắng phớ ra thì cũng chỉ là một mối quan hệ gắn bó về nhục dục , còn về tình cảm yêu thương thì chẳng có là bao...

Thời gian này hắn đã thấy thật sự chán ghét con người , tính cách nông cạn của Đường Sa Sa rồi.

So với Đan Nghi , tướng mạo , tín cách ,khí chất , gia thế thì không một phương diện nào mà Đường Sa Sa có thể vượt qua Đan Nghi được.

Bạch Văn Bình nghĩ đến đây thật hận đến nỗi muốn đánh cho bản thân một trận thừa sống thiếu chết...

Nếu như hắn cứ ngoan ngoãn ở bên Đan Nghi , sau này Đan gia lẽ nào còn ngược đãi hắn ? Đan Nghi còn không đưa nhiều tiền cho hắn tiêu chắc ?

Ở bên Đường Sa Sa thì có thể có được gì ?

Kể cả có lấy được sợi dây kim cương của Đan Nghi thì có thể dựa vào đó mà sống cả đời không ?

Bạch Văn Bình càng nghĩ càng hối hận , từ đầu mà hắn kiên quyết từ chối Đường Sa Sa thì giờ có phải hắn với Đan Nghi vẫn đang gắn bó bên nhau không ?

Lại còn có bố mẹ hắn ở bên cạnh bố mẹ Đan Nghi luôn chăm chỉ , trung thành ... nên Đan gia cũng khá là coi trọng Bạch gia.

Chỉ cần đợi Đan Nghi đủ 18 tuổi ,bản thân hắn đến Đan gia cầu hôn, làm xong mọi thủ tục thì chắc chắn sẽ sống sung sướng hơn ở bên cạnh Sa Sa quá ư là nhiều lần.

Nghĩ tới đây, Bạch Văn Bình thầm hạ quyết tâm.... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61

Buổi chiều , vừa tan học , hắn liền đi về phía căn hộ của Đan Nghi.

Đan Nghi sớm đoán được hắn sẽ mò tới nên ở sẵn trong nhà đợi hắn.

Quả nhiên Bạch Văn Bình mò tới thật.

Đan Nghi nở nụ cười rạng rỡ , đơn thuần :

- Anh Văn Bình , tay Sa Sa bị thương nặng vậy , lúc sáng sao anh không vào thăm cô ấy ?

Bạch Văn Bình vội nói :

- Anh còn vội quay về lớp , không rảnh ! Với lại , sao anh phải quan tâm cô ấy nhiều vậy chứ ? Anh chỉ quan tâm mỗi bé Nghi Nghi của anh thôi !

Đan Nghi nghe vậy thật thấy buồn nôn.

Nhưng nét mặt vẫn giữ nụ cười vô tư đơn thuần...

Ánh hoàng hôn chiếu qua khe cửa sổ... Đan Nghi ngồi trên sofa sau khung cửa ,tia sáng rọi trên người cô tạo thành một vầng sáng thật đẹp...

Nụ cười của cô thật tươi tắn , càng làm tôn thêm nét đẹp trong trẻo vốn có của cô...

Bạch Văn Bình mải mê ngắm nhìn cô , trong lòng không khỏi thầm chửi rủa bản thân " não mình trước kia đúng là bị ngập nước rồi nên mới định bỏ rơi Đan Nghi để tìm đến Đường Sa Sa ".

Nhưng hắn vẫn tin , vẫn còn kịp để làm lại...

Phản chăng Đan Nghi cũng không hề biết chuyện giữa hắn và Đường Sa Sa... Hắn chỉ cần khéo léo dỗ dành cả hai bên thì hắn vẫn vừa có thể giữ quan hệ yêu đương với Đan Nghi mà lại vẫn có thể lên giường cùng Đường Sa Sa...

Hắn ngồi xuống trên ghế Sofa...

Hắn mặc chiếc áo sơ mi trắng , quần jean , chải chuốt gọn gàng , không mở miệng ra nói chuyện thì nhìn cũng gọi là thuận mắt...

Khi xưa Đan Nghi chính là bị vẻ ngoài này của hắn đánh lừa , cô thấy hắn khác với những thiếu gia , công tử khác , thấy hắn là người thông minh và chăm chỉ , có chí tiến thủ...

Thế nhưng , sự thông minh và nỗ lực của hắn đã hoàn toàn đặt sai chỗ...

Đan Nghi nở nụ cười tươi , nhìn hắn.

Bạch Văn Bình nhìn Đan Nghi với ánh mắt vừa thâm tình vừa dịu dàng rồi nói :

- Nghi Nghi , anh thật sự rất thích em. Đợi em tròn 18 tuổi , anh sẽ sang nhà em cầu hôn , anh muốn cưới em , sống cả đời hạnh phúc bên em !

- Ukm.

Đan Nghi cố nén sự buồn nôn lại , vẫn giữ nét cười trên môi.

- Nghi Nghi em vừa xinh đẹp vừa đơn thuần ,gặp được em là niềm hạnh phúc nhất đời anh...

Bạch Văn Bình càng nói càng động tình , Đan Nghi thật sự là một cô gái đáng để cưới về làm vợ , hắn thật không muốn bỏ nỡ thêm một lần nữa...

Đầu Bạch Văn Bình áp sát đến bên Đan Nghi , định hôn Đan Nghi...

Việc này hắn muốn xác định lại càng nhanh càng tốt.

Hắn còn chưa kịp tiến sát về phía Đan Nghi thì Đan Nghi đã giơ chiếc điện thoại trong tay lên , nói :

- Anh Văn Bình , có thể đợi em nói chuyện xong với Sa Sa không ạ ?

Bạch Văn Bình nhìn thấy trên màn hình điện thoại của Đan Nghi đang hiện lên cuộc gọi với Đường Sa Sa , bỗng chốc mặt mũi tái mét...

- Nghi Nghi... em...

Hắn kinh ngạc đến bức bối...

- Lúc nãy anh đến em đang nói chuyện điện thoại với Đường Sa Sa , còn chưa kịp tắt điện thoại.

Đan Nghi cố nhịn cười , trả lời một cách đầy vô tội....

Không đợi Bạch Văn Bình nói gì thêm , Đường Sa Sa đã đẩy cửa chạy vào....

Ả vốn định gọi điện thăm dò Đan Nghi , xem xem đầu óc cô hồi phục tới đâu rồi . Không ngờ nói chuyện một lúc thì lại truyền đến giọng nói lúc ẩn lúc hiện của Bạch Văn Bình...

Ả giận giữ vô cùng mà phóng đến đây , lao vào cào cấu lên mặt Bạch Văn Bình....

- Đường Sa Sa em điên rồi à ?

Bạch Văn Bình kêu lên đau đớn .

- Tôi điên rồi ! Anh đang làm trò gì ?

Đường Sa Sa lớn tiếng chửi mắng .

-Anh đi mèo mả gà đồng mà còn không cho tôi nói gì sao ?

Đan Nghi đứng bên cạnh , khẽ nói :

- Anh Văn Bình , Sa Sa , hai người đừng cãi nhau nữa , ồn quá đi thôi !

Đường Sa Sa đang tức điên :

- Bạch Văn Bình anh nói rõ ràng cho tôi ! Không nói rõ thì hôm nay tôi sẽ không tha cho anh đâu !

Đan Nghi giả vờ sợ hãi , khóc lóc :

- Hai người thật đáng sợ , tôi ra ngoài đây, không thèm quản hai người nữa đâu ! Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62

Đan Nghi chạy thật nhanh ra ngoài.

- Nghi Nghi ! Nghi Nghi !

Bạch Văn Bình định chạy đuổi theo thì bị Đường Sa Sa giữ lại .

Đan Nghi lợi dụng cơ hội đó lẻn nhanh về căn hộ của Lục Thượng Hàn, ngôi nhà thật sự của cô...

Để tránh máu me bắn lên người , cô chọn cho mình cách vừa ăn hạt hướng dương vừa xem kịch hay qua laptop.

Mở laptop ra , camera đang quay lại cảnh ở căn hộ bên kia...

Cô lấy ra sữa chua hoa quả rồi bắt đầu ngồi xem cảnh Bạch Văn Bình và Đường Sa Sa cãi lộn...

- Anh là đồ vô lương tâm , dám làm những việc xấu xa này sau lưng tôi .

Đường Sa Sa cào cấu lên người Bạch Văn Bình...

Bạch Văn Bình tự biết mình thua về lí nhưng hắn cũng không chịu nhận là mình đã làm sai.

Hắn ta bây giờ chỉ thấy hối hận vì đã dính líu tới ả Đường Sa Sa này mà thôi.

Hắn cũng không dám làm to chuyện này nên cũng chỉ còn cách đợi Đường Sa Sa trút giận xong...

Đường Sa Sa chửi mắng đủ rồi , hắn mới lên tiếng :

- Dù sao Đan Nghi cũng là bạn gái trên danh nghĩa của anh , anh không quan tâm chút tới cô ấy thì cũng không được . Với lại anh chủ yếu là muốn thử xem cô ta đã hồi phục đến đâu rồi thôi mà !

- Thật ?

Đường Sa Sa đã bớt nóng hơn nhiều ,cũng trút giận đủ rồi .

Đan Nghi nhìn thấy toàn cảnh trên màn hình laptop , bĩu bĩu môi.

Đường Sa Sa nhìn Bạch Văn Bình , nghĩ cũng thấy hắn nói có lý , bớt giận thêm chút nữa .

Đan Nghi cảm thấy hết trò vui rồi , hai kẻ đó mới đấm đá nhau có chút thế thôi đã dừng lại rồi ... cô còn chưa xem chán kịch cơ mà.... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63

Bạch Văn Bình cố gắng dịu dàng dỗ dành ả :

- Một sợi dây chuyền sao đủ cho hai chúng ta tiêu sài , sống sung sướng ? Nếu anh đính hôn với Đan Nghi ,thì sẽ có rất nhiều cơ hội , Đan gia sẽ giao cho cha mẹ anh rất nhiều mối làm ăn lớn . Sau khi anh tốt nghiệp ,thì cũng có cơ hội ở lại Đan gia . Đến khi đó còn sợ không có vinh hoa phú quý mà hưởng sao ??

Nghe Bạch Văn Bình nói vậy , Đường Sa Sa cũng thấy động lòng ,nhưng lại có chút lo lắng :

- Nhưng còn em thì sao ?

- Em vẫn là người mà anh yêu nhất ! Tất cả mọi việc cũng đều có phần công sức của em mà !

Bạch Văn Bình tiếp tục dỗ ngọt...

- Đan Nghi tính tình lãnh đạm , chút nữ tính cũng chả có . Kể cả có đính hôn cùng cô ta , thì cũng sẽ chả phát sinh chuyện gì hết .

- Thật không ?

Đường Sa Sa thật sự động lòng .

- Em còn không hiểu anh sao ?

Bạch Văn Bình rất ư là đắc ý....

- Anh dũng mãnh thế nào, em phải là người hiểu nhất chứ ? Tất cả sự dũng mãnh ấy cũng chỉ thuộc về em mà thôi ..

Đường Sa Sa nở nụ cười đầy mê hoặc :

- Vậy anh hứa sẽ không bao giờ động đến người Đan Nghi đi !

- Ai mà thèm động tới con ngốc ấy chứ ?

Bạch Văn Bình bật cười , ôm chặt lấy người Đường Sa Sa...

Mặc dù hắn rất hối hận vì đã phát sinh quan hệ với Đường Sa Sa... và giờ cũng mong muốn củng cố lại mối quan hệ với Đan Nghi...

Nhưng loại đàn ông như Bạch Văn Bình ,khi tinh trùng lên não thì chả còn chút gì gọi là lí trí cả .

Hắn ôm lấy Đường Sa Sa ,lúc này trong đầu hắn đã không còn nhớ đến bất kì chuyện gì khác nữa... ưu tiên thỏa mãn nhục dục đặt lên tất cả...

Đan Nghi đang ăn sữa chua hoa quả ,vừa mới rời mắt khỏi màn hình một tí thì từ màn hình laptop vọng ra tiếng rên rỉ của Đường Sa Sa quyện với tiếng thở dốc của Bạch Văn Bình....

Đang ăn miếng sữa chua mà Đan Nghi sít chút nữa phun hết ra ngoài , trong lòng thầm chửi , "tên đàn ông này thật là ghê tởm , may mà mình sớm phát hiện ra bộ mặt thật của hắn , không thì kể cả trí não có hồi phục lại bình thường thì vẫn bị hắn dắt mũi không biết đến khi nào nữa " .

Quá ghê tởm... cô đóng sập laptop lại.

Đúng lúc này , Lục Thường Hàn bước vào..

Tiếng động khi nãy trên laptop , hắn đứng ngoài cửa đã nghe thấy hết rồi...

Khuôn mặt có chút không vui ,cô gái nhỏ này vẫn dám xem cảnh nóng trực tiếp ở căn hộ bên cạnh...???

Hắn bước từng bước dài đến ngồi cạnh Đan Nghi , trên người vẫn còn thoáng chút hơi lạnh của buổi đêm bên ngoài...

Đan Nghi nhìn hắn , nở nụ cười tươi rói...

Hắn nhìn chằm chằm vào cô :

- Thân hình Bạch Văn Bình đáng để em nhìn nhiều lần vậy sao ?

- Anh nói gì vậy ?

Đan Nghi để cốc sữa chua xuống bàn...

- Ai muốn nhìn hắn chứ ?

- Em mà muốn nhìn thì anh sẽ không ngại hi sinh một chút...

Giọng nói của Lục Thượng Hàn đầy vẻ ám muội. ..

Đan Nghi xúc lấy một thìa sữa chua đút vào mồm hắn , nói :

- Đủ để chặn lại chưa ?

Lục Thượng Hàn kéo cô lại gần ,chuẩn xác hôn lên bờ môi nhỏ xinh , đẩy miếng sữa chua trở lại miệng cô .

Nụ hôn này thật sâu thật sâu biến nụ hôn vốn rất nhẹ nhàng thành một nụ hôn đắm đuối....nồng nhiệt .

Tận khi Đan Nghi tưởng như mình sắp ngộp thở thì hắn mới chịu buông cô ra...

Đúng lúc ấy , nhạc chuông điện thoại của cô vang lên...

Cô vội ấn nút nghe :

- Ba ? Về nhà á ? Vâng , con sẽ cố gắng thu xếp về sớm ạ !

Bỏ điện thoại xuống bàn , quay sang Lục Thượng Hàn :

- Ba em gọi bảo em thu xếp về nhà đón sinh nhật !

Lục Thượng Hàn hơi bất ngờ :

- Sinh nhật 18 tuổi ?

- ukm.

Đan Nghi khẽ gật đầu ..

Lục Thượng Hàn khẽ cười :

- 18 tuổi , đủ tuổi kết hôn rồi !

- Ukm .

Cô nở nụ cười đầy ngọt ngào với hắn.... rồi thêm một câu :

- .... Nhưng em chưa muốn cưới ....

Lục Thượng Hàn xoa xoa mũi , đứng dậy rời đi .... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64

Sau đó 2 hôm , dì Dương đến thu dọn đồ đạc giúp Đan Nghi rồi đặt vé máy bay...

Sinh nhật lần thứ 18 của Đan Nghi hiển nhiên là rất được coi trọng ,thiệp mời sớm đã được phát đi khắp nơi , đến hôm đó chắc chắn sẽ tổ chức một bữa tiệc linh đình .

Đan phụ rất mực thương yêu cô con gái cưng này , đây là điều mà ai cũng biết.... thế nên sinh nhật cô thì tất nhiên sẽ phải làm thật lớn rồi !

Lần này về có lẽ Đan Nghi sẽ phải ở lại vài ngày...

May là nhà trường quản lý học sinh cũng không quá nghiêm , chỉ cần sinh viên hoàn thành tốt chương trình học là được...

Thế nên Đan Nghi có về nhà nghỉ mấy hôm thì cũng không có vấn đề gì ...

Lúc trước , mỗi lần Đan Nghi về nhà thì sẽ nói trước với Bạch Văn Bình và Đường Sa Sa...

Đan gia cho xe đến đón Đan Nghi thì Đường Sa Sa cũng sẽ ngồi xe về cùng .

Lần này dì Dương cho xe đến đón Đan Nghi , Đan Nghi thu dọn đồ đạc , lặng lẽ ra về .

Đợi đến khi Bạch Văn Bình và Đường Sa Sa hay tin thì đã là hai ngày sau đó rồi .

Đường Sa Sa tức tối :

- Cái con Đan Nghi này không biết ngu thật hay giả vờ ngu nữa ! Bây giờ càng ngày càng không coi chúng ta ra gì hết cả , cứ như vậy mà bỏ về chứ . Cũng không thèm báo trước với em gì cả ?

- Có con mụ Dương ở đó , Đan Nghi mới vậy . Nếu không có mụ ta , thì Đan Nghi cũng chỉ như con kiến mặc cho chúng ta nhào lặn tùy ý mà thôi .

Bạch Văn Bình lên tiếng....

- Đúng là con mụ yêu quái !

Đường Sa Sa căm hận dì Dương đến tận xương tủy...

- Em vội gì chứ ? Mẹ anh đã nói với anh là Đan gia đang có ý bố trí việc đính hôn của anh với Đan Nghi rồi !

- Đính hôn ?

Đường Sa Sa rất không vui ...

- Anh có vẻ rất trông đợi nhỉ ?

- Có thể không trông đợi sao ?

Hắn vội ôm lấy Đường Sa Sa , dịu giọng vỗ về :

- Chúng ta không phải đều mong là anh sẽ nhanh đính hôn với ả sao ? Không đính hôn , thì sao gây dựng quan hệ tốt với Đan gia ? Sau này sao có được các mối làm ăn lớn với Đan gia ? Chúng ta sao có thể sống cuộc sống giàu sang ?

Đường Sa Sa nghe vậy mới đỡ hơn chút :

- Đã như vậy thì chúng ta cũng thu xếp về luôn thôi ... về muộn quá sợ lại có chuyện gì không hay .

Bạch Văn Bình cười :

- Anh khác có chuẩn bị !

Hắn và Đường Sa Sa cũng rất nhanh đã đến thành phố nơi mà Đan Nghi sinh sống .

Đan Nghi sớm đã về đến nhà .

Là thiên kim tiểu thư của Đan gia , lại là con gái độc nhất nên cô rất được mọi người cưng chiều .

Hôm mà cô trở về , thì có thân tín của Đan gia đưa một đoàn xe sang đến rước cô về nhà .

Về nhà được mấy hôm thì họ hàng , bạn bè khắp nơi đều đến chơi với Đan Nghi....

Trải qua vụ tai nạn lần này , trên người Đan Nghi đã bớt đi ngạo khí của một thiên kim tiểu thư , trở nên chín chắn hơn nhiều.

Trong việc kết giao bạn bè cô cũng đã ngộ ra được nhiều điều .

Mấy hôm nay , người đến thăm rất nhiều , nhưng trong lòng cô đã sớm nghĩ thông , không còn quá thích kết giao cùng hội bạn chỉ biết ăn chơi trước kia nữa ... giờ trong việc chọn bạn cô chú trọng hơn hết chính là nhân phẩm và tâm tính của mỗi người...

....

Bạch Văn Bình , Đường Sa Sa vừa về đến nhà là lao tới Đan gia .

- Bạch thiếu gia , Đường tiểu thư , tiểu thư nhà chúng tôi đã đi chơi cùng bạn rồi !

-Bạch thiếu gia , Đường tiểu thư ,đại tiểu thư nhà chúng tôi đi ngủ rồi ạ !

Mỗi lần như vậy , dì Dương đều biện đủ lú do để đuổi khéo hai người bọn họ về .

Liên tiếp 2 ngày liền , Bạch Văn Bình và Đường Sa Sa đều không tiếp cận nổi với Đan Nghi .

Bạch Văn Bình và Đường Sa Sa vô cùng tức tối mà cũng không biết phải làm thế nào .

Rõ ràng bố mẹ Bạch Văn Bình đã nói , Đan phụ đã đồng ý về việc đính hôn rồi , giờ chỉ đợi đến hôm sinh nhật Đan Nghi thì sẽ công bố với mọi người mà thôi.

.....

Đan Nghi đang định làm gì ???? Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65

Nhưng Bạch Văn Bình 5 lần 7 lượt không gặp được Đan Nghi thì vẫn đủ khiến cho hắn ruột nóng như lửa đốt .

Thật không dễ dàng đợi được đến buổi chiều trước lễ sinh nhật của Đan Nghi một ngày . Đan Nghi cùng bạn bè đi ăn để chúc mừng sinh nhật cô .

Nghe ngóng được tin tức ấy , Bạch Văn Bình và Đường Sa Sa chuẩn bị quà tặng ,rồi vội đến nơi mà Đan Nghi và bạn bè đang ngồi .

Bất luận hiện tại , trí óc Đan Nghi hồi phục hay chưa thì Bạch Văn Bình và Đường Sa Sa đều không muốn bỏ nỡ cơ hội này .

Rất nhanh hai người bọn họ đã tìm được đến chỗ Đan Nghi .

Bạn bè của Đan Nghi tổ chức sinh nhật sớm cho cô tại một nhà hàng....

Lần này khác hẳn với mọi lần , Đan Nghi không chọn tổ chức tại nhà hàng , khách sạn 5 sao hào hoa mà chỉ chọn một nhà hàng bậc trung , nổi tiếng với đồ ăn ngon , chi phí không quá đắt đỏ .

Ngồi xung quanh Đan Nghi , đều là những người bạn rất thân từ thuở nhỏ.

Lúc trước sau khi thân thiết với Đường Sa Sa , Đan Nghi đã dần xa những người bạn này... Giờ cô mới biết lúc trước mình đã quá ngốc ,biết người biết mặt không biết lòng , chỉ thích nghe những lời ngon ngọt của Đường Sa Sa và những lời đường mật của Bạch Văn Bình .

Giờ mới biết rõ , mình đã suy nghĩ quá ư là trẻ con...

Thế nên lần này trở về , Đan Nghi đang nỗ lực củng cố lại mối quan hệ với những người bạn thật sự này của mình .

Buổi tối nay , bạn bè muốn chúc mừng sinh nhật sớm cho cô , cô thật sự rất vui....

Bạch Văn Bình , Đường Sa Sa những vị khách không mời mà đến ....

Đường Sa Sa cười nói với Đan Nghi :

- Đan Nghi , chúc mừng sinh nhật lần thứ 18 của cậu nhé !

- Cảm ơn nhé Sa Sa !

Đan Nghi nở nụ cười ngọt ngào ...

Đường Sa Sa cũng không thể xác định ra là trí não cô đã hồi phục hay chưa nữa... nhưng dù sao thì vẫn cần phải cố gắng giữ quan hệ tốt với Đan Nghi .

- Nghi Nghi , cậu hôm nay thật xinh đẹp . Chiếc váy này thật hợp với kiểu tóc của cậu . Òa mắt cậu trang điểm đẹp quá , lông mi không làm gì mà dài và cong thật đấy , thật là khiến người khác không ngưỡng mộ không được .

Đường Sa Sa hết lời nịnh bợ Đan Nghi...

Đan Nghi chỉ cười :

- Cậu ngồi đi !

- Nghi Nghi , ngại quá , anh đến muộn rồi !

Bạch Văn Bình cố ý đến sau Đường Sa Sa một lúc ...

Hắn đến với tư cách bạn trai của Đan Nghi .

Tại trường học , Đan Nghi không công khai mối quan hệ với Bạch Văn Bình , nhưng tại Đan gia thì đây không phải là bí mật .

Bạn bè của Đan Nghi vốn đều không ưa gì Bạch Văn Bình ,đều cảm tháy hắn không xứng với cô.

Sau này ,thấy Đan Nghi cố chấp yêu hắn nên mọi người cũng đành miễn cưỡng chấp nhận .

Giờ thấy Bạch Văn Bình đến thì cùng đồng thanh :

- Với danh phận là bạn trai của Đan Nghi thì Bạch Văn Bình à , anh chuẩn bị quà gì cho cô ấy vậy ??

Bạch Văn Bình đã chuẩn bị đầy đủ rồi mới đến...

Lần này bố mẹ hắn cũng đã hết sức hỗ trợ....

Hắn nợ nụ cười mà hắn tự cho rằng rất chi là quyến rũ , nói :

- Giữ thần bí chút đã , nhưng , một cô gái xinh đẹp như Đan Nghi thì tất nhiên là tặng một món đồ tốt hơn nữa thì cũng không có gì là quá cả !

Đan Nghi chỉ cười mỉm , nhìn hắn , trong lòng thì sớm đã cho hắn vào danh sách bạn trai cũ rồi ... Thế nên hắn nói gì thì tim cô cũng chả còn chút cảm giác gì nữa ....

Đường Sa Sa cũng lên tiếng :

- Nghi Nghi , mình cũng chuẩn bị một món quà cho cậu . Mình biết , cậu chả thiếu thứ gì nên cũng không mua bất kì món gì tặng cậu cả...

Thực tế là hiện tại trên người ả cũng chả còn mấy tiền, vậy thì lấy đâu ra tiền mua quà tặng Đan Nghi nữa....

Bạn bè của Đan Nghi đều khẽ nhếch nhếch mày , nhìn nhau .... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66

Bạn bè của Đan Nghi ở đây , có ai không phải con nhà có quyền có chức , nhìn thấy món quà của Đường Sa Sa đều không khỏi buồn cười...

Nhưng nể mặt Đan Nghi nên mọi người cũng không nói gì...

Đường Sa Sa như đang hiến bảo , giơ bức tranh thêu ra :

- Nghi Nghi , mình tự tay thêu bức tranh chữ thập này tặng cậu , là bức hình chân dung của cậu , mình muốn lưu lại quãng thời thanh xuân của cậu trong bức ảnh này.... Là do mình tự tay thêu đấy !

Trước đây , Đan Nghi coi ả là bạn thân , ả tặng gì thì Đan Nghi cũng đều coi đó là tâm ý của ả , coi như một bảo vật mà cất giữ cẩn thận , luôn coi quà của ả quý hơn so với những món đồ mà bạn bè khác dùng tiền bạc mua đến tặng...

Nhưng giờ thì mọi chuyện đã khác...

Đan Nghi nhận lấy bức tranh thêu , nở nụ cười ngọt ngào :

- Cảm ơn nhé Sa Sa , cậu vất vả quá !

Đường Sa Sa vội nói :

- Mình vì bạn thì vất vả mấy cũng đáng mà , ai bảo cậu là bạn thân nhất của mình chứ !

Sau khi trở về nhà , Đan Nghi sớm đã mang việc giữa Bạch Văn Bình và Đường Sa Sa kể lại cho người bạn gái thân từ nhỏ của mình .

Người bạn này tên An Kỳ , có thể nói là một người bạn nối khố của Đan Nghi từ tấm bé .

Nhìn bức tranh chữ thập của Đường Sa Sa tặng cho Đan Nghi , cô cười nói :

- Bức tranh thêu này đường kim mũi chỉ thật là đẹp , nhưng chả biết là Đan Nghi nên treo nó ở nhà vệ sinh của người làm hay treo dưới phòng bếp của bảo mẫu thì mới thích hợp đây ?

Mặt Đường Sa Sa đỏ bừng lên :

- An Kỳ , tuy món quà của mình không có giá trị vật chất nhưng đó là thành ý của mình giành cho Đan Nghi, nó không kém gì món quà của các cậu đâu, đây là món đồ mình tự tay làm , cậu không được phép sỉ nhục tình cảm của mình như vậy !

An Kỳ nghe ả nói vậy thì thật muốn cười to .

Đường Sa Sa kéo tay Đan Nghi :

- Nghi Nghi cậu nói câu công bằng coi !

Đan Nghi cười dịu dàng :

- Sinh nhật tớ , mọi người vui vẻ chút , đừng vì chút chuyện nhỏ mà mất hòa khí !

Đường Sa Sa lúc này mới thấy đỡ mất mặt....

An Kỳ cũng lấy ra một món quà đưa tặng Đan Nghi :

- Nghi Nghi ,mọi người vừa xong đều tặng quà cho cậu rồi , tớ cũng có quà cho cậu đây . Tớ biết cậu thích những tác phẩm của họa sỹ người Pháp , An Nai... nên lần triển lãm vừa rồi , tớ đã mời anh ấy vẽ cho cậu một bức chân dung .

- Oa , An Nai ! Chính là vị họa sĩ tranh sơn dầu nổi tiếng thế giới đó sao?

Đan Nghi còn chưa kịp nói gì thì những người khác đã xuýt xoa tán thưởng...

- Có thể có được bức họa của anh ý , lại còn là bức họa chân dung của Đan Nghi thì giá trị của bức tranh này thật là khó mà đoán hết được...

Mọi người xúm lại bàn bạc về bức họa này , điều đó càng khiến cho món quà của Đường Sa Sa trở nên không có chút giá trị...

Sắc mặt Đường Sa Sa lúc này còn đỏ hơn khi nãy... thật là còn đau hơn là bị một cái tát trực diện vào mặt...

Đúng lúc này , Bạch Văn Bình bước lại gần , mỉm cười :

- Nghi Nghi chúc mừng sinh nhật em !

Vừa dứt lời ,lập tức có người đẩy một chiếc bàn di động , bên trên có bày chiếc bánh sinh nhật lớn , còn có một người ôm bó 999 bông hồng đỏ tiến về phía Đan Nghi....

Trong phòng vang lên tiếng nhạc lãng mạn... Bạch Văn Bình nhìn Đan Nghi với ánh mắt đầy thâm tình....lần này hắn thật sự không muốn để vụt mất cô ...

So với Đường Sa Sa , hắn cuối cùng đã nhận ra , bất luận là dung mạo hay là tính cách hoặc là gia thế xuất thân , Đan Nghi đều hơn Đường Sa Sa rất rất nhiều...

Không thể không nói ,Bạch Văn Bình này chuẩn bị mọi thứ đều hết sức chu đáo và có tâm...

Vì muốn thuận lợi đính hôn với cô nên lần này hắn đã dốc mọi tâm huyết để chuẩn bị cho món quà này....

Hắn long trọng giơ tay về phía Đan Nghi :

- Nghi Nghi ,mời em cùng anh nhảy một điệu nhé !

.....

Đan Nghi có nhảy cùng tên xấu xa đó không ???

Hehe Lục Thượng Hàn có xuất hiện ??

Ai hóng ai hóng ?? Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67

Đan Nghi nở nụ cười đầy ngọt ngào nhìn hắn , nhưng một điều hiển nhiên là cô thấy hắn thật quá kinh tởm , cơ bản là không muốn chạm vào tay hắn chứ đừng nói là nhảy cùng hắn...

Bạch Văn Bình hơi cúi người ,nhìn cô đầy thâm tình ,khuôn mặt tươi cười đợi cô...

Đan Nghi đang nghĩ xem tìm lí do gì để từ chối...

Đúng lúc ấy , An Kỳ nhìn ra phía ngoài rồi lớn tiếng :

- Nghi Nghi , nhanh nhìn kìa !!!

Bị tiếng gào của An Kỳ làm cho giật mình , mọi người đều hướng mắt ra bên ngoài...

Chỉ thấy trên bầu trời , đang bắn đủ các loại pháo hoa đẹp mắt ,khiến cho cả bầu trời thành phố sáng rực lên bởi đủ sắc màu....

Đủ các chủng loại pháo hoa với nhiều hình thù đẹp mắt , sặc sỡ huy hoàng , ai cũng mải mê ngắm nhìn...

Mấy cột pháo to nhất bắn lên không trung, phát ra âm thanh cực mạnh , nở bung ra , hợp thành 6 chữ lớn

" Nghi Nghi sinh nhật vui vẻ "

- Ah thì ra là có người đặc biệt bắn pháo hoa để tặng cho Đan Nghi !

- Ồa đúng là giành tặng cho Nghi Nghi kìa !

Mọi người ai lấy đều nở nụ cười rạng rỡ...

An Kỳ nắm lấy tay Đan Nghi , nói lớn :

- Trong nội thành , chỉ có dịp tết mới được phép bắn pháo hoa trong khoảng thời gian nhất định... Đây là món quà lớn của ai vậy ? Hôm nay mà có thể bắn được pháo hoa , thật là thần kì !!!!

Một người bạn nam khác của Đan Nghi cũng xen vào :

- Việc này ít nhất phải được sự cho phép của tòa thị chính , lấy được giấy phép , sau đó lại phải khiến cho các cửa hàng xăng dầu quanh đây tạm ngừng hoạt động ,ngoài ra còn phải đảm bảo mọi công tác phòng chống cháy nổ... Nếu làm được đầy đủ những việc này thì mới có thể đốt pháo hoa được... Mà để làm được như vậy thì tất nhiên không thể là những người dân bình thường có thể thực hiện nổi ! Món quà này quả thật là rất đáng quý !

- Ê Đan Nghi cậu nhìn kìa , bên kia đang có người mang bánh gato và hoa tươi đến kìa ! A là hoa hồng tím được nhập khẩu từ Hà Lan về kìa ! Việc trồng và bảo quản loại hoa này rất là khó ,giá thành rất rất cao... loại hoa này mang ý nghĩa cho sự lãng mạn , cho sự chân tình và độc nhất vô nhị .

An Kỳ phấn khích , thật sự phấn khích....

Rõ ràng món quà này so voi món quà khi nãy của Bạch Văn Bình là giá trị hơn quá nhiều...

Người phục vụ đẩy chiếc xe trở bánh gato đến , chiếc bánh 5 tầng ,màu sắc đẹp ,hình dáng độc đáo... đủ khiến cho ai nhìn thấy cũng muốn ăn ngay một miếng .

- Oa , thật là đẹp !

- Ôi tuyệt quá đi mất..!

Những tràng dài tán dương....

Tất cả những món quà này đều sang trọng hơn những món quà của Bạch Văn Bình rất là nhiều lần .

.... những món quà của Bạch Văn Bình giờ đây thật sự không đáng để nói đến nữa....

Nét mặt Bạch Văn Bình lúc này thật sự rất là tệ .....

Bạch gia vốn dĩ không phải đặc biệt giàu có ,chỉ là mấy năm gần đây bố mẹ hắn nhờ vào Đan gia mà có nhiều mối làm ăn lớn, nên điều kiện kinh tế mới có chút khởi sắc.

Thường ngày Đan Nghi và bạn bè cô vì nghĩ cho sĩ diện của hắn mà rất ít khi dùng đồ giá trị quá lớn trước mặt hắn....

Nhưng hôm nay , người tặng món quà này cho Đan Nghi ,hiển nhiên là chỉ một lòng muốn Đan Nghi vui chứ chả thèm quản việc Bách Văn Bình có bị mất mặt hay không ...

Trong tiếng cảm than không ngớt của mọi người.... một người thanh niên trẻ tuổi ,cao ráo , tuấn tú tiến về phía Đan Nghi....

Mọi người đều tò mò , dồn ánh nhìn về phía chàng trai trẻ này , lẽ nào đây chính là người tặng quà cho Đan Nghi...?

Bạch Văn Bình tức giận nhìn chàng trai lạ mặt , bàn tay nắm chặt vang lên tiếng khớp kêu cộp cộp...

Nhưng....

... chàng trai trẻ bước đến cạnh Đan Nghi , nhẹ nhàng nói :

- Đan tiểu thư ,đây là quà sinh nhật mà thiếu gia của chúng tôi tặng tiểu thư , hi vọng tiểu thư sẽ thích !

- Tôi rất thích !

Đan Nghi nở nụ cười xinh xắn đáp lại .

- Giúp tôi gửi lời cám ơn anh ý nhé !

....

Hí hí . Có ai tưởng chàng trai trẻ ấy là Lục Thượng Hàn không ?? Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68

Chàng trai trẻ ấy quay người rời đi...

Bạch Văn Bình tức tối trong lòng mà không có cách nào phát tiết ra ngoài được...

Lúc này tiếng nhạc cũng đã kết thúc , hắn cũng không thể mời Đan Nghi khiêu vũ nữa...

An Kỳ kéo lấy khuỷu tay Đan Nghi mà lắc lắc :

- Đan Nghi , đó là ai vậy ? Anh ta đối với cậu thật là tốt mà...Tất cả những điều mà anh làm đều phải chuẩn bị rất cầu kì , tỉ mỉ thì mới có thể làm được .

Trong lòng Đan Nghi đã đoán ra đó là ai , nhưng tạm thời cô không muốn nói cho ai biết cả .

Cô cười nói :

- Mình cũng không chắc chắn là ai cho lắm... Cậu biết đấy người nhà Đan gia , bạn bè đều rất đông mà !

Đường Sa Sa bực bội nói :

- Nghi Nghi , rốt cuộc là ai mà lại tặng cậu những món quà quý giá như vậy chứ ?

Đan Nghi khẽ nhún vai , không nói gì thêm .

Đường Sa Sa , Bạch Văn Bình thấy vô vị , vừa không củng cố được quan hệ với Đan Nghi mà lại còn bị mất mặt nữa...

Không dễ dàng đợi đến bữa ăn kết thúc , Bạch Văn Bình vội kéo lấy tay Đan Nghi :

- Nghi Nghi , để anh đưa em về , tối nay anh muốn ở bên em quan tâm em nhiều hơn !

- Tôi đã hẹn với Đan Nghi rồi , tối nay sẽ ở cùng Đan Nghi . Đây là buổi tối hẹn hò của hai đứa bạn gái với nhau , anh một tên đàn ông con trai chen vào làm gì ?

An Kỳ đã nói luôn...

Bạch Văn Bình vội cười ,nói với An Kỳ :

- An Kỳ , tôi với Đan Nghi đã phải mấy hôm rồi không ở bên nhau , cô cho tôi một cơ hội đi !

- Tôi còn chưa gặp Đan Nghi tận mấy tháng rồi đây này ! Tại sao anh không nhường cơ hội cho tôi ?

Một câu nói của An Kỳ cũng đủ để Bạch Văn Bình cứng họng.

Nói xong , An Kỳ kéo tay Đan Nghi đi ...

- Nghi Nghi.... Nghi Nghi...!

Bạch Văn Bình vội chạy theo...

Một chiếc xế sang dừng lại trước mặt Đan Nghi và An Kỳ...một người đàn ông tầm 37 , 38 tuổi mở cửa xe, bước ra , nở nụ cười tươi với Đan Nghi .

- Nghi Nghi ta đến đón cháu này !

- - Chú Hải !

Nhận ra Hải Thành , Đan Nghi nở nụ cười rạng rỡ, lễ phép chào hỏi...

Hải Thành là một cánh tay đắc lực của Đan gia , lúc trước là người luôn đi theo phục vụ mẹ của Đan Nghi ,làm việc tại Đan gia .

Hải Thành rất yêu quý Đan Nghi , lần này Đan Nghi từ trường học trở về , cũng là Hải Thành đích thân mang đoàn xe ra sân bay đón cô .

Trên người Hải Thành toát ra một loại khí chất rất ghê gớm , Bạch Văn Bình thấy Hải Thành xuất hiện thì bất giác lùi bước...

Hải Thành khẽ gật đầu với Bạch Văn Bình rồi mở cửa xe cho Đan Nghi và An Kỳ bước lên.

Bạch Văn Bình đành chỉ biết đứng đó nhìn theo bóng dáng chiếc xe đi hút tầm mắt...

Bạch Văn Bình tần ngần nhìn theo bóng chiếc xe , hắn càng hạ quyết tâm, bất luận thế nào cũng phải cố gắng giữ cho bằng được mối quan hệ với Đan Nghi .

Chứ nếu không thì sau này sẽ không còn cơ hội nữa .

Đường Sa Sa bước tới bên Bạch Văn Bình , nói bằng giọng đầy bất bình :

- Có gì mà kiêu vậy chứ ? Chẳng qua chỉ là kẻ có nhiều tiền thôi mà !

- Có tiền thì tất nhiên là có thể kiêu ngạo !

Bạch Văn Bình lẩm bẩm trong miệng...

Đường Sa Sa cũng rất thèm khát có tiền , ả hỏi :

- Nghe nói ,Đan phụ đã đồng ý việc anh và Đan Nghi đính hôn ?

- Ukm. Ông ý đồng ý rồi ! Trong ngày mai sẽ công bố...chỉ là không biết Đan Nghi ....

Bạch Văn Bình nhíu chặt hàng lông mày....

Trước đây hắn sợ Đan gia sẽ không đồng ý về mối quan hên giữa hắn với Đan Nghi. .

Còn giờ ,khi bố mẹ hắn đã lo xong việc với Đan gia thì hắn lại sợ rằng Đan Nghi sẽ không đồng ý .

Đường Sa Sa cười đầy ranh mãnh :

- Tuy là đầu óc Đan Nghi đã hồi phục chút rồi , nhưng dù sao cũng chỉ là kẻ ngốc thôi , mà kể cả có tinh ma thì cũng tinh ma hơn anh được sao ? Ngày mai ả lại không chịu để anh thao túng sao ?

Bạch Văn Bình nghĩ cũng thấy đúng , trong lòng nhẹ nhõm hơn chút.

Vì đây là địa bàn của Đan gia , Bạch Văn Bình và Đường Sa Sa cũng không dám quá lộ liễu ở bên nhau nên chỉ nói vài câu rồi chia tay , ai về nhà đấy , mỗi kẻ một hướng....

Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69

Đan gia đúng là đã chuẩn bị xong hết cho việc đính hôn giữa Đan Nghi và Bạch Văn Bình...

Bố mẹ Bạch Văn Bình , từ khi dựa được vào Đan gia thì luôn cúi mình phục vụ cho Đan gia , tận tâm tận lực cống hiến cho Đan gia nên sau một thời gian thì Đan phụ đã gật đầu đồng ý...

Người nhà Đan gia , trên dưới đều đang chuẩn bị kĩ lưỡng cho việc này...

Đan Nghi về tới nhà ,dì Dương liền vào phòng tìm cô :

- Đại tiểu thư ,tiểu thư sao vẫn thú thái vậy được chứ ? Một chút cũng không lo lắng sao ?

- Cháu vội gì chứ ?

Đan Nghi vừa thay đồ vừa nói vọng ra...

- Đại tiểu thư ,tiểu thư định đính hôn với tên Bạch Văn Bình thật sao ?

Dì Dương thấy Đan Nghi không để ý gì đến việc này thì vô cùng sốt ruột...

-Không phải tiểu thư thấy hắn có vấn đề sao ? Lẽ nào tiểu thư vẫn muốn tự mình nhảy vào vạc dầu ?

Đan Nghi cười dịu dàng ...

- Dì Dương , dì không phải lo đâu . Vạc dầu này cháu sẽ không nhảy vào đâu !

Dì Dương nhìn cô đầy nghi ngờ :

- Thế tiểu thư còn không nhanh đi tìm lão gia mà nói chuyện đi ?

- Không vội !

Đan Nghi bình thản trả lời...

Dì Dương vỗ vỗ ngực ...

- Tiểu thư không vội , còn ta thì lo lắng đến sắp sinh bệnh rồi này ! Phu nhân mất sớm , tiểu thư là giọt máu duy nhất của Đan gia , lão tử gia thì bệnh nặng , tiểu thư mà lại không tìm được một tấm chồng tốt thì phu nhân ở trên Thiên đường sao có thể an tâm ?

Đan Nghi im lặng một lúc ,hiện tại ông ngoại ốm ngày một nặng ,việc của Đan gia giờ đều do cha cô tiếp quản .

Mẹ cô mất sớm .... bởi vậy giờ đây cô cần phải mở to mắt ra để nhìn người cho rõ ,có vậy sau này mới có thể giúp ba cô phát triển Đan gia ngày càng lớn mạnh hơn .

Cô khẽ nhếch môi :

- Dì Dương , cháu đã có cách xử lí việc này , dì không phải lo đâu . Dì cứ đợi đến mai sẽ rõ...

Thấy Đan Nghi kiên định vậy , dì Dương cũng đành không nói gì hơn ,quay người bước ra khỏi phòng cô.

Vừa bước ra cửa thì gặp ba của Đan Nghi - Trần Hải Minh.

Đan gia là sản nghiệp của ông ngoại Đan Nghi , ông ngoại chỉ có duy nhất một cô con gái , chính là mẹ của Đan Nghi , tên Đan Khánh .

Khi xưa , Đan gia nghiệp lớn , nhà to , Lão tử gia không muốn con gái đi lấy chồng xa , rời xa mình , rời xa Đan gia nên đã đề nghị ba của Đan Nghi về ở rể .

Trần Hải Minh và mẹ của Đan Nghi sau khi kết hôn thì ở lại luôn trong Đan gia , giúp ông ngoại cô lo quản lí sự nghiệp của Đan gia .

Sau khi Đan Nghi ra đời , Trần Hải Minh đã rất đại độ để con gái theo họ mẹ .

Tất cả mọi người đều biết , Trần Hải Minh là một người chồng tốt và cũng là một người cha tốt , rất mực yêu thương cô con gái độc nhất này của mình.

Nhất là sau khi Đan Khánh qua đời vì tai nạn giao thông , ông liền dồn tất cả tình yêu thương của mình cho Đan Nghi , không tái hôn cũng chả có người phụ nữ nào khác...

Năm nay đã gần 50 tuổi , nhưng vì giờ đã là người tiếp quản toàn bộ sự nghiệp của Đan gia nên điều kiện bảo dưỡng chăm sóc sức khỏe rất tốt , nếu chỉ nhìn vẻ bề ngoài thì không ai có thể đoán ra tuổi thật của ông.

Ông cất giọng trầm ấm :

- Dì Dương , Nghi Nghi ngủ chưa ?

- Lão gia , tiểu thư đang chuẩn bị đi ngủ rồi ạ !

Trần Hải Minh gật đầu :

- Dì chăm sóc cho Đan Nghi cẩn thận , đừng để cháu nó chịu uất ức gì nhé !

- Lão gia...

Dì Dương do dự nói:

- Thật sự đồng ý cho tiểu thư đính hôn cùng Bạch Văn Bình sao ?

- Sao vậy ? Nghi Nghi không phải rất thích Bạch Văn Bình sao ? Dù Bạch gia , gia cảnh bình thường nhưng được cái mọi người trong nhà đều là những người thông tình đạt lí .

Trần Hải Minh đáp lại ....

- Đan gia chúng ta , trước nay đều không xét gia cảnh để bàn việc kết hôn... Dì Dương là muốn nói gì khác sao ?

Dì Dương còn chưa kịp nói gì thì Trần Hải Minh đã nói một tràng dài vậy... Lại thêm khi xưa Trần Hải Minh cũng xuất thân từ gia đình bình thường , nên dì Dương cũng không tiện dùng lí do gia cảnh để làm khó Bạch Văn Bình...

Dì Dương đành nói :

- Tôi không dám có ý gì , chỉ là nghĩ đến đại tiểu thư còn nhỏ , giờ mà kết hôn thì sớm quá ...

Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70

Trần Hải Minh cười ,nói :

- Có vấn đề gì đâu ? Sớm đính hôn , sớm ổn định . Lúc mẹ Đan Nghi gả cho tôi cũng chưa tròn 20 tuổi . Chúng tôi sớm có con nên sau này mới có thể toàn tâm toàn ý gây dựng sự nghiệp . Cái câu thành gia lập nghiệp không phải ý là kết hôn trước rồi mới lập nghiệp sao ?

- Nhưng , lão gia....

Dì Dương vẫn muốn nói gì đó...

Nét mặt Trần Hải Minh đã có vẻ hết kiên nhẫn....

Dù sao dì Dương cũng chỉ là một người được thuê đến Đan gia làm việc , địa vị cao hơn những người làm khác một chút thôi...

Trần Hải Minh mới thật sự là chủ nhân hiện tại của Đan gia...

Sắc mặt ông trùng xuống :

- Dì Dương , niệm tình dì chăm sóc Đan Nghi từ nhỏ nên ta đã giải thích đủ nhiều rồi !

Nhận thấy thần sắc của ông không tốt nên dì Dương đành lặng im....

Nhưng... ngày mai , việc đính hôn của Đan Nghi sẽ được công bố , trong lòng dì đầy sự bất an...

Bà quay đầu nhìn vào phòng Đan Nghi rồi lại nhìn ra phòng khách , nơi mọi người đang tất bật trang trí , chuẩn bị.... khẽ lắc đầu thở dài....

Đan Nghi tắm xong ,leo lên giường nằm , trong lòng vô cùng thoải mái , thư thái...

Trái ngược với sự lo lắng của dì Dương , Đan Nghi chả chút bận tâm tới việc đính hôn với Bạch Văn Bình...

Một tên nhãi nhép như Bạch Văn Bình , cô đã có lòng muốn phản kháng thì sao để hắn có cơ hội dắt mũi cô nữa ?

Cô kéo rèm cửa sổ ,nhìn xuống phía dưới , Trần Hải Minh đang đích thân chỉ huy người làm bố trí lại vườn hoa...

Ngày mai ,Đan gia sẽ mở một bữa tiệc hào hoa , linh đình....

Còn Bạch Văn Bình sẽ phải gánh chịu hậu quả của những việc làm ghê tởm mà hắn đã gây ra....

Đan Nghi đóng cửa sổ , tắt đèn rồi lên giường đi ngủ .

Cô ngủ một giấc thật ngon lành...đến khi cô bị ánh đèn từ bên ngoài chiếu vào làm tỉnh giấc thì trời còn khá sớm...

Cô xoay người định ngủ tiếp....

Bỗng cô mở choàng mắt...cảnh giác cao độ , khi nãy hình như cô nhìn thấy một bóng người lao vụt qua cửa sổ...

Đan Nghi vội bật dậy..

Không đợi cô kịp phản ứng , một dáng người cao lớn tiến về phía cô , ôm cô vào lòng...

Miệng cô khẽ mấp máy ,chưa kịp cất tiếng , miệng đã bị bịt chặt , nụ hôn mãnh liệt , cuồng nhiệt khiến cô như sắp ngộp thở...

Nhưng ngay khi nhìn thấy dáng người tiến lại gần mình , cô đã kịp nhận ra đó là Lục Thượng Hàn...

Lần này trước khi từ trường trở về ,cô đã nói qua với hắn , còn những việc khác thì cũng không nói gì nhiều ...

Đan Nghi vốn cho rằng hắn là người bận rộn , sẽ không quá để ý những việc nhỏ nhặt này ...

Ai ngờ hắn không những tặng cô những món quà ý nghĩa vào buổi tối qua mà sớm ngày hôm nay còn đích thân xuất hiện nữa...

Hơi ấm truyền ra từ người hắn , mùi hương đặc trưng của hắn thoang thoảng bên mũi Đan Nghi khiến cô càng thêm đắm trìm trong nụ hôn bá đạo ấy...

Đôi tay rắn rỏi của hắn ôm lấy vòng eo nhỏ xinh của Đan Nghi kéo cô lại gần vào người hắn hơn....

Một chút lí trí còn sót lại , cô vội đẩy người hắn ra...

Lục Thượng Hàn cúi xuống , thì thầm :

- Chúc mừng sinh nhật em !

- Thật nhanh , hôm nay anh là người đầu tiên chúc mừng sinh nhật em đấy . Nhưng....

Cô dùng tay chặn tay hắn lại :

- .... đây là nhà em , anh đừng làm bừa....

- Thời gian dài vậy anh còn đợi được thì cũng không vội gì thêm một vài ngày nữa !

Hắn bật cười....

- Sao anh lại đích thân đến vậy ?

- Em đồng ý với Bạch Văn Bình rồi sao?

Hắn nhíu mày lại , nhìn cô chằm chằm...

Đan Nghi bật cười :

- Em đồng ý với anh ta chuyện gì cơ ?

Lục Thượng Hàn tỏ vẻ hơi cáu :

- Biết rồi còn hỏi , mọi người ai cũng biết việc hôm nay mà Đan gia định công bố rồi !

- Em trước giờ đều chưa đồng ý bất kì việc gì với hắn ta cả !

Đan Nghi nghiêm nghị trả lời , trên khuôn mặt nở nụ cười dịu dàng mà đầy kiên định ....

.....

Nam 9 không nhất thiết phải xuất hiện quá nhiều , chỉ cần xuất hiện đúng thời điểm là uki .... xuất hiện bá đạo chút lại càng uki hơn.... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71

Nụ cười ánh lên trong mắt Lục Thượng Hàn...

Cúi xuống :

- Nhưng hôm nay em phải cùng anh làm một việc !

- Việc gì á ?

Vừa sáng sớm mà có thể gặp hắn , tâm trạng Đan Nghi cũng rất là vui vẻ...

Ánh mắt Lục Thượng Hàn nhìn xuống chiếc vòng ngọc , chiếc vòng mà nội đã đeo cho Đan Nghi , cũng vào ngày hôm đó , cô đồng ý trở thành vị hôn thê của hắn .

Hắn nói :

- 18 tuổi , có thể đăng kí kết hôn rồi !

Đan Nghi cười rạng rỡ :

- Hàn thiếu , anh nghĩ kĩ chưa ?

Thật ra , gả cho Lục Thượng Hàn , không có vấn đề gì , Lục gia nhà to nghiệp lớn , chút tài sản của Đan gia đối với hắn cơ bản chả đáng để nói đến...

Đan Nghi vốn dĩ có thể thoải mái tiếp xúc với hắn như vậy , một trong những nguyên nhân quan trọng nhất là vì cô không phải chú ý đề phòng hắn như đề phòng Bạch Văn Bình...

Huống hồ so với Bạch Văn Bình thì về mọi mặt , chiều cao ,tướng mạo , khí chất , năng lực ... điểm nào Lục Thượng Hàn cũng vượt xa rất rất nhiều lần...

- Chắc chắn !

Lục Thượng Hàn trả lời đầy dứt khoát .

Rồi hắn nheo mày :

- Còn em ?

- Được ! Đợi em chút !

Cô quay người chạy ra chỗ két sắt ,từ trong lấy ra tờ giấy khai sinh của mình .

Bởi ba cô , Trần Hải Minh là vào ở rể ,nên hộ khẩu và thẻ căn cước đều theo họ mẹ , sau khi mẹ cô mất thì những giấy tờ đó cô đều tự mình bảo quản .

Lục Thượng Hàn ôm cô vào lòng , khẽ hỏi :

- Không hối hận ?

- Trên đời này có ngàn vạn con đường ,không tự mình thử bước đi thì ai biết con đường nào là tốt nhất ?

Đan Nghi tự tin , ngẩng đầu lên nhìn vào mắt Lục Thượng Hàn mà trả lời.

- Con đường này của anh , em muốn đi thử !

Lục Thượng Hàn bị sự tự tin của cô truyền nhiễm , cười sảng khoái .

Hắn dẫn cô đến bên cửa sổ ....

Đan Nghi giờ mới nhớ ra , hắn hôm nay vượt tường , leo cửa sổ mà vào phòng cô...

Phòng cô ở tầng 3 ,căn biệt thự này của nhà cô được thiết kế với chiều cao cao hơn hẳn chiều cao của những căn nhà bình thường .

Hơn nữa Đan gia , một gia đình giàu có , quyền quý , người làm , kẻ giúp việc trong nhà cũng không ít...

Vậy mà Lục Thượng Hàn có thể lẻn vào mà không kinh động bất kì ai ??

Đan Nghi lè lè lưỡi , chàng trai này thật đáng sợ !

Lục Thượng Hàn ôm lấy eo cô ,theo đường cửa sổ mà tìm cách ra ngoài...

Thân thủ nhanh nhẹn , linh hoạt , với vài động tác đơn giản , hắn thuận lợi đưa theo Đan Nghi ra ngoài bằng cổng sau ....

Ngay cả Đan Nghi cũng không biết là còn có cách như này để đi ra khỏi nhà cô...

Rất nhanh , Lục Thượng Hàn và Đan Nghi đã có mặt tại nơi đăng kí kết hôn .

Vừa sáng ngày ra , không đông người , Lục Thượng Hàn và cô là cặp đôi đầu tiên đến để đăng kí....

Chưa đến 10 phút , mọi thủ tục đã hoàn tất ...

Cầm trong tay giấy chứng nhận đăng kí kết hôn mà Đan Nghi vẫn không dám tin rằng , cô đã gả mình cho hắn nhanh như vậy....

Nhưng , chọn con đường có Lục Thượng Hàn đi cùng như này , cô không hề hối hận ....

Bước ra ngoài , trời nắng đẹp ...

Đan Nghi dang hai tay ra ,nở nụ cười :

- Thời tiết hôm nay thật tuyệt !

Tiếng chuông điện thoại trong túi cô vang lên .

Xem ra , Bạch Văn Bình đang rất cuống...

Còn Đan Nghi thì ngược lại....

Cô không nghe điện thoại , để điện thoại ở chế độ yên lặng , quay lại hỏi Lục Thượng Hàn :

- Hàn thiếu , hôm nay chúng ta sẽ đi đâu chơi ?

- Vẫn gọi anh là Hàn thiếu ?

Nói rồi giơ giơ tờ giấy đỏ đỏ trong tay...

Cô lè lè lưỡi , nói tiếp :

- Vậy Lục Thượng Hàn , giờ chúng ta đi đâu ?

Không đợi Lục Thượng Hàn trả lời , cô đã nói tiếp :

- Đến khu vui chơi đi anh... lâu lắm rồi em không đến đó...

- Được !

Lục Thượng Hàn khẽ gật đầu ,trong đôi mắt sâu thăm thẳm lộ đầy vẻ yêu thương giành cho cô gái nhỏ này.... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72

Đến khu vui chơi....

Đan Nghi tham gia hầu hết mọi trò chơi , nào là tàu quay siêu tốc , bánh xe la mã , tàu hải tặc.... những trò càng mạo hiểm thì cô lại càng thích...

Lục Thượng Hàn vốn không thích chơi mấy trò này ,nhưng có Đan Nghi bên cạnh thì hắn cũng có chút hứng thú không hề nhẹ để thử chơi...

Đan Nghi sau một hồi vui chơi , vừa mệt vừa nóng ,tâm trạng thì vô cùng sảng khoái...

Lục Thượng Hàn nhét vào tay cô một li nước hoa quả mát lạnh...

Vừa lau mồ hôi ,vừa uống nước ,rồi cô rút điện thoại trong túi xách ra xem , gần 30 cuộc gọi nhỡ...

Có cuộc gọi của ba cô , có của dì Dương , có của Đường Sa Sa.... nhưng nhiều nhất vẫn là của Bạch Văn Bình...

- Đến giờ rồi !

Đan Nghi cười vui vẻ nói với Lục Thượng Hàn ...

- Trước chiều tối mà em không về kịp đến nhà , Đan gia sẽ điên mất ... anh về cùng em không ?

- Em chắc chứ ?

Lục Thượng Hàn biết rõ , Đan Nghi là cô gái rất có chủ kiến . Buổi tối nay chắc chắn cô đã có một kế hoạch hoàn hảo rồi .

Đan Nghi lặng im giây lát ,rồi nói :

- Tối nay thì thôi vậy , không thích hợp lắm , sẽ có một ngày em đường đường hoàng hoàng dẫn anh về Đan gia !

- Ukm.

Lục Thượng Hàn khẽ gật đầu .

Đan Nghi nghĩ rất kĩ rồi , là Bạch Văn Bình phản bội cô trước , tối nay cô sẽ giải quyết xong mọi việc với hắn .

Nếu giờ Lục Thượng Hàn xuất hiện , không trừng Bạch Văn Bình sẽ quay lại mà cắn cô , nói cô bội hắn mà theo trai.... thế thì sẽ không vui chút nào...

Bữa tiệc sinh nhật của Đan Nghi được Đan gia long trọng tổ chức...

Đan Nghi về tới công chính , Đan gia đã xuất hiện không ít khách quý , đủ các loại xe sang xế xịn đang theo thứ tự mà tiến vào cổng Đan gia ...

Người ra kẻ vào nườm lượp , nam giới thì đồng loạt mặc vest , nữ giới thì trang điểm lộng lẫy và diện những bộ lễ phục quý phái... không khí vui tươi

đến lạ...

Thấy Đan Nghi xuất hiện , dì Dương liền đến bên , kéo lấy tay cô :

- Đại tiểu thư , tiểu thư khiến mọi người lo lắng quá đi ! Lão gia sít chút nữa muốn lật tung cả nóc ngà lên rồi kìa... Đã phái bao nhiêu tốp người đi tìm tiểu thư rồi !

- Dì Dương , cháu xin lỗi ! Cháu chỉ là đi dạo chút thôi ạ !

Đan Nghi cười cười...

- Cháu không cẩn thận làm điện thoại chuyển sang chế độ im lặng nên không biết mọi người gọi đến !

- Đại tiểu thư , tiểu thư mà có việc gì thì nhất định phải nói với dì Dương nhé !

Dì Dương nhìn cô đầy lo lắng...

Đan Nghi mỉm cười :

- Không có chuyện gì đâu ạ ! Chúng ta vào trong thôi !

- Cháu đi tắm rồi thay đồ đi !

Dì Dương nắm lấy tay Đan Nghi mà kéo đi...

Đan Nghi tắm xong, khoác lên người chiếc váy công chúa xinh đẹp , chiếc váy với những bông hoa thanh nhã thuần khiết càng khiến cho vẻ đẹp của cô trở nên ngọt ngào hơn bao giờ hết...

Khi cô xuất hiện ở cầu thang, bước từng bước nhỏ xuống lầu thì đã khiến mọi khách quý đến dự tiệc phải xôn xao tán thưởng...

- Đan đại tiểu thư tới rồi kìa !

Có người nói lớn .

Tiếp đó mọi ánh nhìn đổ dồn về phía Đan Nghi....

Khuôn mặt trái xoan ,không thoa son điểm phấn ,mà môi hồng mắt xinh , đẹp động lòng người...

- Nghi Nghi cả ngày nay con đi đâu vậy , làm ta lo chết đi được !

Trần Hải Minh bước từng bước lớn đến bên cô con gái diệu , cất lời trách móc... nhưng ai cũng cảm nhận được trong câu nói ấy bao hàm tình yêu thương vô bờ bến của ông giành cho con gái...

Đan Nghi cười nhẹ nhàng :

- Ba , con xin lỗi , con cùng bạn bè có hẹn đi chơi ạ ! Làm ba phải lo lắng rồi !

Trần Hải Minh cũng không hề giận cô , cười nói :

- Thật là ham chơi , lớn vậy rồi mà không để ba yên tâm chút nào !

Đan Nghi bước theo Trần Hải Minh đến bên các vị khách quý...

Đan gia có vị thế cao trong xã hội ,hôm nay lại là sinh nhật lần thứ 18 của Đan Nghi... Trần Hải Minh mở tiệc lớn , mời không ít bạn bè người thân , cũng như đối tác kinh doanh đến tham dự .

Người đi kẻ lại đều là những người có địa vị không tồi...

Hầu hết họ đều từng gặp không ít mĩ nhân ,nhưng khi nhìn thấy Đan Nghi thì đều không khỏi bị vẻ đẹp của cô thu hút....

....

Sắp có kịch hay , rất hay nhé mọi người Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73

Đầu tiên cho mình gửi lời cảm ơn sự ủng hộ của mọi người giành cho những tác phẩm mình dịch và tự viết.

Cảm ơn cả những lời động viên và cả những đóng góp chân thành mà các bạn góp ý để tác phẩm của mình thêm hoàn thiện..

Hằng ngày rảnh rỗi, mình dịch truyện mà mình thích đọc để chia sẻ cùng mọi người... đơn thuần chỉ nhằm mục đích chia sẻ thôi... chứ mình cũng như mọi người , còn có công việc phải làm, phải kiếm tiền nuôi sống bản thân , phải giành thời gian cho gia đình , cho bạn bè cho những mối quan hệ khác....

Mình đăng truyện để ai thích đọc thì theo dõi truyện cùng mình... đơn giản thế thôi.

Mình không kiếm tiền từ các bạn , mình ko thu phí khi các bạn đọc truyện mình dịch...

Dịch một tác phẩm mình cũng mất thời gian , mất công sức để suy nghĩ , lựa chọn cách dịch , từ ngữ dịch như thế nào cho phù hợp nhất có thể, để người đọc dễ hiểu dễ cảm thụ được nội dung truyện nhất...

Mình hiện đang dịch 4 tác phẩm , trung bình một ngày mình cần dịch 4, 5 chap ... còn chưa nói tâm trạng vui vui thì có thể dịch 6 chap/ ngày.

Riêng truyện " ông xã chuẩn sói ca" thì hầu như ngày nào cũng có 1 đến 2 chap , trừ ngày mình quá bận....

Mình có giống kẻ vác tù và hàng tổng chưa mọi người ????

Ấy thế mà hàng ngày ngoài những lời động viên , những góp ý mang ý xây dựng từ bạn đọc thì mình nhận được gì ??

" chậm thế..."

" nữa đi "

" nhanh lên "

Còn nhiều thể loại cmt khác mà mình chẳng muốn kể ra thêm...

Và tối qua còn một cmt như này :

" ra chap chậm , đọc mất cả hứng "...

.... bạn thấy mình ra chap chậm thì bạn đợi đến khi nào ra nhiều chap thì đọc đi , còn vẫn thấy chậm thì đợi bao giờ full thì đọc cho đỡ mất hứng nhé.

Mình không biết bạn đã từng viết truyện hay dịch truyện chưa ? Nhưng hãy đặt địa vị bạn vào vị trí của một người dịch , một tác giả chỉ muốn chia sẻ sở thích chia sẻ niềm vui tới mọi người , mà nhận lại được những lời như vậy....

Một chap truyện bạn dùng chưa đến 4, 5 phút để đọc hết còn chúng tôi , để dịch một chap ấy thì phải mất gấp 10 lần thậm chí còn hơn số phút mà bạn đọc đấy !

Đọc cmt của bạn tôi cũng thấy mất hứng !

Còn mình thấy thêm một chủ ngữ trong câu cmt các bạn để lại thì cũng không mất quá nhiều thời gian đâu các bạn ạ !

Một lần nữa cảm ơn mọi người đã luôn ủng hộ mình trong thời gian qua.

Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74

Cảm nhận được ánh mắt tán dương của mọi người , Đan Nghi khẽ gật đầu thay lời đáp lại ...

Bạch Văn Bình cũng bị vẻ ngoài xinh đẹp của cô làm cho kinh ngạc ,nhất thời không thể rời mắt khỏi cô...

Nhưng Đan Nghi không thèm đáp trả ánh nhìn của hắn ,cái khuôn mặt đểu giả , ghê tởm của hắn cô thật không muốn nhìn thêm chút nào nữa cả...

Bạch Văn Bình cũng không hề để tâm tới thái độ lạnh nhạt của Đan Nghi... phản chăng ,chỉ cần hôm nay làm xong lễ đính hôn này ,thì hắn không sợ gì hết nữa...

- Đa tạ các vị khách quý hôm nay đã đến tham dự bữa tiệc sinh nhật lần thứ 18 của con gái tôi . Đây là niềm vinh hạnh của con gái tôi , cũng là phúc phần của tôi .

Trần Hải Minh cười nói với mọi người , đúng chuẩn một người cha hiền .

Các vị khách quý tươi cười nâng li nhìn về phía Trần Hải Minh và Đan Nghi .

Trần Hải Minh nói :

- Mẹ cháu Nghi Nghi mất sớm ,từ nhỏ cháu lớn lên bên tôi , trong lòng tôi luôn cảm thấy xót xa , thương cho con thiếu thốn tình thương của mẹ. Cũng may ,năm ngoái Nghi Nghi đã tìm được bạn trai ,có chàng trai ở bên chăm sóc yêu thương cháu nó tôi cũng thấy được an ủi phần nào . Trải qua một thời gian nghiêm túc suy nghĩ , tôi quyết định , trong ngày hôm nay ,sẽ quyết định việc lớn trọn đời cho Nghi Nghi nhà chúng tôi .

Mọi người nghe vậy , thì bắt đầu bàn tán xôn xao...

Nhưng mọi người cũng không quá ngạc nhiên trước quyết định này của Trần Hải Minh...

Việc hôn nhân trong giới hào môn luôn chú trọng vấn đề môn đăng hộ đối ,cũng bởi nhiều lí do khác , nhiều khi việc đính hôn , kết hôn phải tiến hành từ sớm...

Ví như mẹ của Đan Nghi ,Đan Khánh cũng kết hôn từ rất sớm , chưa đến 20 tuổi đã hạ sinh Đan Nghi.

Thế nên Trần Hải Minh nhắc tới việc này thì mọi người cũng thấy rất là bình thường .

Chỉ là không biết Trần Hải Minh để Đan Nghi đính hôn cùng ai thôi , mọi người chỉ tò mò mỗi điều đó .

Mặc dù trước đây có tin đồn Đan Nghi và Bạch Văn Bình có mối quan hệ thân thiết , nhưng Bạch gia không có thực lực ,không thể coi là mối lương duyên thích hợp với Đan Nghi , không xứng với một đại thiên kim tiểu thư của Đan gia...

Không biết Trần Hải Minh có đồng ý cho mối quan hệ này không ?

Trong lòng Bạch Văn Bình cũng vô cùng lo sợ ,nắm chặt lấy đế li rượu đang cầm trong tay , trờ đợi những gì Trần Hải Minh sẽ nói tiếp .

Trần Hải Minh dường như đã nghe thấy tiếng bàn tán của mọi người, cười nói tiếp :

- Khi còn sống ,phu nhân của tôi luôn mong việc hôn nhân của Đan Nghi sẽ do con bé tự quyết định , tự do lựa chọn , chỉ cần con bé vui , hạnh phúc là được . Vả lại Đan gia chúng tôi coi trọng nhân phẩm của đối phương là chính không quá đề cao vấn đề gia thế xuất thân. Vậy nên chuyện hôn nhân của Đan Nghi , Đan gia chúng tôi tôn trọng quyết định của Đan Nghi... và quyết định theo ý cháu ,tổ chức buổi lễ đính hôn cho Đan Nghi cùng với Bạch Văn Bình của Bạch gia.

Nghe đến đây , dù đã chuẩn bị sẵn tâm lí nhưng mọi người cũng không khỏi thấy tiếc cho Đan Nghi.

Tiếc vì ,với thân phận và dung mạo hơn người nhú vậy mà Đan Nghi lại lựa chọn một người như Bạch Văn Bình, gia thế bình thường , bản thân thì không có gì quả nổi trội .

Nhưng mọi người cũng biết , thân phận của Trần Hải Minh vốn dĩ cũng không cao , sau khi kết hôn với mẹ của Đan Nghi thì ở luôn lại Đan gia cùng vợ tiếp quản sự nghiệp ...

Sau này , Trần Hải Minh đã làm tốt vai trò một người chồng , một người cha... vậy nên một người như Trần Hải Minh sẽ không quá coi trọng bối cảnh xuất thân của con rể tương lại...

Ông đồng ý gả Đan Nghi cho Bạch Văn Bình cũng không có gì là quá lạ.

Còn về phía Bạch Văn Bình , nghe đến đây thì nét mặt rạng ngời khó giấu được sự sung sướng....

Mọi người dồn ánh nhìn về phía hắn ,hắn ta phấn khích đến mức khuôn mặt đỏ bừng lên, hắn nói lớn :

- Xin bác trai yên tâm , cháu hứa sẽ luôn chăm sóc thật tốt cho Nghi Nghi , tuyệt đối không để cô ý phải buồn dù chỉ một chút !

Đến đây , tiếng vỗ tay chúc mừng vang lên ngập trời...

Bố mẹ của Bạch Văn Bình đứng bên Trần Hải Minh cũng rạng rỡ vui mừng .

Họ đã phải mất nhiều thời gian , công sức ở bên phục vụ , nịnh nọt Trần Hải Minh .....dốc tâm dốc sức mất bao tâm huyết và đến giờ mới thu được kết quả mong muốn.... niềm vui mừng , sung sướng của họ bây giờ thì thật không thể diễn tả hết bằng lời... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75

Bạch Văn Bình bước tới trước mặt Đan Nghi , mỉm cười :

- Nghi Nghi , chúc mừng sinh nhật em , chúc cho cuộc hôn nhân của chúng ta sẽ luôn luôn hạnh phúc . Có thể gặp được em là niềm hạnh phúc nhất đời anh !

Đan Nghi cười ,nhẹ nhàng hỏi :

- Sao hôm nay không thấy Sa Sa tới nhỉ ? Việc tốt này mà cô ấy không đến chúc mừng chúng ta sao ?

Bạch Văn Bình rất giỏi giấu đi cảm xúc thật của bản thân ,là hắn sợ Sa Sa sẽ gây chuyện nên hắn đã không cho Đường Sa Sa tới...

Hắn cười mà rằng :

- Sa Sa muốn giành cho chúng ta món quà bất ngờ nên giờ không đến kịp !

- Vậy à ?

Đan Nghi cười dịu dàng .

- Cô ấy thật tốt !

Đúng lúc này , một người phục vụ đến bên hai người họ , cười nói :

- Xin chúc mừng Đan Nghi tiểu thư và Bạch thiếu gia ! Ở đây , chúng tôi vừa nhận được một chiếc đĩa CD , trong này đã ghi lại rất nhiều hình ảnh thú vị về cuộc sống hàng ngày của Đan Nghi tiểu thư và ghi lại cả những khoảnh khắc đáng nhớ giữa cô ấy với Bạch thiếu gia , mời quý vị khách quý cùng xem ạ !

Mọi người đều thích thú hướng ánh nhìn về phía Màn hình sân khấu .

Chiếc màn hình LED to rõ nét xuất hiện trước mắt mọi người ,hiệu ứng vô cùng tốt , chả khác gì đang ngồi trong rạp chiếu phim hạng nhất .

Bố mẹ Bạch Văn Bình cười ha ha nhìn về phía màn hình .

Khóe miệng Đan Nghi cũng nở nụ cười...

Trên màn hình , đầu tiên là xuất hiện hình ảnh Đan Nghi...

Hình ảnh cô tươi cười như hoa nở , thanh xuân mĩ lệ ,khiến người khác nảy sinh ngưỡng mộ , ngưỡng mộ nét đẹp thanh xuân phơi phới...

Trên màn hình , có hình ảnh cô đang ngồi đọc sách ,có cảnh cô đang nở nụ cười ấm áp như nắng xuân...

Bỗng nhiên , cảnh vật chuyển đổi , xuất hiện những hình ảnh cấm trẻ em dưới 18 tuổi...

Một đôi nam nữ trần truồng như nhộng, đang say mê diễn cảnh xuân cung ,người nữ phát ra tiếng rên rỉ kéo dài đầy mãn nguyện , kẻ nam thì phát ra tiếng thở hồng hộc như trâu húc mả...

Quan khách , ai ai cũng ngơ ngác không nói nổi thành lời...

Khuôn mặt Trần Hải Minh cũng không khỏi biến sắc .

Lúc đầu mọi người còn cho rằng , hai người trên màn hình đó là Bạch Văn Bình và Đan Nghi .

Ba của Bạch Văn Bình cười giải thích :

- Nhanh tắt màn hình đi , nhanh tắt đi ,người trẻ tuổi , điều này là khó tránh mà , chúng ta đều là những người đã trải qua thời đó , đều...

Nhưng không ai đi tắt màn hình LED, chiếc màn hình này là do Lục Thượng hàn cho người chuẩn bị trước ,cơ bản là không thể tắt được...

Ba của Bạch Văn Bình quay lưng lại phía màn hình , đứng giải thích với quý quan khách ...

Nhưng , ông ta nhận thấy vẻ giễu cợt , khinh bỉ của mọi người giành cho mình...

Ông ta vội quay đầu lại , chỉ thấy trên màn hình đôi tình nhân đang cuồng nhiệt ân ái kia , người nam là Bạch Văn Bình không sai , nhưng nữ thì không phải là Đan Nghi...

Người nữ kia nhìn có chút quen quen...

Bạch Văn Bình khuôn mặt tái nhợt , hét lớn :

- Là ai muốn ám hại tôi ? Tôi không hề bội phản Đan Nghi ! Tôi không hề bội phản cô ấy !

Giờ phút này , đầu óc hắn quay cuồng , không thể hiểu vì sao mà cuộc làm tình vụng trộm giữa hắn và Đường Sa Sa lại bị ghi lại , càng không hiểu vì sao lại xuất hiện ở đây , trong giờ phút quan trọng này....

Hắn điên cuồng ra tay rút rắc cắm điện màn hình , nhưng vô dụng ,cái cảnh nhơ bẩn ấy , cái âm thanh nhơ nhớp ấy vẫn vang vọng trên tấm màn hình lớn...

Hắn ra tay đập phá màn hình ,nhưng cũng không chút tác dụng ...

Bạch Văn Bình muốn phát điên lên...

Mọi người xung quanh ồn ào bàn tán...

Trần Hải Minh thật sự tức giận , hét lớn :

- Gỡ ngay màn hình này đi ! Gỡ ngay !

- Lão gia , khi lắp phải mất mấy ngày mới lắp đặt xong , nhất thời không thể gỡ xuống được...

Người làm vội nói .

- Gỡ không được thì đập nát đi cho ta !

Trần Hải Minh hét lên đầy giận giữ...

Nhưng mọi người đã đều nhìn thấy toàn bộ cảnh đáng xấu hổ này rồi , những hình ảnh này đã qua khâu chỉnh sửa ,nếu Bạch Văn Bình và cô gái kia chỉ phát sinh quan hệ một lần thì có thể nói là bồng bột nhất thời hoặc bị ám hại mà thành ra chuyện .... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76

Nhìn bộ dạng , trang phục của Bạch Văn Bình và Đường Sa Sa đã thay đổi hẳn mấy bộ , tư thế cũng đổi không ít kiểu , hiển nhiên là họ đã thậm thụt

với nhau rất nhiều lần rồi ...

Càng khiến người khác khó chịu đó chính là , Bạch Văn Bình và Đường Sa Sa ân ái xong , thản nhiên mặc lại đồ , rồi lát sau Đan Nghi trở về phòng , họ lại nói chuyện hết sức vui vẻ cùng cô , Đan Nghi cũng đối xử với họ rất ân cần...

Đây rõ ràng là một cảnh nam chính bội phản nữ chính , công khai cặp kè với tiểu tam..

Những người có mặt trong bữa tiệc , đầu óc không có vấn đề thì chắc chắn sẽ không tìm lí do gì để biện minh cho hành động nhơ nhớp của Bạch Văn Bình...

Tên Bạch Văn Bình này cùng với ả Đường Sa Sa rõ ràng là chẳng coi Đan Nghi ra gì cả...

Bạch Văn Bình hoảng hốt kéo lấy tay Đan Nghi :

-Nghi Nghi ,em nghe anh nói , mọi chuyện không phải như vậy...

- Vậy là như thế nào ?

Nước mắt lưng tròng ,trong lòng thì đang vô cùng hả hê :

- Bạch Văn Bình anh thật sự rất quá đáng !

Giả vờ như phải chịu quá nhiều uất ức , Đan Nghi quay người lao ra cửa....

Trần Hải Minh vội hét lớn :

- Nhanh đuổi theo tiểu thư , đưa tiểu thư trở về !Nhanh lên !

Trong lòng Đan Nghi đang vô cùng phấn khích , mỗi khi nghĩ tới việc có thể đá bay tên tiểu nhân Bạch Văn Bình ra khỏi cuộc sống của mình thì cô đều không thể nhịn được cười .

Lúc này cũng vậy !

Nhìn người nhà Bạch gia hoảng máng , sợ hãi như vậy , cô thấy thật hả dạ ...

Còn về phần ba cô ,cô không quá lo lắng ,vụ việc này bị làm ầm ĩ như vậy rồi , ba nhất định sẽ nổi trận lôi đình và lập tức hủy hôn ước với Bạch gia .

Thế cũng tốt ,để ba biết được người nhà Bạch gia đều là những kẻ xấu xa tới mức nào , tránh để ba luôn tin tưởng mù quáng vào họ .

Còn bản thân cô , cũng chỉ bị hỏng mất một buổi tiệc sinh nhật mà thôi !

Phản chăng tối qua cô cũng đã đón sinh nhật cùng hội bạn thân và hơn nữa còn nhận được món quà bất ngờ của Lục Thượng Hàn nữa .

Bữa tiệc hôm nay có hay không , cũng chả sao .

Đan Nghi chạy ra ngoài ...

Trong biệt thự Đan gia , nhốn nháo , nhộn nhạo...

Sắc mặt Trần Hải Minh rất đáng sợ , chỉ mặt Bạch Văn Bình mà chửi :

- Bạch Văn Bình , ngươi là đồ khốn nạn ,thật sai lầm khi tin tưởng vào ngươi , sít chút nữa thì hại thảm Nghi Nghi rồi ! Người đâu , đánh đuổi kẻ này ra khỏi Đan gia ! Cả hai người các ngươi nữa , cút !

-Trần tiên sinh ! Trần tiên sinh !...Văn Bình không phải là người như vậy ,nhất định là có người ám hại , xin ngài hãy cho cháu nó thêm một cơ hội...

Mẹ Bạch Văn Bình ôm lấy chân Trần Hải Minh mà van nài...

Trần Hải Minh phẫn nộ :

- Chứng cứ rõ ràng như này rồi mà còn chối sao ? Cũng do Nghi Nghi nhà ta nhìn nhầm người nên mới đem lòng yêu một kẻ như này !

Giơ chân đạp bà ta ngã ra nền đất...

Quan khách tới tham dự bữa tiệc cũng đều nên tiếng chỉ trích sự bỉ ổi của Bạch Văn Bình...

Ba mẹ Bạch Văn Bình thấy cầu xin không được đành phải lôi theo Bạch Văn Bình lủi thủi bước ra khỏi Đan gia.

Chúng quan khách đều thấy xót xa cho Đan Nghi, một thiên kim tiểu thư cành vàng lá ngọc vậy mà lại chọn nhầm một kẻ mang họ Sở , thật vừa giận vừa thương !

Nhưng mọi người đều nói :

- Vẫn may là phát hiện ra chuyện trước khi đính hôn, nhìn thấu bộ mặt nhơ nhớp của hắn sớm chứ đợi kết hôn rồi thì không biết Đan Nghi sẽ còn phải chịu nhiều khổ đau thế nào nữa ! Đây cũng là trong cái rủi có cái may !

- Sau này gặp người nhà Bạch gia thì cẩn trọng chút . Đúng là biết người biết mặt chả biết lòng , thường ngày Bạch Văn Bình tử tế nho nhã là vậy ai ngờ sau lưng thì lại làm những điều ghê tởm tới thế !

- Đúng vậy ! Gia thế vốn đã chả ra làm sao rồi , may mắn lọt vào mắt xanh của Đan tiểu thư mà còn không biết chân trọng , đúng là kẻ nông cạn hết thuốc chữa !

Tống cổ cả 3 người nhà họ Bạch ra khỏi cửa , bữa tiệc sinh nhật của Đan Nghi cũng đến hồi kết ...

Bạch Văn Bình bị đuổi cổ ra khỏi Đan gia , nhất thời tức giận không thốt nổi thành lời...

....

Tối qua ta dịch xong chap này rồi , chưa kịp lưu lai thì sập nguồn.... hix. Đen vãi. Thế là sáng nay lại lọ mọ ngồi viết lại. Khổ thân tôi...

Tối sẽ ra chap nữa nhé mọi người...

Truyện tiếp theo sẽ gay cấn hơn bởi những âm mưu mới của BVB và ĐSS.

Và LTH cũng nên xuất hiện để bảo vệ vk iu roài. Hehe

CHÚC CẢ NHÀ GIÁNG SINH VUI VẺ ! Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 77

Nghĩ đến tiền đồ , tương lai của bản thân ,nghĩ đến mĩ nhân sắp thuộc về mình mà bỗng nhiên vuột mất... Bạch Văn Bình đau đớn vô cùng.

Bố mẹ hắn cũng vậy ,không dễ dàng gì mà đi được đến bước này , nhưng tất cả đã tan thành mây khói .

Ba của Bạch Văn Bình tặng cho hắn vài cái bạt tai :

- Đồ khốn kiếp ,tao với mẹ của mày đã lót đường kĩ như vậy rồi vậy mà tự mày lại phá hủy . Tao phải đánh chết mày !

Bị đánh đau , Bạch Văn Bình hét lên :

- Việc của con , con tự giải quyết ! Còn đánh nữa thì con cũng không khách sáo nữa đâu !

Nói xong, quay người bước đi .

Ba của hắn nghe vậy càng thêm tức giận...

Bạch Văn Bình đi được một đoạn thì rút điện thoại gọi cho Đường Sa Sa :

- Đường Sa Sa việc tối nay có phải do cô bày ra không ?

Đường Sa Sa đứng bên ngoài biệt thự Đan gia từ lâu, nên cũng nghe phong phanh việc này.

Đến giờ thì danh tiết của ả cũng đã bại tan tành rồi .

Ả tức tối mà rằng :

- Tôi có điên đâu ? Tôi mà lại bày ra trò này sao ? Tôi vừa nhìn thấy hướng mà Đan Nghi chạy ra ngoài rồi ,Bạch Văn Bình , anh nếu còn muốn tiếp túc làm việc lớn thì đến đây nhanh lên !

Bạch Văn Bình vội hỏi :

- Cô định làm gì ?

- Hôn ước giữa anh và Đan Nghi không phải bị hủy rồi sao ? Vậy giờ anh tìm cách lên giường với cô ta , cô ta còn có thể phản kháng sao ? Đến lúc đấy để bảo vệ danh tiếng của Đan gia , Đan gia chắc chắn sẽ phải để anh và Đan Nghi kết hôn !

Đường Sa Sa bày mưu tính kế đầy ác độc ,tay ả đang cầm một túi xuân dược....

Để đạt được tài sản của Đan gia , ả nhất định phải ra tay giúp Bạch Văn Bình hoàn thành việc này .

Ả nói tiếp :

- Em đã liên hệ với một số phóng viên rồi , chỉ cần lát nữa cảnh anh ôm lấy Đan Nghi bị chụp lại , tung lên các mặt báo ... thì Đan gia sẽ không thể không nghĩ cho danh tiết của Đan Nghi .

Bạch Văn Bình nghe ả nói vậy , thấy giờ cũng chỉ còn mỗi cách đó :

- Anh lập tức đến !

Đường Sa Sa khi nãy đã nhìn thấy Đan Nghi chạy ra ngoài ,Đan Nghi chạy ra khỏi Đan gia ,thì thuận theo đường lớn mà bước đi .

Cô ôm lấy mặt , người ngoài nhìn vào sẽ cho rằng cô đang khóc lóc đau khổ.

Nhưng chỉ có bản thân cô mới biết rõ trong lòng cô đang vui sướng đến mức nào , cơ bản là không có chút đau buồn nào cả .

Đường Sa Sa cũng lần theo nối Đan Nghi vừa đi...

Đan Nghi dù là bỏ chạy như vậy nhưng trong lòng vẫn hết sức cảnh giác.

Cảm giác có người bám theo ,bước chân cô khựng lại .

- Nghi Nghi...

Đường Sa Sa lao vội đến bên Đan Nghi , cố dặn ra vài giọt nước mắt , hai bàn tay giấu sau lưng ,đổ xuân dược lên một chiếc khăn tay .

Ả giờ đã đánh mất đi niềm tin của Đan Nghi , lại không rõ trí não cô đã hồi phục đến đâu, nên muốn phục thuốc lên người cô thì đành phải dùng cách này.

Đan Nghi quay đầu lại , Đường Sa Sa rơi lệ , đầy vẻ đau đớn :

- Nghi Nghi là mình có lỗi với cậu , làm tổn hại tình bạn giữa hai chúng ta, xin cậu hãy tha lỗi cho mình...

Đan Nghi lạnh lùng nhìn ả , theo dõi màn diễn của ả .

Đường Sa Sa tiến từng bước gần về phía Đan Nghi , ả vốn thấp hơn Đan Nghi , nên cần phải tiến đến gần hơn thì mới có thể hành động được...

Ả vừa mếu máo vừa nói :

- Cậu đừng tự làm tổn thương bản thân mình nữa , là lỗi của mình , cậu đừng buồn nữa , để mình lau nước mắt cho cậu...

Ả bước tới , giơ tay lên , giơ chiếc khăn tay ra định bít lấy mũi, miệng Đan Nghi .

Loại xuân dược này là Đường Sa Sa tìm được ở trong một quán bar , hiệu quả cực tốt ,chỉ cần ngửi chút thôi là ...

Đan Nghi sớm biết ả không tốt đẹp gì nên giờ cũng không dễ mắc lừa ả nữa.

Thấy Đường Sa Sa cầm chiếc khăn tay , nhanh như cắt , ra tay giật lấy chiếc khăn bịt lên miệng ả.

Khi trước vì sợ con gái bị bắt nạt nên Đan gia đã mời người đến dạy võ cho cô .

Nên giờ Đường Sa Sa đâu thể nào là đối thủ của cô được ?! Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78

- Đan Nghi ... cô...

Đường Sa Sa ngửi thấy mùi lạ trên chiếc khăn tay , hoảng hốt .

Càng khiến ả hoảng hơn là ánh mắt giễu cợt của Đan Nghi...

Quãng thời gian này ,mỗi lần ả gặp Đan Nghi thì Đan Nghi đều không để lộ chút sơ hở nào , luôn cười và giả ngốc , giống hệt như không hiểu gì về mọi chuyện đang diễn ra xung quanh .

Bỗng nhìn thấy bộ dạng này của Đan Nghi , Đường Sa Sa hoàn toàn không chút phòng ngự , ả sợ hãi lắp bắp :

- Vết thương ở đầu cô ... khỏi rồi....

- Nhờ cô giúp đấy !

Đan Nghi mỉm cười , ra tay mạnh hơn ...

Đường Sa Sa hít phải xuân dược vào miệng , đầu óc bắt đầu mơ mơ màng màng ...

Ả loạng choạng đứng không vững , vẫn cố biện bạch :

- Đan Nghi , hãy tha thứ cho mình, mình và Bạch Văn Bình chỉ phát sinh quan hệ đúng một lần đó thôi ,do anh ấy uống rượu say... nên mới làm vậy với mình , xin cậu , xin cậu hãy tha cho mình ....

- Cẩu cắn tôi một miếng , tôi tất nhiên sẽ không cắn lại rồi . Nhưng , tôi có thể đánh cẩu .

Đan Nghi bình thản đáp lại , hất vung tay Đường Sa Sa ra.

Đường Sa Sa ngã bệt xuống đất ...

Đúng lúc này , một chiếc xe màu đen dừng lại ngay cạnh Đan Nghi , cửa kính hạ dần xuống ,là Lục Thượng Hàn...

- Lên xe .

Lục Thượng Hàn nhẹ nhàng nói với cô.

Cô mở cửa xe , bước lên .

Cô vừa ngồi lên xe , Lục Thượng Hàn cầm lấy tay cô .

Đan Nghi nở nụ cười dịu dàng , cô biết Lục Thượng Hàn cả tối nay đều ở gần đây ...bên cô .

Nếu không phải hắn ra tay thì chiếc màn hình LED ở Đan gia cũng sẽ không thể lắp đặt quá mức kiên cố như vậy ,không chỉ đập không vỡ ,lại còn không thể tắt nguồn điện , khiến cho quan khách có mặt trong bữa tiệc được chiêm ngưỡng vở kịch quá hay giữa Bạch Văn Bình và Đường Sa Sa.

Hắn lúc nào cũng vậy , luôn bên cô .

Khi mà Đan Nghi có thể tự giải quyết được thì hắn sẽ không nhúng tay vào.

Cô muốn chơi trò mèo vòn chuột , chơi chán rồi mới nuốt tươi con chuột đó , hắn cũng ở bên mặc cô thỏa sức làm những gì cô muốn .

Trừ khi cô gặp nguy hiểm ,còn không hắn sẽ không xuất hiện làm mất hứng của cô.

Đan Nghi nhìn cảnh tượng đang diễn ra bên ngoài cửa xe .

Đường Sa Sa ngã nhào ra nền đất ,thuốc bắt đầu phát tác ,ả bắt đầu kéo quần kéo áo , sắc mặt đỏ ửng , miệng liên tục kêu nóng .

Ngay lúc này , Bạch Văn Bình vội vàng chạy tới....

Vừa xong nghe những gì Đường Sa Sa nói , hắn cũng vẫn muốn nắm lấy cái cơ hội cuối cùng này , thế nên hắn đã đến với tốc độ nhanh nhất có thể .

Đến đây , không thấy Đan Nghi đâu mà chỉ thấy Đường Sa Sa nằm lăn trên đất , dáng nằm đầy phóng túng , khêu gợi...

Hắn hoảng hốt đến bên vực Đường Sa Sa dậy , có chút cau có :

- Đường Sa Sa , Đan Nghi đâu ?

- Ha...ha....

Miệng Đường Sa Sa phát ra tiếng cười lớn , dựa vào người Bạch Văn Bình , vòng ngực bự , căng tròn , áp sát vào ngực Bạch Văn Bình .

- Văn Bình , Văn Bình...

Ả vội vàng tìm đến bờ môi Bạch Văn Bình , ả muốn hôn hắn...

Bạch Văn Bình đang đau đầu sốt ruột , có chút bực mình liền vung tay tát ả một cái :

- Đường Sa Sa , tôi hỏi Đan Nghi đâu rồi ? Nếu đêm nay tôi không thể chiếm đoạt được cô ta thì cô nghĩ sau này chúng ta còn cơ hội ra tay sao ?

Ngồi trong xe , nghe rõ những lời hắn nói , ánh mắt Đan Nghi lạnh hơn vài phần....

Đến tận lúc này mà Bạch Văn Bình vẫn muốn lợi dụng cô để chiếm lấy gia sản của Đan gia...

Tên đàn ông này , ít tuổi mà dã tâm không nhỏ ,tâm tư xảo quyệt đen tối đến đáng sợ...

Cô tiếp tục ngồi đó quan sát hành động của bọn chúng...

Đường Sa Sa bị cái bạt tai làm tỉnh táo một chút , hàm hồ mắng chửi Bạch Văn Bình :

- Bạch Văn Bình anh vẫn mơ tưởng tới con tiện nhân đó....tôi...tôi...

Ả lao lên người Bạch Văn Bình... vì thuốc phát huy tác dụng quá mạnh ả thật không còn hơi sức cũng như tâm trạng mà tranh cãi với hắn nữa...

□□□

Báo ứng đang đến gần hơn với hai kẻ lòng lang dạ sói này rồi.

Tiếp đến Lục Thượng Hàn sẽ lên sóng nhiều hơn nhé mọi người....

Bật mí thêm chút là mấy chap nữa sẽ có xôi thịt nhá nhá

Nghiêm cấm trẻ em dưới 18 mới được hahaha Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79

Cả thân hình Đường Sa Sa đè lên người Bạch Văn Bình.

Bạch Văn Bình miệng khô khốc ,người nóng rực , hắn thật chỉ muốn ngay lập tức lao đến cùng Đường Sa Sa ân ái... Nhưng nghĩ đến đêm nay là cơ hội duy nhất mà hắn có thể chiếm đoạt lấy thân xác Đan Nghi , bất luận thế nào hắn cũng không thể buông tay được .

Hắn vùng lên , đẩy Đường Sa Sa ra .

Nhưng Đường Sa Sa vốn đang trúng phải xuân dược với nồng độ cực mạnh thì đâu phải dễ để hắn có thể thoát thân .

Ả vốn dĩ ngực bự mông lớn , thân hình thư sinh của Bạch Văn Bình bị ả nằm đè lên trên vậy , hắn căn bản không thể vùng ra được .

Bạch Văn Bình bị ả khêu gợi , toàn thân như muốn bốc hỏa , nhất thời không cưỡng lại được dục vọng , liền quay người ôm lấy thân hình Đường Sa Sa .... bọn họ hôn nhau đầy cuồng dại.

Nhưng....

.... Bạch Văn Bình và Đường Sa Sa đã quên mất một việc quan trọng. Khi nãy Đường Sa Sa đã gọi điện cho một vài phóng viên . Ý của ả là muốn gọi phóng viên đến để bắt gặp cảnh Bạch Văn Bình và Đan Nghi phát sinh quan hệ... để khiến Đan gia vì để cứu vớt danh dự của Đan Nghi mà phải gả cô cho Bạch Văn Bình .

Lúc này , đám phóng viên nhận được tin báo thì vội vàng kéo đến đúng địa điểm được chỉ để hòng kiếm được mẩu tin nóng hổi .

Đám phóng viên khi nãy nghe một giọng phụ nữ báo qua điện thoại , có một thiên kim tiểu thư của gia tộc giàu có hẹn hò người tình tại nơi này. Nên đã tức tốc đến đây ngay .

Vừa đến nơi thì bắt gặp ngay cảnh một nam một nữ đang cuốn chặt lấy nhau ngay trên đường , họ đang thực hiện môn " thể thao " vận động nguyên thủy nhất của loại người.

Trước tiên , không kể đến thân phận của hai người họ là gì , chỉ riêng mỗi bản thân sự việc này cũng đủ để thu hút sự chú ý của độc giả rồi .

Đám phóng viện vác theo máy ảnh ,máy quay phim chuyên dụng , nhanh chóng hành động chụp , quay lại toàn cảnh sự việc...

Bạch Văn Bình phát hiện ra đám phóng viên , muốn rút người " anh em" ra khỏi người Đường Sa Sa thì cũng không kịp nữa rồi .

Huống hồ hiện tại thuốc trong người ả đang phát huy tác dụng , ả đâu dễ dàng mà để hắn rút ra.... Ôm lấy người Bạch Văn Bình , ả chủ động thực hiện rất nhiều những động tác lẳng lơ , thật sự còn chuyên nghiệp hơn cả những diễn viên phim xxx.

Đám phóng viên thấy vậy thì càng cố gắng không làm gián đoạn hành động của đôi nam nữ , như vậy họ vừa được nhìn no mắt lại vừa có tin tức hay để kiếm bội tiền.

Lục Thượng Hàn nhìn thấy toàn bộ sự việc , khẽ lắc đầu.

Lục Thượng Hàn ra lệnh cho tài xế :

- Cho xe rời khỏi đây !

Tài xế khởi động xe, nhanh chóng rời khỏi hiện trường , bỏ lại sau lưng cảnh tượng nhơ nhớp của đôi cẩu nam nữ.

Đan Nghi cũng thu lại ánh nhìn , thần thái hết sức bình thản .

Đến giờ , những việc liên quan tới Bạch Văn Bình và Đường Sa Sa cô đều không muốn quản nữa .

Bởi những điều đó đã không còn liên quan gì tới cô , không phải sao ?

Đan Nghi gửi tin nhắn cho ba cô và dì Dương với nội dung , cô đi đến nhà bạn , tạm lánh một thời gian cho tâm trạng ổn định , tạm thời sẽ không về nhà , rồi cô để điện thoại về chế độ im lặng .

Cô biết , giờ này bố mẹ Bạch Văn Bình chắc chắn vẫn đang ở Đan gia , quỳ lạy van xin sự tha thứ của ba cô .

Việc giải quyết hậu quả này nên để ba cô ra mặt , bởi dù sao Bạch gia cũng là người của ba cô.

Giải quyết xong một việc lớn ,cô chỉ muốn yên tĩnh một mình ....

Lục Thượng Hàn quay qua nhìn gương mặt xinh đẹp của cô....

Xe dừng lại trước một khách sạn lớn với không gian được trang trí rất đẹp...

Đan Nghi theo Lục Thượng Hàn lên phòng .

Thời tiết vào đêm , vốn dĩ đang rất là mát mẻ thoải mái ,nhưng Đan Nghi lại thấy rất nóng , rất bức bối ...

Cố lắc lắc đầu .... cơ thể cô như đang có nhiều ngọn lửa nhỏ đang thi nhau nhảy múa...

Lục Thượng Hàn trước giờ đều luôn mặc vest, vào đến cửa phòng , hắn tiện tay cởi chiếc vest ...

Bên trong là chiếc áo sơ mi trắng , 2 chiếc cúc áo được phanh ra , để lộ vòm ngực rắn rỏi ...

Ngũ quan của hắn vốn rất hoàn hảo , chỉ cần nhìn thôi cũng dễ khiến người khác bị hút hồn...

Thân hình hắn lại càng quyến rũ , người cao , chân dài... đúng chuẩn siêu siêu mẫu. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Ngon..

Lục Thượng Hàn lúc này , khuôn mặt mang nét gì đó lười nhác , không giống với biểu cảm lạnh lùng và bình thản thường ngày khi đối mặt với người ngoài ....

Ở trước mặt Đan Nghi , hắn luôn cảm thấy rất thoải mái , nhẹ nhõm .

Thả lỏng cơ thể , khuôn mặt lạnh lùng cứng nhắc vốn có của hắn cũng trở nên mềm mại , dịu dàng hơn... và sức quyến rũ cũng tăng lên khá nhiều.

Thường ngày , Đan Nghi cũng khá là vững dạ , không bị mĩ sắc của hắn làm cho mê muội.

Nhưng trong giờ phút này , nhìn hắn , cô thấy trong lòng có cảm giác rất là khác lạ.

Không tự chủ, cô tiến lên trước , ngón tay chủ động tiến về phía những chiếc cúc áo sơ mi trên người Lục Thượng Hàn , các ngón tay mềm mại như vô tình , lại như cô ý chạm khẽ lên cơ thể cường tráng ấy.

Những cái chạm nhẹ ấy như châm từng đốm lửa nho nhỏ trên người Lục Thượng Hàn...

Tiếp xúc nhẹ nhàng ấy cũng khiến cho những ngọn lửa trong lòng Đan Nghi cháy bùng lên một bậc...

Lục Thượng Hàn bị cô châm lửa trên người như vậy thì vội đưa tay nắm lấy bàn tay nghịch ngợm ấy , rồi kéo cô ôm vào lòng .

Đan Nghi ngẩng mặt lên , nước da trắng nõn nà như búng ra sữa ấy khiến cho ánh mắt Lục Thượng Hàn càng lúc càng khác lạ.

Ánh mắt hắn và cô gặp nhau....

Rõ ràng chỉ là ánh mắt vô hình mà thôi , nhưng khi ánh mắt giao nhau lại dường như tỏa ra một luồng điện mạnh , rất mạnh....

Ngón tay Đan Nghi tham lam sờ soạng nơi vòm ngực Lục Thượng Hàn ,dường như đang cố gắng khám phá nhiều hơn , tiếp xúc nhiều hơn với cơ thể hắn .

Những ngón tay mềm mại như sợi lông vũ phe phẩy qua lại trên trái tim Lục Thượng Hàn .

Hắn cúi xuống :

- Cảm giác thế nào ?

- Nhìn có cảm giác như rất ... ngon...

Đan Nghi lí nhí trong mồm , chiếc lưỡi màu hồng phấn còn khẽ liếm lên chiếc môi xinh của mình...

Hành động vô tình ấy vừa ngây thơ vừa đầy khiêu gợi , không chút diễn kịch , giả vờ , cùng ánh mắt trong sáng , thuần khiết.... tất cả mọi hành động , cử chỉ đều vô cùng hấp dẫn...

Có thứ gì đó ẩn sâu trong trái tim Lục Thượng Hàn đã bị cô khơi gợi ra...

Cô chủ động cởi bỏ một nút cúc áo trên chiếc sơ mi của hắn, làm lộ ra một mảng lớn lớp da nâu khỏe khoắn của hắn , ánh mắt cô mơ màng như như được phủ một màn hơi nước mờ ảo...

Lục Thượng Hàn nhận ra biểu hiện của cô có chút bất thường...

Thường ngày dù cô có to gan trêu chọc anh đến đâu thì cũng chỉ dừng lại ở một giới hạn nhất định , chứ không bao giờ có biểu hiện như lúc này , ánh mắt mơ màng , xa xăm.

Lục Thượng Hàn hồi tưởng lại cảnh khi nãy giữa Đan Nghi và Đường Sa Sa, khi ấy tay cô có chạm vào chiếc khăn tay tẩm thuốc kia... Và trong lúc ngồi trên xe đến đây , có vài lần cô giơ tay lên xoa xoa mũi...

Hắn vỗ vỗ nhẹ vào hai má Đan Nghi :

- Đan Nghi ! Đan Nghi !

Đan Nghi có chút mơ hồ , cố gắng mở to đôi mắt long lanh , mọng nước ra nhìn Lục Thượng Hàn .

- Đan Nghi !

Hắn gọi cô thêm một lần nữa, giọng điệu đầy kiên định .

Dù cho hắn vô cùng muốn có được cô, muốn ăn cô , nhưng không phải là trong lúc này , trong tình trạng này .

- Đan Nghi !

Hắn gọi to tên cô...

Đan Nghi cuối cùng cũng đã tỉnh táo hơn chút ...

Đan Nghi khi nãy đúng là đã hít phải xuân dược dính nơi đầu ngón tay , nên vừa xong cơ thể cô mới nóng ran và ý thức mơ hồ như vậy .

Nhưng may là cô hít phải lượng thuốc không quá nhiều nên bị Lục Thượng Hàn lay gọi như vậy thì ý thức đã dần hồi phục.

Tỉnh táo lại , phát hiện ra dáng vẻ của mình lúc này thật là rất đáng ngại... một bàn tay bị Lục Thượng Hàn nắm chặt , một bàn tay thì đang thò vào trong áo hắn , vuốt ve sờ soạng da thịt hắn...

Còn đôi chân dài của cô cũng đang hở ra một đoạn khá là cao , rất chi là khêu gợi...

Còn Lục Thượng Hàn cũng có vẻ như cũng đã động tình , ôm cô trong lòng...

Cô vội vàng bật đứng dậy , buông người hắn ra , khẽ lắc đầu :

- Hình như em đã hít phải chút thuốc ý !

- Có lẽ vậy !

Lục Thượng Hàn cúi xuống nhìn cô ,bộ dạng cô lúc này vừa phong tình vạn chủng mà lại ngây thơ vô tội ,thật say lòng người.... và hắn thật sự say rồi....rất say....

- Em vào tắm đây !

Cô thật sự thấy xấu hổ nên muốn tìm một lí do để tạm lánh chút.... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 81

Sợ rằng trên người vẫn còn chỗ nào đó dính phải xuân dược , nếu không tắm cho sạch , thì sợ lát nữa lại xảy ra chuyện gì gì đó .... Đan Nghi vội bước vào phòng tắm...

Cũng may là người mà cô đi cùng là Lục Thượng Hàn , nếu không thì hậu quả sẽ... cô không dám nghĩ đến .

Không , không đúng ! Nếu không phải cô ở cạnh Lục Thượng Hàn thì với chút xuân dược này làm sao có thể khiến cô trở nên như vậy được chứ ?

Ai bảo hắn đẹp trai vậy làm chi ? Thân hình lại còn chuẩn vậy nữa , thân hình sáu múi chuẩn tới từng cm , chuẩn như thân hình siêu mẫu vậy ... bởi thế nên mới khiến cô mê muội , bị thuốc khống chế mà làm ra nhiều hành động quá ư là bạo dạn như khi nãy...

Đan Nghi mở vòi nước ấm , làn nước ấm nóng xối trên người thật là dễ chịu... mát mẻ , khiến ngọn lửa nhen nhóm trong lòng cô nguội dần nguội dần...

Cô lấy sữa tắm , xoa ra tay tạo thành rất nhiều bọt rồi xoa lên toàn thân , bọt sữa tắm bao bọc lấy chiếc cổ thon gọn , đôi chân dài miên man của cô.

Đan Nghi vẫn còn thấy xấu hổ vì chuyện xảy ra khi nãy , gương mặt đỏ ửng ... rồi cô chăm chú tắm mà quên đi một điều...

.... phòng tắm trong khách sạn đều sử dụng cửa kính thủy lực.

Hôm nay cô và hắn lại đang ở trong căn phòng Tổng thống , thế nên ngay cả bức tường đối diện phòng tắm , nằm sau chiếc giường kia cũng được làm bởi một mặt kính lớn ...

Thế nên mọi hành động của cô đều nằm gọn trong mắt Lục Thượng Hàn...

Cơ thể Đan Nghi hoàn mĩ đến khó tả , nước da trắng nõn nà , vòng eo con kiến mềm mại , đôi chân dài miên man , thẳng tắp...

Cô chính là một kiệt tác hoàn hảo của thượng đế... tay hắn dường như vẫn còn cảm nhận được sự mềm mại trơn bóng nơi làn da cô.

Dù sớm biết thân hình cô hoàn hảo thế nào nhưng lúc này cách một lớp cửa kính, dưới màn hơi nước mờ ảo , thân hình cô lại càng đẹp vô cùng... nơi đáy mắt Lục Thượng Hàn hiện lên một nụ cười rất mãn nguyện...

Hắn thuận tay cởi bỏ đồ trên người , mở cửa phòng tắm...

Đan Nghi đang tắm , bỗng bị Lục Thượng Hàn ôm chầm lấy , giật mình sợ hãi...

Cô vội quay người lại , thì bị hắn ôm chặt vào lòng ,vào vòm ngực rắn rỏi của hắn...

Thân hình cao lớn , tay dài chân dài của hắn ôm trọn lấy thân hình bé nhỏ của cô...

- Lục Thượng Hàn ....

Có chút không tự tại , khẽ đẩy hắn ra... nhưng bàn tay mềm mại của cô sao có thể đẩy được thân hình cường tráng ấy của hắn...

- Lục Thượng Hàn , anh ra ngoài đi...

Đan Nghi vừa xấu hổ lại sợ hãi...

- Khi nãy là ai nói nhìn anh có vẻ như rất ngon nhỉ ?

Hắn cúi xuống nhìn cô...

Toàn thân hắn rắn rỏi ôm trọn thân hình mềm mại của Đan Nghi...

Đan Nghi nhíu mày :

- Sao mà ngon chứ ?

Một câu nói bình thường ấy của cô cũng đủ khiến cơ thể hắn căng cứng , hắn trầm giọng , giọng khàn khàn :

- Chưa nếm thì sao biết là không ngon ?

Ngày thường Đan Nghi khá là bạo dạn nhưng giờ thì cũng không khỏi đỏ mặt vì xấu hổ...

Dù thế nào chăng nữa thì những điều này đối với cô cũng đều quá xa lạ..

Lục Thượng Hàn càng lúc càng bị biểu cảm dễ thương của cô khêu gợi...

- Nếm thử chút thì em mới biết mùi vị có thơm ngon không chứ ?

- Em không cần !

Cô vội lắc đầu nguây nguẩy , giọng nói có chút gì đó như đang ấm ức vậy...

Có trời mới biết rằng lúc này đôi chân cô đang mỏi nhừ , trong lòng thì như có hàng vạn ngọn lửa le lói... nếu không phải có bàn tay hắn đang ôm cô thì có lẽ cô đã ngã khụy mất rồi...

.....ahihi chap này vẫn chửa có xôi thịt...

Chap sau có hẻm ???? Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 82

- Sẽ rất ngon đấy....!

Giọng nói của hắn đầy thâm tình , hắn đợi cô lâu vậy chính là đợi đến thời khắc này .

Và hắn , sẽ không bao giờ làm hại cô... Ngay từ giây phút đầu tiên gặp mặt cho đến sự tin tưởng bây giờ , hắn đã tạo đủ cảm giác an toàn cho cô .

Và sau này ,hắn sẽ khiến cô không còn sợ hãi bất kì một việc gì nữa...

- Em không cần !

Trong giọng nói của cô mang chút nũng nịu mà đến chính bản thân cô cũng không hề phát hiện ra... miệng thì nói vậy nhưng cơ thể cô thì lại áp sát hơn vào người hắn.

Đây chính là một sự tin tưởng không phản kháng đã tồn tại sâu trong tiềm thức của Đan Nghi.

Thật ra , trải qua sự việc của Bạch Văn Bình , Đan Nghi đối với mọi người luôn có chút đề phòng , sợ bị bội phản ,sợ việc phải tin tưởng vào một ai đó .

Nhưng ở bên cạnh Lục Thượng Hàn thì mọi sự phòng bị của cô đều được hạ xuống , là cô sẵn sàng tin vào con người hắn .

Lục Thượng Hàn rất là hài lòng về phản ứng của cơ thể cô . Hắn đưa tay khẽ xoa xoa lớp bọt sữa tắm trên người cô , bàn tay với những ngón tay dài thon mang theo sự nâng niu chiều chuộng khẽ lướt nhẹ trên làn da nơi cổ cô rồi dần dần xuống đến đôi chân dài miên man của cô.

Cơ thể vốn có chút đơ cứng của cô dần dần thả lỏng hơn...

- Đan Nghi...

Giọng nói ấm áp , trầm trầm của hắn vang lên bên tai , phả hơi ấm vào phía mang tai cô.

Đan Nghi khẽ mấp máy :

- Em không muốn !

Lời nói đầy vẻ không thật lòng này khiến Lục Thượng Hàn bật cười .

- Đan Nghi , chúng ta giờ đã là vợ chồng rồi !

Trang giấy đăng kí kết hôn đỏ đỏ ấy giờ vẫn đang ngoan ngoãn nằm trong túi xách của cô.

Đầu óc Đan Nghi lúc này có chút hỗn độn , lí trí vẫn còn một chút tồn tại ,nhưng không có cách nào để mà tập trung suy nghĩ được.

Câu nói của Lục Thượng Hàn đã nhắc cô nhớ ra ,cô và hắn giờ đã là vợ chồng , thế nên giờ... có gì là không được ?

Lục Thượng Hàn đã giành cho cô mọi sự tôn trọng cần thiết nhất , nếu hắn thật sự muốn chiếm được cô thì hắn đã có quá nhiều cơ hội để ra tay rồi.

Hắn đợi đến bây giờ là muốn cho cô một cảm giác an toàn nhất có thể .

Nghĩ vậy cô khẽ gật đầu...

Cơ thể cô trở nên mềm mại hơn , thả lỏng hơn....

Lục Thượng Hàn xả nước lau rửa sạch sẽ cho cả hai , rồi dùng chiếc khăn tắm dày , ấm áp “bọc “cơ thể cô lại, rồi ôm cô ra phía chiếc giường...

- Giờ em cảm thấy thế nào ?

Giọng nói của Lục Thượng Hàn càng lúc càng khàn đục , khác xa với ngày thường...

Chỉ cần mỗi hành động nhỏ , một cái liếc mắt của cô thôi cũng đủ làm cảm xúc của hắn thay đổi... huống hồ giờ cô đang nằm đây , ngay phía dưới cơ thể hắn.

- Cảm giác ở tay rất dễ chịu .

Cô nở nụ cười ngại ngùng , e lệ , ánh mắt có chút mơ màng...

Ánh mắt mơ màng khi nãy là do chịu tác dụng của xuân dược , còn bây giờ là do bản thân cô đang say trong vòng tay Lục Thượng Hàn .

Thật ra thời gian cô gặp và quen biết Lục Thượng Hàn chưa lâu...thậm chí đôi bên còn chưa hoàn toàn hiểu hết về nhau...

Nhưng đối với hắn , cô không hề có chút phản cảm nào cả...ở bên hắn cô luôn thấy hoàn toàn thoải mái , tự tại ,khiến cô có thể bộc lộ 100% bản tính của mình...

Cô cười rất tươi ,giọng nói đầy nũng nịu :

- Anh thấy thế nào ?

- Cứng !

Trả lời bằng một từ đơn giản nhất....

Hắn đặt nụ hôn lên bờ môi nhỏ xinh mềm mại ấy...

Môi hắn lành lạnh mà lại hết sức nhiệt tình.... một thể nghiệm đầy mâu thuẫn nên trên bờ môi cô lại thành ra rất hòa hợp...

Đan Nghi nhắm mắt lại , chỉ thấy bản thân như đang bị cuốn vào một cơn lốc xoáy ,chỉ muốn cứ vậy trầm luân theo cơn lốc ấy...

Câu trả lời giản đơn ấy khiến mặt cô đỏ bừng tới tận hai mang tai...

Từ ấy, thật ra không cần hắn nói thì cô cũng đã cảm nhận được rất rõ ràng....

Khi trước cũng đã cảm nhận qua... chỉ là khi đó còn cách một vài lớp đồ nên cảm nhận không rõ ràng bằng bây giờ mà thôi.

Bây giờ giữa họ không còn bất kì một vật gì trở ngại....

Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83

Nụ hôn của Lục Thượng Hàn nhẹ nhàng tràn ngập yêu thương giành cho Đan Nghi...

Không khí dường như đang .... nóng dần lên , khiến con người ta đắm trìm...

Bỗng Đan Nghi giơ tay ngăn hắn lại :

- Khi nãy em bị thuốc khống chế như vậy , sao anh lại làm cho em tỉnh dậy ?

Nếu hắn muốn chiếm được cô , thì tại sao khi nãy không thuận thế mà làm tới mà phải đợi đến bây giờ ?

Hay thật ra hắn không thật lòng muốn có được cô mà chỉ bởi nhìn thấy cảnh cô đang tắm nên nhất thời động tình ?

Bất luận câu trả lời của hắn như thế nào thì cũng sẽ không ảnh hưởng gì tới việc mà cô sẽ làm tiếp theo...

Nhưng cô thật sự muốn biết , hắn đang nghĩ gì....

- Vì .... đêm tân hôn của hai chúng ta ,phải để em tỉnh táo mà cảm nhận chứ ?

Lục Thượng Hàn nhếch nhếch hàng lông mày...

"...." thì ra là vậy , Đan Nghi khẽ khép hờ đôi mắt ,đáp án này khiến cô thấy rất thoải mái ...

Hắn áp sát vào phía tai cô :

- Em tỉnh táo thì mới cảm nhận được cảm giác này tuyệt vời như nào.... Đêm tân hôn của chúng ta cần được khắc ghi mãi trong tâm trí của cả hai, đúng không nào ?

- ukm .

Đan Nghi khẽ nắm chặt tay lại , không sai , đêm tân hôn đối với người mà nói đều rất là quan trọng và đáng để ghi nhớ.

Nhưng tiếp đó thì cô không cảm thấy dễ chịu chút nào ....

Đêm tân hôn là như vậy , rất là mâu thuẫn , sâu sắc và ngọt ngào nhưng lại rất khó để vượt qua được .

Trong đôi mắt Lục Thượng Hàn là hìn ảnh khuôn mặt nhăn nhó của Đan Nghi , giống như một người vừa ăn phải một quả mơ chua quá mức , hàng lông mày nhíu lại hết mức có thể...

Hắn hạ giọng đầy dịu dàng :

- Ngoan.... một chút thôi là ổn ! Ngoan !

Đan Nghi nhăn nhó :

- Anh bỏ ra trước đi . ..!

Cô thật sự thấy rất khó chịu , chỉ có thể nhăn mặt nhăn mũi mà không còn sức lực mà nghĩ đến việc khác nữa...

Cô cảm thấy như đang có một con dao sắc nhọn đang muốn phân người cô ra thành nhiều mảnh vậy.

Cô thậm chí còn không thể tập trung để nghe xem Lục Thượng Hàn đang nói gì...

Nhưng vẫn may , hắn vẫn rất chú ý đến cảm nhận của cô , chứ không hùng hục lao vào để thỏa mãn bản thân...

- Được...

Lục Thượng Hàn nghe lời , định rút ra...

Nhưng vừa động đậy thì Đan Nghi lại càng thấy bị khó chịu hơn..

Cô nhăn nhó đầy đau đớn , không nói nổi thành lời nữa...

Lục Thượng Hàn khẽ nhếch môi , dừng lại , nhìn cô đầy xót thương...

Nhưng có trời mới biết đây thật sự là một sự khảo nghiệm quá lớn giành cho bản thân hắn ... và cũng không hề dễ dàng chút nào....

Cơ thể hắn như muốn nổ tung rồi... nhưng hắn không muốn gây tổn hại cho cô nên đành phải dừng lại.... hắn cố nhịn , mồ hôi trên người hắn chảy ra đầm đìa...

Hắn cúi xuống , hôn lên bờ môi ngọt ngào của cô....

Một lúc sau , cơ thể cô thấy ổn hơn nhiều...phải công nhận là Lục Thượng Hàn rất coi trọng cảm nhận của cô ,luôn luôn chú ý tới cảm xúc và trạng thái cơ thể của cô....

Hắn lúc nào cũng đặt cảm nhận của cô ở vị trí quan trọng nhất ....

Đặc biệt , đêm nay còn là đêm đầu tiên của họ ,hắn quyết không để cô phải tủi thân hay là phải chịu bất kì một tổn thương gì...

Trong giây lát nhẹ nhõm này , lí trí của Đan Nghi cũng đành đầu hàng ,dường như đang cầu xin điều gì :

- Lục Thượng Hàn....

- Gọi anh là Hàn !

Giọng nói của hắn trầm ấm và đầy bá đạo nhưng lại dịu dàng , nhẹ nhàng len lỏi vào từng tế bào da thịt cô.

- Hàn...

Giọng nói của cô như sắp muốn khóc vậy , cảm giác khác lạ này thật khiến cô muốn khóc và cô cũng không biết mình nên làm gì tiếp theo nữa...

Tiếng gọi mềm mại :

- Hàn...

Lục Thượng Hàn dịu dàng hôn cô .

Đan Nghi lúc này như một chiếc thuyền lan , hứng chịu sự va đập , gột rửa của từng đợt sóng dập dềnh.... không thể suy nghĩ gì khác nữa...

Đợi giây phút cao trào qua đi ,Đan Nghi dường như đã cạn kiệt sức lực , yếu ớt nằm cuộn tròn trong vòng tay Lục Thượng Hàn .

Khuôn miệng Lục Thượng Hàn mang nụ cười hiền , nhẹ nhàng...dường như rất hài lòng về biểu hiện khi nãy của cô.... cũng hài lòng vô cùng vì sự hòa hợp khăng khít giữa cơ thể của cả hai...

Cô thật ngọt ngào vượt qua cả sức tưởng tượng của hắn...

.... vô cùng ngọt ngào..... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84

Đan Nghi như một chú mèo vừa ăn no cá , miệng phát ra tiếng than khe khẽ đầy thoải mái rồi vô thức ôm chặt lấy vòng eo Lục Thượng Hàn .

Rất nhiều người đều nói rằng , lần đầu sẽ khá là tệ, rất đau đớn.... bản thân Đan Nghi cũng đã có giây phút rất là khó chịu đựng như vậy...nhưng đó là việc mà bất kì ai cũng cần phải nếm trải...

Nhưng chính biểu hiện của Lục Thượng Hàn đã giúp cô nhanh chóng vượt qua những giây phút khó khăn ấy. Lần đầu nếm vị ngọt ngào , nếm niềm vui của mối quan hệ nam nữ , khiến cô lười nhác không muốn nhúc nhích chút nào ...

Cô nằm dựa vào người Lục Thượng Hàn.

Lát sau , Lục Thượng Hàn bật dậy , xuống giường .

Đan Nghi không rõ hắn đi đâu , định làm gì... Mấy giây sau hắn quay lại giường ,cầm lấy chiếc khăn đã nhúng qua nước ấm chườm lên nơi mà lần đầu vừa nếm trải vị ngọt của trái cấm , nơi đang có chút đau rát...

Mặt Đan Nghi đỏ ửng....

Trước giờ cô luôn thấy mình là một người hướng ngoại , phóng khoáng... Nhưng đêm nay cô không biết đã bao lần phải đỏ mặt xấu hổ trước những hành động quá đỗi thân mật của Lục Thượng Hàn.

Lục Thượng Hàn giữ lấy đôi tay không an phận của cô , cất giọng khàn khàn :

- Chườm một chút sẽ dễ chịu hơn nhiều !

Đan Nghi cũng đành để hắn làm việc hắn muốn.

Lục Thượng Hàn còn thay thêm hai lần khăn ấm nữa rồi mới lại lên giường nằm ôm cô.

Đan Nghi giờ đã không còn thấy khó chịu gì nữa , nhưng đã thấm mệt.

Nằm ôm lấy thân hình quá ư là hoàn hảo của hắn , thầm nghĩ xem bụng sáu múi làm thế nào để luyện thành ? Và tại sao cơ bụng hắn lại có thể cứng và khỏe đến vậy...

Bất luận thế nào , Đan Nghi vẫn thấy bản thân mình đã kiếm được món hời , chỉ với thân hình chuẩn siêu mẫu này của Lục Thượng Hàn thôi cũng đã đủ

để trở thành đối tượng mơ tưởng của biết bao cô gái chứ đừng nói tới khuôn mặt quá hoàn hảo kia nữa.

Cô ngước lên nhìn khuôn mặt hắn ,vừa hay hắn lại cũng cúi xuống nhìn cô...

- Ngủ ngon !

Cô nhìn hắn , nở nụ cười dịu ngọt rồi lập tức nhắm mắt lại.

Cô nghĩ rằng hắn giờ chắc cũng đã thẫm mệt rồi... khi nãy hắn ...làm đủ các tư thế như này như kia với cô.... rồi lại giúp cô chườm khăn ấm tận mấy lần...

... giờ chắc cũng cần phải nghỉ ngơi...

Thế nhưng cô vừa nhắm mắt lại , đôi môi lành lạnh của hắn lại áp lên đôi môi nhỏ xinh mọng nước của cô...

Lần đầu sau bao ngày đợi mong , mới được cùng người con gái mình yêu nếm vị trái cấm thì một lần sao đủ ?

- Lục ...

Đan Nghi mở choàng đôi mắt xinh đẹp , nhìn khuôn mặt đang áp sát bên mình .... nhưng không đợi cô kịp nói gì thì đã bị Lục Thượng Hàn dùng chính đôi môi của hắn để chặn lại... chỉ còn tiếng rên khe khẽ ...

Đêm nay .... một đêm không ngủ...

Cả đêm cô bị hắn " hành " đủ mói tư thế không biết bao lần...

....một đêm nóng bỏng cuồng nhiệt ... một đêm của hai con người yêu nhau....

.....

Ánh sáng mặt trời rọi qua ô cửa sổ chiếu vào trong phòng , đôi mắt Đan Nghi động đậy mấy lần rồi mà mãi mới miễn cưỡng mở ra được...

- Sít.....a...

Cô khẽ động đậy , một cảm giác rất khó chịu ở khắp cơ thể...

Mặc dù đêm qua sau mỗi lần lâm trận , Lục Thượng Hàn đều không quên chườm khăn ấm cho cô....

Nhưng nói cho cùng ,tinh lực của hắn quá khủng ... khiến cơ thể cô khó chống đỡ được...nên đau rát là khó tránh...

Toàn thân đau nhức , mỏi mệt như vừa trải qua một cuộc chạy bộ dài dằng dặc...

Một vòng tay rắn rỏi vững chắc đang ôm trọn lấy eo cô...

Lục Thượng Hàn...

Thường ngày hắn đều ngủ muộn , dậy sớm.... nhưng hôm nay thì khác , hắn nằm cạnh đợi cô tự tỉnh giấc...

Cảm nhận được hơi ấm tỏa ra từ người hắn.... Đan Nghi không khỏi đỏ mặt...

Cô xấu hổ....

...không thể tự nhiên tự tại mà đối diện hắn được...

May là lúc này hắn đang ôm cô từ phía sau lưng ,cô không cần phải đối diện với hắn.... khiến cô đỡ ngại không ít...

Nhưng có vẻ như Lục Thượng Hàn không có ý định tha cho cô , áp sát bên tai phả hơi ấm :

- Tiểu Nghi Nghi ,ăn có ngon miệng không ???

.....

Ai da , tiểu Nghi Nghi đáng thương của chúng ta sẽ đáp lại như nào ?

Hehe nhiều bạn đọc nói cảnh H thiếu muối, nhưng ta lại thích cái sự nhẹ nhàng vừa phải vậy thôi.... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85

Mặt Đan Nghi đỏ bừng lên ,hắn vẫn đang hỏi chủ đề ngày hôm qua ....

Tối qua hắn đã " bón " cho cô rất no đủ rồi , nhưng ... cô không tài nào thảo luận chuyện ấy với hắn được ý....

- Lục . Thượng .Hàn !

Đan Nghi nghiến răng nghiến lợi , quay đầu lại , giơ nắm đấm trước mặt hắn .

- Nhìn dáng vẻ thì hình như chưa no nhỉ ?

Lục Thượng Hàn nắm lấy tay cô .

Kể cả cô có đấm hắn thật đi chăng nữa thì cũng chẳng sao ,phản chăng đối với hắn thì chút lực đó của cô cũng chả bõ gãi ngứa cho hắn .

Đan Nghi cảm thấy có gì đó đang chọc vào phần bên dưới eo cô... cô không dám cọ quậy thêm chút nào nữa , nhìn thẳng vào mắt hắn :

- Em phải dậy rồi...

- Ukm.

Hắn gật gù đồng ý....

Nhưng lại ngay lập tức hôn lên môi cô , giọng nói trầm ấm mà có chút gì đó hàm hồ :

- Anh không muốn để em phải

"đói bụng " !

- Ý... em "đủ no "rồi .

Đan Nghi buộc phải nói ra , để ngăn hắn không làm bừa tiếp...

- Thế ư ?

Lục Thượng Hàn khẽ cười ,ánh mắt nhuốm màu tình ....

- Đây là món ngọt tráng miệng .

- Ư...ứ...ân...

Vốn chưa kịp hồi phục thể lực thì Đan Nghi sức đâu ra mà cự tuyệt hắn cho được.

Mái tóc dài của cô buông xõa trên gối ... nụ hôn của hắn một đường tiến xuống dưới....

Chiếc chăn trùm trên người họ phập phồng phập phồng như từng đợt sóng biển vỗ bờ....

.... Đan Nghi cắn chặt môi ,hơi thở hổn hển từng đợt...

Đợi hai người họ thật sự rời khỏi giường thì đã là quá trưa.

Nếu không phải sợ Đan Nghi đói quá sẽ gây hại cho dạ dày thì có lẽ Lục Thượng Hàn sẽ còn muốn tiếp tục " lao động "nữa...

Cuối cùng cũng được hắn thả tự do , Đan Nghi giờ mới được tự do hít thở không khí ....

Lục Thượng Hàn đưa tay ấn vào nút điều khiển ở đầu giường , chiếc rèm to rộng , dày từ từ thu lại , ánh sáng từ ngoài chiếu rọi vào trong phòng...

Đan Nghi khẽ nheo mắt ,đến khi quen dần với ánh sáng mặt trời ấy thì mới từ từ mở to mắt ra...ngồi dậy vươn vai...

Ánh sáng mặt trời chiếu rọi khiến nụ cười trên khuôn mặt cô càng thêm tươi tắn ,nụ cười mới ngọt ngào làm sao ,cơ thể thiếu nữ lần đầu được nếm vị trái cấm, toát lên vẻ mềm mại đầy quyến rũ.

Lục Thượng Hàn ngắm nhìn vẻ đẹp ngọt ngào của cô vợ nhỏ ,nghĩ đến cảnh cô nằm dưới thân hắn cất lời cầu xin hắn tha cho cô.... yết hầu hắn lại cuồn cuộn cuồn cuộn...

Nhưng nghĩ đến cô lần đầu cô nếm vị mây mưa tuyết nguyệt , không thể quá sức quá ...Lục Thượng Hàn đành cố đè nén ham muốn ...

Hắn ôm chặt lấy thân hình nhỏ nhắn của cô ..

Đan Nghi cảm nhận được vòm ngực rộng lớn , rắn chắc và ấm áp của hắn ,cô nở nụ cười đầy mãn nguyện...

- Đến giờ ăn trưa rồi !

Hắn thì thầm bên tai cô .

- Ukm !

Cô khẽ cười ,có chút ngại ngùng...

Phát sinh quan hệ như vậy ...giờ cô lại không thể thoải mái , tự nhiên khi đối diện hắn.

- Em mệt vậy , ăn trưa xong thì nghỉ thêm chút nhé !

Nhìn dáng vẻ hắn như vậy , Đan Nghi không khỏi thầm nghĩ trong lòng " trách ai chứ ? Không phải tại hắn thì cô đâu có mệt như này ?"

Thấy cái miệng nhỏ nhỏ xinh xinh của cô chu ra như vậy , hắn không khỏi buồn cười...

Đúng lúc này tiếng chuông cửa vang lên ...

- Vào !

Lục Thượng Hàn đơn giản kiệm lời.

Sau tiếng đẩy cửa ,trợ lí thân cận của hắn dẫn theo sau vài người phục vụ đẩy theo xe bày đồ ăn vào phòng.

- Thiếu gia , bữa trưa của ngài đã chuẩn bị xong !

Người trợ lí cung kính nói với hắn.

Đây là việc mà lúc sáng sớm Lục Thượng Hàn dậy và bố trí trước , hắn tính rất chuẩn thời gian mà Đan Nghi sẽ thức dậy ....

Lục Thượng Hàn giờ mới chịu buông Đan Nghi ra , khẽ gật đầu với người trợ lí.

Người phục vụ giờ mới nhận lệnh trải khăn ăn lên bàn và bày biện đồ ăn ra bàn .

Người trợ lí thân cận của Lục Thượng Hàn có chút ngạc nhiên ,anh ta trước giờ đều theo sát bên cạnh để phục vụ Lục Thượng Hàn , nên hiểu rõ tính cách của hắn... Lục Thượng Hàn trước giờ đều rất nghiêm nghị , ít bộc lộ cảm xúc...

Nhưng hôm nay , anh ta nhận thấy trong ánh mắt Lục Thượng Hàn luôn tràn ngập ánh cười, và từ bản thân Lục Thượng Hàn toát ra một sự ấm áp dịu dàng đến khó tả....

.....

Sự dịu dàng ấm áp ấy chỉ giành cho một người thôi....

Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86

Nhưng người trợ lí cũng không dám quá tò mò , rất nhanh chóng mà thu lại ánh mắt của mình .

- Dùng bữa trước đã ! Đêm qua, thể lực tiêu hao nhiều quá rồi .

Lục Thượng Hàn khẽ nhếch môi .

Đan Nghi đỏ mặt ,nói :

- Em vào phòng tắm chút đã !

Cô rửa mặt , xúc miệng chút rồi quay lại bàn ăn ,đã không còn thấy thiếu tự nhiên như khi nãy...

Người trợ lí của Lục Thượng Hàn cùng mấy người phục vụ bày biện xong đồ ăn và đã rời đi .

Các món ăn vừa đẹp mắt lại thơm nức mũi khiến cho cái bụng sớm đã đói meo của Đan Nghi biểu tình ầm ĩ .

Động tác của Lục Thượng Hàn hết sức nhẹ nhàng , nho nhã , ăn vài miếng , đưa mắt nhìn qua phía Đan Nghi .

- Hôm nay anh sẽ qua Đan gia !

Đã kết hôn rồi mà không qua gặp mặt người nhà Đan gia thì thật không ổn .

- Uhm....

Đan Nghi khẽ nhức đầu :

- Tạm thời chưa cần vội...

- Tại sao ?

Trong giọng nói của Lục Thượng Hàn có chút không vui ,lẽ nào đối với cô mà nói , hắn không cần thiết được đến Đan gia ?

Đan Nghi cũng không biết phải nói thế nào , chỉ là giác quan thứ 6 cho cô một cảm giác mãnh liệt rằng , giờ vẫn chưa phải là thời điểm hợp lí nhất .

Cô ngẩng lên nhìn Lục Thượng Hàn ,Lục Thượng Hàn cũng đang nhìn cô với đầy vẻ thăm dò.

- Em ... em cũng không biết phải nói thế nào nữa, nhưng chỉ có cảm giác là hiện tại anh đừng nên ra mặt vội.

Đan Nghi trước giờ cũng không phải người ăn nói không lưu loát nhưng giờ cũng thấy khó tìm được lời để diễn tả ra cái cảm giác của mình .

- Thuyết phục anh !

[说服我 shui fu wo]

Lục Thượng Hàn buông thìa dĩa xuống ...

Vì cảm giác như vị trí của mình trong lòng cô có vẻ chưa được chắc chắn như vậy , khiến hắt nhất thời ăn không ngon miệng .

- Phục vụ anh ngủ ?

[睡服你 ? [shui fu ni]

Cô sít nữa phì cả thức ăn đang nhai trong miệng ra .

Cách phát âm của hai từ 说服(shuifu) và 睡服 (shuifu) là giống nhau , trong đầu cô bỗng đầy ắp những tư tưởng không lành mạnh , cảm giác eo và lưng cũng đau dần lên.

Không phải chứ ? Lẽ nào tối qua vẫn chưa đủ sao ?

Lưng cô sắp bị hắn làm cho gẫy ra rồi , lại còn hai chân cô nữa , bị hắn điều khiển làm bao tư thế như vậy giờ vẫn còn đau , còn run đây...

Trong đầu hiển hiện những cảnh đêm qua , xấu hổ quá đi mất....!

Đôi mắt mọng nước nhìn sang phía hắn :

- Không phải đã phục vụ anh ngủ rồi sao ?

Lục Thượng Hàn ngơ người ,mãi mới kịp phản ứng ý của cô là gì ...

Cái đầu nhỏ nhỏ kia đang nghĩ những chuyện gì vậy cơ chứ ?

- Khụ !

Hắn khẽ ho nhẹ một tiếng ,hắn cũng không ngại nếu cô nghĩ vậy , nếu như cô vẫn đang nghĩ đến cảnh tượng tối qua ....vậy thì càng tốt...

Đan Nghi phát hiện ra ánh mắt Lục Thượng Hàn không biết từ khi nào mà trở nên khác lạ vậy nhìn cô....

Đan Nghi vội giữ chặt lấy chiếc áo ngủ...

- Vì anh quá đẹp trai , em sợ sẽ kinh động mọi người khiến cho những người con gái khác sẽ nảy sinh ý đồ với anh .... Đến khi đó họ sẽ tìm cách cướp anh khỏi em thì phải làm sao ? Em thật không nỡ để mất anh đâu !

Đan Nghi nhận ra trong ánh mắt hắn cái thần thái khi tối qua ở trên giường nên vội đánh lạc hướng ngay...

- Anh giờ đã là chồng của em !

Biết rõ lời Đan Nghi nói mang ý nịnh nọt hắn nhưng hắn vẫn cảm nhận thấy đâu đó một sự quan tâm của cô giành cho bản thân hắn .

Đan Nghi cười :

- Đúng vậy ! Chính bởi anh giờ đã là chồng của em nên em càng muốn dấu anh thật kĩ hơn !

Cô nói điều ấy như một lẽ hiển nhiên...

Lục Thượng Hàn cũng khẽ gật gù :

- Đúng là chưa phải là thời điểm thích hợp ! Vốn dĩ là Bạch Văn Bình bội phản em trước , giờ nếu như hôn sự của chúng ta công khai ngay thì Bạch Văn Bình rất có thể làm loạn lên , quay lại cắn em , đổi cho em bội phản hắn !

- Đúng đúng đúng ! Ý em chính là vậy !

Đan Nghi cuối cùng cũng hiểu ra tại sao cô cứ vó cảm giác giờ chưa phải là thời điểm thích hợp nhất rồi !

- Đã vậy thì đợi bao giờ thích hợp thì nói tiếp chuyện này vậy !

Lục Thượng Hàn trong lòng thấy thoải mái hơn nhiều , chí ít thì không phải là do Đan Nghi cố ý , không muốn đưa hắn về gặp người nhà .... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87

Đan Nghi khẽ gật đầu.

Dùng bữa xong , Đan Nghi mặc lên người chiếc váy mới mà Lục Thượng Hàn mua cho cô .

Chiếc váy tối qua cô mặc rất đẹp nhưng đã bị bẩn hết rồi .

Chiếc váy mà hắn vừa mua cho cô cũng không hề kém cạnh gì chiếc váy đó ...

Quan trọng là , size rất vừa với thân hình của Đan Nghi , cũng không biết hắn sao biết chuẩn các số đo của cô vậy nữa...

Đan Nghi ngắm nhìn bản thân trong gương , mĩ nhân trong gương mới tuyệt đẹp nhường nào.... đến bản thân cô cũng còn có chút ngây người...

Lục Thượng Hàn còn hiểu rõ cô mặc kiểu dáng , màu sắc như nào là phù hợp nhất.... chiếc váy này rất tôn dáng...

Lại thêm đêm qua cô được Lục Thượng Hàn "chăm chút "kĩ lưỡng vậy nên khí sắc rất tươi tắn ,môi không tô son mà tự hồng , mày không kẻ mà đen nháy....rất quyến rũ...

Nếu như cô tìm ra một khuyết điểm gì đó trên chiếc váy này thì có lẽ là chiếc váy được thiết kế có chút bảo thủ , tay nỡ , chiều dài vừa phải ,vừa để che đi hết những điểm hút mắt trên người cô..

Nhưng nhìn tổng thể mà nói thì chiếc váy rất đẹp... nên Đan Nghi cũng không tính toán.

Lục Thượng Hàn đưa cô về tới gần Đan gia ,hắn dừng xe ở nơi khá là an toàn nên khó bị phát hiện...

Chỉ là trên đường đi hắn lại không kìm được lòng mà "ức hiếp" Đan Nghi ... Đan Nghi bước xuống xe , đôi chân như muốn mềm nhũn ra , nếu không phải có Lục Thượng Hàn kịp đỡ thì có lẽ cô đã nhào xuống đất rồi...

Ngược lại với khuôn mặt nhăn nhó vì thấy quãng đường quá dài thì ngài Lục Thượng Hàn lại có chút khó chịu vì thấy quãng đường sao ngắn quá .

Nhìn Đan Nghi quay người bước đi , không thèm ngoảnh đầu lại nhìn hắn thêm chút nào... Lục Thượng Hàn có chút không vui ,cô gái nhỏ này vẫn chưa học được cách đặt hắn ở vị trí quan trọng trong tim rồi...

Dì Dương đang đợi Đan Nghi , nhìn thấy cô ,có chút hoảng :

- Tiểu thư , tiểu thư không sao chứ ?

- Cháu không sao , dì Dương !

Đan Nghi khẽ cười đáp lại .

Dì Dương thấy thần sắc Đan Nghi rất tốt , cả người như được phủ lên một lớp hào quang vậy .... thì mới yên tâm.

Nhưng tối qua phát sinh việc lớn như vậy , lẽ nào Đan Nghi không bị ảnh hưởng chút nào ư ?

Dì Dương có chút lo lắng bước theo sau Đan Nghi :

- Tiểu thư ,tối qua tiểu thư đi cùng người bạn nào vậy ?

Đan Nghi không đáp lời , dì Dương lại nói tiếp :

- Bạch gia tìm đến một thuyết khách,đang ở trong thư phòng nói chuyện với lão gia...

Đan Nghi giờ đã chắc chắn rằng ba cô sẽ không thể chấp nhận sự cầu xin nào của Bạch gia nữa... nhưng cô vẫn cần làm thêm một việc....

Nhân phẩm của ba mẹ Bạch Văn Bình so với bản thân hắn thì cũng chả khác nhau là mấy... mà bọn họ lại theo ba cô một thời gian dài vậy.... cô sợ ba cô sẽ mềm lòng mà cho bọn họ thêm một cơ hội....

Cô suy nghĩ một chút rồi rút ra thỏi son ,khẽ tô tô vẽ vẽ lên mặt... rồi mới bước về phía thư phòng.

Đến cửa phòng thì nghe thấy tiếng ba mẹ Bạch Văn Bình đang quỳ lạy , cầu xin :

- Trần tiên sinh , Văn Bình thực lòng yêu Đan Nghi , đều là con tiện nhân Đường Sa Sa ra sức mê hoặc Văn Bình nên Văn Bình mới phạm sai lầm mà bất kì một người đàn ông nào cũng có thể mắc phải...Trần tiên sinh , xin ngài hãy niệm tình chúng tôi làm thân trâu ngựa theo phục vụ ngài bao năm nay mà cho Văn Bình thêm một cơ hội.

Bên cạnh họ là một người đàn ông lớn tuổi....đó là một lão học giả có tiếng ở thành phố này.... ông ta lên tiếng :

- Trần tiên sinh , con người vốn chả phải thánh nhân , ai mà không có lúc mắc sai lầm , nếu có thể thì xin ngài hãy mở lòng từ bi mà cho Văn Bình thêm một cơ hội .

Đan Nghi nhìn kĩ thì nhận ra đây là một vị học giả gà , không quyền không chức, nhưng là người sống rất ngay thẳng lại bồi dưỡng ra rất nhiều học sinh ưu tú nên được mọi người trong xã hội rất tôn trọng....

.....

Đan Nghi sẽ làm gì tiếp theo đây ??? Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 88

Xem ra , ông ý chính là người đến làm thuyết khách giúp Bạch Văn Bình .

Đan Nghi nhớ rằng , trước kia có một khoảng thời gian Bạch gia mời ông ta đến làm gia sư cho Bạch Văn Bình . Cũng khó trách ông ta chịu đến đây làm thuyết khách ...

Cũng khó trách hôm nay Trần Hải Minh chịu gặp ba mẹ Bạch Văn Bình... thì ra là họ đã mời đến một nhân vật có trọng lượng như vị học giả già này.

- Dì Dương , trên các mặt báo sáng nay có tin tức gì mới không ?

Đan Nghi chớp chớp mắt , hỏi vậy....

- Cái này ... dì cũng chưa kịp coi , lão gia thì quá tức giận, cơm không muốn ăn trà chả muốn uống thì đâu còn tâm trí mà đọc báo nữa ?

Dì Dương đáp lại...

- Dì Dương , dì giúp cháu đi lấy ít báo mới đến đây nhé !

Đan Nghi tiếp lời .

Dì Dương trước giờ đều không bao giờ không thỏa mãn những yêu cầu của Đan Nghi , liền đi lấy một sấp báo đến , tạp trí nào cũng có .

Vụ việc đêm qua Bạch Văn Bình và Đường Sa Sa cùng tập luyện môn thể thao vận động nguyên thủy nhất ngay trên đường đã được giới kí giả ghi hình lại .

Đường Sa Sa mặc dù có thể tung tin cho phóng viên để họ đến chụp hình trộm...nhưng ả ta chắc chắn không có khả năng ngăn họ tung tin tức lên các mặt báo.

Bạch Văn Bình và Đường Sa Sa đều là những người dân bình thường , không phải nhân vật có tiếng nên tin tức về họ chắc cũng chỉ có thể đưa lên phần chuyện lạ có thật trên các mặt báo mà thôi .

Nghĩ vậy , Đan Nghi vội lật giở các trang báo , rất nhanh đã tìm thấy phần tin tức mà mình cần.

Giới phóng viên cũng thật là chơi ác ,viết phần đề mục rất là hút mắt độc giả " Nam thanh nữ tú thèm khát nhục dục , làm tình ngay trên đường lớn, khiến người đi đường tò mò đứng xem gây tắc nghẽn giao thông cả một quãng đường dài " " Nam nữ thiếu thốn tình cảm , công khai làm chuyện ấy trên đường lớn .... quần chúng phẫn nộ..."

Trên mặt báo mặc dù khuôn mặt Bạch Văn Bình và Đường Sa Sa đã được làm mờ đi nhưng chỉ cần nhìn dáng người và quần áo thì những người thân thiết đều có thể lập tức nhận ra thân phận của họ...

Đan Nghi cầm lấy sấp báo , đi thẳng vào thư phòng .

Ba mẹ Bạch Văn Bình đang quỳ rạp trước mặt Trần Hải Minh , vật nài cầu xin....

Trần Hải Minh gằn giọng :

- Ta cho Đan Nghi đính hôn cùng Bạch Văn Bình , là đã cho các người cơ hội rồi , ai biết Bạch Văn Bình lại làm ra trò như vậy . Giờ thì hết rồi . Các ngươi cầu xin ta như nào cũng vô ích thôi .

- Văn Bình nói rồi , nó nhất định sẽ sửa sai ,huống hồ đều là con tiện nhân đó quyến rũ Văn Bình ...

Ba mẹ Bạch Văn Bình vẫn không ngừng khóc lóc....

Trần Hải Minh tuy là ghét Bạch Văn Bình , không đồng ý tha thứ cho hắn... nhưng Bạch gia trước giờ đều hết sức nghe lời, đúng là không có công lao thì cũng có bỏ ra nhiều công sức ... Trần Hải Minh cũng không có ý làm quá .

Thấy Đan Nghi bước vào , Trần Hải Minh vội lên tiếng :

- Nghi Nghi , con về rồi sao ?

Lợi dụng mọi người không chú ý , Đan Nghi tiện tay để sấp báo xuống bàn của Trần Hải Minh.

- Vâng , ba con về rồi ạ !

Đan Nghi khi nãy tô tô vẽ vẽ son trên mặt , nhìn giống như vừa khóc lóc rất ghê gớm , mắt mũi sưng húp lên...

Trần Hải Minh không khỏi xót xa :

- Nghi Nghi con đừng buồn ,ba sẽ làm chủ cho con !

- Ba , con nghĩ Bạch gia cũng không dễ dàng gì , anh Văn Bình cũng thật lòng...

Đan Nghi nhẹ nhàng lên tiếng, kèm theo tiếng khóc nghẹn ngào...

Ba mẹ Bạch Văn Bình nghe vậy thì cho rằng Đan Nghi đã mềm lòng...sự việc chắc chắn có thể thay đổi....

Họ vội nói với Đan Nghi :

- Đúng vậy ! Đúng vậy ! Văn Bình đối với con là thật lòng thật dạ , khi ở nhà thì lúc nào cũng nhắc đến con, lúc nào cũng chỉ muốn kết hôn cùng con và sống hạnh phúc mãi bên con thôi... Đan Nghi à , con hãy tha thứ cho lỗi lầm này của Văn Bình nhé... chúng ta cam đoan nó sau này sẽ không tái phạm nữa đâu !

Trần Hải Minh xót thương con gái, thấy con gái khóc thì cũng rất đau lòng...

Ông quyết định nghe theo ý con gái diệu :

- Nghi Nghi ,con tính thế nào ??

.....

Đan Nghi sẽ tính thế nào ? Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89

- Ba , nếu như anh Văn Bình , không phạm thêm một lỗi lầm tương tự như vậy nữa thì con sẽ tha lỗi cho anh ta . Nếu như anh ta còn làm sai nữa thì người nhà Bạch gia sau này sẽ vĩnh viễn không được bước chân vào Đan gia nữa , có được không ạ ?

Đan Nghi như hạ quyết tâm rất lớn , cắn cắn môi nói .

- Chắc chắn rồi ! Chắc chắn rồi ! Chúng ta đã đánh mắng cho Văn Bình một trận thừa sống thiếu chết rồi... cả tối qua nó đã không ngừng tự dằn vặt bản thân ,nó đã rất đau lòng và đi tìm con suốt cả tối qua nữa . Đan Nghi con yên tâm, Văn Bình tuyệt đối sẽ không phạm lại sai lầm đó nữa.

Bố mẹ Bạch Văn Bình hết lời bảo đảm .

Về việc Bạch Văn Bình đã ăn năn xám hối gì gì đó thì là do họ tự bịa ra ... cả đêm qua bọn họ căn bản là không nhìn thấy mặt hắn đâu và cũng không biết hắn đi đâu , làm gì nữa.

Trần Hải Minh thấy Đan Nghi tha thứ cho Bạch Văn Bình như vậy, không khỏi ngạc nhiên :

- Nghi Nghi ,con chắc chắn ?

Đan Nghi cúi xuống ,giả vờ như đang rất khó nghĩ...

Bố mẹ Bạch Văn Bình lại lần nữa vỗ ngực bảo đảm :

- Đan Nghi , nếu như Văn Bình còn làm ra việc gì có lỗi với con , thì người nhà Bạch gia chúng ta sẽ không bao giờ đặt chân vào Đan gia nữa , ta sẽ đánh gẫy chân nó luôn và công khai xin lỗi con nữa .

Chỉ cần có thể khiến cho Đan Nghi hồi tâm chuyển ý , có thể hàn gắn lại mối quan hệ này thì bố mẹ Bạch Văn Bình sẵn sàng làm mọi việc .

Giờ cúi đầu hạ mình chút thì có sao , chỉ cần mọi việc được theo ý mình thì có đáng gì ?

Đan Nghi nhìn thấy trong ánh mắt họ một sự giảo hoạt đáng kinh tởm .

Cô gật gật đầu ,rồi quay sang phía vị học giả già :

- Thưa thầy ,thầy cũng nghĩ như vậy chứ ạ ?

- Đan Nghi , ta không thiên vị ai cả . Việc này , nếu em cho Văn Bình một cơ hội như vậy. Thì những gì mà Bạch gia đã nói ta sẽ là người làm chứng... Nếu như Văn Bình còn tái phạm thì họ sẽ phải làm như những gì họ đã nói !

Là một người có học vị cao , lời nói của ông là rất có trọng lượng.

Bố mẹ Bạch Văn Bình lại quay sang van xin Trần Hải Minh :

- Trần tiên sinh , chúng tôi có thể lập một tờ cam kết , Văn Bình sẽ không tái phạm nữa. Nếu còn tái phạm thì người nhà Bạch gia chúng tôi sẽ không bước vào Đan gia dù chỉ nửa bước , không làm phiền Đan Nghi , đánh gãy chân Văn Bình và sẽ công khai xin lỗi Đan Nghi .

Thấy vậy ,Trần Hải Minh khẽ gật đầu :

- Nếu Đan Nghi đã quyết vậy rồi , thì hãy cho Văn Bình một cơ hội đi . Mang giấy bút đến...

Ông vừa dứt lời thì ba của Bạch Văn Bình đã vội đi tìm giấy bút , không cẩn thận mà va vào sấp báo , sấp báo rơi tóe tung dưới nền nhà...

Sấp báo rơi ngay phía trước mặt vị học giả , ông cúi xuống nhặt lên ,nhìn qua nội dung trang báo mà mặt lập tức biến sắc...

Sáng nay vừa ngủ dậy thì ông ta đã bị bố mẹ Bạch Văn Bình đeo bám , nài nỉ đến đây làm thuyết khách nên chưa kịp đọc báo...

Giờ nhìn thấy hình ảnh Bạch Văn Bình cùng Đường Sa Sa cuốn lấy nhau trên mặt báo, nhìn thời gian ghi trên đó... không cần nói gì thêm , việc này đã phát sinh ngay sau bữa tiệc sinh nhật Đan Nghi tối qua, khi Đan Nghi bỏ chạy ra ngoài....

Ba của Bạch Văn Bình tìm được giấy bút :

- Chúng tôi đảm bảo...

Vị học già cất giọng lạnh băng :

- Thôi đi , các người cũng không cần bảo đảm nữa ! Nhìn xem đây là gì ? Thật là phí công ta , cảm thấy Văn Bình học hành không tồi ,người cũng thông minh ,muốn giúp các người một tay ,ai dè Văn Bình là loại người như này !

Ba mẹ Bạch Văn Bình không hiểu chuyện gì , cầm lấy tờ báo , nhìn lướt qua ....

Kẻ trên bức hình , dù đã được làm mờ phần mặt ... nhưng sao họ có thể không nhận ra được đó chính là thằng con quý hóa của họ...

- Đây... đây...

Gương mặt họ biến sắc xám xịt....không nói nổi thành lời...

Đan Nghi vờ như giờ cũng mới nhìn thấy nội dung trên tờ báo , mặt tái nhợt :

- Đây là anh ...ý , là Văn Bình...còn người kia... người kia....

....

MÌNH THÔNG BÁO LẠI LẦN NỮA :

TRUYỆN NÀY CÓ HƠN 2000 CHAP VÀ LÀ TRUYỆN MÌNH TỰ DỊCH TỪ TIỂU THUYẾT TIẾNG TRUNG QUA TIẾNG VIỆT.

LINK GỐC CỦA TRUYỆN MÌNH XIN KHÔNG TIẾT LỘ .

((((MÌNH ĐÃ CHỈNH SỬA MỘT SỐ CHI TIẾT CỦA TRUYỆN SO VỚI BẢN GỐC ....)))

MÌNH THÔNG BÁO LUÔN Ở ĐÂY ĐỂ MỘT SỐ BẠN NGỪNG IB NHỮNG CÂU HỎI ĐẠI LOẠI NHƯ VẬY NHÉ....

CHÚC MỌI NGƯỜI ĐỌC TRUYỆN VUI VẺ NHÉ ! Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Hàn Thiếu Sao Không Tới ?

Đan Nghi rất vui, ở trong phòng thu dọn đồ đạc của mình...

Thỉnh thoảng nghĩ đến chuyện giữa Lục Thượng Hàn và cô thì tim lại đập loạn nhịp liên hồi... Rồi lại nghĩ đến cảnh đêm qua, hắn "yêu thương "cô bằng đủ tư thế như vậy thì lại không khỏi đỏ bừng mặt lên ngại ngùng, có chút thất thần ngồi xuống giường...

Dì Dương nhìn thấy bộ dạng cô như vậy thì vô cùng lo lắng:

- Đại tiểu thư à,trong lòng tiểu thư khó chịu thì hãy nói ra vời dì Dương đi... nhìn con thế này dì thật sự rất đau lòng. Cũng thật không ngờ, người nhà Bạch gia ngày nào cũng ra ra vào vào nhà chúng ta, lúc nào cũng ra vẻ ngoan ngoãn nghe lời là vậy...ai ngờ lòng dạ lại xấu xa thế chứ!

- Dì Dương, được rồi mà, mọi việc đều đã giải quyết xong xuôi hết rồi... dì thấy cháu có giống như người đang đau khổ dằn vặt không?

Đan Nghi lên tiếng vỗ về dì Dương.

Dì Dương giờ mới nhớ ra, vẫn còn Lục Thượng Hàn luôn quan tâm tới Đan Nghi nữa...

Dì vội hỏi:

- Đại tiểu thư, Hàn thiếu đâu rồi? Sao mà phát sinh chuyện lớn như này mà cậu ý cũng không xuất hiện vậy?

- Suỵt! Dì Dương, việc của anh ấy, dì phải giữ bí mật cho cháu đấy nhé!

Trên gương mặt non nớt đáng yêu của cô, thoáng hiện nét ngại ngùng mà đầy ngọt ngào.

Dì Dương vốn là người từng trải, nhìn biểu hiện của cô như vậy thì như đã đoán ra việc gì, khẽ thốt lên:

- Đại tiểu thư, hai người....hai người...

- Dì Dương...

Đan Nghi vội nũng nịu kéo lấy tay áo dì Dương.

- Được được được! Dì Dương không nói nữa, không nói nữa.

Dì Dương vốn là một quản gia vô cùng chuyên nghiệp, biết có những việc mình không nên quản quá sâu.

Nhưng mẹ Đan Nghi lúc sinh thời đã giao Đan Nghi cho dì Dương chăm sóc... nói thế nào chăng nữa thì dì cũng không thể không quan tâm tới mọi việc của cô.

Dì khẽ thở dài:

- Dì thấy, Hàn thiếu gia vừa đẹp trai,phong độ, khí chất lại hơn người...xuất thân gia đình danh giá, mọi mặt đều hơn đứt Bạch Văn Bình không biết bao nhiêu lần... Bạch Văn Bình đúng là kẻ sống trong phúc mà không biết hưởng...

Đan Nghi chẳng còn để tâm đến những chuyện đó nữa, thái độ rất chi là bình thản...

Đúng lúc này, Trần Hải Minh bước vào... nghe được đúng câu cuối cùng mà dì Dương vừa nói, liền lên tiếng:

- Nghi Nghi, con đừng buồn, tống cổ Bạch Văn Bình đi rồi, con xứng đáng được một sự lựa chọn tốt hơn!

- Vâng, con cảm ơn ba!

Trần Hải Minh trước giờ đều rất mực thương Đan Nghi... Bạch Văn Bình và người Bạch gia cũng là do ông dẫn về nên Đan Nghi mới biết đến họ.

Bạch Văn Bình theo đuổi Đan Nghi, những người khác đều phản đối, duy chỉ có ông tán đồng.

Đan Nghi biết, bất kể thế nào, Bạch Văn Bình cũng là người mà cô tự lựa chọn, không thể trách ông được...

Nhưng không biết vì sao, lần này về nhà, bản thân cô bỗng có chút lạ lẫm, không còn thân thiết được với ba cô như khi trước nữa....

Trần Hải Minh thấy mặt con gái đỏ bừng vậy thì chỉ cho rằng,con gái vẫn đang đau lòng về chuyện Bạch Văn Bình phản bội chứ không ngờ rằng cô chỉ đơn giản là đang nghĩ đến.... Lục Thượng Hàn mà thôi...

Ông an ủi con gái vài câu, rồi căn dặn dì Dương chăm sóc Đan Nghi cho cẩn thận rồi quay người bước ra ngoài...

Đan Nghi gọi với theo:

- Ba, con định mai sẽ trở về trường học!

- Lần này việc Bạch Văn Bình làm đã khiến con đau lòng như vậy nên ba đã cắt đứt mọi quan hệ với Bạch gia. Con đã muốn quay về trường học thì ba cũng không giữ. Con về đó có bạn có bè cũng sẽ nhanh chóng lấy lại tinh thần hơn.

- Vâng ạ!

Đan Nghi khẽ gật đầu.

Trần Hải Minh rời đi...

An Kỳ tới...

An Kỳ là bạn từ bé của Đan Nghi, lúc trước vì sự xuất hiện của Đường Sa Sa nên quan hệ giữa hai người đã mất đi sự thân thiết vốn có.

Nhưng lần này Đan Nghi trở về thì quan hệ giữa hai người đã lại thân thiết như xưa.

Lần này Đan Nghi xảy ra chuyện lớn như vậy, An Kỳ sớm đã nôn nóng muốn đến xem tình hình Đan Nghi ra sao rồi!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Cô Gái Nhỏ Này...

- Đan Nghi bà không sao chứ?

An Kỳ vừa bước vào cửa đã vội hỏi han tình hình của Đan Nghi.

- Tôi không sao.

Đan Nghi thấy An Kỳ đến, trong lòng không khỏi cảm động.

An Kỳ thấy sắc mặt Đan Nghi đỏ bừng bừng như vậy thì nghĩ rằng cô vẫn đang đắm chìm trong sự đau khổ mà Bạch Văn Bình đã gây ra.

An Kỳ nói lớn:

- Bạch Văn Bình và Đường Sa Sa hai kẻ tiện nhân đó, sớm muộn gì cũng sẽ bị báo ứng thôi. Chúng đều là thể loại người gì cơ chứ? Đúng là còn không bằng súc sinh... loại người như vậy thì cũng nên ở với nhau, để tránh cho chúng ra ngoài gây hại cho người khác!

Đan Nghi bật cười mà nói:

- Thôi mà An Kỳ, đừng vì chuyện đó mà tức giận nữa!

- Đan Nghi bà có thể nghĩ thông suốt vậy là tốt quá rồi! Bà là ai cơ chứ? Là đại tiểu thư của Đan gia, số nam sinh thích bà không có vài vạn thì cũng phải có hàng nghìn. Lúc trước, bà yêu Bạch Văn Bình, không biết bao nam sinh đã tan nát con tim rồi.

Thấy Đan Nghi cười nói như vậy, An Kỳ mới thấy an tâm.

- Bạch Văn Bình, cái cây vẹo cổ đó có gì đáng để tiếc nuối đâu! Đi nào, tôi đưa bà đi dạo phố!

Đan Nghi cũng muốn ở bên cạnh An Kỳ nên nói:

- An Kỳ, mai tôi sẽ quay lại trường học rồi! Tối nay tôi sang nhà bà ngủ nhá!

Lúc trước Đan Nghi cũng thường hay ở cùng An Kỳ, không phải cô sang nhà An Kỳ thì sẽ là ngược lại...

Đan Nghi vốn thấy mình rất có lỗi với An Kỳ, giờ sắp phải trở về trường thì tất nhiên sẽ muốn giành nhiều thời gian hơn cho cô bạn thân thiết từ thuở nhỏ này.

Cầm lấy túi xách rồi nói với dì Dương:

- Dì Dương, cháu sang nhà An Kỳ đây, tối cháu sẽ không về đâu ạ!

- Được! Chú ý an toàn nhé!

Dì Dương không quên dặn dò...

An Kỳ và Đan Nghi nắm lấy tay nhau mà chạy ra ngoài.

Buổi tối, Đan Nghi không về...

....

Chiếc xe của Lục Thượng Hàn bí mật lượn qua Đan gia.

Sắc mặt Lục Thượng Hàn lạnh băng...

Tối nay hắn vốn định đến tìm Đan Nghi...

.... kết quả cô vợ nhỏ của hắn lại ở lại An gia không về...

Cô gái nhỏ này, thật không thèm để tâm tới hắn quá rồi mà....

Vừa mới trở thành người của hắn thôi.... tình yêu của hắn giành cho cô còn chưa được phát huy ra hết 1 phần trong vạn phần đó.... vậy mà cô không thèm để ý tới hắn vậy sao?

Lục Thượng Hàn thầm nghĩ,cô gái nhỏ này đã quên mất cảnh nằm dưới thân hắn mà van xin rồi...

Người lái xe kiêm trợ lí của hắn dù không quay đầu lại thì vẫn nhận thấy khí áp trong xe đang rất rất thấp...

Từ đầu giờ chiều, Lục Thượng Hàn đã lùi lại hết mọi lịch trình, chỉ đợi đến tối đến gặp Đan Nghi.

Người trợ lí này đã theo phục vụ bên canh Lục Thượng Hàn nhiều năm, biết rõ hắn là người trước giờ rất bình thản, dẫu cho núi Thái Sơn có sụp ngay trước mắt thì cũng sẽ không chớp mắt dù chỉ một cái... tất cả mọi việc dường như đều nằm gọn trong tầm kiểm soát của hắn vậy.

Vậy mà giờ đây,đã vài lần vì chuyện của Đan Nghi mà như người bị mất phương hướng...

Trước là sốt ruột đợi đến lúc có thể gặp Đan Nghi.... rồi lại vì không gặp được cô mà sắc mặt càng lúc càng khó coi.

Người trợ lí đành phải cùng hắn đứng đợi ở cổng sau nhà Đan Nghi....

Mãi lúc lâu sau, Lục Thượng Hàn mới lên tiếng:

- Đi về!

Người trợ lí thở phào nhẹ nhõm, anh ta còn tưởng mình sẽ phải ngồi canh ở đây cả đêm cơ... với thể lực của anh ta thì việc đó không có gì là khó.... Nhưng anh ta sợ mình chịu không nổi cái thần thái đáng sợ của Lục Thượng Hàn lúc này....

Những việc này, Đan Nghi không hề hay biết chút nào...

Lúc này cô và An Kỳ đang nằm trên chiếc giường lớn, cùng nhau nói đủ thứ chuyện trên trời dưới biển.

Đêm qua ở cạnh Lục Thượng Hàn đã khiến cô tiêu hao khá là nhiều thể lực,giờ nói chuyện nói chuyện...cô nhắm mắt lại ngủ lúc nào không biết...

An Kỳ cười nói:

- Đan Nghi, tôi nói cho bà biết nhé,có mấy tên nam sinh nói với tôi rằng họ rất muốn có cơ hội để được gặp bà đấy..., bà....

An Kỳ quay sang nhìn... Đan Nghi đã say giấc tự khi nào rồi....

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Có Bị Sốt Không ?

- Nha đầu thối này,thật là vô tư quá mà!

An Kỳ không khỏi bật cười.

- Hôm qua vừa gặp phải chuyện của Bạch Văn Bình như vậy mà hôm nay đã có thể ngủ ngon lành như này rồi...thế mà làm tôi lo bà sẽ đau khổ mà định giới thiệu cho bà một người bạn trai tốt hơn cơ!

Nói rồi cũng chui vào chăn, nhắm mắt lại...

Sáng sớm ngày hôm sau,nhận láy hành lí mà dì Dương đã thu xếp sẵn, chào tạm biệt ông ngoại, ba cô và An Kỳ để ra sân bay trở về trường học.

Hôm nay là một ngày rất đẹp, trời cao trong xanh, gió thoang thoảng...

Giải quyết xong chuyện của Bạch gia, Đan Nghi thấy vô cùng thoải mái...

Đến sân bay...

An Kỳ lưu luyến không nỡ buông tay Đan Nghi, ôm lấy Đan Nghi mà rằng:

- Nghi Nghi nhớ thường xuyên alo cho tôi đấy! Bất kể xảy ra chuyện gì thì tôi vẫn luôn là người bạn tốt nhất của bà đó!

-Ukm!

Đan Nghi gật đầu...

Hành lí của Đan Nghi không nhiều,chỉ có một chiếc vali nhỏ.

Nhẹ nhàng lên đến máy bay...

Dì Dương đặt cho cô chiếc vé khoang VIP, Đan Nghi đến sớm, trong khoang máy bay hầu như chưa có một hành khách nào khác cả...

Ổn định chỗ ngồi rồi Đan Nghi mới nhớ ra, việc cô trở về trường học, cô còn chưa nói với Lục Thượng Hàn...

Cũng không biết hắn sẽ nói gì...

Đan Nghi đang định rút điện thoại ra... thì bỗng thấy phía trước mặt xuất hiện một bóng người...

Là một người cao lớn,đứng ngay trước mặt cô...

Đan Nghi từ từ ngẩng mặt lên,in vào mắt cô là thân hình cao lớn tuấn tú của Lục Thượng Hàn... hắn mặc một bộ âu phục màu sẫm, kết hợp với một chiếc cà vạt cùng gam màu, toàn thân hắn toát lên vẻ điềm đạm, phong thái, khí chất hơn người.

Nhưng, sắc mặt hắn có vẻ như không được tốt cho lắm.

Tối qua, không gặp được cô, hắn đã thấy bứt rứt, khó chịu trong người lắm rồi.

Vậy mà hôm nay, Đan Nghi rời nhà để quay lại trường học mà cũng không nói gì với hắn cả.

Cô gái nhỏ này,lúc trước vẫn ổn,có việc gì thì cũng đều nói với hắn.

Kết quả, đăng kí kết hôn xong,lên giường cùng hắn rồi thì lại vất hắn lên tận mây xanh, cơ bản là không coi hắn là chồng, đi lại tự do như vậy...ngay cả việc cô quay lại trường học cũng là do hắn cho người đi dò hỏi mới biết được.

Điều này khiến hắn không vui chút nào cả!

- Thượng Hàn!

Thấy hắn, Đan Nghi cười thật rạng rỡ...

Cô còn đang định gọi điện cho hắn cơ, vậy mà hắn đã xuất hiện rồi.

Cô cất điện thoại đi, thấy sắc mặt hắn không tốt,quan tâm mà hỏi:

- Anh sao vậy?

Cô không mảy may hay biết nguyên nhân khiến thần sắc hắn không tốt vậy chính là vì cô.

Lục Thượng Hàn ngồi xuống bên cô,trên khuôn mặt dắn dỏi ấy hiện chút không vui...

Đến lúc này rồi mà Đan Nghi còn chưa ngộ ra chút gì sao?

Đan Nghi thấy hàng lông mày hắn chau lại như vậy thì giơ ra bàn tay nhỏ xinh,sờ lên trán hắn:

- Thượng Hàn, anh không sao chứ? Có bị sốt không?

Vẫn còn biết quan tâm hắn như vậy...trong lòng hắn thấy thoải mái hơn nhiều...

Đến bản thân hắn cũng không phát hiện ra, một người hô giông hoán vũ nơi thương trường như hắn, giải quyết việc gì cũng bình thản như hắn... mà khi đứng trước Đan Nghi lại như biến thành một tiểu tử vừa chớm biết yêu lần đầu vậy.

Cùng Đan Nghi đăng kí kết hôn rồi, gạo đã thổi thành cơm rồi,mà bản thân hắn lại cứ thấy lo lắng sợ sệt...

Sự tự tin trước nay của hắn đi đâu mất rồi?

Như lẽ thường, việc này, người phải lo lắng nhiều hơn sẽ là phía nữ giới mới đúng chứ nhỉ??

- Không sốt! Ngồi yên!

Lục Thượng Hàn nghiêng người, giúp Đan Nghi thắt dây an toàn.

Hơi ấm từ người hắn tỏa ra cùng vẻ điềm tĩnh, bình thản vốn có của hắn khiến Đan Nghi thấy thật bình an.

Hắn cúi xuống,Đan Nghi mím mím môi....cảm nhận hơi ấm nơi chiếc cằm hắn tì vào đầu cô...ấm áp.... rất ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 93: Say Máy Bay...?

Lục Thượng Hàn giúp Đan Nghi thắt dây an toàn lâu đến bất thường... bàn tay hắn có vài ba lần đã chạm cả vào eo cô, mơn trớn nơi vòng eo mềm mại ấy....lại thêm vài lần thuận tay dịch lên phía trên một chút chút...

Cơ thể Đan Nghi dưới bàn tay nghịch ngợm ấy như muốn tan chảy ra vậy,nhưng, nghĩ đến đây đang là trên máy bay, mặc dù là khoang VIP nhưng dù sao cũng là nơi công cộng...

Đan Nghi liền đánh lên đôi tay hắn một cái cảnh cáo....

Lục Thượng Hàn cuối cùng cũng đã thắt xong dây an toàn cho Đan Nghi và ngồi ngay ngắn lại...

- Anh đi đâu vậy?

Đan Nghi hỏi hắn.

Hỏi xong mới thấy mình hỏi hơi thừa rồi,chuyến máy bay này bay tới thành phố có ngôi trường danh giá mà cô đang theo học. Lục Thượng Hàn ngồi trên chuyến bay này, không phải đi đến đó thì còn có thể đi đâu?

Đan Nghi tinh nghịch lè lè lưỡi...

Máy bay còn chưa cất cánh, Đan Nghi rút điện thoại ra gửi tin nhắn buôn dưa với An Kỳ.

Tối qua hẹn An Kỳ sẽ thức buôn cả đêm, vậy mà mới nói được dăm ba câu thì cô đã mệt quá mà ngủ thiếp đi mất.

Nghĩ lại, cô thấy mình thật có lỗi...

An Kỳ rất nhanh đã trả lời tin nhắn, thế là hai người lại tiếp tục nhắn tin qua lại.

Thần sắc Lục Thượng Hàn vừa hồi phục được chút, đang định nói chuyện cùng Đan Nghi...

Ai ngờ,cô chỉ hỏi hắn đúng một câu vậy, hắn còn chưa kịp trả lời thì cô đã lại ôm điện thoại nói chuyện cùng bạn rồi.

Trong ánh mắt hắn có chút bất bình vì bị đối xử lạnh nhạt như vậy.

Có vẻ như cô gái nhỏ này đúng là đã không quá coi trọng mối quan hệ giữa hai người rồi...

Nghĩ vậy, đôi mắt hắn nheo lại...

Máy bay cất cánh, Đan Nghi mới cất điện thoại vào túi...

Cô quay đầu sang, Lục Thượng Hàn đang nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Đan Nghi thầm nghĩ " Anh cũng biết mệt sao? Cứ tưởng anh là người mình đồng da sắt, không biết mệt là gì cơ?"

Nghĩ đến tối hôm đó,thể lực hắn tốt tới vậy,hành cô đau lưng đau người đau toàn thân... Đan Nghi lại không khỏi có chút bất mãn,thấy hắn nhắm mắt dưỡng thần vậy, cô lè lè lưỡi rồi cũng nhắm mắt lại nghỉ ngơi...

Máy bay cất cánh rất êm...

Đan Nghi đang ngủ được chút thì cảm thấy người ngồi cạnh có chút khác lạ...

Mở choàng mắt ra,chỉ thấy sắc mặt hắn trắng bệch, có vẻ như bị say máy bay...?

Ngay sau đó, thân hình cao lớn của Lục Thượng Hàn đứng bật dậy, có chút loạng choạng bước nhanh về phía nhà vệ sinh.

Đan Nghi có chút ngạc nhiên, nhẽ nào hắn bị say máy bay thật?

Nhìn vẻ ngoài cường tráng là vậy,thể lực, tinh lực đều không tồi... thế mà lại có thể say máy bay???

Nghĩ đến đây, cô lại nhớ đến cảnh đôi chân cô bị hắn gấp khúc các kiểu đến tê cứng.... nghĩ tới đó mà đôi má cô ửng đỏ cả lên...

Nhưng... dù bản thân đã bị hắn hành thảm đến vậy nhưng trong sâu thẳm nội tâm, cô thật ra không hề ghét bỏ cảm giác ấy.... trái lại... cảm giác ấy rất....tuyệt vời....

Hồi thần,Đan Nghi phát hiện Lục Thượng Hàn vẫn chưa ra khỏi nhà vệ sinh....

Cô bắt đầu thấy lo lắng,hắn không phải đã bị làm sao rồi chứ?

Cô vội đi nhanh về phía nhà vệ sinh,gõ gõ cửa:

- Thượng Hàn! Anh không sao chứ? Mở cửa!

Không có tiếng đáp lại, Đan Nghi càng hoảng.

- Thượng Hàn! Thượng Hàn! Anh đừng có dọa em!

.... cánh cửa mở ra.... một bàn tay dài thò ra.... lôi tuột cô vào bên trong...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Anh Rất Thích

Hắn chỉ cần cô.... là đủ!

- Anh không sao!

Ánh mắt bình thản, trong trẻo,...rõ ràng là rất ổn.

Đan Nghi thở phào nhẹ nhõm:

- Thế anh ở trong này lâu vậy làm gì? Làm em sợ quá đi mất!

- Anh có chuyện, em sẽ lo lắng sao?

Lục Thượng Hàn lập tức hỏi lại.

- Tất nhiên rồi!

Đan Nghi buột miệng nói luôn không chút đắn đo.

- Anh giờ là chồng của em, em tất nhiên là rất sợ anh gặp phải chuyện gì rồi!

Tâm trạng Lục Thượng Hàn lập tức vui trở lại.

Hắn ôm lấy Đan Nghi, hơi ấm nồng nàn, đầy ánh dương bao trùm lấy thân hình cô.

Hắn cúi xuống,đôi môi mỏng chuẩn sác hôn lên bờ môi ngọt ngào của cô... đôi môi ngọt ngào như trái chín này mới chỉ một ngày không được chạm vào đã đủ khiến hắn nhớ phát điên mất rồi...

Đan Nghi thấy hắn không sao, cảm giác được hắn ôm trọn trong tay thật sự rất ấm áp, rất an lòng.

Cô đón lấy nụ hôn của hắn,vốn nghĩ hắn chỉ đơn giản dừng lại ở một nụ hôn này mà thôi.

Nhưng đâu ngờ, hắn biến nụ hôn vốn rất đơn thuần ấy thành một nụ hôn sâu thật sâu,hắn tham lam lưu luyến lơi bờ môi cô, lưỡi hắn cuốn lấy lưỡi cô, quyện vào nhau không dời...

-Ư...

Cảm nhận thấy hơi thở của hắn mỗi lúc một gấp,nụ hôn càng lúc càng cuồng nhiệt... Đan Nghi tìm cách đẩy hắn ra...

Lục Thượng Hàn sao có thể cho cô cơ hội ấy... tính ra, đây đáng lẽ phải là tuần trăng mật của hắn và cô... tối qua lẽ ra cô cần phải ở bên hắn mới đúng... giờ hắn làm thế này mới chỉ tạm coi là một chút bồi thường đơn giản mà thôi.

Bàn tay hắn vuốt ve, lưu luyến nơi vòng eo nhỏ nhắn của cô...miệng hắn chỉ muốn được dừng lại mãi nơi bờ môi hồng xinh ấy...

Đôi chân Đan Nghi mềm nhũn như không xương.... trong lòng cứ có cảm giác trống rỗng, tựa như thiếu mất một thứ gì đó, cần hắn đến để lấp đầy...

Căn phòng vệ sinh không lớn lắm nhưng rất sạch sẽ....

Khi bị hắn đè xuống chỗ thềm bồn rửa tay, Đan Nghi mới chợt bừng tỉnh... nhưng lúc này cô căn bản là không thể chạy đâu cho thoát mất rồi...

Khi cơ thể hai người hợp nhất, tiếng rên khe khẽ từ miệng Đan Nghi phát ra.Cô vội cắn chặt răng lại, ngăn không cho mình phát ra tiếng rên rỉ ấy...

Trời ạ...

Đây là nhà vệ sinh ở trên máy bay, đây là ở nơi công cộng đó...

Cô sao lại có thể không biết ngại, không biết xấu hổ mà cùng hắn làm ra chuyện này chứ...

Cô thật sự xấu hổ đến chết mất thôi!

- Thượng Hàn...

Cô hết cách, chỉ có thể khẽ cầu xin hắn, cũng không biết là cô đang muốn hắn nhanh chóng kết thúc chiến đấu hay là đang muốn hắn đừng làm bừa nữa...

Lục Thượng Hàn đang đắm mình trong nét ngọt ngào đầy quyến rũ của cô thì sao có thể vội kết thúc cuộc vui ở đây ngay được...

Đan Nghi cắn chặt môi, tay thì giữ chặt vào chiếc áo khoác ngoài của hắn, cố gắng để bản thân không phát ra tiếng nữa....

Dù bị Lục Thượng Hàn dẫn dắt, hoàn toàn nhập vào trong cuộc nhưng Đan Nghi cũng không có cách nào để mình làm ra chuyện này ở chốn công cộng....

Lục Thượng Hàn nhận thấy sự đè nén cảm xúc trong cô....

.... tiếng cô rên lên vì những cảm xúc thăng hoa của cơ thể hay và uyển chuyển nhường nào, hắn là người rõ nhất...

Giờ nhìn cô cắn chặt môi, hắn có chút không đành, dùng tay vuốt ve nơi bờ môi cô:

- Đừng cắn chặt như vậy, bị thương thì sao? Đó là đồ của anh mà!

Đan Nghi vẫn không chịu ngưng lại,giọng nói của Lục Thượng Hàn một lần nữa cất lên nhẹ nhàng đầy mê hoặc:

- Thả lỏng chút! Anh thích nghe tiếng của em! Ngoan, không sao đâu, không sao đâu...

Hắn dùng giọng nói để mê hoặc cô và còn dùng cả cách khác nữa....

Cuối cùng Đan Nghi cũng hết cách, thôi không cắn chặt môi nữa, tiếng rên rỉ của cô vang vọng cả căn phòng, vang vọng lấp đầy cả trái tim Lục Thượng Hàn nữa...

Lục Thượng Hàn nhếch môi cười đầy quyến rũ:

- Rất hay, anh rất thích!

Đan Nghi rất cáu,liền cắn mạnh lên bờ vai hắn, đều tại hắn, tại hắn cứ làm đủ mọi cách....

Cô còn ít tuổi, lại mới nếm vị trái cấm mà lại bị hắn dẫn dụ làm ra chuyện này ngay nơi công cộng....thật là....

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95: Không Phát Hiện Ra Sao ?

Đan Nghi thật sự rất xấu hổ....

Cô không biết mình phải làm gì bây giờ nữa...

Cô cắn vào vai Lục Thượng Hàn, phát hiện hắn thả lỏng bờ vai ra để tùy ý cho cô cắn... Đan Nghi lại có chút không đành lòng.

Chính lúc mà tâm trạng cô đang hỗn loạn như vậy thì cơ thể cô đã bị Lục Thượng Hàn đưa lên đến đỉnh đoạn mây mưa...

Khi thả lỏng người ra, thu người trong vòng tay hắn, đôi mắt cô như được phủ lên một lớp sương mỏng, giọng nói giận giữ mà lại có chút làm nũng:

- Em không ra bên ngoài nữa đâu!

- Ngoan, không sao đâu!

Lục Thượng Hàn dịu dàng vuốt mái tóc dài suôn mượt của cô.

- Em cứ ở trong này, anh ra ngoài đi!

Lòng tự tôn của Đan Nghi có chút bị thương tổn... chỉ cần nghĩ đến cảnh khi nãy ở đây, ngay trong phòng vệ sinh này cô phát ra động tĩnh lớn như vậy, có khi cả phi hành đoàn đều nghe thấy mất rồi... là cô không thể an lòng mà bước ra ngoài được.

Hắn nhếch môi cười:

- Em chắc chắn?

- Phản chăng, em không cần anh quản nữa!

Cô bướng bỉnh đáp lại.

Hắn là đàn ông, con trai, tất nhiên không cần quản nhiều như vậy...

Nhưng cô thì khác,da mặt cô đâu có dày đến mức coi như vừa xong không có chuyện gì xảy ra được chứ?

- Nếu như lát nữa có người vào dùng nhà vệ sinh, em ở đây, không phải càng dễ bị lộ sao?

Lục Thượng Hàn thật thà phân tích...

Thần thái hắn giờ đã hồi phục lại vẻ điềm tĩnh, bình thản vốn có... so với bộ dạng, đầu tóc bù xù quần áo xộc xệch của Đan Nghi bây giờ thì hắn giống như một người hoàn toàn vô tội....

Nhưng chỉ có cô mới biết hắn khi nãy điên cuồng, mãnh liệt hệt như một loài dã thú vừa bị dính bẫy vậy...

Đan Nghi nhất thời cũng không biết phải làm thế nào cho ổn...

Lục Thượng Hàn vò khăn ấm, lau chùi và chườm lên chỗ đó cho Đan Nghi, tránh để làn da non nớt của cô bị tổn thương...

Lục Thượng Hàn bỏ chiếc khăn xuống, hạ thấp giọng nói:

- Được rồi, ra ngoài thôi!

Đan Nghi cuối cùng cũng chịu gật đầu...

... đang định bước đi thì bỗng hắn ôm lấy eo mà bế cô lên...Người đàn ông này sợ giờ họ cùng ra ngoài như này chưa đủ để thu hút sự chú ý từ những hành khách khác sao chứ?

Đan Nghi tức giận, mà không làm gì nổi....

Lục Thượng Hàn đặt cô xuống chỗ ngồi, thắt dây an toàn cho cô...

.... Đan Nghi vẫn còn chưa muốn nói chuyện với hắn...

Cô nghĩ ngợi một chút rồi quay sang cảnh cáo:

- Lục Thượng Hàn, sau này ở nơi công cộng anh không được....

- Ư...

Không đợi cô nói hết câu, Lục Thượng Hàn đã tặng cô một nụ hôn nóng bỏng, nồng cháy....

- Lục Thượng Hàn!

.....

Hơi thở ổn định trở lại,Đan Nghi gọi tên hắn đầy vẻ cảnh cáo.

Lục Thượng Hàn nhún nhún vai nói:

- Đây là máy bay riêng của anh, lẽ nào lúc lên máy bay em không phát hiện ra sao?

Đan Nghi bất ngờ...giờ mới quay ra ngó nghiêng, chỉ thấy ngoài những chiếc ghế hào hoa và những đồ trang trí ra thì trong khoang máy bay không có một bóng người nào khác...

Khi lên máy bay, cô không để ý,chỉ là cảm thấy máy bay hôm nay sạch sẽ và thoải mái hơn bình thường..... không ngờ đây lại là máy bay riêng của Lục Thượng Hàn.

Thì ra là Lục Thượng Hàn cho người đi tìm hiểu lịch trình ngày hôm nay của Đan Nghi..... biết là cô đang định đặt vé máy bay để trở về trường học thì lập tức cho người mang một chiếc vé của chuyến bay đặc biệt này đến trao tận tay cho dì Dương.

Dì Dương biết đây là ý của Lục Thượng Hàn... tuy bà cũng sợ Đan Nghi sẽ phải chịu thiệt thòi... nhưng nghĩ rằng Lục Thượng Hàn làm mọi việc đều là vì Đan Nghi.... so với Bạch Văn Bình thì đúng là một trời một đất.

Thế nên dì Dương đã giúp Lục Thượng Hàn...và cứ vậy Đan Nghi được đưa lên máy bay riêng của hắn.

Cả phi hành đoàn này đều chỉ có hai hành khách là họ mà thôi.

Lục Thượng Hàn cũng sớm đã ra lệnh không ai được phép đến làm phiền giây phút riêng tư của hắn với cô vợ nhỏ này của mình.

Đan Nghi giờ mới biết mình bị hắn lừa....

Cô mím môi:

- Lục Thượng Hàn, khi nãy em phải cố nhịn như vậy... khổ sở như vậy.... Sao anh không nói sớm?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Bcs

- Ukm. Âm thanh em phát ra thật tuyệt!

Hắn nói một câu hoàn toàn không liên quan tới câu hỏi.

Giọng điệu mơ màng ngân nga, tựa như đang nghĩ lại cảnh tượng nóng bỏng khi nãy...

Đan Nghi giận giữ phồng mồm trợn mép lên dọa hắn.....

Lục Thượng Hàn vươn cánh tay dài ra ôm trọn cô vào lồng ngực mình...

Bàn tay với những ngón tay thon dài dịu dàng vỗ về bờ vai cô....

.....

Đan Nghi cuối cùng cũng nguôi giận, ngồi tựa vào vai hắn, nói:

- Lần sau không được vậy nữa!

- Ukm.

Lục Thượng Hàn gật đầu đồng ý.

Phản chăng không thế này nữa thì còn có thể thế kia nữa mà?!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 97

- Ukm . Âm thanh em phát ra thật tuyệt !

Hắn nói một câu hoàn toàn không liên quan tới câu hỏi.

Giọng điệu mơ màng ngân nga , tựa như đang nghĩ lại cảnh tượng nóng bỏng khi nãy...

Đan Nghi giận giữ phồng mồm trợn mép lên dọa hắn .....

Lục Thượng Hàn vươn cánh tay dài ra ôm trọn cô vào lồng ngực mình...

Bàn tay với những ngón tay thon dài dịu dàng vỗ về bờ vai cô....

.....

Đan Nghi cuối cùng cũng nguôi giận , ngồi tựa vào vai hắn , nói :

- Lần sau không được vậy nữa !

- Ukm.

Lục Thượng Hàn gật đầu đồng ý .

Phản chăng không thế này nữa thì còn có thể thế kia nữa mà ?! Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97: Cảm Ơn Em !

Cũng không biết tối qua hắn ngủ ở đâu?

Đan Nghi ấn nút điều khiển,rèm cửa sổ từ từ kéo lên, cô đứng bên cửa sổ, vươn vai, hít một hơi thật dài.

Từ phía sau, một vòng tay mạnh mẽ ôm lấy eo cô.

Là Lục Thượng Hàn,không cần quay đầu, Đan Nghi cũng biết đó là hắn... hơi ấm, mùi hương trên người hắn đã khắc sâu vào tâm trí cô...

Đan Nghi quay người lại, cười nói với hắn:

- Anh từ đâu xuất hiện vậy? Lúc em tỉnh dậy, rõ ràng không có thấy anh ở trong phòng mà?

- Anh đã cho người đả thông phòng của anh và em!

Nói rồi, buông cô ra.

Đan Nghi nhìn khắp căn phòng:

- Oa....thật đẹp.... lúc trước căn phòng này đã đủ đẹp lắm rồi.... nhưng giờ còn thoải mái hơn trước nhiều ý!

- Dựa theo thiết kế trong phòng riêng của em ở Đan gia đấy!

Lục Thượng Hàn điềm đạm trả lời,trong giọng nói trầm ấm ấy không giấu nổi một sự bá đạo đáng yêu.

Đan Nghi có chút không dám giám tin vào điều mình vừa nghe thấy:

- Hôm đó anh vào phòng em.... chỉ ở đó có mấy phút ngắn ngủi thế mà đã biết rõ sở thích của em vậy á?

Không thể không cảm than về trí nhớ quá đỗi siêu phàm của Lục Thượng Hàn...

Nhưng nếu không phải là vì cô thì trí nhớ siêu phàm ấy hắn cũng tuyệt đối không sử dụng bừa bãi cho bất kì ai khác....

Đan Nghi phát hiện ra những sự thay đổi trong căn phòng này: chiếc giường trước kia của cô đã được đổi thành một chiếc giường đôi rất lớn, phòng tắm đã biến thành một căn phòng tắm hào hoa, sang trọng, bên trong có bố trí một chiếc bồn tắm loại lớn có cả công cụ để massage.

Ban công cũng được đả thông nên rất là rộng.

Còn giữa phòng ngủ của cô và của hắn trước đây, giờ đã được lắp thêm một cánh cửa.

Thoạt nhìn thì vẫn là hai căn phòng tách biệt, không khác gì trước đây.

Nhưng khi đẩy cánh cửa ở giữa ra thì có thể thấy căn phòng kia của Lục Thượng Hàn đã không còn chiếc giường nào cả.... mà sớm đã được sửa thành thư phòng, hai chiếc bàn gấp loại lớn được bố trí gần nhau, thích hợp cho Lục Thượng Hàn ngồi làm việc và cũng thích hợp cho Đan Nghi học bài.Chỉ vài ngày ngắn ngủi, Lục Thượng Hàn đã cho người bố trí căn hộ của mình thành một mái ấm xinh xắn thích hợp cho một đôi vợ chồng trẻ như này rồi....

..... Ấm áp, tiện lợi mà lại lãng mạn vô cùng.... đến cả chiếc sofa dài kia cũng được đặt mua theo đúng kiểu dáng, màu sắc của chiếc sofa trong phòng Đan Nghi tại Đan gia.

Trong lòng Đan Nghi thật sự rất vui, rất cảm động.... mẹ qua đời, ông ngoại bệnh nặng.... ngay cả ba cô cũng không hiểu tâm tư của cô đến vậy...

Thế nhưng, Lục Thượng Hàn đã hiểu, đã rất rất hiểu cô....

Đôi tay trắng nõn nà của cô ôm lấy cổ Lục Thượng Hàn, cô chủ động tặng một nụ hôn ngọt ngào lên môi hắn:

- Cảm ơn anh, Thượng Hàn!

- Anh cũng cảm ơn em!

Giọng nói trầm ấm của hắn giờ có chút khàn khàn.

- Tại sao?

Đan Nghi không hiểu ý hắn....

- Đã bước vào cuộc đời anh!

Hắn thì thầm bên tai cô.... ngọt ngào...ngọt ngào....

.....

Về Đan gia, giải quyết xong mọi chuyện với Bạch Văn Bình và Đường Sa Sa, lại có một tổ ấm ấm áp bên Lục Thượng Hàn rồi.... căn hộ vốn thuộc quyền sở hữu của Đan Nghi ở bên cạnh, để lại cũng không có tác dụng gì....

.... Đan Nghi nói việc đó với hắn, hắn liền cho người đi giải quyết mọi việc liên quan tới căn hộ đó rồi.

Lục Thượng Hàn và Đan Nghi đều không thiếu tiền, căn hộ đó có nhiều vết tích của Bạch Văn Bình và Đường Sa Sa để lại, giải quyết sớm ngày nào thì Đan Nghi sẽ sớm thoải mái hơn ngày đó.

Giai quyết xong mọi việc, Đan Nghi bắt đầu chính thức trở lại giảng đường.

Giờ cô mới 18 tuổi, cuộc đời mới chỉ bắt đầu, việc học tập là vô cùng quan trọng.

Dù có Đan gia và Lục gia làm chỗ dựa vững chắc đi chăng nữa thì Đan Nghi cũng không có ý định dừng bước lại....

Đây là điều mà một nữ sinh hiện đại cần phải có, độc lập, tự làm chủ cuộc đời mình, tự mình phấn đấu để xây dựng sự nghiệp, vun đắp cho tương lai....

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98

Cũng không biết tối qua hắn ngủ ở đâu ?

Đan Nghi ấn nút điều khiển ,rèm cửa sổ từ từ kéo lên , cô đứng bên cửa sổ , vươn vai , hít một hơi thật dài .

Từ phía sau , một vòng tay mạnh mẽ ôm lấy eo cô .

Là Lục Thượng Hàn ,không cần quay đầu , Đan Nghi cũng biết đó là hắn... hơi ấm , mùi hương trên người hắn đã khắc sâu vào tâm trí cô ...

Đan Nghi quay người lại , cười nói với hắn :

- Anh từ đâu xuất hiện vậy ? Lúc em tỉnh dậy , rõ ràng không có thấy anh ở trong phòng mà ?

- Anh đã cho người đả thông phòng của anh và em !

Nói rồi , buông cô ra.

Đan Nghi nhìn khắp căn phòng :

- Oa....thật đẹp.... lúc trước căn phòng này đã đủ đẹp lắm rồi.... nhưng giờ còn thoải mái hơn trước nhiều ý !

- Dựa theo thiết kế trong phòng riêng của em ở Đan gia đấy !

Lục Thượng Hàn điềm đạm trả lời ,trong giọng nói trầm ấm ấy không giấu nổi một sự bá đạo đáng yêu .

Đan Nghi có chút không dám giám tin vào điều mình vừa nghe thấy :

- Hôm đó anh vào phòng em.... chỉ ở đó có mấy phút ngắn ngủi thế mà đã biết rõ sở thích của em vậy á ?

Không thể không cảm than về trí nhớ quá đỗi siêu phàm của Lục Thượng Hàn...

Nhưng nếu không phải là vì cô thì trí nhớ siêu phàm ấy hắn cũng tuyệt đối không sử dụng bừa bãi cho bất kì ai khác....

Đan Nghi phát hiện ra những sự thay đổi trong căn phòng này : chiếc giường trước kia của cô đã được đổi thành một chiếc giường đôi rất lớn , phòng tắm đã biến thành một căn phòng tắm hào hoa , sang trọng , bên trong có bố trí một chiếc bồn tắm loại lớn có cả công cụ để massage .

Ban công cũng được đả thông nên rất là rộng .

Còn giữa phòng ngủ của cô và của hắn trước đây , giờ đã được lắp thêm một cánh cửa .

Thoạt nhìn thì vẫn là hai căn phòng tách biệt , không khác gì trước đây.

Nhưng khi đẩy cánh cửa ở giữa ra thì có thể thấy căn phòng kia của Lục Thượng Hàn đã không còn chiếc giường nào cả .... mà sớm đã được sửa thành thư phòng , hai chiếc bàn gấp loại lớn được bố trí gần nhau , thích hợp cho Lục Thượng Hàn ngồi làm việc và cũng thích hợp cho Đan Nghi học bài.

Chỉ vài ngày ngắn ngủi , Lục Thượng Hàn đã cho người bố trí căn hộ của mình thành một mái ấm xinh xắn thích hợp cho một đôi vợ chồng trẻ như này rồi ....

..... Ấm áp , tiện lợi mà lại lãng mạn vô cùng .... đến cả chiếc sofa dài kia cũng được đặt mua theo đúng kiểu dáng , màu sắc của chiếc sofa trong phòng Đan Nghi tại Đan gia .

Trong lòng Đan Nghi thật sự rất vui , rất cảm động.... mẹ qua đời , ông ngoại bệnh nặng .... ngay cả ba cô cũng không hiểu tâm tư của cô đến vậy...

Thế nhưng , Lục Thượng Hàn đã hiểu , đã rất rất hiểu cô....

Đôi tay trắng nõn nà của cô ôm lấy cổ Lục Thượng Hàn , cô chủ động tặng một nụ hôn ngọt ngào lên môi hắn :

- Cảm ơn anh , Thượng Hàn !

- Anh cũng cảm ơn em !

Giọng nói trầm ấm của hắn giờ có chút khàn khàn .

- Tại sao ?

Đan Nghi không hiểu ý hắn ....

- Đã bước vào cuộc đời anh !

Hắn thì thầm bên tai cô.... ngọt ngào...ngọt ngào....

.....

Về Đan gia , giải quyết xong mọi chuyện với Bạch Văn Bình và Đường Sa Sa , lại có một tổ ấm ấm áp bên Lục Thượng Hàn rồi .... căn hộ vốn thuộc quyền sở hữu của Đan Nghi ở bên cạnh , để lại cũng không có tác dụng gì....

.... Đan Nghi nói việc đó với hắn , hắn liền cho người đi giải quyết mọi việc liên quan tới căn hộ đó rồi.

Lục Thượng Hàn và Đan Nghi đều không thiếu tiền , căn hộ đó có nhiều vết tích của Bạch Văn Bình và Đường Sa Sa để lại , giải quyết sớm ngày nào thì Đan Nghi sẽ sớm thoải mái hơn ngày đó .

Giai quyết xong mọi việc , Đan Nghi bắt đầu chính thức trở lại giảng đường.

Giờ cô mới 18 tuổi , cuộc đời mới chỉ bắt đầu , việc học tập là vô cùng quan trọng.

Dù có Đan gia và Lục gia làm chỗ dựa vững chắc đi chăng nữa thì Đan Nghi cũng không có ý định dừng bước lại....

Đây là điều mà một nữ sinh hiện đại cần phải có , độc lập, tự làm chủ cuộc đời mình , tự mình phấn đấu để xây dựng sự nghiệp , vun đắp cho tương lai.... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99

Đan Nghi đến lớp ,thì thấy Đường Sa Sa cũng đã xuất hiện.

Tại thành phố quê nhà ,Đường Sa Sa coi như đã thân bại danh liệt , hết cách , ả đành chỉ còn cách quay trở lại trường học .

Vì dù sao ngôi trường này là ngôi trường đứng nhất nhì cả nước , ở lại đây , ả vẫn còn có cơ hội tìm được bạn trai khác có điều kiện kinh tế , không thì chí ít ả hoàn thành chương trình học thì cũng có thể tìm được một việc làm lương cao.

Thành phố này nằm ở vị trí rất xa , rất xa so với thành phố quê hương của ả , thế nên tiếng xấu của ả vẫn chưa kịp truyền tới nơi này , điều nãy cũng đủ khiến ả an tâm không ít.

Thấy Đan Nghi bước vào ,ánh mắt ả thoáng hiện nét đố kị, ghen ghét.

Ả và Bạch Văn Bình đã cắt đứt quan hệ, lại thân bại danh liệt , nhìn ả hiện tại rất chi là tiều tụy.

Nhưng Đan Nghi thì khác , cô khoác trên người bộ quần áo đắt tiền của thương hiệu thời trang hàng đầu thế giới, chiếc váy đẹp vừa vặn , làm tôn lên đường nét thanh xuân của cơ thể thiếu nữ, tựa như một loại trái cây vừa chín tới, mời gọi người đến nếm thử, lại thanh thoát , diễm lệ , thuần khiết .... khiến người khác bị thu hút nhưng tuyệt đối không thể nảy sinh ra một tà niệm xấu trước vẻ đẹp trong sáng tới vậy.

Hơn nữa , cô còn được Lục Thượng Hàn rất mực thương yêu , cưng chiều nên luôn giữ được vẻ vô lo vô nghĩ , hồn nhiên và khả ái.

Đường Sa Sa càng nhìn lại càng hận, hà cớ gì mà Đan Nghi lại được sinh ra trong một gia đình giàu có tới vậy còn bản thân ả thì lại luôn phải tự thân vận động , tự thân đi giành giật ?

Đan Nghi bước tới phía ả nhưng không thèm nhìn ả dù chỉ một cái... Đã lật mặt với nhau vậy rồi , Đan Nghi cũng không cần phải giả điên giả khùng làm gì nữa .... coi Đường Sa Sa như một kẻ vô hình , Đan Nghi ngồi ra hàng ghế phía sau....

Phản chăng Đan Nghi có chiều cao lí tưởng , ngồi xa bục giảng chút cũng chả sao .

Đường Sa Sa tức tối , nắm chặt chiếc bút trong tay , dường như muốn bẻ chiếc bút ra làm đôi vậy.

Lúc này , Tiền Phi cũng bước vào , cao ngạo như một chú khổng tước...

Nếu nói Đan Nghi xinh đẹp nho nhã và không phô trương thì Tiền Phi lại sở hữu vẻ đẹp chói lóa , nổi trội.

Cô bước tới bên Đan Nghi ,cười nói :

- Đan Nghi , nghe nói mấy hôm trước là sinh nhật bà à ?

- Ừ , thế nên tôi mới đặc biệt xin nghỉ về nhà mấy hôm mà !

Đan Nghi nở nụ cười dịu dàng đáp lại.

- Sinh nhật vui vẻ nhé !

Tiền Phi hào sảng cười chúc mừng sinh nhật muộn của Đan Nghi .

- Cảm ơn !

Đan Nghi từ đầu đến cuối vẫn luôn giữ nét cười trên môi .

Đan Nghi trước giờ ở trường đều rất là giản dị ,không bao giờ bộc lộ ra thân phận thiên kim đại tiểu thư của mình .

Nhưng , lần trước, khi cô đeo chiếc dây chuyền kim cương đắt giá đó , người khác có thể không để ý , nhưng Tiền Phi thì không thể không đoán ra thân phận thật của cô.

Thời gian vừa qua , Tiền Phi tiếp xúc với Đan Nghi , biết Đan Nghi là một người đường hoàng , hào phóng , nhân phẩm rất không tồi nên có ý định kết giao cùng cô :

- Chanel mới ra hàng mới ,có mấy mẫu váy mùa hè đẹp phết , ngọt ngào trẻ trung , bà có muốn đi xem không ?

- Được ! Hôm nào rảnh cùng đi nhé !

Đan Nghi cũng thấy Tiền Phi là một người không tồi , đáng để kết giao nên nhận lời luôn.

Đường Sa Sa nghe vậy , tay cầm chiếc bút mà như muốn bẻ gẫy luôn....

Đối với Đan Nghi hay là Tiền Phi thì việc mua một chiếc váy chanel đắt tiền cũng chỉ giống như mua một hộp kem hoa quả bình thường mà thôi ...

Nhưng với Đường Sa Sa ả hiện tại thì việc đó thật là vượt quá tầm tay quá nhiều , quá xa....

Lúc trước, Bạch gia dựa vào Đan gia để làm ăn , Đường gia cũng thỉnh thoảng cũng có cơ hội dựa vào Đan gia mà kiếm được không ít.

Người nhà Đan gia chỉ cần nói rộng tay một chút thôi thì Bạch gia , Đường gia cũng sẽ kiếm đủ ăn trong một thời gian không ngắn.

Hơn nữa , khi đó ,Đan Nghi thật sự coi Đường Sa Sa là bạn tốt nên không bao giờ tính toán chuyện tiền nong với ả... đồ ăn thức uống không nói....quần áo giày dép , Đan Nghi có thứ gì thì cũng đều không quên mua cho ả một thứ tương tự.... không biết ả đã lấy được bao nhiêu là quần áo váy vóc đẹp, đắt tiền từ tay Đan Nghi rồi.

Giờ đắc tội với Đan gia ....

Bạch gia , Đường gia coi như đã mất hết mọi cơ hội rồi....

Đường Sa Sa cũng không thể kiếm trác được thứ gì từ tay Đan Nghi nữa...

Đường Sa Sa càng nghĩ càng không cam tâm.... càng nghĩ càng thấy bất bình.....

.....

Ả Đường Sa Sa lại tiếp tục xuất chiêu rồi mọi người ạ Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100

Đợi đến khi Tiền Phi dời khỏi chỗ ngồi của Đan Nghi thì Đường Sa Sa mới bước đến bên cô, hạ giọng cầu xin :

- Đan Nghi , xin lỗi cậu ,cầu xin cậu hãy tha lỗi cho tớ, được không ?

Đan Nghi đang lật giở sách vở , chả thèm để ý tới ả , coi ả như không hề tồn tại.

- Đan Nghi , tớ sai thật rồi , thật sự sai rồi .... chúng ta còn có thể làm bạn bè nữa không ?

Đường Sa Sa là thật tâm muốn cứu vãn, nhưng là cứu vãn tình cảm bạn bè hay là lợi ích cá nhân thì chỉ có bản thân ả mới biết được .

Đan Nghi không thèm nói lời nào với ả...

.... một kẻ tiện nhân ,xấu xa , bỉ ổi , sống hai mặt như ả ... Đan Nghi đến ngay cả tâm trạng ứng phó cũng "keo kiệt " mà không thèm bố thí cho ả , dù chỉ một chút .

Cô đứng dậy bước đến bên Tiền Phi, cười nói :

- Tiền Phi , cùng tôi đi mua ít đồ nhé !

Tiền Phi cùng Đan Nghi bước ra ngoài ,họ , một người xinh đẹp , nóng bỏng như lửa , một người đẹp dịu dàng , nhẹ nhàng như nước , thành tích học tập thì đều đứng nhất , nhì lớp... cùng sánh bước bên nhau tạo lên một bức tranh vừa đối lập mà lại hòa hợp đến lạ lùng .

Đường Sa Sa nhìn theo bóng hình họ , căm hận mà nghiến răng nghiến lợi .

- Đan Nghi , đừng có trách tôi không khách sáo !

Đường Sa Sa thốt lên đầy tức tối .

Nói rồi , quay người lấy một thứ gì đó từ trong túi xách ra...

Đó là một tờ giấy chứng nhận quyền sở hữu nhà.....là giấy chứng nhận quyền sở hữu căn hộ khi trước Đan Nghi đã từng ở.... Lợi dụng lúc đầu óc Đan Nghi không được bình thường, Đường Sa Sa đã đem đi photo , bắt Đan Nghi điềm chỉ và kí tên lên đó , làm thành một bản photo có công chứng về quyền sở hữu căn hộ.

Đường Sa Sa còn photo cả chứng minh thư của Đan Nghi và cũng bắt Đan Nghi điềm chỉ , kí tên trên đó.

Cầm bản công chứng này trong tay , Đường Sa Sa dù không thể bán căn hộ đó đi , nhưng vẫn có thể mang đi cầm cố , để lấy tiền tiêu sài....

Rồi đến kì hạn ,không ai thanh toán ,thì ngân hàng sẽ đến tịch thu căn hộ , người bị đòi nợ sẽ chỉ có thể là Đan Nghi vì tất cả mọi giấy tờ đều mang tên cô.

Trên khuôn mặt Đường Sa Sa lộ ra một nụ cười đầy đắc ý , vẫn may khi đó ả đã nhanh trí mà để lại một đường lui cho bản thân như này....

Đan Nghi , đều là do cô ép tôi mà ra cả thôi !

Đường Sa Sa siết chặt bàn tay... hạ quyết tâm...

Rất nhanh , Đường Sa Sa đã tới nơi chuyên nhận thế chấp...

Nghe nói ả có một căn hộ ở một chung cư cao cấp muốn mang ra thế chấp , nhân viên ở đó rất có hứng thú , và lập tức có một nhân viên chuyên trách đến tiếp nhận hợp đồng của ả .

- Tiểu thư muốn thế chấp vay tiền ?

Người nhân viên khách sáo hỏi ả .

- Đúng vậy ! Tôi chỉ vay nóng một vài bữa thôi !

Để tránh những phiền phức không đáng có về sau ,hôm nay ả đã cố ý buông tóc xuống che đi phần lớn khuôn mặt.

Nhân viên đó lật giở , xem xét tài liệu mà ả cung cấp , cười nói :

- Tiểu thư muốn vay bao nhiêu tiền ?

- Có thể vay được nhiều nhất là bao nhiêu ?

Lòng tham trỗi dậy , Đường Sa Sa dò hỏi....

- Căn hộ ở khu vực này , trước đây chúng tôi đã làm một cuộc khảo giá ,giá thị trường là 300 vạn (khoảng 10,5 tỉ) , giá vay thế chấp là 70 % giá trị thị trường ,tương đương với hơn 200 vạn chút.

Nhân viên tỉ mỉ phân tích cho ả .

- Được !

- Đường Sa Sa gật đầu , 200 vạn thì 200 vạn , đủ để ả tiêu sài thoải mái một thời gian rồi .

Trước đây ả đi cùng Đan Nghi , tiêu sài hoang phí quen rồi , giờ không có tiền để tiêu hoang như trước thì cảm thấy rất là bí bách.

Đặc biệt là khi nhìn thấy Đan Nghi , Tiền Phi thi nhau sắm sửa đồ hàng hiệu đắt đỏ thì trong lòng ả càng bức bối hơn, đố kị hơn .

- Vậy thì chúng tôi sẽ cho người đi xác minh chút rồi sẽ giải quyết việc này cho tiểu thư ngay !

Người nhân viên chuyên trách này giao lại giấy tờ cho trợ lí của mình rồi tiếp tục ngồi chuyện trò vui vẻ cùng Đường Sa Sa.

.. ... Đường Sa Sa , một vị khách quý như này họ thật không dám đắc tội.... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 101

Thật ra Lục Thượng Hàn biết rất rõ ,dù bản thân hắn rất nhiều tiền ,Lục gia rất là hào phú , nhưng gia thế của Đan Nghi cũng không tồi , Đan gia là châu bảo thế gia , còn Đan Nghi lại là người thừa kế duy nhất... thế nên căn bản là không cần phải đề cập đến chuyện bao nuôi ở đây....

Cô vợ nhỏ của hắn , hắn muốn bao nuôi thì tạm thời cũng chưa đến lượt...

Nghĩ vậy , Lục Thượng Hàn không khỏi lắc lắc đầu bật cười...

- Căn hộ đó bán được rồi sao ?

Đan Nghi có vẻ rất vui :

- Em còn đang sợ không biết bao giờ mới bán nổi cơ . Em còn nghe nói , Đường Sa Sa hình như định mang căn hộ đó của em đi thế chấp ,nhưng đã bị người của ngân hàng tống cổ ra ngoài .

Lục Thượng Hàn nghe đến tên Đường Sa Sa , thần sắc trở lên lạnh lùng khó tả...

Lúc trước ả ta đối xử với Đan Nghi như vậy thật là quá đáng .

Thấy hắn có vẻ không vui , Đan Nghi cũng đoán ra , cười nói với hắn :

- Thôi mà , Đường Sa Sa có thế nào thì sớm đã không còn có thể gây ảnh hưởng gì cho em nữa cả , ở quê nhà , cô ta sớm đã thân bại danh liệt , còn ở đây , em không tin cô ta còn có thể làm ra trò gì nữa đâu.

- Uh !

Lục Thượng Hàn gật đầu tán đồng .

- Ánh sáng đom đóm sao đọ nổi với hào quang của mặt trăng , mặt trời . Nhưng ả với Bạch Văn Bình đều là những kẻ hèn hạ nên chỉ sợ chúng nghĩ ra mưu hèn kế bẩn gì đó thôi !

- Càng tốt ! Cứ cho cô ta giở trò đi .

Sau khi tỉnh lại , việc học dần đã theo kịp tiến độ , Đan Nghi còn thấy cuộc sống của mình đang có chút nhàn nhã vô vị đây...

Nếu Đường Sa Sa có mưu kế gì thì càng tốt , cô lại có cơ hội phản công cho ả ta biết mặt...

Lục Thượng Hàn thấy bộ dạng đáng yêu đó của cô thì có chút buồn cười , có hắn ở bên mà cô còn sợ cuộc sống sẽ nhạt nhẽo vô vị ư ?

....

Đung xong bữa tối ,Lục Thượng Hàn xắn tay áo lên , bưng dọn bát đĩa xuống phòng bếp .

Ở đây ,Lục Thượng Hàn có thuê người đến dọn dẹp vào thời gian cố định trong ngày .

Việc mà Lục Thượng Hàn và Đan Nghi cần làm vốn không nhiều .

Nhưng ngay cả việc nhỏ nhặt như rửa bát đĩa như này thì Lục Thượng Hàn trước giờ đều không bao giờ để Đan Nghi phải làm cả.

Chiếc sơ mi trắng được xắn lên cao , gọn gàng , để lộ ra bắp tay rắn rỏi quyến rũ .... rất ra dáng một ông chồng biết cách chăm chút , chiều chuộng bà xã.

Nhưng thật ra , khi ở Lục gia , ngay cả đường đến nhà bếp ở hướng nào thì bản thân hắn cũng không rõ...

Trước mắt , trong căn hộ này vẫn không thích hợp để thuê người giúp việc ở lại làm việc nhà mọi lúc mọi nơi được. Huống hồ hắn cũng không muốn một người ngoài xuất hiện làm phiền đến thế giới riêng của hắn và Đan Nghi.

Khuôn mặt hắn khi rửa bát vẫn giữ nét nghiêm nghị đến lạ , đầu khẽ cúi xuống .... Đan Nghi chỉ nhìn thấy cái trán cao thông minh và chiếc mũi dọc dừa của hắn....

Đan Nghi vội tìm đồ rồi chui tọt vào nhà tắm .

Thời gian này ,mỗi tối ,cô đều bị Lục Thượng Hàn làm thế này làm thế kia....đôi chân dài thon nhỏ của cô đã được hắn huấn luyện cho mềm mại đến mức có thể đi tập luyện bất kì một môn thể thao nào rồi .

Cô định tận dụng thời gian mà Lục Thượng Hàn rửa dọn bát đĩa mà đi tắm để tránh lát nữa lại bị hắn lẻn vào phòng tắm trêu chọc cô...

Hơn nữa cô còn biết , bcs mua sẵn trong nhà đã bị hắn dùng hết rồi ... nhưng cô cố ý không nhắc hắn...

Lát nữa nếu hắn muốn làm cái chuyện gì gì đó thì Đan Nghi mới bảo hắn chuyện đó , khi đó trời đã muộn , hắn cũng không thể ra ngoài đi mua được... và thế là cô sẽ có một đêm yên ả...

Nghĩ đến đây , khóe môi cô không giấu nổi nụ cười đắc ý .

Rất nhanh , Đan Nghi đã tắm xong ,như một tên trộm sợ bị người khác phát hiện , cô khoác lên người bộ đồ ngủ kín cổng cao tường đến mức bảo thủ... sau đó vào thư phòng ngồi học bài.

Quả nhiên , Lục Thượng Hàn dọn dẹp xong thì cũng bước vào ,thấy cô đã tắm, thay đồ xong.... khuôn mặt nhỏ nhắn của cô vẫn còn hồng hồng vì làn nước ấm khi tắm , càng nhìn càng dễ thương, khiến người đối diện chỉ muốn cắn yêu một cái vào má thôi....

Lục Thượng Hàn bước từng bước lớn về phía Đan Nghi...

Đan Nghi vờ như không để tâm mà tiếp tục nghiên cứu tư liệu .... trong lòng thì đang cầu trời khấn phật mong Hàn tiên sinh tha cho cô một tối nay....

....

..... mọi người thấy tựa đề ta đặt có đúng không ? Ahaha SÓI CA..... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Thất Bại....

Đường Sa Sa thư thái ngồi uống cafe, hưởng thụ sự tiếp đón tận tình của người phụ trách cho vay thế chấp....

Rất nhanh , người trợ lí của vị chuyên viên đã trở về ,thì thầm bên tai ông ta điều gì đó .....

Nghe xong , người chuyên viên đứng bật dậy, gương mặt lộ rõ vẻ tức giận :

- Đường tiểu thư thật là rảnh rỗi nên mới đến đây trêu chọc chúng tôi chăng ? Nhưng rất xin lỗi ! Thời gian của chúng tôi là đá quý , là kim cương, Đường tiểu thư đùa không nổi đâu !

Nói xong , định quay người bước đi ....

Đường Sa Sa không hiểu đã xảy ra chuyện gì, vội ngăn ông ta lại :

- Ngài chuyên viên ,xảy ra chuyện gì vậy ? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì , nhanh nói cho tôi biết !

- Hừ , cầm một đống văn kiện giả đến làm thủ tục thế chấp . Lẽ nào Đường tiểu thư không biết đó là hành vi phạm pháp sao ?

Vị chuyên viên thay đổi thái độ 180 độ , lạnh lùng nói , không chút khách khí .

- Tôi... tôi giúp một người bạn đến làm thủ tục thế chấp nên người đứng tên trên giấy tờ không phải là tôi . Đây không phải là chuyện rất bình thường sao ?

Đường Sa Sa cố nén nỗi sợ hãi , vì cái mối lợi lớn mà lại tiếp tục bịa truyện .

- Đúng là khách hàng của chúng tôi thường không phải đích thân đến làm thủ tục , vì những người có tiền như họ thì thường rất bận , không có thời gian ... Nhưng rất tiếc , căn hộ này , sớm đã không còn thuộc về chủ ngân cũ là Đan Nghi tiểu thư nữa . Phiền cô nên làm rõ vấn đề trước khi đến đây làm thủ tục !

Là một chuyên viên với nhiều năm kinh nghiệm trong nghề nên ông ta mới có thể kìm nén tốt như này , nếu là người khác..... hừ....

- Gì cơ ? Không phải của Đan Nghi nữa ?

Đường Sa Sa hoảng hốt , không dám tin vào tai mình nữa....

- Sao có thể vậy được chứ ? Bên trên rõ ràng có viết tên Đan Nghi , còn cả dấu vân tay và chữ kí nữa.... à không ý tôi là rõ ràng Đan Nghi đã ủy thác cho tôi đến làm thủ tục thế chấp mà....

Vị chuyên viên thấy bộ dạng ả như vậy thì kiên nhẫn giải thích :

- Căn hộ này , đúng trước hôm nay một ngày đã được bán đi , chủ căn hộ đã không phải là Đan Nghi nữa !

- Gì cơ ?

Đường Sa Sa cầm đống giấy tờ trong tay, cả con người như đang rơi vào hố sâu tuyệt vọng .

Vì sao ? Vì sao mỗi lần ả muốn đi một nước cờ thì Đan Nghi lại luôn nhanh hơn ả một bước ?

Tại sao lại bị trúng kế của Đan Nghi tiếp như vậy chứ ?

Ả tuyệt vọng .... ngồi bệt xuống nền đất....

Thật ra , Đan Nghi làm gì có thời gian rảnh mà đi tính kế chơi ả... đối với cô , Đường Sa Sa sớm đã không còn tư cách gì để cô phải tốn công nghĩ đến nữa....

Đối với cô , Đường Sa Sa sớm đã chả còn chút liên quan gì cả....

Chỉ đơn giản là Đan Nghi không thích căn hộ đó nữa , sau khi nói với Lục Thượng Hàn thì hắn liền sai người ngay lập tức bán căn hộ đó đi ngay ...

Khu vực có thể khiến Đan Nghi và Lục Thượng Hàn không hẹn mà gặp cùng mua căn hộ ở đây thì chắc chắn phải là nơi có địa thế vàng .... người của Lục Thượng Hàn chỉ cần hạ giá căn hộ xuống chút ít là có không biết bao người muốn mua rồi.

Thế nên căn hộ của Đan Nghi rất nhanh chóng đã được bán đi ...

Đường Sa Sa muốn lợi dụng căn hộ đó để kiếm tiền thì đã muộn rồi.... ả nghĩ rằng chỉ cần có trong tay đống giấy tờ photo đó mà có thể kiếm được món hời đến mấy trăm vạn vậy sao ?

Suy nghĩ của ả thật quá là giản đơn mà ....

Đừng có nói là ả chỉ nắm trong tay bản công chứng ... kể cả là có bản chính đi chăng nữa thì ả cũng không thể thực hiện nổi âm mưu đó....

Không chỉ vì giờ Đan Nghi đã có Lục Thượng Hàn làm hậu thuẫn .... kể cả không có Lục Thượng Hàn thì chỉ cần với trí thông minh của mình , Đan nghi cũng không thể cho ả đạt được mục đích....

Sau vố này, Đường Sa Sa phải dùng rất nhiều thời gian thì mới hồi phục lại được tinh thần .

Đây , đều là do ả tự chuốc lấy thôi , không phải sao ?

....

Bữa tối ..., Lục Thượng Hàn đẩy một chiếc thẻ đến trước mặt Đan Nghi .

- Hàn thiếu định bao em thật sao ?

Đan Nghi tươi cười , trêu hắn .

- Căn hộ của em đã giải quyết xong ! Đây là tiền bán căn hộ !

Lục Thượng Hàn nhếch môi cười....

- Nhưng anh cũng không ngại việc bao dưỡng em !!!!! Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 104

Đối với người thật sự có năng lực , Đan Nghi trước giờ đều không hề tiếc lời khen ngợi .

Lời khen ngợi của cô rất là lọt tai Lục Thượng Hàn... từ nhỏ đến lớn người cất lời khen ngợi hắn thật sư là nhiều không kể hết... nhưng dường như đều không có câu nào hay , dễ nghe bằng lời Đan Nghi nói ra cả...

Đan Nghi đang cặm cụi ghi ghi chép chép thì bỗng từ phía sau lưng , một bàn tay vững chãi ôm lấy cô vào lòng .

- Đợi em chút , em đang viết bài...

Nét bút cô nghệch ngoạc trên trang vở...

Lập tức ,cái đầu nhỏ xinh của cô bị nâng lên , nụ hôn ngọt ngào của Lục Thượng Hàn đã đặt lên môi cô .... hơi thở ấm nóng của hắn áp sát bên tai khiến giọng nói của cô có chút run run , hơi thở cũng dần gấp gáp hơn và còn có chút hoảng hốt....

Lục Thượng Hàn cúi xuống ,cất giọng nói trầm ấm đầy quyến rũ :

- Em đã viết gần xong rồi mà !

Vừa xong , hắn đã giành cho cô thời gian đủ dài để học rồi.... giờ đã khuya ,đã đến lúc nên làm những việc cần phải làm giữa đôi vợ chồng trẻ rồi .

Đan Nghi phản kháng :

- Lục Thượng Hàn , anh là đồ sắc lang ! Khi nãy anh đưa ra gợi ý như vậy là để em nhanh chóng học xong để còn làm việc này phải không ?!

Lục Thượng Hàn gật đầu thừa nhận , rất chi là thẳng thắn :

- Tất nhiên !

Không thì việc gì hắn phải giúp cô nghĩ cách như vậy ?

Việc học tuy quan trọng nhưng cũng không thể cản trở việc ái ân , vun đắp tình cảm của đôi vợ chồng mới cưới được .

Đan Nghi càng lúc càng thấy người đàn ông này thật là phúc hắc , tùy tiện làm việc gì thì đều là có mục đích cả .

Hừ hừ....!

Cô thật không muốn để ý đến hắn nữa ....

Thế nhưng cơ thể non nớt của cô nào có thể vững vàng chống đỡ trước những màn dạo đầu ướt át của hắn mang đến ? Chỉ một lát thôi là cơ thể cô đã mềm nhũn ra , chỉ còn cách dựa người vào hắn .

Lục Thượng Hàn nhếch môi , trong ánh mắt hắn ánh lên ánh cười đầy ranh mãnh :

- Em vội đi tắm rửa sạch sẽ thơm tho thế này không phải là đang đợi anh sao ?

- Không phải , em tắm vội như vậy không phải vì....

Chưa kịp nói hết câu thì lại đã bị hắn hôn trọn bờ môi...

Đến bên chiếc giường , Đan Nghi vẫn không ngừng phản kháng .

Nhưng rồi cô chợt nhớ ra bcs chuẩn bị sẵn trong nhà đã bị dùng hết... mà Lục Thượng Hàn trước giờ đều rất giữ gìn cho cô , hắn chắc chắn sẽ không thể không có đồ bảo hộ mà lâm trận ,để cô dính bầu , gây hại cho thân thể cô được .

Nhìn bộ dạng đầy vẻ sắc lang của hắn lúc này ,như đang muốn ăn tươi nuốt sống cơ thể cô bào bụng .... cô lại càng muốn lát nữa sẽ dội cho hắn một thùng nước đá mát lạnh ....

Thế là cô cố ý, chủ động vòng tay ôm lấy cổ hắn rồi hôn lên bờ môi gợi cảm ấy..

Đợi lát nữa khi ngọn lửa tình bốc lên trong người hắn thì cô mới nói cho hắn biết , trong nhà đã không còn bcs nữa.... xem lúc đấy hắn sẽ phải làm sao ?

Nghĩ đến đây , cô lại càng ra sức khiêu gợi hắn...chiếc miệng nhỏ nhắn còn phát ra tiếng rên rỉ đầy quyến rũ .... cô sẽ không thừa nhận rằng tiếng rên rỉ ấy là do cô không thể kìm nén mà phát ra...

Lục Thượng Hàn thấy cô vợ nhỏ của mình chủ động như vậy thì rất là hài lòng... và càng muốn làm cô vui hơn nữa....

Cho đến khi...

... hai cơ thể sắp hòa thành một , Đan Nghi mới rất chi là " tốt bụng "mà nhắc hắn :

- Hàn tiên sinh , nhà ta hình như đã hết bcs rồi sao ý ?

Lục Thượng Hàn ngây người ,hình như đúng thế thật...

Mặc dù hắn đã cho người chuẩn bị rất nhiều ,nhưng thời gian này , ở bên Đan Nghi , hắn có chút ngày đêm "lao động "chăm chỉ quá mức.... thế nên số bcs mà hắn chuẩn bị sẵn đã bị dùng hết sạch rồi...

Thấy dáng vẻ ngây ngô lúc này của hắn , Đan Nghi cố nhịn cười :

- Khuya lắm rồi , giờ ra ngoài mua cũng không tiện . Hay đêm nay tạm ngưng nhé ?

Mặc dù giờ cơ thể cô cũng đang bị bàn tay ma mị của Lục Thượng Hàn làm cho bốc hỏa.... thế nhưng, nữ giới mà ... dễ kìm lòng lại hơn nam giới....

Hơn nữa ,cô xoa xoa chỗ vòng eo đang bị đau , thời gian này ,cô "hoạt động nhiều quá mức .... sắp có vẻ không thể chống đỡ được nữa rồi.... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105

- Cứ vậy rồi thôi à ?

Lục Thượng Hàn nhếch mày , khuôn mặt tuấn tú ánh lên nụ cười đầy ý vị...hắn nhìn chằm chằm vào Đan Nghi .

- Hehe....

Đan Nghi bật cười :

- Ai biết lại gặp phải cảnh này cơ chứ ? Anh không phải là muốn cố ý để em mang bầu đấy chứ ? Người ta mới có 18 tuổi thôi , còn chưa hoàn thành xong chương trình học nữa .

- Đợi chút !

Nét nghiêm nghị thoáng hiện trên khuôn mặt Lục Thượng Hàn , xoay người bước vội xuống giường , đến khăn tắm cũng không kịp khoác lên người, bước từng bước lớn sang phía bên cạnh .

Thân hình cao lớn , từng đường cơ bắp cuồn cuộn với đường nét rất rõ ràng ,nước da rám nắng đầy nam tính .... Đan Nghi nhìn theo bóng lưng hắn ... hai má ửng đỏ...

Thật ra , cô cũng có chút hối hận vì đã trêu chọc hắn như vậy .

Nhưng chỉ vài giây sau , Lục Thượng Hàn đã quay lại bên cô .

Và trong tay hắn đang cầm hai chiếc hộp bcs .

Không phải chứ ? Hắn đã mua sẵn từ lúc nào vậy chứ ?

Đan Nghi nhớ rất rõ số bcs hắn mua khi trước đã dùng hết sạch rồi và cô còn cố tình không nhắc hắn đi mua để đêm nay được nghỉ ngơi nhiều hơn .

Ai dè hắn kiếm được hẳn hai hộp thế này chứ ?

Một hộp có 12 chiếc , hai hộp 24 chiếc.....

Trời ơi.... không chỉ hai má cô ửng đỏ mà nhiệt độ toàn thân cũng đang có xu hướng tăng dần , tăng dần....

Lục Thượng Hàn nằm đè lên trên người cô , cất giọng nói khàn khàn quyến rũ :

- Không dùng hết số bao còn lại này thì sao có thể bù đắp đủ cho sự nhiệt tình khi nãy của em ?

- Khi nãy là em...

Đan Nghi khi nãy đâu phải là nhiệt tình , cô chẳng qua chỉ là muốn trêu hắn chút thôi.... ai ngờ lại bị hắn bắt thóp thế này đây...

Cô nhăn mặt :

- Anh mua thêm khi nào vậy ? Sao em không biết ?

- Em chuẩn bị sẵn mấy thứ này khiến anh rất là hài lòng !

Hắn nhếch môi cười , cúi xuống ngắm nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô...

- Em á ?

Đan Nghi không hiểu ý của hắn cho lắm ...

Lục Thượng Hàn giơ chiếc hộp bcs lên :

- Anh vốn sợ em mệt vì quá sức , nhưng em có vẻ hứng thú như vậy , người làm chồng như anh tất nhiên phải cố gắng hết sức làm cho em vui rồi !

- Ý anh là , hai hộp này do em chuẩn bị từ trước á ??

Đan Nghi cuối cùng cũng hiểu ra ý ám chỉ của hắn...

Mặt cô càng lúc càng đỏ hơn....

- Em sao có thể đi chuẩn bị mấy thứ này chứ ? Lục Thượng Hàng anh là đòi sắc lang ,rõ ràng là đồ anh tự mua về mà giờ lại đổ thừa cho em . Là anh muốn....

- Đây là đồ lấy ra từ trong vali của em đấy !

Lục Thượng Hàn cũng không ngờ hai hộp đó nay lại cứu hắn kịp thời đến vậy...

Quá tuyệt !

Không phải sợ cô sẽ dính bầu , cũng không phải lo lắng cho cơ thể còn non nớt của cô .

- Không phải....

Chiếc miệng nhỏ xinh của cô lại bị bờ môi mỏng gợi cảm của hắn bịt lại....

.... tiếp đó thì mọi lời giải thích đều là vô nghĩa.... vì Lục Thượng Hàn đã giành mọi tinh lực vào chuyện thiết thực hơn....

Đan Nghi giờ mới nhớ ra, vừa rồi về

Đan gia , cô có nhắc với dì Dương về chuyện của Lục Thượng Hàn ,rồi mặt lại còn cứ đỏ bừng bừng nữa....

Dì Dương là người từng trải...

Hành lí của cô cũng là do một tay dì Dương sắp xếp , không cần nói nữa , hai hộp đó chắc chắn là do dì Dương mua để sẵn vào rồi...

Đan Nghi : “.....”

Dì Dương ơi !!!!! Dì hại thảm con rồi.....

Cô còn lâu mới chủ động chuẩn bị mấy thứ này...càng không muốn cả đêm bị hắn hành đủ mọi tư thế như vậy...

Nhưng Lục Thượng Hàn vẫn cho rằng đây là do cô cố ý an bài và hắn cũng rất là thoải mái mà đón nhận ....

Mạch suy nghĩ của Đan Nghi bị hành động của Lục Thượng Hàn làm cho loạn hết lên,không có cách nào để tập trung tinh thần được nữa....

Nhiệt độ trong phòng càng lúc càng tăng cao ....

.... bên ngoài khung cửa sổ , đến cả vầng trăng trên trời cao cũng xấu hổ mà ẩn nấp vào tầng mây....

.....

Sáng hôm sau....

Thật không dễ dàng Đan Nghi mới tỉnh dậy , xoa xoa, bóp bóp ,đấm đấm nơi bờ eo đau nhức đáng thương của mình.... miệng không ngừng thầm trách cứ hành vi dã man của ông chồng sắc lang....

Ra đến phòng khách ,nhìn thấy ngoài một bàn ăn sáng được chuẩn bị rất là đầy đủ, ngon lành thì còn có thêm một đống đồ.....

Đống đồ gì đây mọi người ơi???

Ai tò mò hẻm Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106

Nhìn thấy đống đồ ấy , ngay tắp lự , hai má Đan Nghi đỏ bừng lên...

Trời đất ạ !

Lục Thượng Hàn định làm trò gì vậy chứ ??

Kể cả có muốn chuẩn bị sẵn thì cũng không cần chuẩn bị cả một căn phòng đầy bcs vậy chứ ?

Lục Thượng Hàn đang ngồi trên sofa đọc báo , thấy Đan Nghi bước ra , đặt tờ báo xuống....

- Anh...anh chuyển cả công xưởng của người ta về đây sao ? Cần thiết phải vậy không ?

Mặt Đan Nghi đỏ bừng lên .

- Chuẩn bị không thừa mà !

Hắn trả lời dứt khoát...

Như cái cảnh súng đã lên nòng mà còn phải đứng dậy đi tìm đồ bảo hộ như đêm qua....Lục Thượng Hàn không thích chút nào...

Đan Nghi giơ tay che mặt lại :

- Dùng đến khi nào cho hết chứ ?

- Nếu em chịu phối hợp với anh hơn chút thì chỗ này cũng chỉ đủ dùng hai tháng 5 ngày mà thôi .

Lục Thượng Hàn đưa mắt nhìn qua đống hàng , mất vài giây để nhẩm ra kết quả chuẩn sác nhất .

- Em không có hỏi cái đó ! Ai muốn biết thời gian cụ thể vậy cơ chứ ?

Đan Nghi giận dỗi ngồi xuống bàn ăn.

Lục Thượng Hàn đẩy đĩa đồ ăn về phía trước mặt Đan Nghi , đòi ăn được bày biện rất đẹp mắt và rất là hợp khẩu vị của cô.

Thức ăn vào miệng.... cô mới bớt thấy ngại ngùng...

Dùng xong điểm tâm , Đan Nghi nhanh chóng đi đến trường .

Cô quyết định , sau này cô sẽ không bỏ nỡ bất kì một tiết học nào... cần phải tránh xa cái tên sắc lang có thể lực và tinh lực đều tốt quá mức kia càng nhiều càng tốt ....

Đến trường , cô mang bản nháp phần luận văn tối qua vừa làm ra sửa lại vài điểm , sau chỉ cần đánh máy và in ra là xong .

Phải công nhận là Lục Thượng Hàn thật sự quá giỏi , chỉ với vài điểm gợi ý mà hắn đưa ra như vậy là Đan Nghi dường như đã nghĩ thông suốt tất cả mọi vấn đề...

Cảm giác nghĩ thông suốt mọi việc như vậy thật dễ chịu, tâm trạng cô lúc này tất chi là vui.

Cô để đồ vào vị trí của mình rồi chạy ra ngoài đi mua sữa chua về uống .

Đường Sa Sa từ ngày bị nhân viên ngân hàng tống cổ ra ngoài như vậy thì tâm trạng rất chi là tồi tệ.

Nghĩ đến bản thân cần tiền không có tiền , cần gì cũng không có....khuôn mặt ả nhăn nhó đến khổ .

Muốn khôi phục lại mối quan hệ với Đan Nghi thì cũng không có cơ hội nữa.

Tương phản , cuộc sống của Đan Nghi mỗi ngày đều rất êm đềm ,không chỉ hồi phục lại vẻ hoạt bát khi xưa mà càng ngày càng năng động , xinh xắn hơn.

Ả tức tối bước đến bên bàn học của Đan Nghi , tiện tay cầm lấy tài liệu mà Đan Nghi vừa viết .

Nhìn qua.... ả lại càng thấy bất bình.

Phần luận văn của Đan Nghi , không chỉ lựa chọn được một đề tài vô cùng mới mẻ, tinh tế mà còn lối suy nghĩ , tư duy rất lạ .... thành tích học của Đường Sa Sa vốn cũng không tệ , xem lướt qua chút như vậy là đã biết bài luận này là vô cùng khó có được .

Nếu không có vấn đề gì khác thì lấy được phần luận văn này thì đạt loại ưu là chuyện quá đơn giản .

Tại ngôi trường này muốn giành được một xuất ưu thật không phải chuyện dễ.

Mỗi học kì đều phải nộp một bài luận văn ,nếu như đạt được 5 xuất ưu thì sau này ra trường thì gần như có thể tùy ý lựa chọn nơi làm việc....

Còn lấy được 2 hoặc 3 xuất thì cũng không tồi , cơ hội tìm việc làm tốt sẽ không ít .

Còn không đạt được một xuất ưu nào mà vẫn thuận lợi tốt nghiệp thì cơ hội tìm việc làm cũng vẫn không quá tệ. Chỉ là cơ hội lựa chọn sẽ không được nhiều và tốt với nhiều ưu tiên như lấy được xuất ưu thôi .

Đan Nghi và ả đều đã học kì thứ hai năm nhất đại học rồi ....cungx là lần thứ 2 phải nộp luận văn...

Kì học trước Đan Nghi đã giành được một xuất ưu , còn Đường Sa Sa vốn không quá để tâm tới chuyện học nên thành tích kém hơn...

Kì này Đường Sa Sa chắc chắn phải nỗ lực để đạt xuất ưu....

.....

Ả Đường Sa Sa lần này có thông minh hơn không ta ??? Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107

Nhưng thời gian này bản thân Đường Sa Sa lại không có tâm trạng để mà tập trung cho việc học . Thế nên chuyện làm luận văn đến giờ ả vẫn chưa có chút ý tưởng gì trong đầu .

Nếu muốn giành xuất ưu thì thật là khó hơn lên trời !

Giảng viên trong ngôi trường này đều vô cùng lợi hại và cũng rất nghiêm khắc.... không dễ dàng để sinh viên thông qua.

Bài luận văn này giống như một bài kiểm tra cuối mỗi học kì vậy ... chỉ khi mà tất cả các phương diện đều đạt đến sự hoàn hảo tuyệt đối thì mới có thể giành được điểm ưu .

Giờ ả nhìn thấy bản nháp bài luận của Đan Nghi với đề tài mới mẻ là vậy , nội dung lại hoàn thiện như thế thì sao có thể không động lòng ?

Ả không làm mà hưởng quen rồi...

Trước giờ ả lấy quá nhiều đồ từ trong tay Đan Nghi... giờ lấy bài luận này tất nhiên là càng đơn giản hơn rồi.

Nghĩ đến đây ,ả lập tức nhìn ngó xung quanh , thấy không ai để ý đến ả,liền lập tức giấu quyển bản thảo luận văn của Đan Nghi vào bên trong áo rồi nhanh chóng trở về vị trí của mình , đút ngay bản thảo đó vào trong balo .

Đan Nghi cầm hộp sữa chua vào lớp , Đường Sa Sa có tật giật mình , đứng ngồi không yên .

Ả định xin về sớm , nhưng nếu vậy thì lộ liễu quá , dễ khiến Đan Nghi nghi ngờ .

Vậy nên ả đành cố gắng giữ nình tĩnh mà ở lại , cố tỏ vẻ bình thản như không có chuyện gì xảy ra ...

Đan Nghi như không phát hiện ra chuyện gì cả ....

Giờ tan học...

Đường Sa Sa vội vàng cầm lấy balo rồi phóng như bay ra ngoài...

Đan Nghi thu dọn sách vở, phát hiện bản thảo luận văn của mình không cánh mà bay...

Mất rồi ?!

Nghĩ đến biểu hiện bất thường khi nãy của Đường Sa Sa... ánh mắt Đan Nghi thoáng qua nét lạnh băng .

Đường Sa Sa cái kẻ chuyên trộm đồ này , lẽ nào không biết điểm nào là điểm buộc phải dừng lại sao ?

Đã vậy thì ả thật sự không xứng để ở lại trong lớp học này nữa ,cũng không xứng để ở đây mà rình rập trộm đồ của cô .

Để ả ở lại đây giống như giữ một quả bom nổ chậm bên người vậy...

Đan Nghi vừa nghĩ vừa cất bước ra về .

Đường Sa Sa đứng từ xa nhìn theo bóng dáng Đan Nghi , mừng thầm trong lòng .

Giờ bản thảo bài luận văn của Đan Nghi đã rơi vào tay ả ... thoạt nhìn thôi cũng đủ biết, bản thảo này Đan Nghi vừa mới viết xong , chắc chắn chưa kịp lưu lại .

Giờ Đan Nghi chắc chắn sẽ phải đau đầu rồi , một người dù có thông minh tới mấy thì muốn khôi phục lại một bài luận văn , một ý tưởng như này cũng không dễ dàng chút nào .

Nhưng Đường Sa Sa nhầm rồi !

Từ khi Đan Nghi tỉnh táo lại sau vụ tai nạn kia thì trí nhớ của cô đã trở nên phi phàm vô cùng .

Phần luận văn này vốn dĩ do cô nỗ lực , khắc khổ mà hoàn thành ... giờ muốn khôi phục lại thì quá ư là đơn giản .

Đường Sa Sa chỉ có thể lấy trộm được một chút sản phẩm tư duy đó thôi chứ sao trộm đi được tài trí thông minh của Đan Nghi ?

Đan Nghi thậm chí còn chẳng mấy để tâm tới việc này...

....

Đường Sa Sa lấy được phần bản thảo đó thì cứ nghĩ là mình đã kiếm được bảo vật... ả nhanh chóng chép lại phần bản thảo đó vào máy tính cá nhân...

Tuy đây chỉ là phần bản thảo thôi nhưng Đan Nghi đã viết hết sức là tỉ mỉ , cẩn thận... không thua kém gì một bản luận văn hoàn thiện .

Đường Sa Sa còn chả cần động não mà cứ vậy chép lại vào máy tính.

Rồi ả nhanh chóng in ra..

Bài luận văn đến lúc đói sẽ phải trực tiếp trình bày trước cả lớp và phải giải đáp cả những vấn đề mà giáo viên đưa ra .

Bây giờ bài luận của Đường Sa Sa và Đan Nghi là y hệt nhau... ả phải nắm trước thời cơ mà trình bày luận văn trước ...

.....

Ngày nộp luận văn...

Đường Sa Sa tìm gặp giáo viên :

- Thưa thầy ,em hôm nay có chút việc nên cần phải về sớm , thầy có thể cho em trình bày bài luận văn trước được không ạ ?

.....

Tiếp đến sẽ thế nào đây ?

Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108

Là những người thông tình đạt lí , nghe Đường Sa Sa nói vậy thì mấy vị giảng viên bàn bạc chút thì đều nhất trí cho ả trình bày đầu tiên .

- Được , vậy em trình bày trước đi .Vốn dĩ là Tiền Phi và Đan Nghi trình bày trước tiên, nhưng thôi , cũng không sao !

- Vâng . Cảm ơn thầy ạ !

Đường Sa Sa rất chi là đắc chí .

Chỉ cần ả trình bày bản luận văn này trước thì sau đó kể cả Đan Nghi có mang đến một bản y hệt như này đi chăng nữa thì cũng rất khó mà có thể chứng minh , của ai là thật của ai là giả , ai là kẻ trộm .

Đến lúc đó ả chỉ cần khăng khăng mình là người viết ra bản luận văn này là được.

....

Mọi người trong lớp đã có mặt đông đủ .

Đan Nghi cũng đã đến , hôm nay cô mặc áo phông , quần jean , đi đôi giày thể thao màu trắng... đơn giản mà khỏe khoắn , trẻ trung .

Mọi người ổn định chỗ ngồi ,thầy giáo cất tiếng dặn dò :

- Hôm nay là buổi trình bày bài luận văn của học kì này , hi vọng các em sẽ cố gắng thể hiện cho thật tốt . Mời em Đường Sa Sa lên trình bày trước tiên .

Nghe thầy giáo nhắc đến tên mình,ả vội vàng bước lên bục giảng .

Rất nhanh ả để phần luận văn của mình vào máy chiếu và bắt đầu trình bày nội dung .

Theo nội dung trình bày của ả ,rất nhiều sinh viên khác đã bắt đầu bàn luận sôi nổi .

Chỉ cần là một sinh viên có chút năng lực thì sẽ có thể hiểu ra ý tưởng mới mẻ , độc đáo của đề tài luận văn này.

Gương mặt Đường Sa Sa luôn nở nụ cười đầy tự tin ,ả đã gần như hoàn toàn chuyển hóa được nội dung thứ mà ả đi ăn trộm của người khác thành ra

của mình thật vậy.

Nhìn thấy hội đồng chấm thi đều gật gù nhất trí với nội dung mình vừa trình bày , ả biết khả năng mình có thể đạt loại ưu là rất lớn.

Chỉ là..... tại sao trên khuôn mặt Đan Nghi ả không thấy chút gì là kinh ngạc vậy chứ ?

Đan Nghi bình thản ngồi đó , dường như không có chút gì ngạc nhiên với những gì Đường Sa Sa vừa trình bày.... Đan Nghi chậm rãi lật giở trang sách trong tay ....

Rốt cuộc Đan Nghi muốn làm gì ? Cô ta đang nghĩ gì ?

Đường Sa Sa nhìn không thấu .

Nhưng nhìn không thấu cũng chả hề gì , phản chăng bản thân ả đạt loại ưu là điều chắc chắn rồi !

Đường Sa Sa trình bầy xong phần luận văn của mình , các vị giám khảo dường như rất hài lòng ,và đưa ra vài câu hỏi liên quan tới nội dung bài luận.

Những câu hỏi này liên quan đến vấn đề đưa nội dung ý tưởng trong bài luận đi vào thực tiễn và kế hoạch phát triển nó trong tương lai.

Đường Sa Sa nhất thời có chút đần ra . Nội dung luận văn vốn dĩ không phải do ả nghĩ ra , những gì ả đã chuẩn bị tất nhiên cũng không thể cùng một đẳng cấp với những gì nêu ra trong bài luận... thế nên ả sao có thể có được câu trả lời cho những vấn đề ấy .

Để lấp liếm vấn đề , ả chỉ còn cách nói :

- Xin lỗi các vị trong ban giám khảo , vấn đề mà các vị đưa ra em cũng chưa hề nghĩ đến , nên hôm nay tạm thời em chưa đưa ra được hướng giải quyết ạ !

- Có thể làm ra một bài luận văn xuất sắc thế này đã không phải chuyện đơn giản rồi...những vấn đề còn lại chúng ta thảo luận sau cũng được !

Các vị giám khảo đều rất hài lòng với những gì ả vừa trình bầy .

- Em cảm ơn các thầy cô ạ !

- Được rồi ! Thành tích của em chúng tôi sẽ công bố sau . Tiếp theo , mời Đan Nghi lên trình bầy !

Lúc này Đường Sa Sa vốn dĩ đã có thể ra về , nhưng ả muốn nhìn thấy cảnh Đan Nghi bị mất mặt nên đã cố tình ở lại.

Ả không tin chỉ trong thời gian ngắn vậy mà Đan Nghi có thể làm ra một phần luận văn tốt hơn nữa.

Nếu như bản thân Đan Nghi không thể chuẩn bị tốt hơn những gì mà Đường Sa Sa vừa trình bầy thì.... haha người bị nghi ngờ là đạo nhái sẽ chỉ có thể là Đan Nghi mà thôi .

Đường Sa Sa vờ thu dọn đồ đạc , tài liệu để cố tình lán lại...

Đan Nghi bước lên bục giảng , bình thản lên tiếng :

- Thưa ban giám khảo và các bạn học , em xin phép được trình bày trực tiếp bằng miệng , không cần sử dụng máy chiếu nữa !

..... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 109

- Không trình bày nội dung trên máy chiếu thì có vẻ không ổn lắm ! Theo quy định thì mọi người đều phải có văn bản để trình bày !

Lập tức có bạn học nêu ý kiến .

Ban giám khảo cũng lên tiếng :

- Đan Nghi ,ở đây ai cũng như ai , không ạ là ngoại lệ , hi vọng là em cũng làm theo quy tắc .

Đan Nghi nhẹ nhàng mỉm cười ,nói :

- Nội dung em muốn trình bầy , Đường Sa Sa đã trình bầy ở trên . Nên em nghĩ mọi người cũng không muốn nghe lại , xem lại một phần luận văn y hệt như vậy nữa .

- Đan Nghi , như vậy nghĩa là sao ?

Mọi người đều dễ dàng nghe ra ý mà Đan Nghi muốn nói nhưng còn hàm ý sâu sa hơn thì không ai muốn tự ý đoán ...

Đường Sa Sa cũng nhịn không đành mà nói :

- Đan Nghi , cậu nói vậy là ý làm sao ? Lẽ nào cậu muốn sử dụng bài luận của tớ sao ? Nhưng luận văn bắt buộc là mỗi người đều phải tự hoàn thành một bản , không ai được phép mượn của ai !?

Thầy giáo cũng gật đầu :

- Đan Nghi em đã chuẩn bị luận văn chưa ? Nếu chưa thì dù cho thành tích ờ kì học trước có tốt đến đâu chăng nữa thì lần này cũng không thể thông qua được . Hơn nữa thái độ học tập của em như này cũng không thích hợp trong ngôi trường này đâu !

- Thưa thầy , luận văn em đã có chuẩn bị trước ! Nhưng không may làm mất bản thảo . Nhưng nội dung trên bản thảo em đều nhớ rất rõ , nên em trình bày luôn bằng miệng là được ạ !

Đan Nghi lễ phép đáp lại .

- Thì ra cậu chưa chuẩn bị bài !

Đường Sa Sa cười nói .

- Nhưng mà , để cậu làm như vậy thì thật là không công bằng cho những bạn khác nữa !

Nghe ả nói vậy thì cũng có mấy bạn cùng lớp khác tỏ thái độ :

- Đúng vậy ! Mọi người mất công mất sức chuẩn bị bài vở , không ai ngoại lệ. Dù cho kết quả học tập của Đan Nghi là không tồi nhưng cũng không thể được thiên vị như vậy chứ ?

- Đan Nghi, mời em lấy phần luận văn đã chuẩn bị sẵn ra, còn nếu không thì rất xin lỗi , em sẽ bị loại khỏi phần trình bày luận văn lần này !

Thầy giáo nghiêm nghị nói với Đan Nghi.

Họ vốn dĩ rất nghiêm khắc , đối với những việc vi phạm nguyên tắc thì họ nhất định không thể mắt dắm mắt mở cho qua được .

Ngôi trường này vốn dĩ dựa vào thái độ làm việc nghiêm khắc mà mới đi tới được vị trí như ngày hôm nay , vậy nên là sinh viên trong trường thì đều phải tuân thủ theo nguyên tắc mà nhà trường đề ra .

Đan Nghi có chút không cam tâm :

- Vậy được ,để em lấy ra vậy ạ !

Cô lấy ra tập tài liệu đã chuẩn bị sẵn , đặt vào máy chiếu .

Vậy là tiếng bàn tán càng lúc lại càng lớn hơn .

- Ơ đây không phải chính là nội dung khi nãy Đường Sa Sa trình bày ư ?Sao lại giống nhau vậy ?

- Không phải chứ ? Đan Nghi lại dùng bài của người khác vậy ?

Thầy giáo giận dữ :

- Đan Nghi , em hãy trình bày một cách nghiêm túc đi !

- Thưa thầy , em đang rất nghiêm túc ! Đây là do bản thảo em chuẩn bị trước đó thật sự đã bị mất , không biết kẻ nào đã lấy của em . Em thật sự đã tự tay chuẩn bị phần luận văn này , còn vì sao lại trùng lặp với bài luận văn của Đường Sa Sa vậy thì em cũng không rõ lắm .

Đan Nghi khẽ cười nhìn thẳng về phía Đường Sa Sa .

Đường Sa Sa lớn tiếng :

- Đan Nghi ý cô là tôi lấy bản thảo của cậu ? Nhưng hình như cô quên rằng giữa hai chúng ta vốn chả có quan hệ thân thiết gì , nhà của cô ,tôi cũng đâu có cơ hội vào mà lấy đồ của cô ? Huống hồ , hôm nay là tôi trình bày luận văn trước thì sao mà dự đoán được nội dung bài luận của cô ?

- Đúng vậy , tôi cũng lấy làm lạ ! Nhưng , thưa thầy , xin mọi người cho em một cơ hội , biết đâu chỉ là em và Đường Sa Sa không hẹn mà gặp cùng nghĩ đến một ý tưởng giống nhau thôi thì sao ? Vì em và cô ý cũng từng là bạn thân của nhau ?!

Đan Nghi mỉm cười nhẹ nhàng ...

Nói đến hai từ "bạn thân " cô nhấn mạnh ngữ điệu và có mang chút châm chọc .

- Đan Nghi , cô đừng hòng cướp lấy ý tưởng của tôi như vậy ! Ai cũng không muốn làm mà muốn hưởng giống như cô thì sau này ai còn muốn tập trung học hành nữa ?

Đường Sa Sa rất chi là trượng nghĩa mà nói vậy . Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110

- Thưa các thầy cô , các thầy cô không cho em cơ hội trình bầy thì sao có thể biết ai mới là người viết ra bản luận văn này được chứ ?

Đan Nghi rất bình tĩnh hỏi ngược lại.

Các vị giảng viên bị vẻ bình thản , tự tin của Đan Nghi làm cho lung lay ý kiến . Sau một hồi thảo luận thì đều nhất trí quan điểm :

- Vậy Đan Nghi em hãy trình bày nội dung ý tưởng của em trước đi . Ai đúng ai sai thì sẽ nói sau !

- Cảm ơn các thầy cô ạ !

Nói rồi , bắt đầu trình bày bài luận văn của mình .

Bởi bản thân Đan Nghi là người làm ra bài luận văn này nên trình bày rất chi tiết , cụ thể với nhiều dẫn chứng ... tính thuyết phục cao hơn hẳn phần trình bày của Đường Sa Sa rất nhiều lần .

Nghe phần trình bày tỉ mỉ ,hợp lí đến tuyệt đối ấy của cô ... mọi người không khỏi gật gù tán thưởng .

Các giảng viên cũng đưa ra không ít câu hỏi liên quan , thậm chí còn khó hơn rất nhiều so với câu hỏi khi nãy giành cho Đường Sa Sa.

Thế nhưng , Đan Nghi không chút khó khăn mà trả lời rất lưu loát ....

Giảng viên và các bạn học đều rất hài lòng với cách giải quyết vấn đề mà Đan Nghi đưara .

Sắc mặt Đường Sa Sa dần trắng bệch...

Ả những tưởng Đan Nghi có thể khôi phục lại bản thảo này đã là tốt lắm rồi...

Thế nhưng , ả không thể ngờ Đan Nghi còn nghĩ ra được nhiều những ý tưởng còn mới lạ mà tuyệt vời hơn như này.... những gì mà Đan Nghi viết ra trong bản thảo kia chỉ là một phần rất nhỏ trong kế hoạch của cô...trong đầu cô còn nhiều vô cùng những ý tưởng khác nữa , tựa như một kho báu vô đáy đang đợi người ta từ từ khai thác.

Loại kho báu này , kẻ xấu không thể chôm trỉa được ....

Đường Sa Sa há hốc miệng ra bởi ả không dám tin vào những gì đang diễn ra...

Đan Nghi trình bày xong ý tưởng của mình .... tiếng vỗ tay tán thưởng vang lên không ngớt.

Vụ việc đến đây thật đã quá rõ ràng , ai là tác giả của bài luận xuất sắc ấy , ai là kẻ trộm .... không cần phải bàn luận thêm nữa...

Đường Sa Sa vẫn ngoan cố :

- Các thầy cô , Đan Nghi... các người không thể như thế này . Đan Nghi , tôi thừa nhận là cô rất thông minh , rất lợi hại , nhưng cô cũng không thể ám hại tôi như vậy được !

Ả không cam tâm...

Ả vốn cho rằng ,bài luận văn của ả và Đan Nghi sẽ không phân ra được cao thấp , mọi người cũng sẽ không thể kết luận ai đúng ai sai . Và thế là vụ việc sẽ đi vào bế tắc.... dù sao ả cũng là người trình bày trước , mọi ưu thế sẽ nghiêng về ả hết.

Nhưng đâu ngờ , đến phần thảo luận này thì ưu thế của Đan Nghi đã vượt xa ả quá nhiều ....

Nếu như chiếc mũ đánh cắp bài này mà chụp xuống thì danh tiếng của ả ở trong ngôi trường này sẽ bị hủy hoại hoàn toàn .

Ả không cho phép chiếc mũ ấy chụp lên đầu mình...

Đan Nghi bình thản nhìn ả , thật không thể tin , đến nước này ả vẫn dám nói là cô vu oan cho ả .

Đan Nghi muốn xem xem ả còn muốn nói thêm điều gì...

Đường Sa Sa nhìn Đan Nghi rồi quay sang nhìn các thầy cô , nước mắt lăn dài :

- Đan Nghi , tôi biết , khi trước tôi giành bạn trai của cô nên trong lòng cô rất oán hận . Nhưng không phải tôi cố tình giành anh ta với cô , là anh ta chủ động theo đuổi tôi...

Đường Sa Sa để lộ ra việc này là nhằm đánh lạc sự chú ý của mọi người và từ đó đạt được mục đích của bản thân.

Mọi người nghe ả nói vậy thì đều bị thu hút sự chú ý vào mối quan hệ tay ba kia...

Đường Sa Sa tiếp tục khóc lóc :

- Tôi biết là tôi có lỗi với cô , cô hận tôi cũng không sai . Nhưng cô cũng không thể vì thế mà ra tay ám hại tôi , vu cho tôi lấy trộm bài luận văn của cô . Là cô lấy trộm bài luận văn của tôi rồi cố ý sửa lại cho tốt hơn....

Ả khóc lóc thảm thiết như thật... khiến người khác rất dễ đồng tình....

Mọi người nhìn ả rồi lại nhìn Đan Nghi... ngay cả các thầy cô cũng không biết phải làm sao ....

- Tôi thừa nhận tôi không minh bằng cô , bài luận văn tôi trình bày cũng không tốt bằng cô.... nhưng trình bày có tốt đến đâu hoặc ứng dụng vào thực tế có đạt được kết quả gì không .... thì cũng đâu có thể chứng minh rốt cuộc ai mới là người trực tiếp viết ra bài luận văn này chứ ? Không phải sao ?

Ả vẫn tiếp tục biểu diễn....

Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111

- Đan Nghi sao cô cứ phải khổ vậy ? Sao cứ phải tạo cớ gây thù chuốc oán với tôi thế chứ ? Đan Nghi , chúng ta bắt tay làm hòa có được không ? Đừng vì một tên con trai mà hai chúng ta tỉ muội tương tàn như này nữa , như vậy thật không đáng chút nào , Đan Nghi !

Như một diễn viên kịch xuất sắc , ả vật vã , khóc lóc ...

Ả diễn quá nhập vai , khóc quá thảm thiết khiến nhiều người đã tin vào những gì ả nói...

- Nhìn Đường Sa Sa không có vẻ như là nói dối... Nếu là như vậy thật thì Đan Nghi chính là kẻ rắp tâm tính kế báo thù Đường Sa Sa rồi !

- Haizz... sao phải làm đến nước này cơ chứ ? Rõ khổ !

Đường Sa Sa nhìn qua phía thầy giáo , nói :

- Thưa thầy , dù Đan Nghi có làm sai thật , nhưng cũng là có lỗi khổ riêng , hi vọng các thầy cô đừng trách phạt cô ý ạ . Tại em là người có lỗi với cô ý trước .

Các giáo viên nhìn nhau .... đúng là Đan Nghi đã đạo nhái lại bài luận của Đường Sa Sa ư ?

Đan Nghi đứng trên bục giảng nghe những gì Đường Sa Sa nói mà không khỏi bật cười. Đường Sa Sa thật là có tài , mở miệng bịa chuyện cứ như thần...

Đường Sa Sa tiếp tục khẩn khoản cầu xin giúp Đan Nghi :

- Thưa các thầy cô , thật sự em không có trách Đan Nghi , xin mọi người cũng đừng trách Đan Nghi , được không ạ !?

Thầy giáo nhìn Đan Nghi , nói :

- Đường Sa Sa nói thật sao ?

- Có cả thật có cả giả ạ !

Đan Nghi bình thản đáp lại .

Thầy giáo và mọi người thấy Đường Sa Sa tình thâm nghĩa trọng như vậy , Đan Nghi thì nói lời ỡm ờ như thế ... thì đều bất giác cho rằng Đan Nghi làm việc xấu nên đang lo sợ .

Thầy giáo nghiêm nghị nói :

- Đan Nghi , em có biết , đạo bài , trộm cắp ý tưởng của người khác thì sẽ phải chịu hậu quả nghiêm trọng như nào không ?

- Em đúng là không nắm rõ về việc này . Mời thầy nói cho em biết được không ?

Đan Nghi nhẹ nhàng hỏi lại .

Đan Nghi tận mắt nhìn thấy nét hả hê , sung sướng trong mắt Đường Sa Sa... xem ra ả vẫn cho rằng mọi sự đang nằm trong tầm kiểm soát , khống chế của ả .

Thầy giáo tiếp tục :

- Nếu như chuẩn bị luận văn không được tốt , thì đó là vấn đề năng lực , về nhận thức . Còn nếu cố tình trộm cắp ý tưởng của người khác , thì đó đã trở thành vấn đề thái độ , nhân phẩm con người rồi ! Kẻ trộm cắp ý tưởng gây hậu quả nghiêm trọng thì sẽ bị khai trừ và nhẹ hơn thì có thể bị hạ xuống lớp dự bị .

Khai trừ ....

Nghe thấy hai từ này , Đường Sa Sa thấy thật may mắn vì bản thân không bị rơi vào kết cục ấy .

Còn lớp dự bị ,là lớp học giành cho những người có thành tích thi tạm ổn nhưng chưa đủ để có thể trở thành sinh viên chính thức của ngôi trường này... thành viên trong lớp học này sẽ ôn thi trong một năm , năm sau thi lại , đạt kết quả cao thì mới được chính thức trở thành sinh viên của trường .

Nếu bị đẩy xuống lớp dự phòng này thì đồng nghĩa là sẽ phải học lại một năm ... mà một năm sau cũng chưa chắc đã có thể tiếp tục theo học.

Phản chăng ả tin chắc mình sẽ không rơi vào hoàn cảnh đó nên thấy bản thân mình rất chi là may mắn .

Thấy Đan Nghi im lặng quá lâu , thầy giáo có chút tiếc nuối thay cô :

- Đan Nghi , em còn muốn nói thêm điều gì không ?

Đan Nghi cười nhẹ nhàng , nói :

- Thưa các thầy cô cùng các bạn , khi viết ra bản luận văn này , nhất thời nổi hứng nên đã viết thêm vào một số mội dung . Chính là ở trang thứ nhất dòng thứ 7 , chữ thứ 5 . Trang thứ 3 , hàng thứ 4 , chữ thứ 6....

Nói một tràng dài xong , Đan Nghi mỉm cười đi vào vấn đề chính :

- Những chữ này viết trong cả bài luận thì không có chút ý nghĩa gì nhưng nếu ghép chúng lại với nhau thì sẽ thành " Ăn trộm là tiểu cẩu "... nhưng kẻ trộm đó đã không phát hiện ra , ngay cả việc động não sửa lại cũng không sửa chút nào... thật là lười quá !

Đan Nghi nói xong , cả lớp học ồn ào bàn tán , có bạn học vì quá tò mò mà chạy nhanh lên bục giảng , đi tìm những chữ mà Đan Nghi vừa nói trong bài luận văn mà Đường Sa Sa giao nộp khi nãy....

.....

Liệu có chuyện gì bất ngờ xảy ta ở phần sau nữa không ta ? Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 112

Gương mặt Đường Sa Sa trắng bệch , thảm hại tới khó coi .

Nam sinh viên để bản luận văn của Đường Sa Sa lên máy chiếu và phóng to ra cho mọi người cùng nhìn .

Mọi người tìm các chữ theo như thứ tự mà Đan Nghi vừa nói :

- Kẻ...

- trộm...

- là...

- tiểu....

- cẩu....

- Kẻ trộm là tiểu cẩu !

Dưới sự hiệp lực của tất cả mọi người , rất nhanh đã tìm ra những chữ cái đó trong bài luận văn mà Đường Sa Sa mang tới , hoàn toàn phù hợp với những gì Đan Nghi nói .

Khuôn mặt Đường Sa Sa lúc này đã biến dạng quá mức , ả sau khi lấy trộm được bản thảo của Đan Nghi , cơ bản là đến động não một chút cũng không mà cứ thế chép y xì lại , một lòng một dạ chỉ nghĩ đến việc sẽ cho Đan Nghi bị một vố thật đau , đâu có tâm trạng mà để ý tới những tiểu tiết khác .

Ả nào có ngờ tới , Đan Nghi sớm đã có chuẩn bị , cơ bản là không cho ả cơ hội đạt được mục đích xấu xa đó .

Đã bị Đường Sa Sa ám hại bao lần như vậy , Đan Nghi sao có thể không phòng ngừa sẵn trường hợp này xảy ra chứ ?

Bạn bè cùng lớp , các giáo viên đều dồn ánh nhìn về phía Đường Sa Sa , Đan Nghi cũng bước tới trước mặt ả .

Gương mặt tươi cười ,nói :

- Đường Sa Sa , thật ra việc cô giành bạn trai của tôi ý , tôi sớm đã không để tâm rồi, vì một người đàn ông tồi như vậy , ai mà muốn giữ lại chứ ? Cảm ơn cô đã giúp tôi dọn đống rác thải đó đi nhé ! Tôi chưa bao giờ có ý định tìm cô để làm gì cả, nhưng sao cô lại cứ thích làm tiểu cẩu cơ chứ ? Trộm bài luận văn của tôi thì cũng có lợi gì đâu ?

Đan Nghi nói bằng giọng điệu hết sức bình thản , cả con người cô tựa như một đóa hoa thanh nhã , không vướng bụi bặm phàm tục .

Nhưng chính những câu nói ấy của cô lại càng khiến Đường Sa Sa mất mặt hơn bao giờ hết .

Giờ đây , ai đúng ai sai đã quá rõ ràng .

Bài luận văn này là do Đường Sa Sa lấy trộm từ tay Đan Nghi , không còn gì để mà bàn cãi nữa .

Những ánh mắt khinh thường từ bốn phương tám hướng bủa vây lấy ả...

“ khai trừ , lớp dự bị “những từ ấy không ngừng quẩn quanh trong đầu ả .

- Không !

Tinh thần Đường Sa Sa suy sụp hoàn toàn , ả lao về phía Đan Nghi .

Mọi thứ của ả đã bị hủy hoại hết rồi ,và Đan Nghi chính là người đã tự tay hủy hoại ả , ả hận Đan Nghi, hận....rất hận.... ả như một con dã thú lao tới tấn công Đan Nghi .

Nhưng Đan Nghi sớm đã có sự chuẩn bị ,sớm biết ả sẽ chó cùng dứt dậu ... cô khẽ né người rồi giả vờ như bị ngã bệt xuống đất , tay ôm bụng , sắc mặt tái xanh .

Đường Sa Sa đánh không trúng , định lần nữa ra tay ,nhưng bị Đan Nghi giơ chân ra ngáng , ả ngã nhào xuống đất , mặt đập xuống nền nhà...

Nhưng không ai thèm quản ả , đều xúm tới hỏi han Đan Nghi :

- Đan Nghi, cậu không sao chứ ?

Đan Nghi hôm nay "bị bà thím" ghé thăm, vốn dĩ đã rất đau bụng , vừa xong lại còn tốn sức đối phó với Đường Sa Sa nữa nên giờ lại càng khó chịu.

Cô ôm bụng , nhăn nhó :

- Đau quá....

- Nhanh , Đan Nghi bị Đường Sa Sa đánh bị thương rồi ,nhanh đưa cô ý xuống phòng y tế !

Mọi người xúm lại đỡ Đan Nghi đứng dậy .

Đan Nghi cũng không giải thích nhiều , rất phối hợp với mọi người mà đi xuống phòng y tế....

Đường Sa Sa lần này nhất định sẽ phải trả giá cho mọi tội lỗi của ả .

Phía sau lưng , có nam sinh đang lớn tiếng chỉ trích Đường Sa Sa :

- Đường Sa Sa cô thật là quá đáng ! Trộm cắp bài vở của Đan Nghi đã không nói lại còn làm cô ấy bị thương, cô thật quá ác độc . Cô không xứng làm bạn học cùng chúng tôi ...

- Tôi không có....

Đường Sa Sa còn chưa kịp chạm vào một sợi tóc của Đan Nghi.... nhưng đến lúc này , ai còn nghe ả giải thích ?

Mọi người đều không ngớt lời chỉ trích ả.... thầy giáo thì đã quá thất vọng về ả , không còn muốn nhìn thấy mặt ả....

.....

Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 113

Đường Sa Sa dù không chạm nổi dù chỉ một chút vào người Đan Nghi , nhưng do góc nhìn nên mọi người đều nghĩ là do ả ra tay đẩy ngã Đan Nghi , thậm chí còn khiến cho cô bị thương .

Lúc này , dù ả có gào thét thanh minh thì cũng chả có một ai thèm nghe , thèm tin...

Đan Nghi được đưa đến khu y tế .

Cô thật ra chỉ là do "đại thẩm" đến thăm nên mới bị đau bụng , nhưng bác sĩ vẫn làm một cuộc kiểm tra toàn diện cho cô .

Kiểm tra trong , bác sĩ nói :

- Không có vấn đề gì lớn cả , chỉ là trên tay có vết bầm tím thôi , bôi chút thuốc là được .

Nam sinh đưa Đan Nghi đến đây , nghe bác sĩ nói vậy thì rất bất bình :

- Đường Sa Sa thật quá quắt... giờ tớ sẽ đi báo cáo lại với thầy chủ nhiệm...

- Ê....

Đan Nghi định gọi cậu lại , nhưng nam sinh ấy chạy nhanh quá...

Thật ra vết bầm nơi tay cô , không phải do Đường Sa Sa gây ra , cũng không thể coi là vết thương , đó chẳng qua chỉ là vết hôn mà tối hôm trước Lục Thượng Hàn gây ra mà thôi...

Nước da Đan Nghi vốn trắng hồng , vết tích để lại trên da thì rất lâu có thể tan.... bác sĩ nghe nói Đan Nghi bị đánh thì cứ nghĩ là vết bầm tím ấy là do cô bị người khác đánh mà thành ...

Đan Nghi định gọi nam sinh đó lại nhưng không kịp .

Mà nếu có gọi kịp thì Đan Nghi cũng không biết phải mở miệng thế nào để mà giải thích .

Nghĩ đến đây , Đan Nghi cũng đành buông xuôi không quản nữa .

Phản chăng tất cả đều là do Đường Sa Sa tự chuốc lấy ,thêm một tội nữa lên ả thì cũng coi như một sự trừng phạt cho ả .

Đan Nghi đau bụng nên cũng muốn nghỉ ngơi , còn chưa kịp nhắm mắt lại thì một bóng người cao lớn đẩy cửa xông vào , không đợi Đan Nghi kịp phản ứng thì đã bị người đó ôm vào lòng .

- Thượng Hàn !

Đan Nghi dù có nhắm mắt lại thì vẫn có thể nhận ra , người đến chính là Lục Thượng Hàn .

Ngoài hắn thì còn ai đi mà như mang theo một cơn gió .?

Còn ai quan tâm cô hớn hắn nữa ?

- Đường Sa Sa ra tay đánh em ư ?

Trong giọng nói của hắn không thể giấu nổi vẻ tức giận đầy sát khí... Đan Nghi bị dáng vẻ của hắn khiến cho có chút run run.

Đan Nghi ngước mắt nhìn hắn , thấy sâu trong mắt hắn một sự lạnh lùng đến tàn nhẫn .... hắn lúc này đang rất là tức giận .

Vừa xong Lục Thượng Hàn gọi điện cho Đan Nghi , đúng lúc bác sĩ đang giúp cô kiểm tra nên không thể nghe điện thoại .

Gọi mấy lần cho cô mà không được nên lệnh cho trợ lí đi tìm hiểu .

Với địa vị của Lục Thượng Hàn thì đã rất nhanh mà điều tra ra những việc xảy ra với Đan Nghi....biết việc Đường Sa Sa đánh Đan Nghi bị thương , Đan Nghi giờ đã được đưa tới phòng y tế.

Lục Thượng Hàn bồn chồn lo lắng , vội lao tới đây...

Đan Nghi thấy vẻ hốt hoảng của hắn .... thật sự trong lòng cô rất là cảm động , nhẹ nhàng nói :

- Thật ra em không hề bị thương , cô ta đến chạm vào người em còn không kịp chạm , khi cô ta ra tay thì em đã cố tình ngã xuống trước rồi...

- Nhưng sắc mặt em giờ rất tệ , tinh thần hình như cũng không được tốt lắm .

Nét sắc lạnh trong đáy mắt hắn vẫn không thuyên giảm chút nào .

Đan Nghi bật cười :

- Khi trình bầy bày luận văn tốn không ít tinh lực , hơn nữa mỗi lần đại thẩm đến thì đều sẽ bị đau bụng .

- Đại thẩm ?

Lục Thượng Hàn ngây người ra , ngôn từ này hắn cơ bản không có chút khái niệm .

Đối với một người trước giờ không có một người bạn khác giới nào tồn tại như hắn , hắn không có khái niệm về từ đó là quá đỗi bình thường .

- Chính là chuyện sinh lí hàng tháng ý .

Đan Nghi nhẹ nhàng giải thích , rồi lại phải nằm xuống vì bụng đau quá .

Lục Thượng Hàn lúc này mới khẽ nhếch môi cười , cô gái nhỏ này đúng thật không dễ để người khác ức hiếp mà .

Trước đây chỉ khi mà đầu óc không được tỉnh táo thì hai kẻ kia mới có thể bắt nạt Đan Nghi.... giờ cô đã hoàn toàn hồi phục thì ai còn có thể hại được cô nữa ??

Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 114: Có Phải Sinh Em Bé Đâu ?

Đúng trong ngày hôm đó, Đường Sa Sa đã bị yêu cầu chuyển ra khỏi kí túc xá của trường và rời khỏi trường học ngay lập tức.

Hình phạt nghiêm khắc này cũng không phải chưa có tiền lệ trong ngôi trường nổi tiếng này.

Đường Sa Sa gào khóc, chửi bới trong phòng giáo vụ cũng không thu được kết quả gì....

Thái độ của nhà trường trước giờ đều rất cứng rắn, không cho phép xảy ra bất kì một sai sót gì làm ảnh hưởng tới lợi ích của cả một tập thể.

Sau vụ việc của Đường Sa Sa thì từ nay về sau các sinh viên khác trong trường cũng sẽ nghiêm chỉnh chấp hành nội quy của trường hơn.

Đan Nghi mơ mơ màng màng tỉnh dậy, đập ngay vào mắt cô là khuôn mặt tuấn tú, đẹp trai của Lục Thượng Hàn.

Chiếc giường cô đang nằm,rất mềm mại, ấm áp khác hẳn với cảm giác khi nãy ở trong viện.

Cô đưa mắt nhìn Lục Thượng Hàn, rồi lại nhìn căn phòng,mới phát hiện ra mình đã sớm trở về đến căn hộ của hai người rồi.

Khi nãy vì quá đau nên cô chỉ nghĩ mình ngủ chút cho đỡ đau, ai ngờ lại ngủ say như vậy chứ?!

Bàn tay Lục Thượng Hàn thì vẫn đang đặt nơi bụng dưới của cô và nhẹ nhàng xoa xoa...

Từ lúc đó tới giờ, hắn vẫn luôn giúp cô xoa bụng vậy sao?

- Tỉnh rồi?

Lục Thượng Hàn thấy cô mở mắt ra, đôi mắt mơ màng chứ không linh mẫn nhữ thường ngày, cô lúc này nhìn có chút ngây ngây ngô ngô...

- Uhm.

Đan Nghi cười khẽ rồi lồm ngồm định ngồi dậy...

Lục Thượng Hàn khẽ đẩy cô nằm xuống:

- Nằm thêm chút nữa đi, anh đi đun chút đường đỏ cho e uống.

- Vâng!

Đan Nghi thật không ngờ hắn còn biết nấu nướng nữa.....

Lục Thượng Hàn xuống bếp,xắn tay áo lên,thoáng nhìn thôi cũng đủ biết hắn không mấy thành thục chuyện bếp núc.

Đan Nghi giờ đã không còn quá đau,những ngày nhạy cảm này đau theo từng cơn, giờ đã ổn hơn khá nhiều....

Cô xuống khỏi giường, mò mẫm xuống bếp, đứng dựa vào cửa, nhìn cảnh Lục Thượng Hàn làm đầu bếp.

Nhìn là đủ biết hắn là người không mấy khi vào bếp, nhưng nhìn cách hắn thái đường,cách hắn lau mồ hôi... thì vẫn toát lên một sự ung dung,nho nhã đến

lạ.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, thì thật khó mà tin một người trong lúc vụng về luống cuống mà vẫn có thể dùng từ ung dung, nho nhã để mà hình dung....hai loại sắc thái vốn trái ngược nhau cùng xuất hiện trên người hắn lại trở lên rất hài hòa....

Thấy khóe môi hắn dính mẩu đường, Đan Nghi bật cười thành tiếng.

Lục Thượng Hàn quay ra nhìn Đan Nghi, ánh mắt có chút trách cứ:

- Sao lại dậy rồi?

- Em chỉ là đau bụng sinh lí chứ đâu phải đau bụng sinh em bé đâu?

Đan Nghi thấy hắn có chút làm lớn chuyện quá...nhưng bản thân được hắn yêu chiều vậy, trong lòng cô thật ấm áp...

Lục Thượng Hàn bước đến bên, ôm lấy cô,một nụ hôn mạnh mẽ đặt lên môi cô:

- Đã không còn đau nữa, vậy chúng ta vận động chút nhé?

Có trời mới biết khi nãy giúp cô xoa xoa bụng, bản thân hắn đã phải kìm chế khổ sở tới nức nào....

Đan Nghi vội đẩy hắn ra:

- Trong thời gian này không thích hợp làm việc nhạy cảm!

- Anh thấy tinh thần em có vẻ rất không tồi, có vẻ như rất trông đợi,

Hắn nheo mắt nhìn cô, đầy vẻ nguy hiểm.

Đan Nghi hoảng hốt xua tay, nói:

- Em lại bị đau rồi, em phải đi nghỉ tiếp đây. Thời gian này thật sự còn đau đớn hơn cả lúc sinh em bé ý chứ...

Cô chạy nhanh như thỏ, về giường...

Lục Thượng Hàn thấy cô ngoan ngoãn về giường nằm, khóe môi nở nụ cười ranh ma...

Khi nãy hắn đã hỏi bác sĩ, bác sĩ nói thời gian này phải chú ý giữ ấm cho cô....vậy nên hắn mới giục cô về giường...

Lát sau, hắn bưng bát nước đường vào,bón lên miệng cô.

Đan Nghi khẽ nhấp vài ngụm, bụng âm ấm rất dễ chịu...

Cô bỗng nghĩ đến việc gì, hỏi hắn:

- Đường Sa Sa sao rồi ạ?

- Bị đuổi học rồi!

Mặt không đổi sắc, hắn bình thản trả lời....

- Trường học thật là hà khắc mà!

Đan Nghi cảm than...

Trường học này vốn dĩ đã có tiếng là hà khắc....ấy vậy mà Đường Sa Sa còn không biết điều... tái phạm nhiều lần như vậy...

Cuối cùng ả đã phải trả giá cho thói tham lam, ích kỉ của mình rồi....

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 115: Bạch Nhãn Lang

Đan Nghi cũng không nói gì thêm.

Đường Sa Sa sớm đã phải bị tống khứ ra khỏi cuộc đời cô, cô không nên vì những nhân vật tiểu tốt ấy mà tốn thời gian, công sức.

Hai ngày này, Lục Thượng Hàn chăm sóc cô càng lúc càng chu đáo hơn.

Hơn nữa,mặc dù hắn luôn miệng dọa cô phải cùng hắn "vận động " nọ kia... nhưng thực chất chỉ là hắn muốn cô giành nhiều thời gian để nghỉ ngơi hơn, hạn chế việc cô nghịch điện thoại và đọc sách.

Cũng trong những ngày này, số lần hắn phải xối nước lạnh lại khiến phí nước trong nhà tốn lên không ít lần... nhưng dù vậy hắn cũng không hề làm gì Đan Nghi cả.

Hai ngày sau, tuy " đại thẩm " vẫn chưa rời đi nhưng Đan Nghi đã lại có thể thoải mái hoạt động rồi, tinh thần hồi phục hoàn toàn 100%.

Đan Nghi vẫn còn ít tuổi, mới chỉ vừa tròn 18, đang là độ tuổi thanh xuân phơi phới, năng lượng dạt dào nhất. Tinh thần vừa hồi phục là lập tức đến trường học và đi chơi khắp nơi cùng bạn bè, căn bản là không chút để tâm tới Lục Thượng Hàn.

Điều đó khiến Lục Thượng Hàn vô cùng bất mãn với chú

" bạch nhãn lang " (sói mắt trắng, ý chỉ kẻ vong ân phụ nghĩa) này.

Cái cô gái nhỏ này từ đầu đến cuối vẫn chưa học được cách đặt hết mình vào chuyện tình cảm giữa hai người. Buổi đêm, lạnh rồi, thì tự biết rúc vào vòng tay hắn, đến ban ngày thì cứ như một cơn gió bay mất không thấy bóng dáng đâu nữa...

Lục Thượng Hàn thật hận một nỗi là không thể lập tức đè cô vợ nhỏ của mình xuống giường mà trừng phạt thật nặng...

Đan Nghi tới trường, hóng hớt được khá nhiều chuyện vui...

Vậy nhưng mới chỉ mấy ngày ngắn ngủi là vậy, dường như đã chả còn ai nhắc tới tên Đường Sa Sa nữa, người bây giờ đều vậy, nhanh quên. Đến ngay cả bạn bè thân thiết rời xa còn chả nhớ được mấy ngày, huống hồ là loại người như Đường Sa Sa.

Người đi trà lạnh, câu nói này là rất đúng!

Đề tài mà giờ mọi người thi nhau bàn luận là chuyện liên quan tới Lục Thượng Hàn.

Ngày trước, mọi người đều truyền nhau rằng, Lục Thượng Hàn là người vô cùng lạnh lùng, kiêu ngạo, thân là cố vấn danh dự của trường mà mấy năm chả mấy khi xuất hiện lấy một lần.

Ai ngờ mấy hôm trước, anh ta bỗng nhiên xuất hiện ở trường.

Sự xuất hiện của hắn đủ khiến cả trường náo nhiệt hẳn lên, nữ sinh thi nhau hò hét ầm ĩ, kéo nhau đi theo anh ta.

- Nghe nói Hàn thiếu gia đến trường là vì chuyện của Đường Sa Sa, yêu cầu nhà trường phải tăng cường giáo dục đạo đức cho sinh viên.

Một nữ sinh lên tiếng.

- Chúng ta sau này thật sự không nên làm ra những việc hại người lợi mình như Đường Sa Sa, nếu không, đích thân Hàn thiếu tới nhắc nhở thì thật là mất mặt ý.

- Vậy nếu tôi làm một việc gì đó thật xấu xa, liệu Hàn thiếu có đích thân tới tìm tôi nói chuyện không nhỉ?

Có cô nữ sinh khác giơ tay ôm hai má, nói.

- Chỉ có người của sở cảnh sát tới tìm bà thôi chứ đâu cần Hàn thiếu phải đích thân ra mặt.

Đan Nghi không khỏi buồn cười.

Nhưng vẫn thật may mắn, không một ai liên hệ việc của cô đến chuyện Lục Thượng Hàn tới trường cả.

Cô cũng không muốn gây sự chú ý, như vậy.... rất dễ mà trở thành cái gai trong mắt một số người.

Thế nên, hai người kết hôn trong bí mật như vậy, quả là một quyết định quá sáng suốt. Đan Nghi đang nghĩ xem có nên giữ bí mật như vậy đến mãi mãi hay không?

Chợt nghĩ tới bữa sáng do đích thân hắn nấu cho cô ăn, nụ cười hạnh phúc nở trên môi.

- Đan Nghi, đỡ hơn chưa?

Đan Nghi ngẩng đầu lên,thấy Tiền Phi đang gõ cốc cốc xuống mặt bàn cô.

- Đỡ rồi, cảm ơn bà!

Đan Nghi đáp lại bằng một nụ cười tươi xinh.

Tiền Phi cúi xuống, nhìn vào mắt cô:

- Lục Thượng Hàn vì bà mà thật chịu hao tâm tốn sức đó nhé!

Đan Nghi cũng không phủ nhận, chỉ mỉm cười:

- Vào lớp rồi, Tiền Phi!

Tiền Phi về chỗ ngồi.

Tan học, Đan Nghi có việc quan trọng phải làm nên rất nhanh đã ra khỏi trường.

Cô đến một tiệm cafe, từ trong túi lấy ra một món đồ, đợi người cô cần gặp xuất hiện.

Rất nhanh, một dáng người dong dỏng cao đã xuất hiện trước cửa tiệm cafe... người đó nhìn thấy Đan Nghi thì có chút bất ngờ, khẽ nhướn nhướn mày...

.... thật là thú vị.... không ngờ lại chính là cô ấy!

.....

ĐAN NGHI CÓ HẸN VỚI AI ĐÂY NHỈ MỌI NGƯỜI

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Búa Thần ? Búa Đinh ?

Nam thanh niên tuấn tú ấy rất nhanh đã bước đến bên bàn Đan Nghi ngồi, kéo ghế ngồi xuống.

Dáng người dong dỏng cao, gương mặt điển trai, cử chỉ hành động đều toát lên một phong thái trang nhã, nhẹ nhàng.

Ăn mặc theo phong cách Anh quốc càng khiến anh ta thêm phần quyến rũ.

- Hắc Khải!!!

Đan Nghi khẽ nhíu mày...

- Thật vinh hạnh khi mà Đan Nghi tiểu thư vẫn còn nhớ tên tôi!

Ngón tay dài chỉ vào menu đặt trên bàn rồi quay qua nói với nhân viên quán:

- Một li cappuccino!

Đan Nghi cười nói:

- Ai mà lại không nhớ tên anh chứ? Một chiếc búa đinh, không biết đã đập tan bao châu báu ngọc ngà, cũng đập tan nát mộng đổi đời của bao người. Lần trước anh dùng búa ấy đập tan sợi dây chuyền giả của Đường Sa Sa... đến giờ cô ta còn chưa trả hết nợ cơ.

- Đấy không phải là búa đinh.

Khóe môi Hắc Khải khẽ giật giật...

- Đó là búa thần, có thể phân kim đoạn ngọc, chỉ đập bảo ngọc không đập đinh,sao có thể gọi là búa đinh chứ?

- Búa thần... đó không phải là thần khí của vị anh hùng Thor trong truyền thuyết sao?

Đan Nghi bật cười...

Hắc Khởi bị cô trêu cho nghẹn lời...

Anh ta im lặng giây lát rồi chuyển hướng câu chuyện:

- Được rồi, nói việc chính nhé!

- Anh chính là người mà hôm nay tôi cần gặp sao?

Đan Nghi có chút bất ngờ.

Hắc Khải tiếp lời:

- Sao, không được ư?

- Thật không phải Lục Thượng Hàn bố trí cho anh đến??

Đan Nghi có chút hồ nghi.

- Đan tiểu thư và Lục Thượng Hàn có quan hệ gì? Phát triển tới đâu rồi?

Tinh thần tám chuyện của Hắc Khải trỗi dậy mà hỏi ngược lại.

Đan Nghi không muốn nhắc tới chuyện riêng của mình với Lục Thượng Hàn:

- Anh không phải người do Lục Thượng Hàn bố trí đến là tốt rồi!

- Bản thiếu gia là ai chứ? Sao phải nghe sự sắp đặt của ai chứ?

Hắc Khải khuôn mặt tỏ vẻ thật kiêu ngạo, hàng lông mày khẽ nhếch nhếch lên.

Đan Nghi giờ mới yên tâm:

- Vậy Hắc thiếu gia,chúng ta bàn việc chính nhé!

- Tôi còn thấy kì lạ vì người cần gặp lại là cô đấy!

Hắc Khải nhìn cô từ đầu tới chân... rồi lấy ra một bản thiết kế:

- Một năm trước là cô gửi cho tôi bản mẫu thiết kế trang sức này?

- Vâng, đúng vậy!

Đan Nghi mỉm cười đáp lại.

- Vì dùng email ẩn danh nói chuyện nên tôi cũng không biết người đó lại chính là anh.

- Một năm trước, tôi đã liên hệ lại với cô, muốn sử dụng mẫu thiết kế này của cô để đầu tư làm một bộ sưu tập trang sức đá quý này, nhưng khi đó cô đã cự tuyệt.

Nhắc tới chuyện xảy ra từ một năm trước, giọng nói của hắn vẫn còn chút tiếc nuối.

Đan Nghi cũng cảm thấy có lỗi:

- Một năm trước, tôi chỉ là muốn thử sức để xem năng lực của mình đạt tới đâu nên mới vẽ ra bản thiết kế này, thật không ngờ lại được anh xem trọng như vậy. Lúc đấy tôi lại thấy mình trẻ con quá, lại còn ít tuổi nữa nên mới từ chối đề nghị của anh.

- Thế giờ sao lai nghĩ thông rồi?

Hắc Khải không khỏi lấy làm lạ.

Đan Nghi nhìn xa xăm một chút như đang nghĩ ngợi điều gì.

- Ai cũng sẽ phải khôn lớn, có những việc phải tự mình gánh vác, đối mặt, không phải sao?

Qua vụ việc Bạch Văn Bình và Đường Sa Sa, Đan Nghi đã học được nhiều điều, dù cho bản thân có là đại tiểu thư của Đan gia, là vợ của Lục Thượng Hàn, nhưng vận mệnh thì vẫn phải tự mình nắm giữ, điều này là một chân lí không bao giờ thay đổi và cũng là bài học lớn nhất mà cô học được.

Hắc Khải nghiêng người về trước một chút, nhìn Đan Nghi:

- Đan Nghi, tôi rất tò mò,vì sao lần này cô vẫn chọn tôi để hợp tác?

- Vì một năm trước anh cũng đã ủng hộ tôi, không phải sao?

Nụ cười của cô càng lúc càng rực rỡ....

- Vả lại, một năm trước...khi tôi không đồng ý hợp tác, thật ra anh có thể tìm người vẽ ra một bản thiết kế tương tự để hoàn thành bộ sưu tập của mình.... không ai có thể chứng minh đó là tác phẩm của ai... nhưng anh đã không làm như vậy....

.....

Ai bất ngờ vì Hắc Khải xuất hiện ở đây không ta?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: 30 Vs 70

- Ồ thì ra là, mắt thẩm mĩ và nhân phẩm của tôi đều được Đan tiểu thư đây đánh gia không tồi mà!

Hắc Khải không ngại mà tự coi câu trả lời vừa xong của Đan Nghi chính là lời khen về nhân phẩm và mắt thẩm mĩ của bản thân.

Đan Nghi trước giờ chưa từng gặp ai tự tin đến như vậy.

Nhưng với thân phận là một nhà giám định tài ba, nổi tiếng thế giới, Hắc Khải có đủ tư cách để mà tự phụ.

Đan Nghi bật cười:

- Hắc thiếu gia nghĩ vậy cũng được!

Hắc Khải lập tức rút ra một bản hợp đồng rồi nói:

- Vậy kí đi. Tôi muốn đầu tư làm những mẫu thiết kế này của cô, nhưng sau này cô cần không ngừng cung cấp các mẫu thiết kế mới cho tôi.

Đan Nghi cũng muốn thử sức, xem năng lực của mình đến đâu. Trước giờ cô luôn mang trên mình vầng hào quang của Đan gia đại thiên kim tiểu thư mà bước đi trên thế giới này, cả con đường thuận lợi không chút trở ngại...

Bây giờ, cô muốn thử dựa vào năng lực của bản thân xem tự mình có thể tạo ra một bầu trời riêng hay không.

Đan Nghi mỉm cười hỏi lại:

- Hắc thiếu gia sao có thể chắc chắn là tôi có thể luôn giữ vững được phong độ để mà thiết kế ra được những mẫu thiết kế tương tự chứ? Chi bằng đợi ra mắt bộ sưu tập này trước đã, rồi sẽ bàn đến việc đầu tư lâu dài về sau?

- Mới vừa xong còn khen ngợi mắt thẩm mĩ của bản thiếu gia mà giờ lại trở mặt nghi ngờ rồi sao?

Trong cái dáng vẻ cao ngạo ấy toàn là sự tự tin, tự tin về con mắt thẩm mĩ của mình, tự tin về những tác phẩm do Đan Nghi thiết kế ra.

- Được! Vậy thì kí luôn thôi!

Đan Nghi cười vui vẻ, đến Hắc Khải còn không sợ thì cô việc gì phải lo lắng chứ?

Hắc Khải vốn rộng rãi, phóng khoáng, đối với những gì mình đã ưng ý thì sẽ không bao giờ tính toán thiệt hơn, Đan Nghi dù chỉ là một người mới trong giới thiết kế, nhưng Hắc Khải cũng không hề đề ra những điều khoản hà khắc đối với Đan Nghi. Theo hợp đồng thì Hắc Khải xuất tiền vốn sản xuất và phụ trách việc tiêu thụ, Đan Nghi phụ trách thiết kế.

Lợi nhuận thu được sẽ chia theo tỉ lệ 30 /70. Đan Nghi 30 %, Hắc Khải 70 %

Nhìn thì sẽ thấy Hắc Khải được chia nhiều hơn nhưng thực tế, số tiền hắn bỏ ra để đầu tư cũng rất lớn, tất cả mọi chi phí đều do một tay hắn lo liệu hết.

Còn Đan Nghi chỉ cần phụ trách mỗi việc thiết kế mà thôi.

Nếu làm như các nhà đầu tư hà khắc khác thì làm gì cố chuyện chia phần trăm cho nhà thiết kế? Nhiều nhất cũng chỉ là giả tiền lương tháng + tiền thưởng, vậy cũng đã là quá ưu ái rồi.

Có thể nhìn ra,Hắc Khải không phải là tự tin vào khả năng của Đan Nghi... mà là hoàn toàn tự tin vào con mắt thẩm mĩ và gu thời trang của mình, kiên quyết tim tưởng vào sự thành công khi hợp tác cùng Đan Nghi...

Đan Nghi hạ bút, kí tên...

Hắc Khải cũng rồng bay phượng múa mà hạ bút kí tên vào bản hợp đồng.

- À, đúng rồi, Hắc thiếu, tôi còn có một yêu cầu!

Đan Nghi lên tiếng.

- Việc gì vậy? Sao không nói ra trước lúc kí hợp đồng?

Hàng lông mày của Hắc Khải nhíu lại..

Đan Nghi nhẹ nhàng cười:

- Chuyện này không cần thiết phải ghi vào hợp đồng!

- Vậy cô nói đi!

- Việc chúng ta hợp tác, phiền anh không nói lại với Lục Thượng Hàn!

Đan Nghi nói ra yêu cầu của bản thân.

- Gì chứ, vừa mới yêu thôi mà cô đã tích sẵn của hồi môn rồi sao?

Hắc Khải bĩu môi mà trêu cô.

- Yên tâm, lễ vật của Lục gia rất là hậu hĩnh, Lục Thượng Hàn cũng không phải người keo kiệt.

Đan Nghi mỉm cười đáp lại:

- Chỉ là tôi không muốn dựa dẫm vào anh ý, tôi muốn tự mình phát triển!

- Uhm. Cô nghĩ vậy là rất đúng, dựa vào sự hợp lực của hai chúng ta, thì không gì là không thể cả.

Bản thân Hắc Khải cũng không thích nhờ đến sự giúp đỡ của Lục Thượng Hàn, dù bình thường hai người thân thiết như hình với bóng vậy.

Sự nghiệp của bản thân đâu cứ phải nhờ vào sự giúp đỡ của anh em bạn bè!?

Suy nghĩ này của Đan Nghi càng khiến Hắc Khải đánh giá cao về cô hơn:

- Dựa vào Lục Thượng Hàn thì vụ làm ăn này, cô sẽ còn kiếm gấp nhiều lần nữa, quyết không nói cho cậu ta biết à?

- Anh ý có sự nghiệp của anh ý, tôi cũng phải có sự nghiệp của riêng mình. Huống hồ nếu cứ dựa dẫm mãi vào anh ý thì sao biết được tôi có thể làm được những gì? Mỗi người đều là một cá nhân độc lập, không phải là hình là bóng của một ai khác, không phải sao?

Đan Nghi nhìn thẳng vào mắt Hắc Khải mà nói.....

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 118: Anh Nghĩ Quá Nhiều Rồi !

Nghe Đan Nghi nói vậy, ánh mắt Hắc Khải vũng sáng bừng lên:

- Cô nói đúng! Sự hợp tác giữa hai chúng ta được thiết lập trên cùng một tiêu chuẩn cơ bản về thẩm mĩ và nhân phẩm của cả đôi bên, chứ không phải thiết lập trên bản thân ai khác cả.

Hắc Khải cầm tách cafe lên:

- Nào,cạn li này, chúc đôi bên hợp tác vui vẻ, thuận lợi!

Đan Nghi cũng cầm li cafe lên, cụng li cùng Hắc Khải.

Mọi việc coi như đã quyết định xong, Đan Nghi thấy trong lòng nhẹ nhõm hơn khá nhiều... tự hứa với lòng sẽ phải nâng cao tinh thần trách nhiệm với công việc hơn nữa....năng lực của bản thân được người khác công nhận, cũng ý vị rằng, sau này bản thân nhất định không ngừng phấn đấu, có vậy mới có thể giữ vững được sự tin tưởng của người ta.

- Tôi đưa cô về!

Hắc Khải đứng dậy.

- Không cần đâu. Tôi tự về được rồi!

Đan Nghi liếc nhìn con siêu xe nổi bần bật của hắn đỗ trước cửa quán cafe, nếu để hắn đưa về thì không biết sẽ bị bao người nhìn ngó nữa...

Hắc Khải cũng không gượng ép cô, chủ yếu là do sợ bị Lục Thượng Hàn tẩn cho trận, hắn cười cười,giơ tay chào cô:

- Vậy tôi đi trước đây!

Nói rồi ra quầy thanh toán....

Hắc Khải rời đi.

Đan Nghi chậm rãi cất bước ra ngoài.

Ánh nắng ấm áp,không khí xung quanh thật sự rất dễ chịu.

Đan Nghi đang định vẫy tay bắt taxi về trường học, một bóng người đứng chắn đường cô.

Là Bạch Văn Bình.

Hắn vẫn còn có mặt mũi xuất hiện trước mặt cô sao?

Đan Nghi vòng qua hắn, đi nhanh về phía trước.

- Đan Nghi!

Bạch Văn Bình chạy đuổi theo, gọi tên cô, khuôn mặt đầy vẻ hối hận, đau khổ.

- Đan Nghi anh có chuyện muốn nói với em!

Đan Nghi thật không muốn để tâm tới hắn, hối hận, đau khổ gì chứ?

- Nhưng tôi chả có gì muốn nói với anh cả!

Đan Nghi nhìn hắn đầy vẻ khinh thường.

- Đan Nghi, việc giữa anh và Đường Sa Sa, thực sự là do cô ta quyến rũ anh trước, em hãy tin anh đi! Trước giờ anh không hề nghĩ đến việc sẽ bội phản em cả!

Bạch Văn Bình vội vàng nói nhanh.

Giờ hắn mới hiểu ra rằng, khi trước hắn đã phạm một sai lầm lớn tới nhường nào, bất kể một phương diện nào thì Đường Sa Sa cũng không bằng nổi một góc nhỏ của Đan Nghi.

- Bạch Văn Bình, anh nghĩ quá nhiều rồi! Tôi không hề quan tâm tới chuyện giữa anh và Đường Sa Sa.

Nói rồi, giơ tay ra bắt taxi, mở cửa xe, bước lên xe.

- Đan Nghi, Đan Nghi!

Bạch Văn Bình đuổi theo chiếc xe...

Nhưng đáp lại hắn chỉ có tràng dài khói xe và cát bụi....

Đan Nghi chả thèm quản hắn, đi thẳng về trường học, việc của cô còn chất đống đây, làm gì có thừa thời gian mà để ý đến kẻ tiểu nhân như Bạch Văn Bình chứ?

Vừa về đến chỗ ngồi, dì Dương gọi đến.

- Dì Dương!

Nghe thấy giọng nói của dì Dương thì tâm trạng Đan Nghi bỗng nhẹ nhõm hơn nhiều. Từ khi mẹ cô qua đời,đều là dì ở bên chăm sóc cô... Đan Nghi luôn coi dì là người thân ruột thịt của mình.

- Đại tiểu thư, thời gian này tiểu thư vẫn ổn chứ? Lục thiếu gia đối với tiểu thư ra sao?

Dì Dương hỏi cô, câu nói bao hàm ý sâu xa.

- Rất tốt ạ!

Đan Nghi khẽ cười, đáp lại.

Dì Dương tiếp tục căn dặn:

- Đại tiểu thư, giờ tiểu thư lớn rồi! Phải chú ý bảo vệ bản thân, đừng để bản thân bị tổn thương. Đàn bà con gái, cơ thể vốn dĩ mềm yếu, chịu không nổi thương tổn đâu. Nhưng dù thế nào chăng nữa, trong mắt dì thì con vẫn còn như một đứa trẻ nên dì cũng không thể không quan tâm nhắc nhở.

Đan Nghi biết là dì quan tâm mình nên cười mà rằng:

- Cháu hiểu mà, dì cứ yên tâm!

- Đồ ta gửi cho tiểu thư, hôm nay chắc sẽ tới đó, con nhớ đi nhận nhé!

- Vâng ạ!

Đan Nghi bừa tắt điện thoại thì bỗng một bạn học ôm gói đồ chạy đến bên cô.

- Đan Nghi, đồ của cậu này!

Nói rồi đưa hộp đồ cho Đan Nghi.

- Cảm ơn cậu nhé!

Đan Nghi lịch sự cảm ơn, trong lòng thì đang đang tò mò muốn biết gì Dương gửi gì cho mình.

.....

Dì Dương gửi gì cho Đan Nghi đây??

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Như Hề...

Tiện tay mở chiếc thùng ra, nhìn thấy món đồ trong thùng, mặt cô không khỏi đỏ bừng lên.

Gì vậy chứ!

Dì Dương lại gửi thứ đồ này cho cô ư?

Thứ mà dì gửi cũng chính là món đồ mà Lục Thượng Hàn đã mua chất đầy cả căn hộ, BCS.

Cô vội gói ghém kĩ chiếc hộp lại....may mà không bị ai nhìn thấy!

Đan Nghi giờ mối hồi tưởng lại những câu nói đầy ý vị khi nãy của dì Dương và cả ánh mắt mà hôm đó ở Đan gia dì Dương giành cho cô nữa.

Đan Nghi thấy bản thân giữ bí mật đã rất tốt rồi, vậy mà vẫn còn bị dì phát hiện ra....

Đan Nghi chợt bất giác giật mình nghĩ đến tối đó,cô phát hiện ra trong nhà đã hết bcs, cố ý không nói lại cho Lục Thượng Hàn biết... vậy mà cuối cùng không biết Lục Thượng Hàn lại lôi đâu ra hắn hai hộp đầy ự... lại nói rằng hắn rất hài lòng với sự chuẩn bị của cô....

Lẽ nào.....

Đan Nghi, ôm mặt nhăn nhó,nhất định là dì Dương đã nhét hai hộp đó vào vali cho cô rồi. Sau đó Lục Thượng Hàn phát hiện ra và hiểu lầm là cô đã chuẩn bị....

Đan Nghi thật không còn mặt mũi nhìn ai nữa mất thôi.... hai người này, trong đầu sao toàn nghĩ mấy chuyện này vậy cơ chứ?

Có chút đau đầu....cô ngồi xuống,vò đầu suy nghĩ xem tối về giải thích thế nào với Lục Thượng Hàn....

Thật là, lại còn cái đống này nữa chứ,một thùng lớn là vậy, rốt cuộc là dì Dương đã lo lắng vì cô tới mức nào??

Đang mải suy nghĩ, thì có ai đó ôm theo một bó hoa hồng lớn đến trước bàn cô, nói với cô:

- Đan Nghi, có ai đó gửi tặng cậu này!

Mọi người trong lớp đều bị bó hoa hồng lớn này thu hút, rồi bắt đầu bàn tán với vẻ ngưỡng mộ vô cùng.

Đan Nghi vốn nghĩ là Lục Thượng Hàn tặng mình, định đưa tay ra nhận.

Nhưng lập tức nhớ ra,cô và Lục Thượng Hàn đều không có ý định công khai việc giữa hai người, Lục Thượng Hàn sẽ không làm những việc mà cô không thích như này... vậy nên bó hoa này chắc chắn không phải Lục Thượng Hàn gửi tặng cô.

Huống hồ Lục Thượng Hàn trước giờ đều tặng cô những món đồ lãng mạn hơn.... hoa hồng không phải là lựa chọn hàng đầu của hắn.

Nghĩ đến đây, Đan Nghi bình tĩnh nói:

- Ngại quá, phiền cậu trả lại hộ mình được không, không có công không thể tự ý nhận lộc.

Người đó nói:

- Là shipper mang đến, cậu không cần thì tớ vất vào góc kia nhé!

- Thế nào cũng được!

Đan Nghi nhẹ nhàng đáp lại.

- Đan Nghi, có người đang muốn theo đuổi bà hả?

Có cô bạn cùng lớp tò mò tiến tới bên hỏi Đan Nghi.

Đan Nghi bật cười.

- Tôi cũng không biết!

Mấy cô bạn khác cũng đến vây quanh:

- Chắc chắn là thế rồi, cậu xinh đẹp thế này, người muốn theo đuổi chắc chắn là rất nhiều, cũng không biết ai sẽ đưa được mĩ nhân về dinh đây?!

Đan Nghi vẫn giữ nụ cười vô hại...

Bó hoa này, cô chỉ đoán ra một người, Bạch Văn Bình.

Tên đàn ông này quả là đủ đê tiện, làm ra những chuyện ghê tởm là vậy mà lại có thể coi như không có chuyện gì xảy ra, lại còn tìm cách để nối lại tình cảm với cô.

Đan Nghi thầm nở nụ cười lạnh lùng, hắn ta thật tự tin quá mà!

Quả nhiên, Bạch Văn Bình đến thật!

Khi nãy hắn tìm gặp riêng Đan Nghi, Đan Nghi cơ bản là không hề nể mặt hắn chút nào... thế là hắn nghĩ cách xuất hiện trước đông đảo mọi người như này.

Trước mặt bao người như này, Đan Nghi sẽ giữ thể diện cho hắn chút chứ nhỉ?

Nhưng hắn tính sai rồi,sau khi hắn trang điểm kĩ càng, tay ôm một bó hoa hồng màu đỏ đến, đôi mắt thâm tình nhìn về phía Đan Nghi, bước từng bước về phía cô....Đan Nghi còn chả thèm nhìn hắn dù là một cái... cô khoác tay Tiền Phi đi về phía khu nhà vệ sinh...

Bạch Văn Bình diễn vở kịch đơn độc, ánh đèn chiếu rọi hết lên người hắn....một sự xuất hiện long trọng là vậy, mà lại không có nữ chính phối hợp....hắn đứng đó tựa như một kẻ hề...

Xung quanh vang vọng tiếng cười khúc khích, tiếng xì xào bàn tán....

Bạch Văn Bình lần này liệu có còn mặt mũi mà ngẩng lên.....

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Tôi Là Bạn Trai Của Đan Nghi !

Nét mặt Bạch Văn Bình lúc này thật sự rất khó coi.

Lòng tự tôn của hắn đã bị

"tổn thương " nghiêm trọng.

Đặc biệt là khi so về mọi phương diện hắn đều thua xa Đan Nghi, về gia thế xuất thân thì lại càng đúng là một trên trời cao, một dưới bùn đen.

Hắn càng tự ti về bản thân thì lại càng đề cao lòng tự tôn của mình.

Hắn ngẩng đầu lên, lớn tiếng nói:

- Mọi người, xin được giới thiệu tôi là bạn trai của Đan Nghi, mấy ngày nay Nghi Nghi đang giận tôi nên mới không thèm để ý, nói chuyện với tôi. Nhưng bất luận thế nào tôi cũng sẽ cố gắng làm hòa cùng cô ấy.

Hắn nói vậy chính là tuyên bố quyền sở hữu của hắn với Đan Nghi..

Và cũng là lời hắn đang tự an ủi bản thân cố gắng cứu vớt chuyện giữa hắn với cô.

- Anh ta là bạn trai Đan Nghi?

Có người tò mò...

Có người tỏ vẻ không tin, có người lại bán tín, bán nghi.

- Tôi với Đan Nghi yêu nhau đã hơn 1 năm rồi. Từ khi học cao trung (cấp 3) hai chúng tôi đã tâm đầu ý hợp rồi. Tôi là sinh viên năm 3 của ngôi trường này, Đan Nghi cũng là vì tôi nên mới chọn thi vào trường này.

Bạch Văn Bình tiếp tục lớn tiếng nói.

Lời nói của hắn thật giả lẫn lộn, khiến người khác dễ mắc lừa.

Hắn quả là đến từ cùng một thành phố với Đan Nghi.

Nhưng Đan Nghi không phải vì hắn học ở trường đại học này mà mới chọn thi vào. Đây là ngôi trường nhất nhì trong nước, vốn từ lâu đã trở thành mục tiêu phấn đấu của Đan Nghi.

Nói xong, biết rằng mình không nên nói quá nhiều, Bạch Văn Bình quay lưng bước đi.

Đợi đến khi Đan Nghi và Tiền Phi về đến noi,mọi người đều đang xì xào bàn tán chuyện giữa Đan Nghi bới Bạch Văn Bình.

Có người tò mò, lớn tiếng hỏi Đan Nghi:

- Đan Nghi, cậu thật là đang giận nhau với bạn trai ư?

Đan Nghi khẽ cắn cắn môi,cái tên Bạch Văn Bình này, da mặt quả là dày mà!

Tiền Phi bật cười, nhìn Đan Nghi:

- Đan Nghi à Đan Nghi, lúc trước mắt bà bị mù à?

- Giờ tôi không mù là được rồi!

Đan Nghi đáp lại kèm theo một cái lườm cho Tiền Phi.

Nhưng cô cũng không giải thích gì thêm với mọi người trong nước, có nhiều lúc, sức mạnh của lời nói không thể sánh bằng những việc cụ thể, thực tế.

Huống hồ, Bạch Văn Bình cũng hệt như Đường Sa Sa, rất ưa diễn kịch, nếu để hắn diễn thêm vài lần nữa thì Đan Nghi sẽ phiền chết mất.

Việc của Bạch Văn Bình, cô cũng cần tìm cách để giải quyết cho dứt điểm mới được.

Tên đàn ông này, cũng giống như Đường Sa Sa, độ vô sỉ của chúng đã đạt đến bậc thượng thượng cấp rồi... chỉ nhắc tới tên bọn chúng thôi là Đan Nghi đã thấy buồn nôn...

Tạm thời, cô cũng không thèm quản chuyện Bạch Văn Bình nữa.

Tan học,Đan Nghi đau đầu nghĩ cách để giải quyết cái thùng quà mà dì Dương gửi tới.

Thứ đồ này, vất cũng không thể vất được, bất luận vất đâu thì cũng sẽ trở thành một tin hot trong ngày....

Hết cách, Đan Nghi đành ôm thùng đó về nhà.

May là đúng lúc đó, Lục Thượng Hàn gọi điện thoại về nói, buổi tối có việc nên về muộn, kêu Đan Nghi ăn cơm trước.

Tắt điện thoại,như một kẻ đạo tặc, lôi ra đống bcs, rồi lập tức nhét lẫn vào với đống bcs mà Lục Thượng Hàn đã mua sẵn để trong nhà.

Lần trước, phát hiện trong hành lí của cô hai gói bcs đó, Lục Thượng Hàn hiểu lầm là Đan Nghi thích dùng loại này, vậy nên từ đó về sau đều chỉ mua của nhãn hiệu này mà thôi.

Lần này dì Dương vẫn gửi đúng loại đó....

Trộn lẫn đống bcs lại với nhau xong, đảm bảo không tồn tại chút sơ hở gì thì Đan Nghi mới thở phào nhẹ nhõm.

Cô vuốt vuốt ngực.... cuối cùng cũng giải quyết ổn thỏa....

Đan Nghi gửi cho dì Dương một tin nhắn:

- Dì Dương,cháu nhận được đồ dì gửi rồi nhé. Nhưng lần sau, dì đừng gửi mấy thứ này nữa, cháu đã hiểu ý dì rồi!

Thật ra, sự quan tâm của dì Dương từ những việc nhỏ nhặt này cũng đã khiến Đan Nghi thấy vô cùng ấm áp...

Buông điện thoại xuống, bỗng nhớ ra sắp tới sinh nhật của dì Dương, Đan Nghi quyết định sẽ chuẩn bị một món quà ý nghĩa cho dì.

Những năm trước,mỗi lần tới sinh nhật dì thì cô đều chọn một món đồ gì đó trong hộp trang sức của mình để tặng dì... năm nay cô muốn mua một thứ gì đó thật đặc biệt để có thể biểu đạt tình cảm của cô dành cho dì Dương - người chăm chút cô từ tấm bé.

Để kỉ niệm lượng người theo dõi ta cán mốc 5000, ngày hôm nay ta sẽ ra thêm chap cho các truyện ta đang dịch.

➡□➡□➡□Mọi người cho ý kiến xem thêm chap của truyện nào nhé.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 121: Vừa Mắt Là Được !

Phản chăng tối nay Lục Thượng Hàn cũng phải khá muộn mới về, Đan Nghi liền cầm lấy túi xách, đi đến một khu thương mại sầm uất.

Cô không định mua trang sức đá quý... những thứ đó Đan gia nhiều vô kể.

Đan Nghi thấy dì Dương tuy là trưởng bối, nhưng cũng mới chỉ ngoài 30 một chút, còn rất trẻ, mua một chiếc túi xách tặng dì cũng không tồi.

Đan Nghi chậm rãi dạo quanh khu thương mại, cô còn mua một li nước hoa quả cầm tay, bên uống, bên đi ngó nghiêng chọn đồ.

Vừa đi được một lát, thì bỗng nghe thấy tiếc quát tháo lớn:

- Bà không có mắt à? Đôi giày này của tôi là đôi giày hàng hiệu của Ý, bà làm bẩn vậy thì có đền nổi không?

Tiếng quát chửi quá lớn khiến Đan Nghi tò mò mà tiến về phía đó.

Chỉ thấy một cô gái trẻ trung ăn mặc, trang điểm rất chi là thời thượng đang quát lạt một người nữ công nhân dọn vệ sinh. Thì ra người phụ nữ kia đang lau nhà bằng chiếc chổi tự động, một bé gái từ đâu chạy đến, để tránh không làm bị thương cô bé nên người phụ nữ vô tình va nhẹ vào chiếc giày của cô gái kia.

Nhưng Đan Nghi để ý thì thấy giày của cô gái đó, cơ bản là không có chút vấn đề gì, đến vết vấy bẩn cũng không có.

Người nhân công ấy không ngớt lời xin lỗi.

Cô gái trẻ kia thì khăng khăng không chịu bỏ qua:

- Tôi không cần bà xin lỗi, gọi giám đốc của bà ra đây!

Người nhân công sợ hãi vô cùng, mặt đỏ bừng lên, nếu gọi giám đốc tới thì chắc chắn sẽ bị trừ tiền công....

Đan Nghi khẽ lắc đầu, bước lên trước nói:

- Tiểu thư, thím ý đã xin lỗi rồi,thì bỏ qua đi, giày của cô không phải là cũng không hề bị dính bẩn sao?

Cô gái đó còn rất trẻ, tầm tuổi Đan Nghi, nhưng nhìn dáng vẻ thì hết sức kiêu căng, ngạo mạn.... khác hẳn vẻ ăn nói đĩnh đạc đường hoàng của Đan Nghi.

- Tiểu thư, cầu xin tiểu thư đừng bắt tôi gọi giám đốc tới, không thì tháng lương này của tôi sẽ...mẹ già của tôi thì đang bệnh nặng,con nhỏ đi học cũng đang cần tiền đóng học...

Người nhân công ấy vật nài cầu xin...

Đan Nghi khẽ nói:

- Có thể cho qua được thì cho qua đi!

Nghe vậy,cô gái trẻ ấy mới miễn cưỡng nói:

- Thôi được rồi, nhìn bà cũng đáng thương, tha cho bà đấy!

Nói xong,kiêu ngạo, quay đầu bước đi.

Đan Nghi nhìn theo bóng lưng cô gái ấy, thấy có chút quen quen,rồi bỗng nhớ ra, cô gái này tên Diệp Mộng Kỳ.

Ba mẹ Diệp Mộng Kỳ không phải đang làm công cho nhà Cảnh Nhạc Bình sao?

Cảnh Nhạc Bình là một người bạn của Đan Nghi, Cảnh gia và Đan gia cũng được coi là thế giao (bạn bè kết giao từ nhiều đời, qua nhiều thế hệ).

Vốn dĩ, Đan Nghi cũng không quen biết người làm công cho nhà họ Cảnh như vậy.... nhưng đôi vợ chồng nhà họ Diệp đó, lúc trước đã phải xin xỏ mãi mới được nhận vào Cảnh gia làm công, người chồng thì được phân công dọn dẹp vệ sinh trong kho hàng, người vợ thì được giao cho việc cắt sửa cỏ trong sân vườn.

Người vợ ấy, cũng chính là mẹ của Diệp Mộng Kỳ đã có lần giao đồ đến nhà họ Đan, Đan Nghi đã thấy bà ta cầm một bức ảnh con gái ra khoe với dáng vẻ đầy kiêu ngạo, khoe rằng con gái mình thi đỗ vào lớp dự bị của ngôi trường đại học mà giờ Đan Nghi đang theo học.

Từ sau khi đầu óc bình thường trở lại thì trí nhớ của Đan Nghi vô cùng tốt,nếu không thì cô cũng không thể nhớ ra cô gái này là ai.

Nghĩ đến đây, khóe miệng Đan Nghi khẽ giật giật, cái cô gái tên Diệp Mộng Kỳ này thật đúng là kẻ ưa hư vinh, đôi giày da hàng hiệu của Ý mà cô ta đang đi kia không biết đã tiêu hết bao năm tiền công lao động của bố mẹ cô ta nữa.

Người nữ nhân công khi nãy vội cảm ơn Đan Nghi:

- Tiểu thư, thật lòng cảm ơn tiểu thư rất nhiều!

Đan Nghi nở nụ cười hiền lành rồi quay lưng bước đi.

Đan Nghi hôm nay ăn mặc rất đơn giản,một chiếc áo phông dáng rộng, kết hợp với quần jean bạc màu, cùng đôi giày thể thao màu trắng, không có cái gì là hàng hiệu cả, đến túi xách cũng là chiếc túi được bán rộng rãi trên trang "taobao" (淘宝) 。

Trong tủ đồ của Đan Nghi, quần áo, giày dép, túi xách,ví, thắt lưng.... của các nhãn hiệu lớn đều có không ít... nhưng những món đồ mười mấy, hai mươi tệ (100 nghìn d quay đầu) cũng không phải không có.

Đồ cô mặc, cô chọn, không nhìn nhãn hiệu, chỉ cần hợp mắt thì sẽ mua, trước giờ đều không ngại giá cả đắt rẻ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Chọn Được Rồi Thì Mua Đi!

Đan Nghi rất thoải mái khi mặc bộ trang phục này.

Cô bước vào một shop hàng hiệu, túi xách của nhãn hiệu này, Đan Nghi cũng có vài chiếc, nhưng vì không thích hợp với độ tuổi của cô cho lắm, nên giờ đã bị Đan Nghi nhét vào đáy tủ.

Nhưng cô nhớ rằng, có một mẫu túi ở đây khá là thích hợp với dì Dương.

Cô chậm rãi bước vào trong shop, tỉ mỉ ngắm nghía chọn đồ.

Nhân viên trong shop giờ đang bận rộn chăm sóc một vị khách quý khác, chính là Diệp Mộng Kỳ.

Diệp Mộng Kỳ, mái tóc dài uốn xoăn nhẹ nhàng, nhuộm màu xanh rêu thời thượng, diện trên người mẫu váy mới nhất của Chanel, tay cầm một chiếc túi xách hàng hiệu nổi tiếng, chân thì đi một đôi giày cũng của một nhãn hiệu lớn khác của Ý.

Diệp Mộng Kỳ xuất hiện như vậy,lẽ dĩ nhiên sẽ được xếp vào danh sách khách hàng tiềm năng, nhân viên cửa hàng bưng trà, rót nước, phục vụ cô ta vô cùng chu đáo.

Diệp Mộng Kỳ thấy Đan Nghi bước vào thì khẽ hừ một tiếng...

Khi nãy Đan Nghi nói giúp người nhân viên dọn vệ sinh kia thì Diệp Mộng Kỳ cũng đã rất không vui và xem thường cô.

Giờ nhìn Đan Nghi xuất hiện trong shop hàng hiệu này thì rất tự nhiên ả cho rằng Đan Nghi không thể mua nổi những món đồ cao cấp như này.

Nhìn cách ăn mặc của Đan Nghi mà coi,đó đều là những thứ chả ra làm sao cả, tất cả gom lại cũng chưa chắc đã được nổi 200 tệ (700 nghìn d).

Diệp Mộng Kỳ đứng dậy, đi đến bên Đan Nghi.

Cô ta ăn mặc, trang điểm vô cùng sành điệu, rất chi là đoan trang, thục nữ....còn Đan Nghi thì ăn mặc rất đơn giản, tựa như một cô bé con đang học trung học vậy.

Thế nhưng, dù cho ăn mặc đơn giản là vậy, không điểm phấn tô son thì dung mạo của Đan Nghi vẫn thu hút, cao quý hơn Mộng Diệp Kỳ rất nhiều.

Đặc biệt là sợi dây chuyền nhỏ xinh cô đang đeo, nhìn rất là bình thường không chút nổi bật gì là vậy nhưng thực chất là mẫu thiết kế mới nhất của năm nay, viên kim cương nơi mặt dây chuyền ấy đủ để mua hơn chục bộ đồ, trang sức mà Diệp Mộng Kỳ đang mang trên người rồi.

Diệp Mộng Kỳ vờ như vô tình nói:

- Chọn được thứ gì chưa? Chọn được rồi thì mua luôn đi!

- Vẫn chưa chọn được thứ thích hợp, tôi từ từ lựa đã!

Đan Nghi nhẹ nhàng đáp lại rồi tiếp tục xem đồ.

- Không đủ sức mua thì đừng làm mất thời gian của nhân viên cửa hàng nữa đi!

Diệp Mộng Kỳ tỏ rõ thái độ khinh bỉ đối với Đan Nghi.

Đan Nghi bật cười mà nhìn cô ta:

- Cô là nhân viên của shop này ư? Tôi làm mất thời gian của cô rồi à?

Diệp Mộng Kỳ bình thản đáp lại:

- Tôi chỉ là có lòng tốt nên mới nhắc nhở cô vậy thôi, không lát nữa chọn được rồi mà không đủ tiền trả thì lại mất mặt.

- Vị tiểu thư này, cô hôm nay ăn cà rốt muối sao?

Đan Nghi mỉm cười quay lại hỏi Diệp Mộng Kỳ.

Diệp Mộng Kỳ lại tưởng rằng Đan Nghi đang cười chê hơi thở của mình nên vội dùng tay che miệng... nếu thật hơi thở có vấn đề thì thật là uổng công cô ta trang điểm kĩ lưỡng thế này rồi...

Đan Nghi bật cười:

- Không ăn cà rốt muối mà nói nhiều vậy làm gì?

Diệp Mộng Kỳ nghẹn họng, tức tối vô cùng.

Đan Nghi tiếp tục đi vòng quanh, ngắm túi xách.... nhưng thái độ của nhân viên shop đới với Đan Nghi và Diệp Mộng Kỳ rõ ràng là rất khác biệt, một trên trời, một dưới đất.

Họ không ngừng giới thiệu tỉ mỉ mẫu mã cho Diệp Mộng Kỳ.... còn bên Đan Nghi thì chỉ hời hợt đối phó cho qua chuyện.

Lát sau,Diệp Mộng kỳ đã chọn xong một chiếc bao có giá hàng 5 chữ số,hào phóng quẹt thẻ thanh toán.

Nhân viên shop rất chi là vui sướng,hết lời ca ngời chiếc túi ấy hợp với Diệp Mộng Kỳ như thế nào... mặc dù, trên thực tế, chiếc túi ấy không thích hợp với cô ta chút nào.

Diệp Mộng Kỳ mua xong chiếc túi thì vẫn cố tình ngồi nghỉ lại chỗ bàn uống cafe, nói là ngồi nghỉ nhưng thực chất là đợi xem cảnh Đan Nghi bị mất mặt.

Đan Nghi cuối cùng cũng đã chọn được một chiếc túi xách rất thích hợp với dì Dương.

Cô cười nói:

- Chiếc này đi!

Nhân viên shop có chút e ngại.

Còn Diệp Mộng Kỳ thì lập tức đứng bật dậy.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Hội Viên Cao Cấp

Mẫu túi này,là mẫu đắt nhất trong shop.

6 dãy số, 12 vạn (tầm 420 triệu đ)

Đắt hơn chiếc túi khi nãy Diệp Mộng Kỳ mua vừa tròn 6 lần.

Mà số tiền mà Diệp Mộng Kỳ bỏ ra để mua chiếc túi ấy không biết là đã tiêu tốn mất mấy tháng tiền công lao động vất vả của ba mẹ cô ta.

Còn với Đan Nghi,12 vạn ấy, cũng chỉ là tiền tiêu vặt trong một tuần mà thôi.

Đan Nghi cũng không để ý tới giá cả của chiếc túi mà chỉ cảm thấy chiếc túi ấy rất thích hợp với dì Dương thôi.

Diệp Mộng Kỳ có chút không tin.

- Cô chắc chắn mình sẽ mua nổi không?

- Ôi! Đúng rồi! Mua chiếc túi này xong thì tháng này....

Đan Nghi nhăn nhó khổ sở...

Diệp Mộng Kỳ nghe vậy thì để lộ ra vẻ đắc ý, kiểu " Tôi biết ngay là cô mua không nổi chiếc túi đắt tiền ấy mà lại ".

-..... không thể mua mẫu kính mới nhất của VR rồi.

Đan Nghi nói nốt câu.

Nét mặt Diệp Mộng Kỳ lại khó coi hơn nữa, những tưởng Đan Nghi mua chiếc túi này thì sẽ không còn tiền tiêu sài nữa, nào ngờ người ta chỉ là không mua được một chiếc kính mới mà thôi.

Nhân viên trong shop lúc này,thái độ thay đổi đến 180 độ:

- Chiếc túi này rất thích hợp với tiểu thư, tiểu thư trẻ trung xinh đẹp như này, mặc đồ gì cũng rất là dễ kết hợp, mẫu túi tiểu thư chọn thật sự quá hợp với tiểu thư luôn đấy ạ!

- Tôi mua để tặng dì của tôi!

Nhân viên shop: "....."

- Tiểu thư thật tinh tường,chiếc túi này thật sự hợp với người trung trung tuổi chút ạ!

Đan Nghi thật muốn lườm cho nhân viên shop một cái....sau này bản thân mà có mở tiệm, thì nhất định phải tập trung bồi dưỡng cho đội ngũ nhân viên thật là tốt.... tố chất như những nhân viên này... nếu không phải thương hiệu túi này quá lớn thì sản phẩm trong shop này liệu sẽ bán nổi mấy chiếc đây?

Đan Nghi rút thẻ ra quẹt, kí tên, rồi dặn thêm:

- Nhờ cô xuất hàng trực tiếp tại shop ở thành phố S, đây là địa chỉ người nhận.

Cô viết ra giấy địa chỉ của Đan gia và cả số điện thoại của dì Dương.

- Tiểu thư, cứ để chúng tôi phát hàng từ đây đến địa chỉ này cho tiểu thư nhé. Vì cô mua hàng và thanh toán đều ở đây mà.

Nhân viên bán hàng vội can ngăn, vì nếu trực tiếp phát hàng tại shop ở thành phố S thì tiền % của cô ta sẽ chỉ được một phần rất thấp.

Chính vì nắm được điều đó nên Đan Nghi mới yêu cầu như vậy.

Cô sao phải giúp cho mấy kẻ coi thường mình được hưởng lợi vậy chứ?

- Theo quy định đối với hội viên cao cấp của nhãn hàng này thì khách hàng có thể tùy ý chỉ định cửa tiệm để phát hàng, không phải sao?

Đan Nghi vốn có thẻ VIP kim cương của nhãn hàng này nên nắm rất rõ các quy tắc ưu tiên này.

Nhân viên cửa hàng nghẹn họng, chỉ còn cách cung kính trả lời:

- Tất nhiên ạ, chúng tôi sẽ phát hàng tại địa chỉ mà tiểu thư vừa yêu cầu!

- Cảm ơn!

Đan Nghi cầm lại thẻ.

Nhân viên shop nhìn thấy chiếc thẻ VIP và thông tin về những sản phẩm mà Đan Nghi đã từng mua thì đều cảm thấy xấu hổ về thái độ của mình khi nãy.

Vốn dĩ nhìn cách cô ăn mặc xuề xòa là vậy, thì không ai muốn thật lòng tiếp đón cô, mà đều đi chăm chút, phục vụ Diệp Mộng Kỳ.... nào ngờ trong tay Đan Nghi lại nắm giữ thẻ VIP kim cương, chiếc túi 12 vạn vẫn chưa phải là chiếc túi đắt nhất mà cô đã từng mua của hãng.

Diệp Mộng Kỳ còn kinh ngạc hơn, nghĩ đến thái độ coi thường vừa xong của mình đối với Đan Nghi thì sắc mặt cô ta lại càng tệ.

Cô ta xách lấy chiếc túi mình vừa mua, cũng không còn tâm trạng mà kiêu ngạo, khoe khoang nữa.... bước nhanh ra khỏi shop.

Đan Nghi vừa bước ra khỏi shop thì thấy Bạch Văn Bình đang ôm một bó hoa, không biết đang đứng đợi ai nữa.

Phản chăng không phải tìm cô là cô đã cảm tạ trời đất lắm rồi.

Đan Nghi vội đi nhanh qua một bên, vờ như đang mua chút bánh kẹo để tránh không bị Bạch Văn Bình nhìn thấy.

Diệp Mộng Kỳ bước ra khỏi shop thì nhìn ngay thấy Bạch Văn Bình, đôi mắt ả sáng rực lên, bước nhanh về phía hắn:

- Văn Bình học trưởng!

Diệp Mộng Kỳ cũng mới quen Bạch Văn Bình và chỉ biết gia đình Bạch Văn Bình tại thành phố S cũng được coi là có chút máu mặt.... thực ra thì cái thân phận ấy sớm đã không còn từ khi mà Bạch gia bị Đan gia tuyệt giao rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 124: Một Giả Dạng Một Diễn Xuất

Chỉ là Bạch gia sợ mất mặt nên vẫn phải cố giữ lấy thể diện trước mắt,người ngoài không rõ nội tình thì sẽ không biết được tình trạng thảm hại hiện tại của Bạch gia.

Vụ việc tai tiếng giữa Đường Sa Sa và Bạch Văn Bình cũng sớm đã bị lãng quên bởi nhiều tin tức nóng hổi hơn.

Diệp Mộng Kỳ vào học lớp dự bị trong ngôi trường này chưa lâu thì gặp Bạch Văn Bình, bị cái mã bên ngoài của hắn thu hút, lại thêm khi trước Bạch Văn Bình tiêu sài rộng rãi, hệt như một cao phú soái vừa hay lại rất hợp khẩu vị của kẻ ưa hư vinh như Diệp Mộng Kỳ.

Thời gian qua, Diệp Mộng Kỳ vẫn có ý tiếp cận Bạch Văn Bình.

Bạch Văn Bình còn đang đau đầu tìm cách theo đuổi lại Đan Nghi nên cũng không có tâm trạng mà để tâm tới Diệp Mộng Kỳ.

Thấy Diệp Mộng Kỳ xuất hiện ở đây,Bạch Văn Bình cũng chỉ lịch dự mà chào hỏi:

- Học muội, em làm gì ở đây vậy?

- À, em đi mua chiếc túi xách ý mà!

Diệp Mộng Kỳ giơ chiếc túi vừa mua lên, chiếc túi hàng hiệu rất là dễ thu hút ánh mắt người đối diện.

Ánh mắt Bạch Văn Bình có chút khác lạ.

Diệp Mộng Kỳ nhìn bó hoa mà Bạch Văn Bình đang cầm trên tay:

- Văn Bình học trưởng, đến đón bạn gái sao?

Đúng là Bạch Văn Bình vẫn đang bám đuôi Đan Nghi, tìm mọi cơ hội để tiếp cận cô.

Nhưng khi vào đến đây thì tìm mãi cũng không thấy bóng dáng Đan Nghi đâu cả.

Khi trước ở bên Đan Nghi,lừa tiền của cô, tiêu sài hoang phí quen rồi, giờ kinh tế ngày càng eo hẹp khiến đầu óc hắn vô cùng hỗn độn.

Đấy là chưa kể đến khoản nợ mà khi trước hắn đi vay mượn để chuộc lại những món trang sức cũ của Đan Nghi.

Giờ nhìn thấy Diệp Mộng Kỳ vó vẻ như cũng xuất thân từ gia đình giàu có, Bạch Văn Bình có chút động lòng.Sao không kiếm chút tiền từ chỗ Mộng Diệp Kỳ để đi theo đuổi Đan Nghi, đợi nối lại tình cảm với Đan Nghi rồi thì lo gì không trả được nợ?

Vậy nên, hắn vờ thở dài, nói:

- Thật ra, cũng chưa thể gọi là bạn gái được. Hoa rơi có ý, nước chảy vô tình, cũng chả biết khi nào mới có thể thành đôi với cô ý.

Diệp Mộng Kỳ có vẻ rất đồng cảm với Bạch Văn Bình:

- Văn Bình học trưởng, tài năng hơn người, tài mạo song toàn, cô gái ấy là người như nào mà lại có thể cự tuyệt người con trai tốt như học trưởng chứ?

Bạch Văn Bình nở nụ cười khổ sở.

Diệp Mộng Kỳ bị vẻ thâm tình của hắn hoàn toàn thu phục, nhẹ nhàng nói:

- Văn Bình học trưởng, anh có tâm sự gì không vui thì cứ nói cùng em. Không phải người ta vẫn thường nói

" Chia sẻ niềm vui, niềm vui nhân đôi, sẻ chia nỗi buồn, nỗi buồn còn một nửa " hay sao?

- Cảm ơn học muội. Em thật biết cách an ủi người khác,nói chuyện với em có chút vậy mà anh thấy tâm trạng tốt lên khá nhiều rồi!

Bạch Văn Bình vui vẻ đáp lại.

Sau đó hai người bọn họ cười nói vui vẻ rồi bước ra ngoài.

Đan Nghi đứng cách đó không xa, khóe miệng không khỏi giật từng hồi, hai người này diễn thật giỏi, nói những câu hệt như lời thoại trong những vở kịch cũ kĩ thường chiếu trên truyền hình, nói ra những câu ấy mà không thấy chua miệng sao?

Đan Nghi chỉ đứng cạnh nghe thôi mà còn thấy ghê hết cả răng.

Tiền Phi đã từng nói một câu thật chuẩn, bản thân Đan Nghi khi trước sao có thể nhận lời một kẻ như Bạch Văn Bình được nhỉ? Khi đó quả là cô không những mù mà còn bị điếc nữa mới đúng.

Nhìn bóng dáng họ khuất dần, một kẻ giả dạng "cao phú soái ", một kẻ diễn vai "bạch phú mĩ "(thiên kim tiểu thư giàu có)... Đan Nghi thật không biết phải dùng lời gì để diễn tả sự thương hại cho hai kẻ họ nữa...

Nghĩ đi nghĩ lại mới thấy cái vị ở nhà mình kia là tốt nhất,nghĩ đến hắn không thích ăn đồ ngọt nên Đan Nghi mới chọn mua cho hắn một chiếc bánh socola không đường.

Đêm... Đan Nghi đang ngủ ngon lành thì Lục Thượng Hàn mới về.

Đan Nghi là bị hắn hôn làm tỉnh giấc...

Đan Nghi đấm đấm vào vai hắn:

- Anh đừng ồn nữa,người ta đang buồn ngủ lắm luôn á!!

Bờ môi Lục Thượng Hàn cong cong lên suốt từ khi nhìn thấy miếng bánh socola trên bàn.... tâm trạng hắn đang rất rất vui.

Vui nhất là khi đọc tin nhắn Đan Nghi gửi cho hắn khi nãy.....

.....

Đan Nghi nhắn tin gì mà khiến Lục Thiếu nhà ta vui vậy nhỉ

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 125: Bánh Ở Trên Bàn , Người Ở Trên Giường !

" Bánh ở trên bàn, người ở trên giường "

Đan Nghi

Chỉ là... thật đáng ghét....cô gái nhỏ này sao có thể nói những lời đó trong những ngày nhạy cảm như này cơ chứ?

Thật ra Đan Nghi cũng chỉ dám trêu chọc Lục Thượng Hàn trong những ngày nhạy cảm như này mà thôi.

Nếu như là ngày thường thì cô cũng không dám tùy tiện chọc hắn, vốn dĩ là sẽ bị hắn ăn tươi nuốt sống rồi mà lại còn cố tình trêu hắn nữa thì chẳng phải là cô chán sống rồi sao?

Chỉ những ngày này khi mà hắn chỉ được nhìn không được ăn thì Đan Nghi mới dám to gan đi điểm hỏa khí trong người hắn mà thôi.

Chỉ là cô không biết rằng, Lục Thượng Hàn sớm đã cộng tội lại cho cô hết rồi, đến sau này hắn sẽ bắt cô phải trả cả gốc lẫn lãi....

Bản tính thương nhân là vậy.... ấy thế mà cô còn dám trêu chọc hắn sao...

.....

Hai ngày sau, Hắc Khải chuyển tiền vào tài khoản của Đan Nghi,số tiền của vụ hợp tác làm ăn đầu tiên.

Để tránh không cho Lục Thượng Hàn và nhiều người khác biết chuyện nên Hắc Khải đã chuyển khoản từ một ngân hàng tại Thụy Sĩ vào tài khoản khác của Đan Nghi cũng tại Thụy Sĩ.

Nhận được tiền, lần đầu tiên Đan Nghi cảm nhận được cảm giác thỏa mãn mà đồng tiền mang tới cho con người như vậy. Vì đây là món tiền mà tự cô kiếm ra, không dựa dẫm vào ba mẹ, không nhờ cậy vào bạn bè, càng không phải nhờ đến sự giúp đỡ của Lục Thượng Hàn.

Quang minh chính đại tiêu sài khoản tiền mình kiếm ra, cảm giác còn trên cả tuyệt vời...

Cô lập tức order hai chiếc túi hàng hiệu mới cho bản thân và order thêm một chiếc cà vạt tặng cho Lục Thượng Hàn.

Order xong đồ, Đan Nghi thấy trong điện thoại của mình vừa nhận được hai tin nhắn.

Đều là do Bạch Văn Bình gửi tới.

" Em yêu, anh nhớ em! Anh rất ân hận về những việc làm có lỗi với em trong thời gian vừa qua... Giờ anh mới nhận ra, em tuyệt vời đến nhường nào. Xin em hãy thứ lỗi cho a, như đất mẹ bao dung giọt mưa mùa đông - Văn Bình của em!"

Đan Nghi cảm giác như răng mình lại bị buốt buốt thêm chút nữa.

Một tin nhắn còn lại, Đan Nghi lười chả thèm đọc vì sợ rằng đọc xong tin nhắn ấy lại phải đi gặp bác sĩ nha khoa thì khổ.

Cô vốn định lập tức xóa hết tin nhắn đó đi rồi chặn số của Bạch Văn Bình luôn, tất cả là vì muốn bảo vệ cho hàm răng đáng thương của mình.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, nụ cười ranh mãnh nở trên môi cô...

Sao phải xóa chứ...?

Đan Nghi lên mạng, tìm hiểu thông tin, cuối cùng đã tìm được một trang mạng cung cấp loại phần mềm mà cô đang cần với tên gọi " Chuyển phát tin nhắn ".

Nhưng để cài đặt phần mềm này thì phải liên hệ với người phát minh ra phần mềm đó.

Đan Nghi gửi email cho người đó, gửi địa chỉ muốn cài đặt:

" Gửi tin nhắn nhận được sang một số điện thoại của bên thứ ba, người thứ ba đó trả lời tin nhắn, tin nhắn chuyển đến điện thoại của người gửi tin "

Có chút lòng vòng,nhưng người phát minh ra phần mềm đó rất nhanh đã trả lời Đan Nghi là có thể làm được, nhưng cần thêm tiền.

Đan Nghi hào phóng thanh toán.

Người phát minh ra phần mềm đó cũng là người thật thà, rất nhanh đã cài đặt xong phần mềm hoàn chỉnh đó và gửi đến cho Đan Nghi.

Đan Nghi cài đặt xong xuôi, thử dùng thì thấy có hiệu quả thật.

....

Đan Nghi kiếm cơ đến tìm gặp thầy giáo, ở đó, rất nhanh mà tìm ra danh sách, số điện thoại của các thành viên lớp dự bị, mục tiêu cô muốn tìm chính là số điện thoại của Diệp Mộng Kỳ.

Lấy được số của Diệp Mồng Kỳ, Đan Nghi cài đặt xong xuôi.... sau này, mỗi khi Bạch Văn Bình gửi tin nhắn đến thì tin nhắn đó sẽ lập tức được tự động chuyển tới số của Diệp Mộng Kỳ.

Diệp Mộng Kỳ khi nhận được tin nhắn thì sẽ hiển hiện lên màn hình, tin nhắn đó được gửi từ số của Bạch Văn Bình.

Còn tin nhắn mà Diệp Mộng Kỳ trả lời sẽ nhắn trở lại vào số của Đan Nghi, và từ số của Đan Nghi mà chuyển lại đến số của Bạch Văn Bình.

Như vậy, coi như cuộc hội thoại của hai người họ đều sẽ được gửi qua số điện thoại của Đan Nghi....

Đan Nghi vốn đang tìm cách để giải quyết dứt điểm việc của Bạch Văn Bình mà lại không muốn làm ảnh hưởng tới người vô tội khác....

Thế nhưng, người như Diệp Mộng Kỳ vốn cũng chả phải là kẻ vô tội, tính tình kiêu căng, hách dịch lại đam mê hư vinh.... Vừa hay có thể cho cô ta một bài học nhớ đời, để cô ta biết rằng ba mẹ cô ta kiếm ra được đồng tiền là không dễ dàng tới mức nào.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 126: Của Ai ?

Và thế là...

Diệp Mộng Kỳ đã nhận được tin nhắn khi nãy Bạch Văn Bình gửi cho Đan Nghi.

" Em yêu, anh nhớ em! Anh rất ân hận về những việc làm có lỗi với em trong thời gian vừa qua... Giờ anh mới nhận ra, em tuyệt vời đến nhường nào. Xin em hãy thứ lỗi cho a, như đất mẹ bao dung giọt mưa mùa đông - Văn Bình của em!"

Trái tim Diệp Mộng Kỳ đập loạn nhịp, tối hôm đó cô ta tốt bụng mà đi cùng, an ủi Bạch Văn Bình đến tận nửa đêm... cái nỗ lực ấy xem như cũng không phải vô ích, cuối cùng Bạch Văn Bình cũng đã nhìn thấy tấm lòng của cô ta rồi.

Nếu như có thể trở thành bạn gái của Bạch Văn Bình... vậy từ sau còn phải sợ không mua nổi các loại túi xách hàng hiệu sao?

Diệp Mộng Kỳ e lệ nhắn tin trả lời:

" Tuy anh đã từng vô tâm không để ý tới những sự hi sinh của em, tuy em cũng đã từng thầm trách anh, nhưng có thể nhận được tin nhắn này của anh... chứng tỏ giữa chúng ta đã có duyên có phận. Nhưng, tình cảm không phải nhất thời mà thành được, anh có thể cho em thêm chút thời gian không?

Diệp Mộng Kỳ trả lời lấp lửng, ngập ngừng như vậy khiến cho Bạch Văn Bình sau khi nhận được lại tưởng lầm là Đan Nghi đã chấp nhận cho hắn thêm một cơ hội rồi.

Nhân cơ hội,Bạch Văn Bình tiếp tục gửi luôn thêm vài tin nhắn nữa.

Để khoe mẽ bản thân tài hoa thế nào, mỗi tin nhắn gửi đi, Bạch Văn Bình đều chăm chút từng câu từng từ vô cùng hoa mĩ, ngọt ngào....

Diệp Mộng Kỳ thì cũng không muốn bị hắn xem nhẹ nên đáp lại cũng đầy ý thơ... đều là thể loại mà Đan Nghi chỉ nhìn qua thôi cũng thấy răng lợi buốt đến cả nửa ngày.

Nội dung những tin nhắn này đều không có tâm điểm chính, mơ mơ hồ hồ....

Nhưng cũng chính nhờ thế nên cả hai người bọn họ đều không chút nghi ngờ đối phương và từng bước từng bước rơi vào chiếc bẫy mà Đan Nghi đã vạch ra.

Hai người bọn họ ngày nào cũng nhắn tin chuyện trò nồng nhiệt như lửa....

Bạch Văn Bình những tưởng Đan Nghi đã tha thứ cho mình nên cũng không đến lớp để tìm Đan Nghi nữa...mà chăm chỉ soạn tin nhắn dỗ dành cô.

Hắn đang đợi, đợi thời cơ chín muồi thì sẽ hẹn gặp cô nói chuyện và tiến xa hơn...

Như vậy là mọi chuyện sẽ được giải quyết xong xuôi hết...

....

Đan Nghi hiện tại thấy nhẹ nhõm vô cùng, cô cũng lười chả thèm vào đọc tin nhắn qua lại của hai người bọn họ nữa.

Bỗng có một hôm, Đan Nghi nhận được một tin nhắn từ tài khoản của người phát minh ra phần mềm

" Chuyển phát tin nhắn " với nội dung:

" Chú ý! Đề nghị không sử dụng phát minh của tôi vào những mục đích xấu, lừa đảo, phạm pháp!!! "

Lại còn hẳn 3 dấu chấm than vậy nữa.

Đọc tin nhắn đó, trong đầu Đan Nghi bỗng hình dung ra cảnh một người đàn ông đeo quả kính cận to đùng, đầu tóc bù xù, quần áo xộc xệch... đúng chuẩn một người đam mê công nghệ và sống rất nguyên tắc.

Đan Nghi bật cười, trả lời:

" Tôi hiểu! Tôi cũng đâu có muốn ngồi tù."

" Hãy nhớ kĩ điều đó!!!"

Đan Nghi không trả lời lại nữa, chỉ mỉm cười rồi cho qua.

Mấy hôm nay, tâm trạng cô rất là tốt, rất vui vẻ.

Cầm lấy túi và cà vạt vừa mua, cô phấn khởi trở về nhà.

Vừa bước vào cửa, liền bị một cơ thể cao lớn ôm choàng lấy, một nụ hôn cuồng nhiệt nóng bỏng được đặt lên bờ môi cô.

Nụ hôn này vừa bá đạo vừa cuồng nhiệt, Đan Nghi đỡ không nổi, chỉ trong giây lát đã bị cuốn theo dòng xoáy cuồng phong đó.

Lục Thượng Hàn liếc nhìn chiếc cà vạt trên tay Đan Nghi, hàng lông mày nhíu lại:

- Của ai?

- Tất nhiên là mua tặng anh rồi!

Đan Nghi cuối cùng cũng được trả tự do....

- Anh không thích thì em sẽ mang trả lại vậy!

Nghe vậy thần thái Lục Thượng Hàn mới ổn hơn chút, cầm lấy chiếc cà vạt từ tay Đan Nghi:

- Anh rất thích!

- Vậy em đeo thử cho anh nhé!

Cô rút lại chiếc cà vạt định thắt lên cổ cho hắn.

Nhưng Lục Thượng Hàn nhanh tay hơn, rút lại chiếc cà vạt rồi thuận tay làm vài động tác kì lạ.

- Ư...

Đan Nghi lại bị cưỡng hôn thêm lần nữa.

Ơ nhưng tại sao, chiếc cà vạt vốn dĩ phải thắt trên cổ hắn thì giờ lại buộc trên hai tay cô thế này cơ chứ????

....

Lục thiếu gia đòi nợ rồi đây ahihi

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 127: Giảm Bớt Một Chút !

Đan Nghi muốn kháng nghị, nhưng kháng nghị cũng vô ích, muốn chống cự... chống cự được sao?

Sói săn mồi thì con mồi sao thoát được? Miếng ăn đến miệng có lí nào mà lại không ăn?

Lục Thượng Hàn bế bổng Đan Nghi lên, vừa hôn ngấu nghiến lên đôi môi mọng nước tựa như cánh hoa hồng đỏ thắm ấy.... nụ hôn cuồng nhiệt dự báo cho một buổi tối nóng bỏng....

.... vào đến phòng ngủ của hai người, hắn nhẹ đặt cô xuống giường, ghìm đôi tay bị trói của cô lên phía trên đầu rồi bản thân cũng theo đà mà lao lên giường...

Nụ hôn vẫn tiếp diễn....bàn tay với những ngón tay thon dài, những chiếc móng tay được chăm chút, cắt tỉa cẩn thận đang hư hỏng lướt nhẹ trên cơ thể cô gái nhỏ của hắn....

Ngón tay lướt qua chiếc trán cao thông minh mà cũng đầy bướng bỉnh của Đan Nghi, xuống đến chiếc má phúng phính láng mịn, xuống chiếc cổ thon dài....

..... xuống đến hõm xương quai xanh quyến rũ.... bàn tay hắn đi đến đâu thì chiếc váy mặc trên người Đan Nghi lại tụt thêm một chút....

.... vì chiếc váy Đan Nghi mặc hôm nay hơi rắc rối một chút, bàn tay cô lại đang bị trói lại bởi chiếc cà vạt....thế nên.... Đan Nghi đau lòng thương xót cho chiếc váy chanel phiên bản giới hạn của mình sau khi nghe tiếng " xoạt xoạt ", tiếng vải bị xé rách....

Sau lớp váy là thân hình ngọt ngào, quyến rũ với ba vòng đầy đặn vừa phải của cô....

Bàn tay hư hỏng lướt qua bờ vai trần....xuống thấp.... thấp thêm chút nữa.... đôi gò bồng đảo đang phập phồng, phập phồng theo từng hơi thở gấp gáp của Đan Nghi....

Chiếc môi gợi cảm của Lục Thượng Hàn tạm rời xa bờ môi cô mà tiến dần xuống cổ rồi xuống dần từng chút từng chút...

Đan Nghi bị cuốn theo sự cuồng nhiệt của Lục Thượng Hàn...

Cô cũng rất nhớ, rất nhớ hắn, nhớ cảm giác gần gũi thân mật này...

Chỉ là tại sao đôi tay cô lại cứ bị trói như này cơ chứ?

Cô cũng muốn tận tay chạm vào cơ thể như siêu mẫu với 6 mũi cuồn cuộn kia của hắn mà...

....dưới nền nhà, quần áo cả nam cả nữ vương vãi khắp nơi....

.....

Sáng hôm sau, Đan Nghi tỉnh giấc, cảm giác đầu tiên của cô là toàn thân đau nhức ê ẩm.

Hic hic...

Cô nằm lăn lộn trên giường, không muốn chui ra khỏi chăn...

Lục Thượng Hàn anh là sói biến hình mà thành sao chứ? Nếu không phải thì sao mà thể lực lẫn tinh lực lại bền bỉ,dẻo dai tới vậy được...

Không....không... không thể là sói được!

Sói trong khi " công kích " đồng loại thì trong cơ thể sẽ tự sản sinh ra một loại hooc môn làm giảm và chế ngự sự hưng phấn, khiến cho não bộ xuất hiện trạng thái hoa mắt chóng mặt...làm giảm ham muốn.

Lục Thượng Hàn mới không phải là sói, hắn " công kích " cô cường bạo là vậy....

- Đến giờ ăn trưa rồi!

Lục Thượng Hàn vỗ vỗ vào chăn rồi ôm luôn cả người và chăn lên.

Đan Nghi xoa xoa eo:

- Lục Thượng Hàn chúng ta cần phải nói chuyện nghiêm túc!

- Ăn cơm trước đã!

Lục Thượng Hàn lôi cô từ trong chăn ra...

...

Đan Nghi ngồi trước bàn ăn, nói rất nghiêm túc:

- Quá nhiều rồi!

- Giảm bớt chút!

Lục Thượng Hàn liền dùng đũa gắp lấy vài miếng sườn chua ngọt từ bát của cô để sang bát hắn.

- Em không nói cái này!

Đan Nghi bức xúc quá đi,đó là đồ ăn của cô mà....

Lục Thượng Hàn nhướn mày.

- Trả em này!

Đan Nghi nghiêm nghị:

- Em muốn nói rằng, Lục Thượng Hàn, tinh lực và thể lực của anh quá tốt, nó đã làm ảnh hưởng nghiêm trọng tới giấc ngủ của em.

- Cảm ơn!

- Đây không phải là lời khen ngợi!

Đan Nghi cáu.

- Hả?

Nét mặt Lục Thượng Hàn sau khi

" đánh chén " no say thì giờ có chút lười nhác, hàng lông mi vừa dài vừa thẳng có tính " sát thương " quá lớn...

Nhất là khi hắn nằm bên trên người cô, dùng đôi mắt dịu dàng này mà ngắm nhìn cô...

Đan Nghi lắc mạnh đầu...cô đang nghĩ cái quái gì vậy cơ chứ?

Cô vỗ vỗ hai má:

- Nói việc chính,Lục Thượng Hàn, anh không thấy tần suất quan hệ của chúng ta là quá nhiều sao?

- Một tháng chỉ có 30 ngày,mà " đại thẩm " tới thăm em tận những 6 ngày... thế nên chỉ còn có 24 ngày.

Lục Thượng Hàn nhíu mày:

- Quá ít mà!

- Không ít! Sao anh không tính số lần ý?!

- Vậy em thấy thế nào mới hợp lí?

Đan Nghi vuốt vuốt tóc:

- Ba ngày một lần. Em tìm hiểu tài liệu trên mạng, người ta đều nói một tuần hai lần là tốt nhất,vừa giữ gìn sức khỏe lại vừa giữ gìn được tình cảm vợ chồng. Tính ra đúng là ba ngày một lần. Anh thấy sao?

"...."

Lục Thượng Hàn gật đầu, à ai cung cấp những tài liệu đó lên mạng, hắn phải lệnh cho Lục Thiên cho người đi xóa hết mới được.

- Vậy là coi như anh không vó ý kiến gì nhé!

Đan Nghi gật gù, lấy ra giấy bút, cẩn thận viết từng câu từng chữ rồi đưa đến trước mặt Lục Thượng Hàn:

- Phiền anh kí vào đây!

Lục Thượng Hàn cũng không từ chối, đưa tay kí vào trang giấy.

Bàn tay đẹp, nét kí cũng đẹp...

Kí xong, hắn đưa lại cho Đan Nghi,Đan Nghi liền gấp gọn trang giấy và nhét vào trong ví, nở nụ cười tươi rói:

- Việc nhạy cảm như này, phải biết điều tiết cho hợp lí thì mới có thể giữ cho lâu dài, nước nhỏ chảy lâu mà!

Câu nói của Đan Nghi, Lục Thượng Hàn chỉ đồng ý một bộ phận.

Ví như " lâu dài ".

Còn những thứ khác, tạm thời hắn không thể gật đầu.

Gắp thêm vài miếng sườn vào bát cho Đan Nghi, hắn cao giọng:

- Ăn cơm!

Đan Nghi ăn một cách ngon lành...

.... Dùng xong bữa, Đan Nghi vội đi đến trường.... tiện thể gọi cho dì Dương, để chúc dì sinh nhật vui vẻ.

Đối với món quà mà Đan Nghi tặng, dì Dương rất là bất ngờ, liên hồi nói không dám nhận.

- Dù sao nó cũng không hợp với cháu, nên dì đừng có mà gửi lại cho cháu đấy nhé!

Thái độ của Đan Nghi rất là kiên quyết.

Dì Dương cuối cùng cũng chịu nhận món quà đắt giá ấy.

Đan Nghi đến trường học thì bị Diệp Mộng Kỳ chặn đường.

Diệp Mộng kỳ cuối cùng cũng biết cô là Đan Nghi rồi nhưng cô ta không biết rằng Đan Nghi cũng biết rõ về xuất thân của cô ta.... nên khí đứng trước mặt Đan Nghi, Diệp Mộng Kỳ vẫn giữ nét kiêu ngạo như của một thiên kim tiểu thư thật sự vậy.

...

□□□□□□E hèm phần cảnh H là ta tự viết đấy, nguyên tác không có đâu mọi người ạ. Vì thấy mọi người mong cảnh H quá vậy nên ta đành thêm phân đoạn này vào.

Lưu ý bạn nào thấy H nhạt quá thì tự bỏ thêm muối vào nhé

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 128: Sớm Muộn Gì Cũng Sẽ Là Của Tôi !

- Đan Nghi phải không?

Nở nụ cười ngạo mạn, Diệp Kỳ Ân nhìn Đan Nghi với dáng vẻ đầy khinh thường.

Cô ta nhìn Đan Nghi từ đầu tới chân, Đan Nghi hôm nay vẫn vậy, vẫn mặc bộ đồ hết sức bình dân, áo phông trắng, váy bò ngắn, kết hợp cùng đôi giày thể thao, vừa tiện lợi mà trẻ trung.

Đan Nghi cao hơn Diệp Mộng Kỳ, dáng người lại thon thả...khẽ lướt nhìn cô ta:

- Có việc gì thì nói đi, tôi rất bận!

- Cô thật sự Đan Nghi, tiểu thư độc nhất của Đan gia?

Diệp Mộng Kỳ không tin cho lắm vào thân phận này của Đan Nghi, thật ra cuộc sống của Đan Nghi trong giới thượng lưu tại thành phố quê nhà thì một người bình thường như Mộng Diệp Kỳ căn bản là không có cơ hội để tiếp xúc.

- Tại sao tôi phải nói cho cô biết?

Đan Nghi vòng qua cô ta, định đi tiếp.

Diệp Mộng Kỳ vội chặn Đan Nghi lại:

- Đan Nghi, cô quá cao ngạo rồi đấy! Văn Bình học trưởng đối với cô tốt như vậy, thế mà cô lại không chút động lòng!

- Liên quan gì tới cô?

Đan Nghi bật cười, cảm thấy Diệp Mộng Kỳ bệnh không nhẹ.

- Văn Bình học trưởng vừa cao to, đẹp trai, tính tình lại tốt vậy, thành tích học tập còn rất cao...

Gần đây Diệp Mộng Kỳ và Bạch Văn Bình nói chuyện rất rôm rả, trong lòng cô ta, Bạch Văn Bình chính là một mẫu hình Bạch Mã hoàng tử mà cô ta đang mong đợi.

- Vậy cô cứ giữ đi, tôi đâu phải là mẹ của cô, càng không phải mẹ của Bạch Văn Bình, nói với tôi thì có tác dụng gì?

Lời nói của Đan Nghi tựa như một chiếc bánh màn thầu khô cứng nghẹn đắng nơi cổ họng Diệp Mộng Kỳ... khiến cô ta vô cùng khó chịu.

Diệp Mộng Kỳ lớn tiếng:

- Đan Nghi, tôi nói cho cô biết, cơ bản là cô không xứng với anh Văn Bình và anh ấy sớm muộn gì cũng sẽ là người của tôi!

- Có cần tôi vác cái loa lớn đi quảng cáo hộ cô không?

Đan Nghi lười nhác hỏi lại.

Diệp Mộng Kỳ giống như một chú cua ngang ngược, bá đạo.... nhưng mỗi lần ngang ngược bò đi thì lại bị Đan Nghi chặn lại.

Trong lòng tích trữ bao lời mà không nói ra được, chất chứa trong lòng, mặt mũi đỏ bừng bừng khó chịu...

Đan Nghi phủi phủi tay, hảo tâm hảo ý nói:

- Bạch Văn Bình đúng là một người đàn ông tốt, tôi thật sự không xứng với anh ta, tôi chỉ có thể đứng từ xa mà đưa mắt ngưỡng mộ, lòng ngưỡng mộ ấy dạt dào không ngơi nghỉ. Nhưng mà một người tốt như vậy thì chỉ có thể đứng ngắm từ xa chứ không thể làm vấy bẩn được, đặc biệt là nhân phẩm của anh ta, so với tôi, khoảng cách ấy là cả một giải ngân hà... haizz, vẫn là cô xứng với anh ta nhất đấy!

Diệp Mộng Kỳ ngơ ngác, trợn tròn mắt nhìn Đan Nghi....

Những lời này của Đan Nghi, không có một từ một chữ nào đả kích, nói xấu Bạch Văn Bình nhưng thực chất, mỗi từ mỗi chữ đều ám chỉ cái nhân cách của hắn không đáng đổi lấy một xu, một hào... lại còn lôi luôn cả Diệp Mộng Kỳ vào để mà đá xoáy.

Đan Nghi giơ tay ra.... vỗ vỗ nhẹ vào má Diệp Mộng Kỳ, long trọng nói:

- Chúc cho tình cảm của hai người sẽ trường tồn mãi mãi với thời gian!

Nói rồi quay người bước đi, bỏ lại sau lưng Diệp Mộng Kỳ với khuôn mặt ngô nghê...

Đan Nghi khi xưa hoạt bát lanh lợi, đầu óc thông minh là vậy... sau khi gặp Bạch Văn Bình thì biến thành kẻ mù dở, trí não giảm sút nghiêm trọng.

Giờ mọi thứ đã hồi phục, ai còn có thể là đối thủ của cô nữa?

Vừa bước lên lầu thì Bạch Văn Bình đến.

Đan Nghi thầm nghĩ trong lòng:

- Quả nhiên,cực phẩm là thành đôi, thành cặp mà xuất hiện cùng lúc!

Thời gian này, Bạch Văn Bình nhắn tin qua lại với " Đan Nghi " rất là vui vẻ, thấy thời cơ đã tới, hắn liền lập tức tới tìm gặp Đan Nghi, tranh thủ thời cơ để giải quyết xong xuôi mọi việc.

- Nghi Nghi!

Hắn dùng giọng nói nhẹ nhàng, ngọt như kẹo bông gòn mà gọi tên cô.

Đan Nghi chỉ cảm thấy một sự kinh tởm, gần như muốn lập tức nôn ra ngay...

Nhưng cô nghĩ đến cái phần mềm

" Chuyển phát tin nhắn ", cô vẫn còn đang vui đùa với hắn và Diệp Mộng Kỳ cơ, nghĩ vậy cô liền nở nụ cười, không nói gì, giả làm thục nữ.

Bạch Văn Bình lấy ra một chiếc túi xách, nói:

- Nghi Nghi, quà của em!

Đan Nghi cúi xuống nhìn, khóe miệng giật giật, thầm cười: Cái túi này không phải chính là cái túi xách mà hôm đó Diệp Mộng Kỳ đã mua sao?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 129: Mình Yêu Nhau Nhé !

Bạch Văn Bình nhanh vậy đã lấy được để mang tặng mình rồi sao?

Đan Nghi thấy ghê tởm thật sự.

Xem ra,hắn đã bắt đầu lừa gạt, dụ dỗ Diệp Mộng Kỳ rồi!

Nhưng,nghĩ đến việc hai người bọn họ nhắn tin nói chuyện vui vẻ, nồng nhiệt là vậy... tạm thời Đan Nghi cũng chưa muốn phá vỡ giấc mộng đẹp này của bọn họ.

Gắng sức nhịn lại cái cảm giác buồn nôn, Đan Nghi cười nhẹ nhàng:

- Không cần đâu, em dùng không nổi một chiếc túi đắt giá như này. Anh mang trả lại đi, tốn kém lắm đấy!

- Đây là anh dùng số tiền mình tự tiết kiệm được để mua tặng em đấy!

Bạch Văn Bình vội giải thích.

Đan Nghi cười tươi hơn:

- Thật sự là em không nhận được món quà đắt như này đâu, túi đẹp phải tặng cho mĩ nhân,anh hãy mang tặng cho người đáng được nhận ý.

Nói xong, nháy nháy mắt, quay người bước đi.

Bạch Văn Bình bị dáng điệu của cô làm cho mê hoặc điên đảo.

Bản thân Đan Nghi cũng chỉ trong khoảng thời gian ba tháng bị thương ở đầu thì mới ngốc nghếch, không biết chăm chút ngoại hình bản thân, nên nhìn không ra thể thống gì hết.

Nhưng lúc này, khi đã hồi phục về trạng thái bình thường thì khác, đôi mắt linh động như biết nói biết cười,đôi mắt trong sáng,ngây thơ dễ khiến người đối diện nảy sinh ra dục vọng bảo vệ, chở che cho cô.

Bạch Văn Bình nhìn theo bóng dáng cô, càng lúc càng nhận thấy bản thân không thể buông tay được.

Giờ cũng đã sắp đến cuối kì học, bài luận văn của Đan Nghi đạt loại ưu, cuối kì, chỉ cần làm xong hai bài thi nữa là sẽ được nghỉ hè.

Thời gian nghỉ hè, Đan Nghi muốn dùng quãng thời gian rảnh này để thiết kế thêm nhiều mẫu trang sức mới để gửi qua cho Hắc Khải.

Mẹ của Đan Nghi, trước đây cũng là một nhà thiết kế trang sức đá quý,cũng khá là có tên tuổi trong giới...chỉ là đã qua đời khi vẫn còn quá trẻ, đây là một tổn thất quá lớn, khiến cho giới thiết kế trang sức bị mất đi một viên ngọc minh châu quý giá.

Đan Nghi vẫn luôn có một tâm nguyện, tiếp nối di nguyện của mẹ cô.

Những năm trước, còn nhỏ tuổi nên chưa định được cho mình một hướng đi chuẩn xác, nhưng sau khi trải qua biến cố kia thì cô đã thật sự trưởng thành và đã định được hướng đi cho bản thân.

- Đan Nghi, lại có người tặng hoa cho cậu này!

Một nam sinh ôm theo bó hoa vào lớp đến trước bàn của Đan Nghi.

Không phải nhìn cũng biết lại là hoa do Bạch Văn Bình gửi tặng.

- Làm ơn vất luôn vào thùng giác hộ tớ nhé, cảm ơn!

Đan Nghi nở nụ cười ngọt ngào.

Trái tim nam sinh đập loạn lên, lập tức làm theo yêu cầu của cô.

Tuy rằng Đan Nghi đối với ai cũng giữ một thái độ khá xa cách, nhưng trong lớp có một bảo bối vừa xinh đẹp, thành tích học lại xuất sắc như vậy thì mọi nam sinh trong lớp đều tự động mà nhận lấy vai trò họ nhà gái,không đành lòng chấp nhận có ai đó dễ dàng theo đuổi được cô.

Tâm trạng này hầu như đều tồn tại trong lòng mọi nam sinh trong lớp.

Nhưng nói đến việc nam sinh trong lớp muốn chủ động theo đuổi Đan Nghi thì lại gần như là không có. Cô sở hữu một vẻ ngoài trong sáng thánh thiện như thiên thần, mọi người chỉ muốn chủ động giang tay ra để bảo vệ....cô tựa như một bông hoa xinh đẹp, mọi người đều muốn bông hoa ấy khoe sắc khoe hương trong một khu vườn rộng lớn chứ không phải ở trong một chiếc bình hoa nhỏ hẹp.

Bạch Văn Bình giờ đang thầm đắc ý, những tưởng sau bao ngày tấn công bằng những lời hoa mĩ, mật ngọt và cả hoa tươi thì Đan Nghi chắc chắn đã sớm mềm lòng rồi.

Hắn giờ đang bí mật chuẩn bị, trong buổi kết thúc kì thi cuối kì, ngày mà học sinh trong trường tập trung đông đủ nhất, quyết định công bố mối quan hệ yêu đương giữa hắn và Đan Nghi.

Khi trước mặc dù hai người có mối quan hệ yêu đương nhưng rất rất ít người biết điều đó vì hai người chưa từng công khai.... cũng bởi vậy nên Bạch Văn Bình giờ mới phải ở thế bị động đến như này.

Nếu giờ công khai mọi chuyện trước toàn trường thì Đan Nghi sẽ chính thức trở thành món đồ trong túi của hắn rồi.

Bạch Văn Bình tìm tới hội học sinh, năn nỉ ôi để thuê được chiếc màn hình LED loại lớn,đó là chiếc màn hình mà hội thể thao của trường dùng để chiếu những màn thi đấu của cá vận động viên...

Chuẩn bị xong những thứ đó,hắn lại đi tìm những bạn bè cùng lớp của mình để nhờ giúp bố trí một vòng trái tim lớn dùng 999 đóa hồng xếp thành ở ngay bên dưới chỗ đặt màn hình LED.

Rồi sau đó, soạn ra một dòng chữ lớn trên màn hình LED:

"Honey, mình yêu nhau nhé!"

Tại sao hắn không viết ra tên của Đan Nghi?

Đó là do gần đây hắn nhắn tin nói chuyện cùng " Đan Nghi " thì luôn miệng

" honey, honey " hai người gọi nhau vậy rất là thuận mồm.

.....

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 130: Chưa Đủ ....

Và còn một lí do quan trọng nữa,Bạch Văn Bình lo sợ Đan Nghi sẽ cự tuyệt, khiến hắn bẽ mặt

....nếu không ghi rõ tên ra thì đến lúc đó hắn vẫn còn có cách để che đậy để không bị người khác cười chê.

Buổi chiều ngày cuối cùng của kì thi, mọi người ai cũng nô nức, vui vẻ vì sắp được bước vào những ngày nghỉ hè thư thái.

Cả sân trường tấp nập người qua kẻ lại.

Bạch Văn Bình mở chiếc màn hình LED, dòng chữ trên màn hình rất bắt mắt,lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

Nhất là những bông hoa hồng đỏ thắm được xếp thành hình trái tim, khiến bao cô gái thầm ngưỡng mộ.

Phần lớn sinh viên đã quá quen thuộc với màn này, chỉ nhìn thôi là biết sắp có cuộc tỏ tình lãng mạn diễn ra tại đây...

Chỉ là, tên Bạch Văn Bình này cũng thật chịu chơi, màn hình LED, 999 bông hồng, thật sự rất dễ chiếm được cảm tình của các tân sinh viên còn chưa mấy va vấp với đời...

Bạch Văn Bình sớm đã chuẩn bị sẵn một chiếc micro và chiếc loa âm lượng lớn. Hắn tay cầm micro, cất giọng nói đầy thâm tình lên:

- Honey, khi trước súyt chút nữa là anh đã đánh mất em, nhưng chính trong phút giây ngắn ngủi ấy anh mới biết, anh sít chút nữa đã làm mất đi một vật báu vô giá. Anh hi vọng bây giờ vẫn còn kịp, để anh có thể có được em, để anh được yêu em, bảo vệ em, nâng niu em trong trái tim ấm áp này của anh!

Ngoại hình Bạch Văn Bình tuy kém xa, rất xa vẻ lịch lãm, phong độ của Lục Thượng Hàn... nhưng hắn lại có dáng dấp của một văn nhân, cũng có vài phần đẹp trai, lại thêm những lời nói lãng mạn, ngọt ngào nên cũng đủ khiến một cơ số các nữ sinh ngả nghiêng thích thú, dương ánh mắt đầy ngưỡng mộ mà nhìn Bạch Văn Bình.

Càng lúc càng nhiều người tập trung xung quanh đó.

Đan Nghi cũng đứng ở một bên, bình thản xem màn biểu diễn của Bạch Văn Bình.

- Ê, Đan Nghi, đó không phải là Bạch Văn Bình, kẻ đang theo đuổi cậu sao?

Có người bạn cùng lớp khẽ huých khuỷu tay vào Đan Nghi rồi hỏi.

Đan Nghi lắc lắc đầu:

- Hình như là thế!

- Ơ... "hình như là ", bà cũng thật là không để tâm tới anh ta chút nào mà!

Bạch Văn Bình cũng đã nhìn thấy Đan Nghi.

Cô có dáng người cao cao, dung mạo xinh đẹp, trước giờ đều luôn là tâm điểm chính ở mọi nơi, mọi chỗ.

Bạch Văn Bình nhìn về phía Đan Nghi, vội vã diễn tiếp:

- Honey, cho anh thêm một cơ hội ở bên em, thêm một cơ hội để trở thành bạch mã hoàng tử của em,che mưa chắn gió cho em suốt cả cuộc đời này nhé!

Thấy hắn đưa mắt về hướng mà Đan Nghi đứng, mọi người như phát hiện ra điều gì, lập tức dạt sang hai bên,tạo thành một lối đi rộng.

Đan Nghi mỉm cười,biết Bạch Văn Bình muốn giở trò nên khi nãy khi đi qua lớp dự bị, cô đã cố tình nói chuyện với người bạn cùng đi về chuyện này, có lẽ giờ người ở lớp dự bị cũng đã đền khá đông đủ rồi.

Diệp Mộng Kỳ đang học ở lớp dự bị, biết chuyện, chắc chắn sẽ đến đây ngay.

Quả nhiên, liếc nhìn sang bên cạnh, Diệp Mộng Kỳ đã đứng đó từ lúc nào.

Diệp Mộng Kỳ hôm nay vẫn vậy, trang điểm kĩ càng, tỉ mỉ, mái tóc màu xanh rêu khẽ bay bay trong gió, chiếc váy dài thướt tha, đeo chiếc túi nhỏ xinh xắn trên vai, hàng lông mày ngang kiểu Hàn Quốc sành điệu, đôi môi tô son đỏ tươi quyến rũ...

Đan Nghi khẽ nhếch môi cười.

Bạch Văn Bình thấy Đan Nghi nở nụ cười như vậy thì trong lòng càng phấn khích vì biết rằng mọi chuyện hắn làm đã sắp thu được một cái kết viên mãn rồi.

Lúc này, đám sinh viên đang hóng hớt đã có chút nóng lòng, không đợi được nữa mà nói lớn:

- Bạch Văn Bình, cô gái mà cậu muốn theo đuổi đang ở đâu? Mau để cô ý ra mặt đi....

- Đúng vậy, nữ chính còn chưa xuất hiện thì làm sao mà bắt đầu màn tỏ tình được?

Có người hùa theo.

Bạch Văn Bình chậm rãi lên tiếng tiếp:

- Một nửa của cuộc đời tôi đã đang đứng trước mặt tôi rồi, chỉ là...tôi thấy sự lãng mạn giữa tôi và cô ấy vẫn chưa đủ....

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 131: Không Phải Là Cô ...

Nói xong,Bạch Văn Bình liền nhấn nút điều khiển trong tay.

Lập tức,trên màn hình LED xuất hiện những đoạn tin nhắn mà hắn đã tỉ mỉ lựa chọn, tin nhắn qua lại giữa hắn ta và " Đan Nghi "...

Lần trước, việc hắn gian díu với Đường Sa Sa bị bại lộ trước bàn dân thiên hạ, sau đó hắn cũng không tìm ra được ai là hung thủ, cuối cùng hắn tự quy chụp tất cả là do dì Dương gây ra.

Lần này hắn đã cẩn thận hơn nhiều, xác minh đi xác minh lại tận mấy lần xem người nhắn tin qua lại với hắn có chắc chắn chính là Đan Nghi hay không... xác minh xong xuôi thì mới công bố đoạn tin nhắn này.

Như này, sau khi đọc nội dung tin nhắn thì mọi người có mặt ở đây đều có thể nhận ra, " Đan Nghi " cũng có cảm tình với hắn thật. Chỉ cần hắn nắm bắt được cơ hội này thì Đan Nghi sẽ không thể đứng trước bao người thế này mà buông lời từ chối hắn nữa.

Quả nhiên, mọi người đều chăm chú nhìn vào những mẩu tin nhắn được phóng to trên màn hình LED, nó mới lãng mạn,đa tình làm sao...không ít người không kìm nổi lòng mà buông lời cảm than:

- Thật lãng mạn, thật quá lãng mạn!Nữ chính, hãy đồng ý đi!

Còn Diệp Mộng Kỳ thấy quang cảnh này, cho rằng người mà Bạch Văn Bình muốn theo đuổi chính là mình, khuôn mặt e lệ vô cùng,đứng im đó, xung quanh người cô ta "bong bóng trái tim" bay loạn xạ.

Đan Nghi vì quá vui mừng nên nụ cười tươi rói cứ nở mãi trên môi.

Bạch Văn Bình đợi đến khi mọi người đọc được gần hết những dòng tin nhắn đang chuyển động chầm chậm trên màn hình rồi thì mới lại cầm micro lên nói tiếp:

- Honey, hãy nhận lời yêu anh đi. Nếu nhận lời thì hãy bước về phía anh,bước về phía hạnh phúc nhất đời này của em đi!

Hắn giang rộng đôi tay về hướng mà Đan Nghi và Diệp Mộng Kỳ đứng.

Nhìn theo tay hắn, mọi người cũng hướng ánh mắt về phía Đan Nghi đứng.

Chỉ là trước mắt, tất cả mọi người đều chưa dám chắc, nữ chính rốt cuộc là ai.

Mọi người đều dễ dàng bị Đan Nghi thu hút ánh nhìn, thân hình cô quá hoàn hảo,nên dù có ăn mặc đồ đơn giản, bình dân đến đâu thì cũng đều rất đẹp, eo nhỏ chân thon,căng tràn sức sống, khuôn mặt thì luôn rạng ngời bởi nụ cười tỏa nắng.

Lẽ nào nữ chính là Đan Nghi?

Đúng lúc mà mọi người đang tò mò suy đoán, thì một cô gái khác, trang điểm kĩ càng, sành điệu, diện trên người chiếc váy dài thướt tha đi về phía Bạch Văn Bình, khuôn mặt cô ta đầy vẻ e lệ, toàn thân như bốc lên toàn bong bóng trái tim màu hồng, cô ta cất tiếng nói:

- Em đồng ý!

Mọi người giờ mới nhìn rõ,nữ sinh này tên Diệp Mộng Kỳ, có người quen, cũng có người không quen...

Nhưng ai cũng có thể dễ dàng nhận ra,Diệp Mộng Kỳ đã trang điểm hết sức kĩ càng,dường như đã đợi giây phút này từ lâu.

Nhìn cô ta và Bạch Văn Bình lúc này thật sự rất xứng đôi.

Đan Nghi vẫn giữ nụ cười vui trên môi, hệt như những người khách qua đường,dừng lại xem vở kịch...

Bạch Văn Bình thấy Diệp Mộng Kỳ bước về phía mình, ngơ người một lát rồi hạ giọng thấp xuống, gằn giọng:

- Diệp Mộng Kỳ cô làm gì vậy?

Nhưng hắn đã quên là mình đang cầm micro,giọng nói của hắn vang vọng khắp cả sân trường.

Mọi người đều bị giọng điệu giận giữ của hắn làm cho giật nẩy mình, ai mà ngờ được vừa xong còn dịu dàng, nhẹ nhàng là vậy mà giờ lại trở nên giữ giằn đáng sợ tới thế....

Ngay lúc mọi người còn đang kinh ngạc như vậy thì Diệp Mộng Kỳ đã bước đến bên Bạch Văn Bình và nói:

- Cảm ơn tình yêu mà anh giành cho em, em nguyện cùng anh đi tới tận cùng của hạnh phúc!

- Diệp Mộng Kỳ có lẽ là cô đã hiểu nhầm rồi!

Bạch Văn Bình vội điều chỉnh ngay lại ngữ khí, nhưng hiển nhiên là không thể giấu nổi vẻ cáu giận:

- Người mà tôi đang muốn bày tỏ tình cảm, không phải là cô, xin cô đừng trêu đùa tôi nữa!

Diệp Mộng Kỳ cố gắng giữ nụ cười trên môi:

- Bạch Văn Bình,đừng đùa nữa,em sợ rồi đấy!

- Tôi cũng không thích đùa đâu, Diệp Mộng Kỳ cô hãy nhanh chóng rời đi đi!

Bạch Văn Bình đáp lại không chút khách khí.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: Bye Bye !

Nếu như không phải cần giữ hình tượng của mình trước mọi người thì Bạch Văn Bình đã đẩy Diệp Mộng Kỳ ra chỗ khác rồi.

Diệp Mộng Kỳ cũng cuống cuồng lo sợ:

- Bạch Văn Bình, là anh gọi em lên đây nên em mới lên,trước mặt bao người thế này, anh định làm gì nữa chứ?

- Tôi gọi cô lên đây lúc nào?

Bạch Văn Bình cũng có chút khó chịu.

- Mỗi lần nhắn tin,anh đều honey nọ honey kia mà gọi tôi, nội dung tin nhắn đều đưa lên trên kia rồi, lẽ nào là tôi vu oan cho anh chắc?

Diệp Mộng Kỳ da mặt mỏng, bị Bạch Văn Bình nói vậy thì vô cùng bẽ mặt.

Cô ta rút điện thoại ra, soạn luôn một tin nhắn rồi gửi vào số Bạch Văn Bình:

" Bạch Văn Bình anh coi tôi là gì vậy chứ?"

"Tinh" một tiếng, bên trên hiển thị là tin nhắn do Đan Nghi gửi tới, nhưng nội dung lại là do Diệp Mộng Kỳ gửi.

Trên bức màn hình LED lớn cũng hiện ra dòng tin nhắn của Diệp Mộng Kỳ.

Bạch Văn Bình ngơ người, những tin nhắn này không phải là hắn đều gửi cho Đan Nghi sao? Số điện thoại này vẫn là số mà trước giờ Đan Nghi dùng mà,ngay từ đầu đến giờ hắn vẫn lưu tên cô vậy rồi.

Nhưng đến giờ,giở ra,tuy tên thì vẫn là Đan Nghi nhưng số thì lại là số của Diệp Mộng Kỳ.

Bạch Văn Bình nhìn chằm chằm vào điện thoại, thật sự hắn không hiểu là vì sao lại xảy ra chuyện này được nữa.

Đan Nghi bật cười,đây chính là món quà tặng mà người thiết kế ra phần mềm kia đã tặng kèm thêm cho cô, sâm nhập vào phần mềm điện thoại của Bạch Văn Bình,sửa phần danh bạ của hắn và xóa luôn cả số điện thoại của Đan Nghi.

Mọi người thấy cảnh này thì đều chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Có người lớn tiếng:

- Bạch Văn Bình, nữ chính xuất hiện rồi, còn không nhanh thể hiện tình cảm đi?

- Tỏ tình đi!

- Tỏ tình đi!

- Tỏ tình! Tỏ tình!

Thấy sắp không còn kịch hay để xem, những người đứng xung quanh đều đồng thanh lên tiếng.

Diệp Mộng Kỳ thấy cảnh này thì lại cho rằng, vừa xong, Bạch Văn Bình chỉ là cố tình trêu đùa mình mà thôi, nên ngay lập tức chuyển nộ thành hỷ,e lệ lên tiếng:

- Em đồng ý!

Cô ta e ấp ngả người vào vòng tay Bạch Văn Bình.

Bạch Văn Bình lúc này rơi vào thế cưỡi hổ khó xuống, bày ra một khung cảnh hoành tráng là thế mà đối tượng tỏ tình lại là một người mà mình không hề ngờ tới.

Nhưng nếu giờ hắn phủi tay mà bỏ đi thì hắn sẽ trở thành một trò cười cho cả cái trường này, thấm chí sẽ bị nghi ngờ về vấn đề nhân phẩm, hắn muốn giải thích về mối quan hệ với Đan Nghi, nhưng liệu có ai tin?

Nữ chính xuất hiện không phải là Đan Nghi, người nhắn tin qua lại với hắn cũng không phải là Đan Nghi, không có điểm nào thuyết phục cả.

Bạch Văn Bình ôm Diệp Mộng Kỳ trong lòng mà tưởng như đang ôm quả bom nổ chậm, lúc này không còn cách gì khác là cứ vậy mà ôm lấy quả bom ấy.

Thấy hai người bọn họ ở bên nhau như vậy, xung quanh vang lên tiếng vỗ tay như sấm nổ.

Chả mấy khi được tận mắt chứng kiến màn tỏ tình hoành tráng như vậy, mọi người đều rất hưng phấn, thi nhau bàn tán xôn xao.

Đan Nghi biết rằng chỉ lát nữa thôi, việc Bạch Văn Bình, Diệp Mộng Kỳ yêu nhau sẽ truyền rộng ra khắp cả trường.... sau này nếu Bạch Văn Bình mà còn dám đến tìm cô thì sẽ bị ánh mắt của cả trường này lườm chết luôn.

Truyện hôm nay càng làm lớn thì sau này Bạch Văn Bình càng không dễ dàng mà thoát ra khỏi cái thân phận này.

Trên khóe môi Đan Nghi nở nụ cười xinh xắn, vừa hay lúc đó Bạch Văn Bình lại liếc nhìn cô... cô cười nhếch môi, làm một động tác nhé bye rồi quay người bước đi.

Trong lòng Bạch Văn Bình biết rõ việc lần này chắc chắn có sự nhúng tay vào của Đan Nghi... nhưng hắn không còn cách nào khác, chỉ có thể đứng đó nhìn theo bóng dáng khuất xa dần của cô.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 133: Nghỉ Hè Về Nhà Không ?

Nhưng Đan Nghi càng vậy thì Bạch Văn Bình lại càng không muốn buông tay,trong đầu toàn là hình ảnh nụ cười tươi tắn cùng cái vẫy tay tạm biệt của cô.

Dù cho trong nụ cười, trong cái vẫy tay tạm biệt ấy nó bao hàm bao sự chế giễu cùng sự vô tình tới tuyệt tình đối với hắn.

Bạch Văn Bình ôm Diệp Mộng Kỳ trong tay nhưng tâm tư, ánh mắt đều không hề giành cho cô ta dù chỉ là một chút ít.

Ngược lại, Diệp Mộng Kỳ lại thấy mình đã may mắn khi câu được con rùa vàng như Bạch Văn Bình,cô ta cảm động đến rơi nước mắt, nước mắt rơi không ngừng làm nhòa cả lớp trang điểm trên mặt cô ta.

Đan Nghi vừa bước ra khỏi đám đông thì một chiếc xe ô tô màu đen đỗ lại ngay bên cạnh.

Một thân hình cao lớn, quen thuộc ôm chầm lấy Đan Nghi,rồi trong nháy mắt kéo cô luôn vào bên trong xe.

Rồi ngay lập tức, bờ môi mỏng của hắn áp lên bờ môi nhỏ xinh, quyến rũ của Đan Nghi.

Một lúc lâu sau, Đan Nghi cảm thấy mình như sắp bị ngộp thở, liền khẽ

" ư " lên một tiếng....

Lục Thượng Hàn thấy vậy thì mới chịu buông cô ra.

Hắn biết màn náo nhiệt khi nãy vừa xảy ra,hắn cũng biết với trí thông minh của Đan Nghi, người khác muốn ức hiếp cô thì cũng không dễ dàng chút nào.

Cô thông minh, lại hiểu cách giữ mình, Lục Thượng Hàn gần như không phải quá lo lắng cho cô.

- Em làm bài ổn không?

Lục Thượng Hàn nhẹ nhàng xoa xoa bờ môi hơi hồng có chút sưng lên của cô, khẽ cất giọng trầm ấm hỏi han...

- Ổn ạ!

Đan Nghi nở nụ cười đầy tự tin.

- Nghỉ hè em có về nhà không?

Lục Thượng Hàn nhíu mày hỏi cô.

Đan Nghi nói:

- Em còn chưa rời đi mà anh đã lại bắt đầu nhớ em rồi à?

- Trả lời anh trước đi đã!

Lục Thượng Hàn tiếp tục hỏi.

Nếu cô về nhà mà lại không công khai mối quan hệ với hắn... vậy thì cũng có nghĩa là gần hai tháng hắn không thể gặp cô.

Lục Thượng Hàn nhíu mày, thời gian vậy quá dài,tuyệt đối không được.

Đan Nghi suy nghĩ trong giây lát, lại nói:

- Em còn cùng bạn đi làm thêm nên hè sẽ ở luôn bên này chứ không về nhà nữa.

Nghe vậy, hàng lông mày của Lục Thượng Hàn mới chịu giãn ra chút xíu.

- Việc làm thêm gì vậy?

- Chút việc linh tinh của con gái thôi mà!

Đan Nghi lè lè lưỡi đáp lại đầy tinh nghịch.

- Uhm!

Chỉ cần cô ở lại đây thì cô muốn làm gì hắn cũng để cô làm.

Như chợt nhớ ra điều gì, hắn quay qua nói tiếp với cô:

- Anh mới thấy ba em đến đây nên tưởng em định không nói gì mà cứ thế về nhà luôn rồi cơ.

- Ba em tới trường sao?

Đan Nghi có chút bất ngờ.

- Ba không gọi cho em nên em đâu có biết là ba tới đây? Hơn nữa em cũng đâu có nói sẽ cùng ba về nhà đâu?

Lực Thượng Hàn cũng lấy làm kì lạ:

- Ba em đến trường không phải để tìm em thì còn là vì việc gì?

- Em hỏi ba là biết ngay thôi mà!

Đan Nghi rút di động ra.

Còn chưa kịp nhấn nút gọi thì cô đã thấy ba cô - Trần Hải Minh cùng trợ lí của ông đi từ văn phòng trường xuống.

Đan Nghi vội xuống xe, chạy tới chỗ ba cô.

- Ba!

Đan Nghi đến bên ba cô, nở nụ cười ngọt ngào vui vẻ.

- Ba, sao ba đến đây? Ba đến đón con sao?

- À....

Trần Hải Minh không ngờ lại gặp phải Đan Nghi ở đây, ông ta không phải là đến đón Đan Nghi.

Rất nhanh, ông ta đã kịp trấn tĩnh lại và bình tĩnh nói với Đan Nghi:

- Tình hình thi cử của con thế nào? Ba tới làm giúp bạn của ba chút việc, hay con về luôn cùng ba đi?

- Ba, con cũng đang định nói chuyện với ba đây. Con muốn ở lại đi làm thêm cùng bạn, để tự rèn luyện bản thân nên hè này con định không về nhà nữa!

Đan Nghi rụt rè nói, cô sợ ba cô không đồng ý.

Không ngờ Trần Hải Minh lập tức đồng ý ngay:

- Được, vậy con phải nhớ tự chăm sóc bản thân cho tốt nhé!

- Vâng ạ! Con cảm ơn ba!

Đan Nghi nhảy cẫng lên đầy vui vẻ...

Nghĩ đến số tiền công đầu tiên mà Hắc Khải mới chuyển khoản cho mình, Đan Nghi cười nói với ba cô:

- Chẳng mấy khi ba có thời gian tới đây, tối nay hai ba con mình cùng đi ăn nhé,con mời,là tiền con đi làm thêm tự kiếm được đó ba!

□□□ Tết nhất bận quá mọi người ạ! Mọi người đón tết thế nào??

CHÚC CẢ NHÀ MỘT NĂM MỚI VUI VẺ - BÌNH AN - PHÁT TÀI!!!!

YÊU MỌI NGƯỜI

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 134: Trần Thúc?

- Tối nay à? Thôi con ạ! Nghi Nghi, ba còn có việc phải về giải quyết ngay, để lần sau con nhé!

Trần Hải Minh vội vàng từ chối...

Đan Nghi đành trả lời:

- Vâng, vậy ba cứ đi làm việc của ba đi ạ!

- Uhm. Con ngoan lắm!

Nói xong, Trần Hải Minh vội vàng cùng người trợ lí đi nhanh ra ngoài....

Đi một quãng xa, nơi khuất tầm mắt của Đan Nghi thì họ mới lên xe,trên xe, một cô gái tầm độ tuổi Đan Nghi đang ngồi đó.

Dung mạo của cô gái có vài phần giống với Đan Nghi nhưng không có được cái dáng vẻ đĩnh đạc đàng hoàng của cô mà ngược lại còn có dáng vẻ nhút nhát sợ sệt.

- Ba....

Nhìn thấy Trần Hải Minh, cô gái khẽ cất tiếng gọi....

Người trợ lí vội lên tiếng nhắc nhở:

- Phải gọi là Trần thúc!

- Trần thúc!

Cô gái vội vàng sửa lại, dáng vẻ hệt như một chú tiểu bạch thỏ đáng thương.

Trần Hải Minh có chút đau lòng:

- Không cần quá câu nệ vậy, khi không có người ngoài thì không cần để ý thế đâu!

- Vâng ạ, thưa ba!

Nét mặt cô gái có chút nhẹ nhõm hơn, tuy nhiên điệu bộ vẫn khá là rụt rè...

Trần Hải Minh khẽ vỗ vỗ tay cô ta:

- Ngọc Tâm, để thi đậu vào ngôi trường này là rất khó, và cũng không dễ dàng để lo lót được nên chỉ có thể dựa vào chính thực lực của con thôi.

Nhưng với thực lực của con, con nghĩ kĩ xem, có thể vào được lớp dự bị kia không?

- Chắc không có vấn đề gì đâu ba!

Ngọc Tâm ngoan ngoãn nhẹ nhàng đáp lại.

- Sau này con sẽ nỗ lực học tập hơn ạ!

- Bao năm nay ba cũng đã không quản con rồi, lần này con phải nắm chắc lấy cơ hội, nghe chưa?

Trần Hải Minh căn dặn cô ta vậy rồi quay sang phía người trợ lí:

- Tìm quán ăn nào đặc sắc một chút để chào mừng Ngọc Tâm trở về!

- Vâng, tiên sinh!

Người trợ lí vội nhận lệnh.

.....

Đan Nghi vẫn đứng đó, nhìn theo bóng dáng của ba cô.

Cô lấy làm lạ bởi thần thái của ba cô có gì đó rất kì quái.

Lần trước khi ba gọi cô về đính hôn với Bạch Văn Bình, cô cũng đã thấy những cử chỉ, hành động của ba cô có gì đó rất khác, khiến cô thấy không thoải mái.

Lần này, ba cô đến đây cũng vậy....

Cảm giác ba vẫn là ba, nhưng thái độ của ông giành cho cô rõ ràng là có gì đó rất xa cách.

Đan Nghi lắc lắc đầu, là bản thân cô đã nghĩ quá nhiều rồi sao?

Cô cũng chỉ đành quy cảm giác ấy thành hậu di chứng của vụ tai nạn kia để lại, cũng giống như bây giờ trí nhớ của cô đặc biệt tốt, giác quan thứ sáu cũng rất chuẩn.... vậy nên mới quá nhạy cảm với thái độ hiện tại của ba cô chăng?

Đan Nghi không khỏi bật cười " mình đang nghĩ linh tinh gì vậy chứ? Ba sao có thể cố tình xa cách mình được chứ? Mình vốn là con gái độc nhất của ba, và cũng là người thân duy nhất của ba trên đời này...Sao ba có thể đối xử không tốt với mình được? "

Cô bước lên xe,thấy thần sắc của cô có chút khác lạ, Lục Thượng Hàn không khỏi quan tâm:

- Em sao vậy?

- Không có gì! Em vốn định mời ba em cùng đi ăn tối, ai ngờ ba quá bận, đến nỗi không có thời gian ở lại.

Đan Nghi chu môi, có chút buồn...

Lục Thượng Hàn khẽ nhíu mày , dù có bận tới đâu thì đã mất công đến đây rồi sao lại không thể bớt chút thời gian dùng bữa với con gái được chứ?

- Ba em đến đây có việc gì vậy?

- Ba nói là đến giúp người bạn làm việc gì đó!

Đan Nghi cũng chỉ thất vọng đôi chút... cũng không quá để tâm vì chuyện này nữa, cô đã là một cô gái trưởng thành chứ không còn là cô tiểu thư đỏng đảnh non nớt luôn cần ba chăm sóc như ngày xưa.

Lục Thượng Hàn lại lệnh cho Lục Thiên:

- Hỏi phía văn phòng trường xem ba Đan Nghi đến đây làm việc gì!

Đan Nghi cũng rất muốn biết ba cô đến đây làm gì nên không cản hắn.

Chỉ một lát, đã nhận được tin tức từ phía nhà trường:

-Thiếu gia, Trần tiên sinh đến để hỏi về tình hình của lớp dự bị ạ!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135: Ba Ngày Một Lần , Một Lần Ba Ngày . .

- Lớp dự bị? Lẽ nào là ba đến để chạy cho con của bạn ba lên lớp chuẩn??

Nói xong, tự bản thân Đan Nghi cũng thấy kì kì.

- Nhưng nếu là vậy thì ba cũng đâu cần phải đích thân đến đây chứ?

- Em có người thân, họ hàng gì khác không?

Lục Thượng Hàn ra hiệu cho Lục Thiên lái xe rồi quay qua hỏi Đan Nghi.

Đan Nghi lắc lắc đầu:

- Mẹ em là con gái duy nhất của Đan gia, em cũng vậy. Còn ba em, ba mẹ mất sớm và cũng không có anh chị em gì hết.

Nhưng đây dù sao cũng là việc nhỏ nhặt nên Đan Nghi và Lục Thượng Hàn cũng không nghĩ quá nhiều....

Đan Nghi đã sắp được nghỉ hè nên cô còn đang nghĩ đến việc lên kế hoạch để làm việc lớn cơ...

Nhưng hiển nhiên là Lục Thượng Hàn cũng đang có kế hoạch cần làm...

Chỉ là việc mà hai người đang định làm đều không liên quan chút gì tới nhau cả...

Từ sau khi Đan Nghi bắt Lục Thượng Hàn tuân thủ theo " quy tắc " do cô đề ra thì Lục Thượng Hàn đã chấp hành khá là tốt.

Hôm đó Đan Nghi nói ba ngày một lần, thì đợt vừa rồi Lục Thượng Hàn cũng rất biết điều, tuy cũng có lúc khó tránh khỏi việc " tham những "nhưng Đan Nghi cũng không quá tính toán chuyện đó.

Đêm nay cũng vậy...

Nhưng sau lần thứ ba thì Đan Nghi đã phát hiện ra có gì đó sai sai, chống tay vào ngực hắn, cô nói:

- Giấy trắng mực đen ghi rõ ràng ba ngày một lần nên giờ anh đã dùng hết thời lượng của chín ngày rồi đấy nhé!

- Ai nói vậy?

Lục Thượng Hàn chả mấy để tâm...

- Chúng ta đã kí kết giấy tờ đàng hoàng rồi đấy nhé!

Đan Nghi nổi đóa.

Nếu như hắn cứ tiếp tục thế này thì ngày mai cô thật sự sẽ không còn sức lực để thiết kế mẫu trang sức mới nữa mất thôi.

Lục Thượng Hàn hạ thấp giọng:

- Anh cũng chỉ là đang làm theo đúng cam kết thôi mà.

- Trên bản cam kết đã ghi rõ, 3 ngày 1 lần, anh cũng đã kí tên rồi thây.

Đan Nghi với tay cầm lấy chiếc ví, rút ra tờ giấy cam kết.

- Anh tự đọc đi!

- Em tự đọc đi!

Lục Thượng Hàn vẫn rất thản nhiên...

Đan Nghi mở bản cam kết ra đọc:

" Nhằm bảo vệ sức khỏe cho cả đôi bên, giữ vững tình cảm lứa đôi, đặc biệt lập cam kết, quan hệ vợ chồng, 3 ngày 1 lần...."

Khi tự tay viết bản cam kết này, vốn dĩ đến đây đã kết thúc và sau đó là chữ kí của đôi bên.

Thế nhưng, khóe môi Đan Nghi không khỏi giật giật, tại sao sau " 3 ngày 1 lần " lại vẫn còn nội dung? Mà nội dung lại còn là " 1 lần 3 ngày " chứ?

Ba ngày một lần, một lần ba ngày!

Đan Nghi bật người ngồi dậy:

- Lục Thượng Hàn!!!!!

Lục Thượng Hàn nắm lấy tay Đan Nghi rồi giơ cao lên qua đầu cô:

- Mấy ngày trước em cần thời gian ôn bài để chuẩn bị cho kì thi nên anh không thực hiện theo đúng chính sách một lần ba ngày được.... ngày mai em được nghỉ hè rồi,vừa hay có thời gian rảnh nên anh sẽ cố bù lại!

- Ơ ơ....Lục Thượng Hàn...

Đan Nghi cố vùng vẫy, diễn đạt sự cực lực phản đối và bất mãn...

Kháng nghị vô hiệu!

Rất nhanh cô đã lại bị hắn "khống chế"...

- Ư....ư..

Đan Nghi lúc này thật chỉ muốn cắn cho hắn một cái thật thật đau..

Nhưng tiếc là bờ môi Lục Thượng Hàn quá điệu nghệ....rất nhanh, Đan Nghi đã bị cuốn mỗi lúc một sâu hơn vào cơn lốc tình của hắn....

....

Tuy Lục Thượng Hàn không thật sự làm theo chính sách một lần ba ngày nhưng cũng hành Đan Nghi đủ mệt,gần như đến tờ mờ sáng hôm sau mới được hắn buông tha và mới có thể nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Mơ mơ màng màng cô vẫn thấy hắn giúp cô lau rửa và chườm khăn ấm, lại thay ga trải giường, đợi đến khi bị đút lại vào chiếc chăn ấm áp là cô đã đánh luôn được một giấc ngọt ngào.

Cô tỉnh dậy vào buổi chiều của ngày hôm sau.

Đan Nghi bĩu môi,cái gì mà ba lần một ngày, một lần ba ngày chứ, tên đàn ông này thật quá đáng, thật phúc hắc quá mức rồi mà....

Cô ra khỏi giường thì nhìn thấy trên bàn ăn có tờ giấy do Lục Thượng Hàn để lại, dặn cô uống sữa nóng...đôi môi cô nở nụ cười thật ngọt, ánh cười chiếm trọn cả đôi mắt to tròn.....

□□□□□□Có vẻ như có một số độc giả thấy cụm từ " Ba ngày một lần, một lần ba ngày " khó hiểu và thấy 2 cụm từ đó ý nghĩa giống nhau, nên ta giải thích chút:

Theo như ý Đan Nghi thì 3 ngày sẽ cho Lục Thượng Hàn một lần....

Lực Thượng Hàn thêm cụm từ: "một lần ba ngày "thì có nghĩa là một lần đó sẽ được kéo dài thời lượng trong suốt cả ba ngày....đủ phúc hắc chưa ạ???

Đến đây mà có ai không hiểu nữa thì ta cũng hết cách

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136: Buổi Ra Mắt Bộ Sưu Tập...

Uống xong li sữa nóng,ăn chút đồ, Đan Nghi chính thức bắt tay vào công cuộc thiết kế đồ trang sức...

Cô gửi bản vẽ nháp cho Hắc Khải xem qua....

Rất nhanh, Hắc Khải đã trả lời lại tin nhắn:

- Thiên tài, rất không tồi mà!

Đan Nghi đọc tin nhắn mà có thể tưởng tượng ra điệu bộ đắc ý của Hắc Khải lúc này... là một người có nhiều năm kinh nghiệm trong nghề,Hắc Khải cũng đã nêu ra hai ý kiến để sửa chữa....

Cùng với Hắc Khải thảo luận một lúc, Đan Nghi đã phát hiện ra tuy những chỗ mà hắn muốn sửa chữa có gây ra một chút ít tổn hại cho ý tưởng thiết kế ban đầu nhưng lại nâng cao được giá trị về hiệu quả sản xuất và tiết kiệm được không ít về tiền vốn cần bỏ ra.

Đan Nghi hiểu rằng, Hắc Khải tuy là người rất có phẩm vị và con mắt thẩm mĩ, nhưng với bản chất của một thương nhân thì nhiều lúc vẫn cần phải đứng ở góc độ kim tiền, lợi nhuận mà suy nghĩ, tính toán.

Thỏa hiệp cũng là một trong những phẩm chất, kĩ năng mà đến hiện tại Đan Nghi mới học được.

Cũng rất nhanh, hai người họ thống nhất xong về các mẫu thiết kế sẽ sử dụng trong lần hợp tác này.

Hắc Khải gửi tới cho Đan Nghi một icon mặt mếu, kèm theo dòng tin:

- Rõ ràng là tôi quen em trước vậy mà lại bị Lục Thượng Hàn hớt tay trên!

Đan Nghi bật cười, đúng là một năm trước cô và Hắc Khải đã có gửi email qua lại, nói chuyện... chỉ là khi đó cả hai đều không biết rõ thân phận của nhau và cũng chưa bao giờ gặp nhau cả.

Cô trả lời tin nhắn của Hắc Khải:

- Anh cũng đã hớt tay trên về những bản thiết kế của tôi rồi đó thôi!

Hắc Khải gửi lại một icon tỏ vẻ đang cảm thấy rất là mãn nguyện.

- Những mẫu thiết kế lần một của em đã được sản xuất ra mẫu trưng bày rồi, ngày mai sẽ là buổi lễ giới thiệu sản phẩm, em chuẩn bị đến tham dự nhé!

Đan Nghi ngẫm nghĩ giây lát, giác quan thứ 6 khiến cô không muốn làm vậy... huống hồ,cô cũng không muốn để Lục Thượng Hàn biết, nếu hắn mà biết thì chắc chắn sẽ ra tay giúp cô, đấy lại là điều mà cô rất là không mong muốn.

- Nhà thiết kế không muốn công khai danh tính, vậy nên có thể giữ chút thần bí không?

Đan Nghi hỏi lại.

- Được! Em nghĩ ra một nghệ danh đi,những việc còn lại cứ để tôi lo!

Hắc Khải hiểu những điều mà cô lo lắng.

" Lam Khánh "

Nghĩ một lúc khá lâu, Đan Nghi gõ ra hai từ đó.

Lúc trước, mẹ cô, Đan Khánh cho ra mắt bộ sưu tập đầu tiên lấy màu lam làm chủ đạo, sau này vẫn được người ta nhớ tới với tên gọi " sắc lam ".

Hơn nữa tên mẹ cô có chữ Khánh...

Lấy nghệ danh " Lam Khánh " khiến cô có cảm giác mẹ vẫn luôn ở bên cô. Di nguyện của mẹ, bản thân cô sẽ là người hoàn thành.

Hắc Khải lưu lại nghệ danh của cô.

Tuy là Đan Nghi không có ý định lộ diện trong buổi lễ công bố này.

Nhưng nghĩ tới những mẫu thiết kế trên giấy vẽ của mình lần đầu tiên được làm thành thành phẩm, cô vẫn có dự định đến tham dự với tư cách một người khách đến tham quan, chiêm ngưỡng...

Là một nhà thiết kế, có thể đến hiện trường,lắng nghe ý kiến của mọi người thì sẽ giúp ích rất nhiều cho sự phát triển trong tương lai...

....

Cũng trong đêm ấy Đan Nghi lại bị Lục Thượng Hàn hành hạ " dã man "...

May mà giờ đang là thời gian nghỉ hè, hàng ngày cô cũng không cần phải làm gì nên có thể ngủ thoải mái đến đẫy giấc mới dậy.

Chứ nếu như là ngày thường vẫn cần đến trường thì Đan Nghi chắc chắn sẽ trụ không nổi mất...

Tối hôm sau....

.... khi chuẩn bị để đi tham gia buổi lễ ra mắt sản phẩm mới thì Đan Nghi mới phát hiện ra tình trạng bi thảm của mình lúc này...

Thường ngày, Lục Thượng Hàn rất chú ý không để lại vết hôn ở những khoảng da thịt dễ lộ ra ngoài trên cơ thể cô... nhưng hai ngày qua có thể vì biết cô đã được nghỉ hè nên hắn có chút thoải mái quá mức rồi....

Lúc thay đồ Đan Nghi mới phát hiện ra những vết hôn, vết cắn trên cổ mình khó mà che đi được...

Giờ đang là khoảng thời gian nóng nhất trong năm nên cô đâu thể diện đồ quá mức kín cổng cao tường?

Lục Thượng Hàn, nghĩ đến người đàn ông này, có lúc cô chỉ muốn lao tới cắn xé hắn cho bõ tức....

Không còn cách nào khác, Đan Nghi đành tìm một chiếc khăn lụa mỏng thắt thành chiếc nơ nhỏ nhỏ xinh xinh ở cổ, vừa hay có thể che đi những dấu vết nhạy cảm kia....

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 137: Tình Cờ Gặp Lại Cố Nhân ...

Vẫn may là hôm nay đi tham dự buổi lễ ra mắt bộ sưu tập trang sức nên mọi người đều ăn mặc vô cùng tươm tất nên Đan Nghi thắt chiếc khăn trên cổ cũng không bị coi là kì lạ quá mức.

Nếu là ngày thường thì chắc chắn sẽ bị mọi người soi mói, chỉ trỏ...

....

Đan Nghi đã có mặt ở nơi diễn ra buổi công bố.

Đan Nghi là người mới trong giới thiết kế trang sức, lại là lần đầu tung ra bộ sưu tập nên khách đến tham dự cũng không đông lắm.

Nhưng khiến Đan Nghi bất ngờ nhất lại chính là việc Hắc Khải đích thân ra mắt chuẩn bị, sắp xếp mọi việc trong buổi lễ công bố này.

Đan Nghi đứng phía bên dưới khán đài một khoảng khá xa,nhìn theo bóng dáng bận rộn của Hắc Khải.

"Hắc Khải trước giờ chắc đều luôn luôn nỗ lực như này " Đan Nghi thầm nghĩ trong bụng.

Buổi lễ chính thức bắt đầu, Hắc Khải đứng trên sân khấu,đưa mắt nhìn về phía Đan Nghi, nở nụ cười rạng rỡ trên môi...nâng li rượu lên có ý mời cô.

Đan Nghi lịch sự đáp lại...

Cũng ngay lúc đó, bỗng nhiên cô cảm thấy có chút không tự tại, thì ra là Bạch Văn Bình, không biết đã có mặt ở đây tự khi nào?

Từ hôm " tỏ tình thành công " với Diệp Mộng Kỳ, Bạch Văn Bình cũng thật sự đã hẹn hò qua lại cùng cô ta. Diệp Mộng Kỳ vốn luôn ẩn mình dưới lớp bọc một thiên kim đại tiểu thư con nhà giàu.... Bạch Văn Bình nghĩ ở cạnh cô ta thì cũng là một lựa chọn không tồi.

Nhưng, loại đàn ông như Bạch Văn Bình thì tính tiện nhân vốn đã ăn sâu vào máu, không dễ sửa.... Đã chấp nhận hẹn hò cùng Diệp Mộng Kỳ nhưng vẫn không quên được hình bóng của Đan Nghi, dò hỏi được hành tung của Đan Nghi là liền lao tới đây luôn.

Vì buổi lễ công bố tối nay chỉ là của một nhân vật mới trong giới thiết kế, nhân vật chính là " Lam Khánh " cũng không ra mặt nên yêu cầu mà Hắc Khải giành cho khách tới tham dự cũng không quá khắt khe... thế nên kẻ như Bạch Văn Bình cũng mới có cơ hội bước vào đây...

- Đan Nghi...

Bạch Văn Bình ngồi xuống vị trí bên cạnh cô.

Đan Nghi lãnh đạm cất tiếng:

- Bạch tiên sinh hôm nay không dẫn Diệp tiểu thư cùng đi sao?

- Đan Nghi em biết rõ là trong tim anh...

Nắm lấy thời cơ, Bạch Văn Bình định tiếp tục buông lời tán tỉnh...

- Chỉ cần em đồng ý,.... thì bất cứ lúc nào anh cũng có thể đá Diệp Mộng Kỳ mà!

- Câu này,anh nên nói trước mặt Diệp Mộng Kỳ.

Nói xong, Đan Nghi đưa mắt nhìn ra phía sau lưng Bạch Văn Bình.

Nơi đó, Diệp Mộng Kỳ đang đứng...

Đan Nghi đã cố tình giới thiệu một phần mềm trên mạng tới tay Diệp Mộng Kỳ....cài đặt phần mềm này trên di động của Bạch Văn Bình thì có thể tùy ý theo dõi định vị nơi mà Bạch Văn Bình đang xuất hiện mà hắn thì lại tuyệt đối không thể phát hiện ra.

Đan Nghi nhìn thấy bộ dạng Diệp Mộng Kỳ lúc này thì biết ngay rằng cô ta đã sử dụng phần mềm đó.

Thật đáng tiếc, cô ta vẫn đến quá muộn nên không kịp nghe câu nói khi nãy của Bạch Văn Bình.

Nếu không thì, bây giờ lại có náo nhiệt để coi rồi.

Bạch Văn Bình quay lại, thấy Diệp Mộng Kỳ, vội cười:

- Mộng Kỳ, em tới rồi à!

Đan Nghi tranh thủ cơ hội bọn họ chào hỏi nhau mà ngồi ra vị trí cách xa Bạch Văn Bình.

Nhưng quả đúng là sợ cái gì thì y như rằng cái đó lại đến.

Đan Nghi vừa ngồi xuống vị trí khác thì lại bắt gặp ngay một khuôn mặt mà cô thật chả muốn gặp lại.

Đó là Đường Sa Sa và một người đàn ông lớn tuổi.

Từ khi bị khai trừ ra khỏi ngôi trường đó, Đường Sa Sa cũng không dám về nhà nên đành cố ở lại thành phố này.

Cô ta tuy có chút thông minh nhưng lại không có bằng cấp, cũng không có kĩ năng lại còn sợ khó sợ khổ nên không tìm được việc làm thích hợp.

Chưa đến mấy ngày thì đã " bén duyên " với một hào phú chân đất, tình cảm có vẻ rất là nồng thắm.

Người đàn ông lớn tuổi đó tầm hơn 50 tuổi, trên đỉnh đầu có một khoảng trắng bóng, chỉ còn cách chải tóc ở hai bên sang để che bớt cái khoảng trống đó đi... nhưng tóc vốn ít nên đúng là lực bất tòng tâm, khiến cho đầu ông ta thoạt nhìn giống như là mảnh ruộng sau thu hoạch, để lại những đám rơm rạ chỗ ít chỗ nhiều....

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 138: Tiền Nhiều Là Được !

Tối nay, Đường Sa Sa chính là sánh đôi cùng người đàn ông lớn tuổi đó tới tham dự buổi ra mắt bộ sưu tập mới này.

Ngày trước, khi còn thân thiết với Đan Nghi, lấy được tiền bạc một cách quá dễ nên sớm đã tạo thành một thói quen khó sửa cho ả, không phải đồ tốt, đồ đắt tiền thì sẽ không mua.

Từ khổ mà được hưởng cuộc sống ăn sung mặc sướng thì dễ, từ ăn sung mặc sướng trở về cảnh khổ thì khó hơn lên trời...

Thói quen ấy, Đường Sa Sa sớm đã không thể sửa đổi.

Ả hiện tại không có nghề nghiệp, không có thu nhập... hết cách, ả đành lợi dụng cơ thể thanh xuân của mình mà moi tiền từ chỗ người đàn ông lớn tuổi kia.

Nhìn thấy Đan Nghi, Đường Sa Sa sững người,nụ cười trên môi nhạt dần.

Đan Nghi nhìn ả, đầy bình thản, không chút cảm xúc....

Đường Sa Sa đứng trước mặt Đan Nghi thì lại càng bị cái vẻ trong sáng, thoát tục của cô làm tôn lên cái sự thô tục, hèn mọn của bản thân ả.

Đường Sa Sa nghiến răng

- Đan Nghi, sao lại là cô!

Nói rồi ả vội dịch ra xa nhằm giữ khoảng cách với tên đàn ông lớn tuổi kia.... nhưng chả mấy chốc thì ông ta lại mò lại gần.

Đường Sa Sa lại nghĩ đến với thân phận địa vị một thiên kim tiểu thư như Đan Nghi,cô trước giờ đều không thiếu thứ gì.... còn ả thì chỉ còn cách cặp kè cùng lão già này mà kiếm kế sinh tồn.... càng nghĩ càng thấy bực tức, oán hận Đan Nghi.

Lại thấy Đan Nghi vẫn dáng vẻ thanh tao, thoát tục ấy,cao cao tại thượng và không chút để tâm tới ả...

Ả căm hận, đố kị như muốn phát điên...

Đợi Đan Nghi rời đi,ả ghé đến bên tai lão già đi cùng, thì thầm:

- Ông chủ Lưu, ông nhìn thấy con bé kia không?

Ông chủ Lưu thuận theo ngón tay ả chỉ, nhìn thấy Đan Nghi, thân hình, dung mạo thanh xuân và đầy khí chất của cô lập tức cuốn hút lấy sự chú ý của ông ta.

- Loại con gái đó không dễ đụng mà?

Ông chủ Lưu cũng coi như có chút hiểu chuyện, biết kẻ nào mình có thể đụng vào, biết ai là nhân vật không được phép tơ tưởng.

- Có gì mà không dễ đụng vào? Cô ta cũng chỉ là một con hàng rẻ mạt, tiền nhiều là được!

Đường Sa Sa cố tình hạ thấp Đan Nghi.

Bản thân ả đã bị dồn tới nước này rồi, trường học là nơi ả không còn cơ hội quay trở về, giờ mà có thể lôi theo Đan Nghi thì ả cũng coi như hả được chút giận.

Nghe vậy, ánh mắt ông chủ Lưu lóe sáng.

- Thật không?

- Tôi lại không biết cô ta là loại người gì sao? Đừng nhìn bề ngoài thanh cao, thuần khiết, thực tế thì từ trước tới giờ ả đều dựa vào làm công việc đó mà thỏa mãn thói tiêu sài phung phí của mình. Nếu ông chủ Lưu chịu chi tiền thì em đảm bảo cô ta sẽ phục vụ ông chủ Lưu đây rất chi là chu đáo đấy!

Ông chủ Lưu rất có hứng thú:

- Được! Cần chi bao nhiêu?

Đường Sa Sa giơ ra mấy đầu ngón tay.

Ông chủ Lưu lập tức rút ra một tập tiền lớn vất cho ả:

- Em cầm lấy mà lo việc này cho tôi, xong xuôi... em sẽ được thưởng thêm!

- Ông chủ Lưu yên tâm, em sẽ giúp ông chủ Lưu lo liệu ổn thỏa!

Ả hôn chụt một cái lên cái trán sân bay của ông chủ Lưu rồi xách túi lên, chậm rãi bước về phía Đan Nghi.

Ông chủ Lưu thì vội vàng đi tìm phòng, cởi đồ trần như nhộng, chuẩn bị thưởng thức " món hàng " thơm ngon.

....

Đường Sa Sa là người biết rõ nhất, muốn lừa Đan Nghi không phải chuyện dễ dàng.

Trước đây ả đã không ít lần ra tay hại Đan Nghi thế nên Đan Nghi chắc chắn sẽ rất cảnh giác với ả.

Như hiện tại, Đan Nghi thậm chí còn không thèm có chút để tâm tới sự có mặt của ả.

Nhất thời ả cũng chưa tìm ra được kế gì vẹn toàn.

Trước mắt ả chỉ còn cách hạ thuốc vào trong li rượu của Đan Nghi, lát nữa đành tùy cơ ứng biến vậy.

Nhìn thấy Đan Nghi đứng một mình, ả tiến sát tới, đợi cơ hội,đưa li rượu đã pha sẵn thuốc cho Đan Nghi.

- Đan Nghi!

- Đan Nghi! Việc lúc trước, coi như tôi có lỗi với bà, bà xem, giờ tôi cũng đã đến nước này rồi....bà thật không nghĩ tới tình cảm tỉ muội lúc trước sao?

Đan Nghi nhìn li rượu ả đưa cho mình, trong lòng đã đoán biết được ả định làm gì " cô ta thật không biết hối cải ".

Đan Nghi lặng lẽ nhìn ả....

Đường Sa Sa nói mà như đang muốn khóc:

- Đan Nghi, đến nước này rồi mà bà vẫn không chấp nhận tha lỗi cho tôi sao?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 139: Bạn Gái Cũ Của Bạch Văn Bình ....

Nói xong,Đường Sa Sa đưa li rượu cho Đan Nghi:

- Tôi biết là tôi đã làm sai rồi, Đan Nghi!

Đây đã là lần thứ hai, ả ra tay hạ dược với Đan Nghi, nếu như cô không có phòng bị thì có mà quá ngu ngốc rồi.

Đan Nghi nhận lấy li rượu, cười híp mí và nói:

- Vậy cô định đền bù tôi như thế nào?

- Cái này....

Đường Sa Sa hiện tại làm sao mà có khả năng để đền bù gì cho Đan Nghi được chứ?

Ả đành nói:

- Tôi chính là muốn dùng li rượu này để bày tỏ sự hối hận của bản thân đối với bà.

Đan Nghi sao có thể nhìn không ra cái ý đồ xấu xa của ả?

Cô hơi nghiêng đầu qua một bên thì nhìn thấy Bạch Văn Bình và Diệp Mộng Kỳ đang đứng ở một góc.... cô cười và nói với Đường Sa Sa:

- Đường Sa Sa, để tôi giới thiệu cho cô biết nhé, kia chính là bạn gái mới của Bạch Văn Bình, tên Diệp Mộng Kỳ, nghe nói cũng là một thiên kim tiểu thư.

Diệp Mộng Kỳ và Bạch Văn Bình vừa hay cũng nhìn về phía này, nghe Đan Nghi nói vậy thì không khỏi tò mò mà bước lại.

Đường Sa Sa thấy Bạch Văn Bình nhanh như vậy mà đã có người yêu mới thì tức giận tới tái mặt.

Diệp Mộng Kỳ nhìn Đan Nghi, trong lòng có chút khó chịu.

Đan Nghi cười nói với cô ta:

- Diệp Mộng Kỳ, đây là Đường Sa Sa , Đường Sa Sa là bạn gái cũ của Bạch Văn Bình, họ chia tay rồi, sẽ không tranh Bạch Văn Bình với cô đâu. Cô yên tâm!

Diệp Mộng Kỳ giờ mới biết, thì ra cô gái tên Đường Sa Sa này mới là bạn gái cũ của Bạch Văn Bình.... khó trách mỗi lần Bạch Văn Bình ở bên mình thì đều có chút tâm không tại vị.

Đan Nghi đưa li rượu mình đang cầm trong tay cho Bạch Văn Bình, cười mà rằng:

- Đây là Đường Sa Sa mời anh!

Vốn dĩ, Bạch Văn Bình không muốn nhận lấy li rượu này, nhưng là do Đan Nghi tự tay đưa nên hắn miễn cưỡng nhận lấy, uống một ngụm nhỏ.

Diệp Mộng Kỳ nhìn Đường Sa Sa với vẻ đầy giễu cợt:

- Thì ra, cô chính là bạn gái cũ của Văn Bình à! Tuy là Văn Bình không cần cô nữa, nhưng mà.... cô cũng không nên sống buông thả thế này mà, sao lại có thể cặp kè với lão già kia cơ chứ?

Diệp Mộng Kỳ khi nãy cũng đã nhìn thấy Đường Sa Sa, biết cô ta cặp cùng người đàn ông lớn tuổi kia.

Đường Sa Sa thật sự thấy bị mất mặt :

- Hư, Bạch Văn Bình vốn là do tôi chủ động bỏ rơi, vừa hay lại bị cô nhặt về. Đàn ông lớn tuổi thì sao? Ít ra gì ông ta còn có nhiều tiền!

Thời gian mà Diệp Mộng Kỳ và Bạch Văn Bình đến với nhau cũng không phải là ngắn, đúng là Bạch Văn Bình chẳng mấy khi cho cô ta tiền, giờ nghe Đường Sa Sa nói vậy thì càng không bằng lòng:

- À, thế lão già ấy có đủ " phục vụ " nhu cầu kia của cô không? Văn Bình dù sao cũng là một người đàn ông đúng nghĩa, tinh lực rất oke đấy!

Với vài câu nói đơn giản, Đan Nghi đã hoàn toàn đứng bên lề câu chuyện, như một người qua đường dừng bước lại xem cuộc cãi vã giữa hai người đàn bà với lí do rất là.... một tên đàn ông cặn bã.

Còn Bạch Văn Bình cầm li rượu trong tay, không khỏi đưa mắt về phía Đan Nghi, nụ cười nhẹ nhàng, giọng nói ngọt ngào... cô đẹp quá.... hắn thật không muốn rời mắt khỏi cô.

Vừa nhìn cô, hắn vừa uống thêm vài ngụm rượu.

Chỉ một lát, mặt hắn ta nóng bừng lên, li rượu ấy vốn đã bị Đường Sa Sa hạ dược, mà hắn thì cứ uống từng ngụm từng ngụm vậy.... sao có thể không xảy ra chuyện?

Khi mà Bạch Văn Bình cảm thấy cơ thể có chút không bình thường thì đã không kịp, cơ thể đã có những phản ứng quá mãnh liệt.

Diệp Mộng Kỳ đang mải tranh cãi với Đường Sa Sa,bỗng cảm giác có chút gì đó không bình thường, vội quay lại thì nhìn thấy Bạch Văn Bình khuôn mặt đỏ bừng bừng, đôi mắt mơ màng, miệng phả hơi rượu, thần thái hoàn toàn bất ổn.

Diệp Mộng Kỳ đang định nói gì đó thì ngay lúc ấy Bạch Văn Bình đã hoàn toàn mất nhận thức, hắn ta chỉ muốn ôm lấy cơ thể một người đàn bà, ai cũng được, chỉ cần là đàn bà....

Đường Sa Sa lúc này lại là người đứng gần hắn ta nhất, thế là hắn đưa tay kéo luôn ả vào lòng....

Diệp Mộng Kỳ thấy vậy thì điên tiết gầm lên:

- Con đàn bà xấu xa, cô dám quyến rũ bạn trai người khác vậy sao?

Một cái bạt tai, giáng vào mặt ả Đường Sa Sa.

Đường Sa Sa lúc này bị Bạch Văn Bình ôm chặt cứng, không thể phản kháng, ăn trọn cái tát của Diệp Mộng Kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140: Phế !

Trong lòng Bạch Văn Bình vẫn luôn nhớ tới hình bóng một người khác.

Diệp Mộng Kỳ vẫn luôn nghĩ, Văn Bình đang mong nhớ ai, lúc trước Diệp Mộng Kỳ luôn cho rằng hắn vẫn luôn nghĩ tới Đan Nghi.

Hiện tại, Diệp Mộng Kỳ coi như đã hiểu, trước giờ vẫn chỉ có con ả Đường Sa Sa này câu hồn Bạch Văn Bình.

Mà Đường Sa Sa còn càng lúc càng quá đáng, dám cả gan công khai quyến rũ Bạch Văn Bình, hạ dược với Bạch Văn Bình... Diệp Mộng Kỳ vẫn cho rằng Bạch Văn Bình là một cao phú soái, nên sao có thể cho phép kẻ khác tranh giành hắn với mình?

Lúc này, vừa hay Đường Sa Sa lại đang bị Bạch Văn Bình ôm ghì trong lòng, Diệp Mộng Kỳ bừng bừng lửa giận, liên tiếp tặng cho ả Đường Sa Sa mấy cái bạt tai trời giáng.

Đường Sa Sa bị tát liên tiếp như vậy, đầu óc quay cuồng.

Đừng thấy ngày thường Diệp Mộng Kỳ tỏ vẻ yếu ớt như vậy.... đến thời khắc quan trọng, thậm chí còn thô bạo hơn cả Đường Sa Sa, bên đánh bên chửi lớn:

- Đánh chết cái đồ chuyên cướp giật bạn trai của người khác! Đồ tiện nhân! Tao đánh cho mày chừa cái tội lẳng lơ, loại mặt trơ trán bóng!

Mọi người xung quanh thấy Diệp Mộng Kỳ đánh Đường Sa Sa lại nghe thấy cô ta mắng chửi như vậy, bất kì ai cũng không khỏi che miệng mà cười, chả một ai có ý định bênh vực Đường Sa Sa.

Chỉ có Hắc Khải thấy tình hình như vậy thì quay đầu ra hiệu cho mấy kẻ cấp dưới.

Cấp dưới của anh ta vội chạy tới lôi cổ cả ba kẻ họ mà tống ra ngoài.

Bị tống cổ ra bên ngoài rồi mà ba người họ vẫn còn không ngừng đấm đá nhau, nhưng việc chả liên quan tới mình nên Đan Nghi và Hắc Khải cũng lười quản.

Chỉ thấy phía bên ngoài, thuốc trên người Bạch Văn Bình phát tác, nguyên hình bại lộ, giống như một loại động vật đang thời động dục, chỉ nhìn thôi cũng thấy ghê.

Đường Sa Sa bị Diệp Mộng Kỳ đánh vậy thì chắc chắn không phục, ả lao đến đấm đá Diệp Mộng Kỳ, kẻ xé áo, người thì túm tóc, đâu còn giữ được cái vẻ khuê nữ vốn tốn bao công sức ngụy trang thành.

Đan Nghi không khỏi lắc đầu ngao ngán, vì một kẻ như Bạch Văn Bình mà thành ra thế này thật không đáng.

Hắc Khải bước tới bên Đan Nghi, nói:

- Đan Nghi, đây là buổi ra mắt sản phẩm mới của cô.... cô để cho bọn họ gây chuyện vậy sao?

- Phản chăng bọn họ mất mặt chứ đâu phải tôi?

Đan Nghi suy nghĩ mọi chuyện rất thông suốt.

Khóe miệng Hắc Khải khẽ nhếch lên:

- Lần sau cô nói với tôi sớm chút, tôi sẽ cho người tống cổ bọn họ ra ngoài, tránh làm bẩn mắt bản thiếu gia như này! Nhưng nói đi cũng phải nói lại, bản thiếu gia đẹp trai ngời ngời thế này thì chẳng có bất kì cô gái nào đánh nhau vì bản thiếu gia.... haizzzz.

Hắc Khải thường ngày luôn giữ dáng vẻ cao lãnh cực đỉnh, lạnh lùng mọi lúc mọi nơi, là một cấm dục nam thần trong lòng không ít người.

Nhưng trước mặt Đan Nghi thì lại nói rất nhiều.

Tính cách của Đan Nghi lại có vẻ rất hợp ý với Hắc Khải, nhưng không phải là loại cảm giác tình cảm nam nữ....

Đan Nghi lườm Hắc Khải một cái rồi nói:

- Loại phụ nữ ấy vì anh mà đấm đá ghen tuông, anh thích không? Tôi có thể giới thiệu họ cho a đấy!

- Đa tạ! Đa tạ! Ý tốt tôi nhận rồi!

Chưa nói dứt câu,người đã lao vút đi như một cơn gió, hiển nhiên là cũng sợ sẽ gặp phải loại phụ nữ như hai người kia....

Đan Nghi thấy hắn như vậy thì không khỏi bật cười....

....

Trong một khách sạn ngay cạnh, ông chủ Lưu đã thuê được phòng,đang nằm thảnh thơi trên giường mà đợi Đường Sa Sa đưa món hàng kia đến cho mình thưởng thức....

Lục Thượng Hàn tối nay biết chuyện Đan Nghi đến tham gia buổi ra mắt sản phẩm mới kia thì hắn cũng đã sát sao quan sát tình hình của cô.

Biết chuyện ông chủ Lưu có ý đồ không tốt với Đan Nghi, hàng lông mày nhíu lại, trong ánh mắt thoáng nét giận giữ.

Dám dòm ngó tới cô gái của hắn sao?

- Phế bỏ Đường Sa Sa và cả lão già kia nữa!

Lục Thượng Hàn lạnh lùng ra lệnh.

Lục Thiên lập tức nhận lệnh.

- Vâng, thiếu gia!

Ông chủ Lưu kia, ở trong phòng khách sạn đợi mãi mà không thấy Đan Nghi tới.... thay vào đó lại thấy một đám người lao tới đánh đập ông ta túi bụi.... Rồi sau đó lại bị người của cảnh sát bắt đi với tội danh liên quan tới nhiều việc làm ăn phi pháp....

.....□□ Hàn thiếu gia nổi giận rồi, có nhiều người đen đủi đây!!!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 141: Đến Thăm Con Gái ?

Còn về Đường Sa Sa, cơ bản là không cần đến Lục Thượng Hàn cho người nhúng tay, ả đánh nhau với Diệp Mộng Kỳ đánh đến tơi tả...

Cuối cùng, cả hai dường như không phân thắng bại....

Mặt Đường Sa Sa bị cào xé ra nhiều vết rất sâu, tóc thì bị nhổ cả mảng, răng cũng bị gãy hai chiếc.

Diệp Mộng Kỳ thì bị gãy luôn hai chiếc răng cửa....

Rồi sau cùng, Đường Sa Sa, Bạch Văn Bình và Diệp Mộng Kỳ do là đối tượng tình nghi liên quan tới hoạt động làm ăn phi pháp nên đã bị người của sở cảnh sát bắt đi.

Khi bị giải đi, Diệp Mộng Kỳ gào khóc vô cùng thảm thiết, tội danh ấy nếu như bị truyền ra ngoài thì.... sang năm cô ta sẽ không có cơ hội mà vào lớp học chính thức của ngôi trường danh giá kia nữa.

Nhưng cũng không còn cách nào khác, người của sở cảnh sát kiên quyết dẫn giải bọn họ về đồn....

Lục Thượng Hàn xuất hiện tại khách sạn này là bởi vừa có cuộc gặp khách hàng tại đây.... cho người giải quyết xong đám người to gan kia, hắn chuẩn bị đi ra khỏi khách sạn.

Nhưng khi bước qua một căn phòng, hắn bỗng bắt gặp một bóng người quen quen....

Hắn có chút bất ngờ.... đó không ai khác mà lại chính là ba của Đan Nghi, Trần Hải Minh.

Vài hôm trước, Trần Hải Minh đã đến trường học của Đan Nghi, nhưng ông ta còn bận rộn tới mức không bớt ra được chút thời gian để mà đi ăn cùng cô.... Thế nhưng lại có thời gian đến đây? Ông ta đến đây để bàn chuyện làm ăn ư?

Lục Thượng Hàn nhìn kĩ lại lần nữa thì thấy sát bên cạnh ông ta còn có một cô gái trẻ đang ngồi, cô gái ấy cũng tầm tầm tuổi Đan Nghi, cô ta lúc này đang ngồi nói chuyện rất thân mật với Trần Hải Minh.

Nhìn dáng vẻ hai người họ thì có vẻ như không phải là mối quan hệ nam nữ kia, mà giống như... cha con.

Ý nghĩ ấy khẽ lướt qua trong đầu, Lục Thượng Hàn còn có chút không dám tin.

Lúc trước, Đan Nghi có nói với hắn, cô là con gái độc nhất trong gia đình, ba mẹ hai bên đều không có anh chị em gì hết và cũng không hề còn họ hàng gì khác....

Vậy mà giờ, Trần Hải Minh không có thời gian ăn bữa cơm cùng Đan Nghi nhưng lại có thời gian ở lại thành phố này tận mấy ngày chỉ để ở cạnh cô gái này?

Hàng lông mày sắc nét của Lục Thượng Hàn nhíu chặt lại... cũng trong lúc này, Trần Hải Minh cũng đã nhìn thấy hắn.

Lục Thượng Hàn là nhân vật quá nổi tiếng, tuổi trẻ nhưng tiếng tăm thật sự không hề mờ nhạt.

Trần Hải Minh ngây người giây lát rồi vội cầm li rượu lên bước nhanh ra phía cửa.

Lục Thượng Hàn vốn chỉ là vô tình nhìn thấy ông ta... vì là người có quan hệ với Đan Nghi nên hắn mới có chút để tâm....

Không ngờ Trần Hải Minh lại cầm li rượu mà bước về phía mình,ông ta dù sao cũng là ba của Đan Nghi nên Lục Thượng Hàn cũng rất biết phép tắc mà không bước chân rời đi.

- Hàn thiếu....

Trần Hải Minh có vẻ như rất là vui mừng,nét mặt đầy vẻ ngưỡng mộ:

- Thật không ngờ có thể gặp Hàn thiếu ở đây, thật là vô cùng vinh hạnh!

Lục Thượng Hàn lễ phép gật đầu,Trần Hải Minh là ba của Đan Nghi, thì cũng giống như là ba của hắn, hắn lịch sự chào hỏi lại:

- Trần tiên sinh nặng lời rồi!

- Hàn thiếu, tuổi nhỏ tài cao, thật khiến người khác khâm phục, hôm nay tận mắt gặp thì đúng là phong độ xuất chúng, hơn người!

Lời nói của Trần Hải Minh khá là đằng hoàng,lịch sự... Nhưng cũng không giấu nổi sự nịnh bợ trong từng câu từng chữ....

Lục Thượng Hàn nhận ra ông ta, điều này cũng đủ khiến cho Trần Hải Minh có vài phần đắc ý, ông ta tự thấy danh tiếng và địa vị của mình quả nhiên là vẫn có sức ảnh hưởng không nhỏ trong giới thượng lưu...

Lục Thượng Hàn nói tiếp:

- Trần tiên sinh tới đây để thăm Đan tiểu thư sao?

Trần Hải Minh vốn biết,Lục Thượng Hàn là người vô cùng cao lãnh, tài năng hơn người,tất nhiên sẽ có tư cách để kiêu ngạo....Nhưng không ngờ, cậu ta không những chỉ nể mặt mình mà còn quan tâm hỏi han cả chuyện gia đình ông ta như này nữa....

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 142: Con Có Cơ Hội Không ?

Trần Hải Minh nào có ngờ đến tất cả mọi chuyện đều là nhờ có Đan Nghi.

Nếu không phải vì Đan Nghi, thì Lục Thượng Hàn chẳng bao giờ lại đối xử khách xáo như vậy với một người không quen, và tốn thời gian quan tâm, hỏi han đến những chuyện linh tinh như thế.

Ngoài ra, quan tâm hỏi han tới việc gia đình, việc đời tư của người khác thì thật ra cũng là một việc làm không được lịch sự cho lắm.

Ấy thế nhưng Trần Hải Minh lại có vẻ như rất vui,bởi ông ta lại cho rằng danh tiếng của bản thân quả là không tồi, bản thân rất được người khác coi trọng... bởi đến ngay cả một nhân vật lớn như Lục Thượng Hàn mà còn nể mặt ông ta như vậy....thì chả phải nói đến những người khác nữa.

Ông ta cười mà rằng:

- Lần này tới đây,thật ra là có chút việc công phải làm, con gái tôi bận việc học hành và còn có nhiều việc phải làm. Thân là bậc trưởng bối, tất nhiên là tôi không thể tham lam mà chiếm dụng thời gian của con bé.

Nghe ông ta nói vậy, trong lòng Lục Thượng Hàn rất không thoải mái.

Lí do mà Trần Hải Minh đưa ra, có thể qua mắt những người không biết chuyện... Nhưng Lục Thượng Hàn thì khác, hắn là người sớm hôm ở cạnh Đan Nghi, rất hiểu tình hình của cô,hắn biết cô rất yêu thương ba mình.... hắn rất nhạy cảm mà phát ra điều bất ổn từ phía ba của Đan Nghi.

Lục Thượng Hàn khẽ nhíu mày, Trần Hải Minh lại tiếp lời:

- À, Hàn thiếu, tôi tối nay đến đây dùng bữa cùng một người bạn và con gái của bạn tôi. Đây chính là cô con gái của bạn tôi,tên Ngọc Tâm.

Trần Ngọc Tâm bước lại, vừa nhìn thấy Lục Thượng Hàn thì đã thấy trái tim mình loạn nhịp...

Lục Thượng Hàn có dáng người cao lớn, cao hơn những người đàn ông bình thường cả một cái đầu, giờ đứng trước Trần Hải Minh - người có thân hình vốn không tồi, mà cũng vẫn cao hơn nhiều như vậy.

Khuôn mặt hoàn hảo, hàng lông mày rậm sắc nét, chiếc mũi cao đọc dừa, đôi môi mỏng đầy gợi cảm... ở hắn toát ra vẻ lạnh lùng, khó gần nhưng lại vô cùng cuốn hút người đối diện.

Trần Ngọc Tâm trước giờ chưa bao giờ gặp một người đàn ông nào đẹp trai, tuấn tú tới vậy, giọng điệu vốn đã e rè ngọt ngào thì giờ lại càng mềm mại thêm vài phần:

- Hàn thiếu gia!

Giọng điệu yêu kiều, nhẹ nhàng của cô ta vốn rất được lòng người khác, nhưng Lục Thượng Hàn lại không thích phong cách đó của cô ta, hàng lông mày khẽ nhíu lại.

Cái dáng vẻ cố gắng tìm cách đưa đẩy, tác động để hắn chú ý đến Trần Ngọc Tâm hơn của Trần Hải Minh lại càng làm hắn khó chịu.

- Hàn thiếu, tương kính không bằng vô tình gặp, tối nay có duyên gặp mặt như này, Hàn thiếu nếu không chê thì xin mời ở lại uống vài li, coi như nể mặt Trần mỗ tôi, có được không?

Trần Hải Minh cười,nói.... lời lẽ không giấu nổi vẻ nịnh bợ.

Cái này cũng không thể trách ông ta, tại S quốc này, ai gặp Lục Thượng Hàn mà lại không có ý nịnh bợ cơ chứ?

Nhưng sắc mặt Lục Thượng Hàn trùng xuống:

- Xin lỗi! Tôi vẫn còn có chút việc, xin phép đi trước!

Nói hết câu liền quay người bước đi.

Ánh mắt Trần Ngọc Tâm không khỏi nhìn theo bóng lưng hắn mãi, rõ ràng là rất có cảm tình với hắn, dường như rất lưu luyến, không nỡ buông xa.... kệ cho cái câu nói trước lúc rời đi của Lục Thượng Hàn đã có ý không mấy hữu nghị cho lắm... trong mắt cô ta, Lục Thượng Hàn vẫn là một soái ca hiếm gặp, khó tìm.

- Trần thúc,anh ấy là ai vậy?

Không khỏi tò mò, ả cất tiếng hỏi Trần Hải Minh, nét mặt không giấu nổi vẻ mê mẩn, say đắm, xuân tâm.

Trần Hải Minh đáp lại:

- Đó là Lục Thượng Hàn, từ nhỏ đã vô cùng thông minh, lại có năng lực,sớm đã tiếp quản tập đoàn Lục Thị, là một tinh anh hiếm có trên thương trường. Nếu như ai mà có thể gả cho hắn thì.... tiền đồ không có hạn lượng....

Trong ánh mắt Trần Hải Minh không giấu nổi vẻ ngưỡng mộ....

Trần Ngọc Tâm không khỏi nuôi hi vọng, cắn cắn môi nói:

- Vậy ba.... con có cơ hội không?

Ngọc Tâm ngày thường luôn giữ dáng vẻ yếu đuối, rụt rè....

Nhưng ngay sau khi gặp Lục Thượng Hàn thì cô ta đã không thể kìm chế được bản thân nên đã thẳng thắn, to gan mà nêu ra câu hỏi này.

Trần Hải Minh trầm ngâm suy ngẫm vấn đề này:

Trần Ngọc Tâm có cơ hội không?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 143: Tất Nhiên Là Có Cơ Hội!

Trần Hải Minh nghĩ đến tập đoàn Đan Thị mà mình đang nắm trong tay, tuy so với Lục gia thì vẫn còn có một khoảng cách không hề nhỏ, nhưng nói tới cơ hội thì không phải là không có.

Ông ta nhẹ vỗ vỗ vai Ngọc Tâm:

- Sao lại không có cơ hội chứ? Tất nhiên là sẽ có cơ hội rồi! Kể cả không phải là Lục Thượng Hàn thì ta cũng sẽ không để con phải thua thiệt đâu!

Trần Ngọc Tâm khẽ nói:

- Tốt nhất vẫn nên là Lục Thượng Hàn!

- Ha ha. Con vẫn còn nhỏ vậy mà đã muốn lấy chồng rồi sao?

Trần Hải Minh bật cười, trêu cô ta.

Trần Ngọc Tâm cười đáp lại:

- Không phải ba nói, ai mà gả được cho Lục gia thì tiền đồ sẽ không hạn lượng sao, con cũng là vì nghĩ cho ba thôi mà!

Trần Hải Minh thân mật đáp lại:

- Không sai! Không sai! Con nói rất có lí!

- Chỉ sợ đến lúc đó chị sẽ không chấp nhận con... sẽ dùng thân phận đại tiểu thư mà chèn ép con, việc hôn nhân của con cũng sẽ bị ảnh hưởng...

Trần Ngọc Tâm cúi gầm mặt, giọng điệu đầy đáng thương.

Nghĩ tới Đan Nghi, thần sắc trên khuôn mặt ông ta trở nên vô cùng tàn độc:

- Ta sẽ không để con phải chịu thiệt thòi đâu!

.....

Trong lòng Lục Thượng Hàn lúc này, thật sự là vô cùng khó chịu.

Nếu nói, lúc trước Đan Nghi thấy thái độ của ba cô có chút kì quái, Lục Thượng Hàn có thể lí giải là Trần Hải Minh quá bận nên có chút vô tâm với con gái.

Vậy thì hiện tại, Lục Thượng Hàn có thể khẳng định, Trần Hải Minh thật sự có vấn đề.

Trước kia cũng chính ông ta là người đã giới thiệu Bạch Văn Bình cho Đan Nghi,việc hôn nhân, cũng do một tay ông ta quyết định.

Nếu nói, Trần Hải Minh không để tâm tới gia cảnh xuất thân của Bạch Văn Bình, chỉ quan tâm tới nhân phẩm,bởi bản thân ông ta vốn xuất thân cũng không cao, nhưng lại là một người chồng tốt, một người cha tốt.... vậy nên mọi người đều tin rằng ông ta không đề cao vấn đề môn đăng hộ đối.

Lúc đầu ông ta chọn Bạch Văn Bình, có thể coi như là do bản thân ông ta nhìn nhầm người.

Vậy còn hiện tại, ông ta lại vội vàng giới thiệu một người có điều kiện tốt như hắn cho con gái của một người bạn của mình.... còn đối với con gái ruột như Đan Nghi thì lại chọn bừa một kẻ tồi như Bạch Văn Bình?

Lục Thượng Hàn không khỏi nảy sinh nghi ngờ....

- Lục Thiên!

Lục Thiên đứng ngay phía sau hắn,thấy sắc mặt hắn khó coi vậy thì không khỏi giật bắn.

Phải biết rằng,Lục Thượng Hàn trước giờ đều là người không hay bộc lộ cảm xúc, trừ khi ở trước mặt Đan Nghi.... Nhưng lúc này, hắn dường như đã gặp phải một chuyện gì đó vô cùng nghiêm trọng...

Lục Thượng Hàn im lặng một lúc mới lên tiếng:

- Điều tra về thân phận của cái cô gái tên Trần Ngọc Tâm,người khi nãy đi cùng Trần Hải Minh, tôi cần tài liệu càng chi tiết càng tốt!

- Vâng, thiếu gia!

Lục Thiên biết việc này rất quan trọng nên lập tức đi làm ngay.

Lục Thượng Hàn thấy trong lòng lúc này đang vô cùng nặng nề, như có tảng đá lớn đè nặng trong lòng.

Mẹ Đan Nghi qua đời khi cô mới chỉ 12 tuổi, Đan Nghi chỉ còn ông ngoại, người đã ngã bệnh nhiều năm, sức khỏe thật sự rất đáng ngại và một người nữa là cha cô, Trần Hải Minh.

Trần Hải Minh đến Đan gia ở rể, trong mắt mọi người, ông ta vẫn luôn là một người chồng tốt, một người cha hoàn hảo.... những năm qua, ông ta đều không ngừng vì Đan gia mà lao lực, việc gì cũng tự mình ghánh vác, đối với Đan Nghi cũng rất mực cưng chiều.

Nhưng tất cả những điều đó đều chỉ là lời đồn thổi....

Nhưng dù chỉ mới lần đầu tiếp xúc thì Lục Thượng Hàn đã phát hiện ra sự bất thường....

Trần Hải Minh tuyệt đối không phải là kẻ đơn giản, không giống như vẻ bề ngoài mà trước giờ ông ta vẫn đóng.

Lục Thượng Hàn nhíu mày, Trần Hải Minh tốt hay xấu.... vốn chả liên quan gì tới hắn....

....Nhưng với Đan Nghi thì lại khác....

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 144: Không Thể Thay Thế !

Lục Thượng Hàn có thể cho Đan Nghi mọi thứ , nhưng sao có thể cho cô tình yêu thương của bậc sinh thành?

Vai trò của mỗi người, là vai mà không một ai có thể thay thế được!

Nghĩ đến đây, trong ánh mắt Lục Thượng Hàn ánh lên tia nguy hiểm...

....

Đan Nghi tận mắt chứng kiến mấy người Bạch Văn Bình bị cảnh sát dẫn đi, cô khẽ vỗ vỗ tay, coi như đã giải quyết xong một trong những rắc rối không nhỏ của bản thân.

Tuy nhiên trong cả quá trình ấy cô đều không hề làm thêm động tác gì khác, là ai đã cố tình gọi điện báo cảnh sát tới chứ?

Bị cảnh sát dẫn giải đi, chiêu này cũng thật quá thâm, Bạch Văn Bình , Diệp Mộng Kỳ vì đánh nhau mà bị bắt đi, nói không chừng sẽ kinh động cả phía nhà trường, đến khi đấy sẽ tránh không khỏi bị kỉ luật hoặc hạ hạnh kiểm....

Bất luận ai là người báo cảnh sát đi chăng nữa thì đến lúc này Đan Nghi đều đã không muốn vì mấy người này mà làm bẩn tay mình nữa.

Mọi việc giải quyết xong xuôi,cô bắt đầu đi ngắm nghía những mẫu thiết kế đã được Hắc Khởi cho người trưng bày đẹp mắt.

Đây đều là những món trang sức do Đan Nghi thiết kế, nhưng cũng đều là lần đầu tiên được chế tạo thành những món đồ thực thể....

Nhìn những món trang sức này , mắt Đan Nghi bỗng cay cay , cô nghĩ tới mẹ cô, khi còn sống cũng hết sức đam mê thiết kế, hi sinh bao tâm huyết và tinh lực... Đan Nghi hậ quyết tâm, bản thân sẽ nỗ lực thật nhiều hơn nữa...

Đây vốn là một công việc mà bản thân cô vô cùng yêu thích, và cũng là sự nghiệp mà mẹ cô đã cả đời đeo đuổi.

Nghĩ vậy, Đan Nghi rút di động ra, gọi cho dì Dương .

- Dì Dương, những bản vẽ thiết kế trước của mẹ con, dì có còn giữ không?

Đan Nghi hỏi dì Dương.

- Dì đều giữ lại hết mà! Lúc trước, hầu như tất cả các bản thiết kế đều do mẹ con tự tay vẽ nên ta không nỡ lòng mà vất đi....

Dì Dương không khỏi cảm than.

- Mỗi lần nhìn thấy những thứ mà mẹ con để lại thì ta đều có cảm giác như là mẹ con vẫn còn tồn tại trên cái thế gian này vậy...

Nghe dì Dương nói thế, Đan Nghi cũng thấy rất buồn....

Cô ngẫm nghĩ chút rồi lên tiếng:

- Vậy dì giúp con soạn hết ra nhé, vài hôm nữa con sẽ về lấy ạ!

Dì Dương vui vẻ nhận lời:

- Được, ta sẽ soạn hết ra cho con.

- À đúng rồi, tiểu thư, mấy ngày nay tiên sinh đến trường tiểu thư đấy, tiểu thư có gặp tiên sinh chưa?

- Cháu gặp ba rồi!

Nhắc đến ba cô, cô lại cứ có cái cảm giác rất là kì lạ, thật ra thì cảm giác khác lạ ấy cô đã nhận thấy từ khi ba tổ chức lễ đính hôn cho cô với Bạch Văn Bình rồi.

Dì Dương nghe ra tâm trạng Đan Nghi có chút bất ổn, quan tâm hỏi han cô:

- Đại tiểu thư, tiểu thư không sao chứ? Việc của Bạch Văn Bình, ai cũng không muốn như vậy, chỉ là sau này khi chọn người để yêu, để cưới thì nhất định phải tự mình lựa chọn kĩ càng . Dì phải nói câu khó nghe thế này, tiên sinh vốn xuất thân khác với tiểu thư, nên có thể nhiều lúc nhìn người cũng sẽ không giống.... Nhưng thiên kim đại tiểu thư của Đan gia chúng ta sao có thể gả cho một gia đình bình thường, quan trọng hơn là kẻ đó nhân phẩm lại có vấn đề? Dì khi trước cũng có khuyên tiên sinh, nhưng....

Là một quản gia chuyên nghiệp, sau khi mẹ Đan Nghi qua đời thì dì cũng không còn quản những việc lớn của Đan gia nữa mà toàn bộ tâm tư đều dồn hết cho Đan Nghi, coi cô như chính con gái ruột của mình nên không khỏi dặn dò thêm vài câu.

- Dạ, con hiểu rồi dì ạ!

Tắt di động , Đan Nghi lại càng thấy trong lòng nặng nề, không thoải mái hơn....

Đúng vậy, chuyện liên quan tới Bạch Văn Bình, vốn dĩ cô cũng biết là việc đó không thể trách ba mình, nhưng sau đó tỉ mỉ suy nghĩ, Bạch Văn Bình chính là do ba giới thiệu cho cô quen.

Với thân phận của Bạch gia thì cơ bản là không có cơ hội mà bước vào Đan gia.

Chỉ là ba cô vẫn luôn xem trọng Bạch gia nên Bạch Văn Bình mới có cơ hội tiếp cận và theo đuổi cô.

Sau đó, chuyện hôn nhân của cô và Bạch Văn Bình cũng là do một tay ba cô định đoạt....

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 145: Cứu Vớt Khỏi Sự Cô Đơn !

Nghĩ đến đây, Đan Nghi bỗng lạnh toát sống lưng.

Ba cô sao lại làm như vậy? Muốn gả cô cho một gia đình hoàn toàn không môn đăng hộ đối.

Lẽ nào vì ba thấy hài lòng với nhân phẩm của Bạch Văn Bình sao?

Nhưng lẽ nào nhân phẩm của những thiếu gia, công tử trong những gia đình môn đăng hộ đối kia lại đều không tốt bằng Bạch Văn Bình ư?

Hơn nữa, gần đây thái độ của ba cô giành cho cô rõ ràng là lạnh nhạt rất nhiều.

Khi trước,Đan Nghi mải chơi, lơ là việc học, dựa vào sự lanh lợi, trí thông minh bẩm sinh mà vượt qua các kì thi.

Lúc ấy còn ít tuổi,tâm tư tất nhiên còn đặt trên nhiều những thú vui khác nên không mấy để tâm nhiều đến việc trong gia đình, cũng không phát hiện ra sự chuyển biến thái độ khác lạ của ba cô.

Nhưng giờ nghĩ kĩ lại, Đan Nghi thấy những gì mình đang nghĩ không phải là không có lí.

Ba, nhất định là đang có chuyện gì đó giấu cô.

Bàn tay cô không tự chủ mà nắm chặt lại.

Nghĩ tới đây, cô đặt li rượu xuống, quay người bước về phía gian phòng vệ sinh , tìm chỗ bồn rửa mặt, vốc một vốc nước vỗ vỗ lên mặt.

Cô vốn dĩ không trang điểm, nước da hoàn toàn tự nhiên, môi hồng mày ngài, mọi đường nét đều hoàn toàn tự nhiên...

Rửa mặt bằng nước lạnh xong, Đan Nghi cảm thấy dễ chịu hơn không ít.

....

Lục Thượng Hàn cũng xuất hiện ở buổi ra mắt sản phẩm mới do Hắc Khải tổ chức.

Hắn thật sự thấy lo lắng cho Đan Nghi, từ khi quen cô tới giờ, đây là lần đầu tiên hắn thấy lo lắng vì cô tới thế.

Khi trước, bất luận xảy ra chuyện gì chăng nữa thì hắn cũng biết, cô sẽ giải quyết ổn thỏa mọi chuyện... có không ít việc đối với Đan Nghi mà nói thì nó giản đơn tựa như chơi trò mèo vòn chuột vậy...

Hắn không muốn mình làm mất hứng thú vui vòn bắt chuột của cô...

Nhưng còn lần này, mọi chuyện hoàn toàn khác....

Lục Thượng Hàn vừa bước vào hội trường, Hắc Khải đã bước tới bên, kinh ngạc như vừa phát hiện ra hành tinh lạ:

- Cơn gió nào thổi Hàn thiếu tới đây vậy?.

- Đan Nghi đâu?

Lục Thượng Hàn vào luôn việc chính.

Trái tim Hắc Khải như khựng lại một nhịp, không phải vậy chứ, Đan Nghi mới chỉ vừa bắt tay hợp tác làm ăn với mình thôi mà Lục Thượng Hàn đã phát hiện ra rồi ư? Hắn thật là đáng sợ mà!

- Vừa xong cô ý còn ở đây, ông tìm cô ý làm gì?

Hắc Khải thăm dò....

Lục Thượng Hàn không trả lời mà đưa mắt khắp hội trường để tìm hình bóng cô....

Thật ra hắn không hề biết chuyện cô hợp tác làm ăn cùng Hắc Khải,từ trước tới giờ, những việc Đan Nghi làm hắn đều không can thiệp.

Đan Nghi ngoài việc là cô vợ nhỏ đáng yêu của hắn thù cũng còn là một cá thể độc lập, có quyền tự do làm những gì mà cô muốn.

Quen cô bao lâu nay rồi, nhưng hắn chưa bao giờ cho người dò xét về những việc cô làm, dù cho chỉ với một câu nói của mình là hắn có thể nắm rõ mọi chuyện của cô...

Nhưng hắn không thích như vậy...

Hắc Khải thấy dáng vẻ Lục Thượng Hàn không giống như đến hỏi tội mình thì không khỏi thở phào nhẹ nhõm....

Nói thật, bản thân hắn cũng rất sợ Lục Thượng Hàn không cho Đan Nghi hợp tác làm ăn cùng mình nữa,nếu mất đi một nhà thiết kế tài năng như Đan Nghi thì hắn chỉ còn nước khóc cạn nước mắt thôi.

Hắc Khải thuận tay chỉ ra hướng khu nhà vệ sinh :

- Ông sang kia xem xem, có lẽ cô ý đi rửa tay rồi!

Lục Thượng Hàn quay người, bước từng bước lớn về hướng nhà vệ sinh khi nãy Đan Nghi bước vào.

Đan Nghi vừa rửa mặt xong, bước ra khỏi cửa liền va ngày vào một bức tường thịt rắn rỏi.

- A...

Ánh đèn vàng mờ mờ, Đan Nghi giật bắn mình....

- Là anh!

Ngay lập tức,giọng nói quen thuộc, ấm áp của Lục Thượng Hàn vang lên.

Đan Nghi bỗng thấy thật bình an, không tự chủ mà ôm chầm lấy Lục Thượng Hàn....

.... sự xuất hiện của hắn trong lúc này như một vị cứu tinh cứu vớt cô ra khỏi tâm trạng cô đơn, buồn bã không tên....

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 146: Anh Đưa Em Về !

Đan Nghi lặng yên dựa vào vòm ngực rộng lớn của Lục Thượng Hàn , nghe từng nhịp đập trái tim của hắn,cảm giác thật bình yên.

Lục Thượng Hàn ôm lấy cô, lúc này, vì yêu thương và xót xa mà đôi tay không khỏi xiết lại chặt hơn.

Việc của Trần Hải Minh,hắn vẫn muốn đợi Lục Thiên điều tra rõ ràng rồi mới nói lại cho Đan Nghi biết, tránh cho vô bằng vô cớ khiến Đan Nghi buồn đau, khổ sở.

Trong lòng Đan Nghi cũng đè nặng một lỗi hồ nghi về thái độ của ba mình, nhưng giờ cô cũng mới chưa tìm hiểu rõ sự việc, cũng không có một căn cứ gì khác nên cô đành kìm nén, không nói lại với Lục Thượng Hàn.

Việc gia đình,cô muốn đợi mình điều tra rõ ràng rồi mới tính tiếp.

Nghĩ vậy, Đan Nghi cố gắng nghĩ thoáng hơn về mọi việc, việc cần điều tra thì trước sau gì cũng sẽ phải điều tra, giờ cứ ủ rũ mặt mày thì cũng không giải quyết được bất kì chuyện gì cả.

Đan Nghi ngước mắt lên nhìn hắn, cười dịu dàng:

- Sao anh lại đến đây?

- Anh vừa bàn xong vụ làm ăn ở gần đây, nghe Lục Thiên nói nhìn thấy em ở gần đây, nên qua đây tìm em!

Lục Thượng Hàn cong cong môi, dịu dàng xoa xoa đầu cô.

- Đến xem bộ sưu tập mới của Hắc Khải?

Đan Nghi không nói đó là những mẫu do chính cô tự tay thiết kế, huống hồ đây chỉ là một chuyện nhỏ, cô không muốn Lục Thượng Hàn phải bận lòng về việc này.

- Vâng ạ! Em vừa coi xong, đang định về nhà đây!

Lục Thượng Hàn ôm lấy cô:

- Vậy đi thôi!

Hai người trở về nhà...

Trong buổi tối này, Lục Thượng Hàn tuy có giúp cô tắm, sấy tóc... Nhưng hắn không hề " động " tới cô.

Hắn ôm cô nằm trong chăn ấm, nói đủ thứ chuyện trên đời.

Đối với Đan Nghi, hắn vẫn luôn rất yêu, rất thương...

Hôm nay lại còn vô tình phát hiện ra điểm đáng ngờ của ba cô, thì Lục Thượng Hàn càng thêm thương cô hơn.

Vậy nên lúc này, hắn chỉ muốn ở bên vỗ về, yêu thương cô... để cô khỏi nghĩ nhiều những chuyện linh tinh kia....

Chẳng mấy khi mà Lục Thượng Hàn chịu im ắng mà nằm cạnh cô như này, ngày thường hắn " ăn " cô hết lần này đến lần khác, đúng kiểu "ăn" mãi không biết no, biết chán.

Thi thoảng bình thản bên nhau,cùng nói đủ thứ chuyện đến nửa đêm như này cũng thật là vui, thoải mái.

Hai người tuy là hơn kém nhau vài tuổi, trải nghiệm cuộc sống cũng khác nhau nhưng cũng lại có rất nhiều điểm chung, sở thích chung.... nên nói chuyện rất là hợp gu.

Lục Thượng Hàn ít nói, Đan Nghi nói là chính.... giọng nói thánh thót, ngọt ngào vang vọng bên tai khiến trái tim Lục Thượng Hàn như trong giây lát mà được lấp đầy....và cũng khiến cho bản năng trong hắn ngứa ngáy, khó chịu.

Nhưng... cuối cùng hắn vẫn quyết tâm kìm nén.

Sáng hôm sau.

Đan Nghi ngủ dậy, đánh răng rửa mặt xong xuôi,cô vẫn hạ quyết tâm.

- Thượng Hàn, em muốn về nhà một chuyến, có chút việc cần giải quyết!

- Anh đưa em về!

Lục Thượng Hàn vẫn chưa nhận được kết quả điều tra từ Lục Thiên nên không biết tình hình của Trần Hải Minh rốt cuộc là thế nào, hắn sợ để Đan Nghi một mình trở về Đan gia thì có thể sẽ phải chịu uất ức.

- Nhưng chúng ta còn chưa công khai mối quan hệ... vả lại anh cũng bận nữa...

Đan Nghi vẫn chưa định công bố mối quan hệ với Lục Thượng Hàn.

Cô sợ, nếu giờ công khai thì việc mình muốn tìm hiểu sẽ gặp phải trở ngại....

Ba cô có bí mật gì đó giấu cô, điều đó khiến cô sợ, cô nhất định phải tìm ra chân tướng sự việc.

Lục Thượng Hàn cúi xuống:

- Thì anh sẽ lại đành phải chịu thiệt thòi mà bí mật đi về cùng em,giống lần trước ý!

Đan Nghi nhìn hắn:

- Lục Thượng Hàn, anh đối với em, thật tốt!

- Em đang tính xem làm gì để đền đáp anh ư?

Khóe môi hắn khẽ cong lên một nét quá độ...

Đan Nghi thật sự cảm thấy bản thân mình không thể đáp đủ lại những gì mà hắn đã làm cho cô, đáp lại tình yêu của hắn....

Hắn cái gì cũng có, không khuyết thứ gì... mà cô thì có bao việc phải làm, phải tính toán.... đối với chuyện lứa đôi dường như có chút lơ là ...

Lục Thượng Hàn buông cô ra, rồi nói:

- Để anh bảo Lục Thiên thu dọn hành lí.

Cuối cùng, Lục Thiên giúp Lục Thượng Hàn sắp xếp đồ đạc, còn Lục Thượng Hàn thì lại giúp Đan Nghi thư dọn hành lí để trở về Đan gia.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 147: Đạo Mạo An Nhiên

Những thứ đồ cá nhân của Đan Nghi hắn đều không muốn mượn tay người khác động vào....

....

Về đến thành phố quê nhà của Đan Nghi....

Cô không lập tức trở về nhà mà thuê phòng trong một khách sạn và ở lại đó.

Lục Thượng Hàn rất là hài lòng với sự sắp xếp như vậy của Đan Nghi...

Việc đầu tiên mà Đan Nghi muốn làm rõ là, vì sao lúc trước, ba cô lại muốn gả cô cho một kẻ như Bạch Văn Bình.

Đây là một trong những điều mà Đan Nghi vẫn luôn thấy canh cánh trong lòng.

Khi trước, ba đối với cô rất tốt, cô không nghĩ nhiều tới thế.

Giờ đây,thái độ của ba rất khác, rất kì quái nên cô không thể không nghĩ nhiều một chút.

Cũng từ sau vụ việc bội phản của Đường Sa Sa và Bạch Văn Bình mà Đan Nghi đã học được cách để nhìn người để đối nhân xử thế , đối với người khác luôn không thể dễ dàng đặt niềm tin tuyệt đối...

Não bộ bị thương trong ba tháng ấy,đối với cô mà nói thì thật sự giống như được sống lại một kiếp người khác hẳn...

Lục Thượng Hàn vào phòng tắm, Đan Nghi dọn đồ cá nhân ra....

Rồi gọi một cuộc cho Trần Hải Minh.

- Alo, ba!

Giọng điệu của cô vẫn giống như mọi ngày, không chút khác lạ,vẫn thân mật như vốn có....

Trần Hải Minh đáp lại:

- Nghi Nghi à, có chuyện gì không con?

Đan Nghi ngập ngừng chút rồi nói:

- Ba,... Bạch Văn Bình, anh ta lại bắt đầu theo đuổi con.... Con thật không biết nên làm thế nào...

- Cái này.... Con còn thích cậu ta không?

Không biết có phải do Đan Nghi nhạy cảm quá hay không mà cô của thấy nét vui, hớn hở trong câu nói của Trần Hải Minh.

Ông ta... dường như....rất hi vọng Đan Nghi sẽ lại về với Bạch Văn Bình.

Đan Nghi thấy tâm trạng mình lúc này thật sự nặng nề.

- Con cũng không biết, theo ba thì sao?

- Người đâu phải thánh nhân, chỉ cần biết sai mà sửa là tốt rồi!

Trần Hải Minh trả lời đầy vẻ uyên thâm.

- Ba thấy, nếu như con có thể chấp nhận cái sự biết sai mà sửa của cậu ta, thì con hãy cho cậu ta thêm cơ hội.

Nếu là lúc trước, Đan Nghi cũng sẽ thấy ba cô nói có lí.

Nhưng, hiện tại, càng nghe càng thấy có vấn đề.

Bậc ba mẹ bình thường, ai mà chẳng hi vọng con gái mình sẽ có mối lương duyên tốt, hưởng cuộc đời hạnh phúc, viên mãn.

Đan Nghi nhẹ nhàng nói tiếp:

- Ba, người ta vẫn nói " giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời ", có những lỗi lầm thật sự sẽ sửa được ư?

- Cái này thì phải dựa vào quyết tâm của đối phương chứ?!

Trần Hải Minh vẫn diễn vai một bậc trưởng bối thấu tình đạt lí.

- Thế này đi, ba sẽ giúp con liên hệ với Bạch gia, con với cậu ta hãy nói chuyện rõ ràng xem có thể giải quyết hết mọi hiểu lầm kia không nhé!

- Để con nghĩ chút đã ba nhé!

Đan Nghi ngắt điện thoại, chỉ thấy bàn tay, bàn chân mình lạnh toát.

Thái độ của ba cô lúc này, cô không cần phải dùng đến giác quan thứ sáu thì cũng thấy rõ rằng, ba tán thành việc cô về với Bạch Văn Bình,bất kể cho Bạch Văn Bình đã phạm bao lỗi lầm như vậy, bất kể hắn ta đã là kẻ thân bại danh liệt.

Đan Nghi nắm chặt lấy chiếc di động trên tay.

Lục Thượng Hàn đứng phía sau cô.

Cuộc nói chuyện khi nãy giữa Đan Nghi và Trần Hải Minh, tuy hắn không nghe thấy hết nhưng đại khái cũng nghe ra 9 phần.

Là người có cặp mặt nhìn đời tinh tường, những gì mà Đan Nghi nghĩ tới thì hắn tất nhiên cũng hiểu...

Thái độ của Trần Hải Minh không chỉ kì quái mà hiện giờ đã quá rõ ràng, ông ta muốn đẩy chính con gái mình vào cảnh nước sôi lửa bỏng....

Không chỉ có vậy, dù Đan Nghi có lựa chọn như vậy thật thì sau này, ông ta cũng có thể đường hoàng nói rằng, tất cả là do ông ta tôn trọng sự lựa chọn của Đan Nghi, cho cô sự tự do lựa chọn một cách tuyệt đối nhất.

Giống như lúc trước, ngay trong buổi lễ đính hôn của Đan Nghi cùng Bạch Văn Bình, ông ta đã nói, tất cả là do ông ta tôn trọng mong muốn của Đan Nghi.

Mọi thứ đều vô cùng đạo mạo an nhiên!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 148: Một Ngày...

Lục Thượng Hàn nắm chặt lấy tay Đan Nghi.

Bàn tay cô lạnh toát...

Đan Nghi ngước mắt lên nhìn hắn, có thể thấy rằng,hắn đã nghe được cuộc nói chuyện vừa xong giữa cô và ba... và cũng đã đoán ra những gì mà cô đang nghĩ.

Cô nói:

- Thượng Hàn, em cần điều tra về mọi việc liên quan tới ba em. Thái độ của ba với em thật quá kì lạ....

Giọng của cô có chút khàn khàn...

....chợt phát hiện ra một sự thật như vậy, không bàng hoàng, không buồn sao được?

- Anh đã lệnh cho Lục Thiên đi điều tra rồi!

Hắn nhẹ nhàng đáp lại.

- Hả?

Đan Nghi không ngờ là hắn đã bắt tay vào điều tra việc này....

Lục Thượng Hàn cũng không định dấu Đan Nghi nữa...

Bản thân cô cũng nghi ngờ như vậy rồi thì chứng tỏ trực giác của hắn không có vấn đề gì hết.

Hắn nói:

- Anh đã vô tình gặp ba em đi cùng một cô gái trẻ tầm tuổi em, giữa họ rất thân mật.

Đan Nghi nắm chặt tay lại:

- Là tiểu tam hay là con gái riêng của ba?

- Rất nhanh thôi, chân tướng sẽ rõ ràng.

Lục Thượng Hàn đáp lại.

Thần sắc Đan Nghi lạnh thêm vài phần, cô nhắm mắt lại, không muốn nói gì thêm.

Cảm giác bị bội phản....

.... đã là lần thứ hai mà Đan Nghi phải tự mình nếm trải rồi...

Nếu nói vụ việc Bạch Văn Bình bội phản, cô có thể nhanh chóng quên đi, thì việc Trần Hải Minh - Ba cô bội phản....mũi dao nhọn găm chặt vào trái tim, cái cảm giác ấy khiến trái tim cô gái nhỏ ấy như đang rỉ máu...

Chưa từng phải đối mặt thì vĩnh viễn sẽ không thể hiểu được cái cảm giác đau đớn, khắc cốt ghi tâm ấy.

Lục Thượng Hàn lặng lẽ ôm cô vào lòng,cảm nhận thấy cơ thể cô đang run rẩy từng hồi...

Lúc này hắn không thể nói gì để an ủi cô, tất cả mọi lời nói lúc này đều vô nghĩa ...

Đầu óc Đan Nghi quay cuồng, choáng váng,tựa như một cuộn len rối, gỡ mãi cũng không ra....

Lục Thượng Hàn cứ vậy, lặng lẽ ôm lấy cô,ở bên cô....

Không biết bao lâu sau, tiếng gõ cửa vang lên.

- Vào đi!

Lục Thượng Hàn trầm giọng cất tiếng.

- Thiếu gia, đây là tài liệu mà thiếu gia cần!

Lục Thiên đưa ra một tập hồ sơ.

Lục Thượng Hàn gật đầu cầm lấy tập hồ sơ.

Lục Thiên bước nhanh ra ngoài.

....

Lục Thượng Hàn đưa tập hồ sơ ấy cho Đan Nghi.

Bất kể chân tướng sự việc ra sao thì Đan Nghi cũng cần phải đối mặt.

Đau một lần còn hơn cứ đau dai dẳng, triền miên, bất luận thế nào, Đan Nghi cũng phải tự mình lựa chọn và chấp nhận.

Đan Nghi nhận lấy tập tài liệu dày cộp, khẽ cắn bờ môi, rồi lật từng trang giấy...

Nội dung mà Lục Thiên điều tra được rất tỉ mỉ, rõ ràng....

Trần Ngọc Tâm chính là con gái riêng của Trần Hải Minh.

Ngay trang đầu tiên của tập tài liệu đã có kèm theo ảnh và ngày tháng năm sinh cụ thể của Trần Ngọc Tâm.

Đan Nghi nhìn thấy ngày tháng năm sinh của cô ta, toàn thân không khỏi run lên.

Sinh nhật của Trần Ngọc Tâm chỉ muộn hơn sinh nhật Đan Nghi có một ngày.... cũng có nghĩa khi mẹ cô còn đang chịu đựng những đau đớn trong cơ thể sau cuộc lâm bồn thì tiểu tam cũng sinh ra Trần Ngọc Tâm.

Đan Nghi hít một hơi dài, cắn chặt môi, mới dần có thể kìm chế sự phẫn uất...

Đan gia là một châu ngọc thế gia, nhà to nghiệp lớn, tại thành phố S này đã là nhân vật có máu có mặt từ rất rất lâu...

Ngày đó, mẹ cô là độc nữ duy nhất của Đan gia, từ nhỏ đã theo ông ngoại học thiết kế, tham gia quản lí sản nghiệp, tài hoa, kiến thức hơn người.

Mẹ cô là một cô gái đoan trang, xinh đẹp, người theo đuổi bà nhiều không kể.... khi hạ giá gả cho ba cô, không ai là không bất ngờ....

Khi còn nhỏ, Đan Nghi vẫn hay nghe thấy mọi người kể về cảnh mẹ cô được các công tử, thiếu gia theo đuổi, tỏ tình...

Sau này, mẹ cô mất đi nhiều năm thì vẫn rất nhiều người hồi tưởng, tiếc thương cho một thời phong hoa, tài năng của mẹ cô....

Trong trái tim Đan Nghi,mẹ luôn là người phụ nữ tuyệt vời nhất.

...

Nhưng ba cô, đã bội phản mẹ!!!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 149: Sự Thật Tàn Nhẫn

Đan Nghi hít một hơi thật dài, tiếp tục xem tài liệu.

Dung mạo của tiểu tam, không xấu nhưng cách đẹp thì còn rất xa...

So với Đan Khánh thì quả là một mây trắng trên trời, một bùn đen dưới đất.

Thật không hiểu, Trần Hải Minh yêu bà ta ở điểm nào?

Đan Nghi tiếp tục lật trang kế tiếp, Trần Hải Minh và tiểu tam còn có chung một người con trai nữa, chỉ nhỏ hơn Trần Ngọc Tâm một tuổi, giờ cũng chuẩn bị vào đại học.

Từ đó có thể thấy, Trần Hải Minh và tiểu tam vẫn luôn giữ quan hệ với nhau. Chỉ là ông ta quá kín đáo, đủ khiến mọi người xung quanh không phát hiện ra ông ta là một ngụy quân tử chính hiệu.

Đan Nghi mím chặt môi, ông ngoại và mẹ đã bị ông ta lừa gạt bấy lâu nay, đến ngay bản thân cô cũng luôn thấy rằng, ông ta là một người cha tốt và luôn yêu thương cô.

Lúc đầu, Đan Khánh qua đời, Đan Nghi còn từng nói với Trần Hải Minh,nếu ông ta muốn tìm một người phụ nữ khác thì bản thân cô cũng có thể chấp nhận.

Đan Nghi vốn không phải là người ích kỉ, chỉ biết nghĩ cho bản thân mà bất chấp cảm xúc của ba cô...

Mẹ cô đã qua đời, người chết cũng không thể hồi sinh, Đan Nghi chưa bao giờ muốn trói buộc ba mình, buộc ông ta phải mình đơn gối chiếc đến suốt đời...

Nhưng, mỗi lần như vậy thì Trần Hải Minh đều lấy lí do, đợi Đan Nghi khôn lớn, bản thân ông ta vẫn chưa nghĩ tới chuyện đó...

Cũng đã từng có rất nhiều người phụ nữ chủ động đeo đuổi, nhưng ông ta trước sau vẫn không hề vượt giới hạn.

Trong mắt của người nhà Đan gia, của người dân thành phố S này, ông ta luôn là một người cha tốt, một người chồng tốt... người người ngợi khen, câu chuyện về ông ta đã lấy đi nước mắt của bao người, rất nhiều người đã coi ông ta là một hình mẫu lú tưởng để chọn lấy làm chồng.

Nhưng hiện thực bày ra trước mắt, như một cái tát ngang mặt...

Đan Nghi thấy mọi thứ đều như một trò cười...

Một kẻ mà vẻ ngoài luôn giữ vai trò của một bậc cha hiền, có trách nhiệm... thực chật lại đã có hai đứa con riêng.

Nếu mà hai đứa con riêng ấy đều còn ít tuổi, sinh ra khi mẹ cô qua đời nhiều năm rồi thì Đan Nghi có thể lí giải, lí giải rằng vì ba không muốn làm tổn thương cô.

Nhưng,sự thật hiển nhiên, ba cô đã ngoại tình từ ngay sau khi kết hôn với mẹ cô.

Thậm chí ông ta còn chưa bao giờ có ý định dừng lại.

Vài ngày trước, ông ta xuất hiện ở ngôi trường mà Đan Nghi đang theo học là bởi ông ta đến đó để dò hỏi xem hai đứa con riêng của mình có thể vào học tại lớp dự bị của ngôi trường vô cùng bá đạo này không.

Tiếp tục đọc tập tài liệu...

Mối quan hệ giữa Trần Hải Minh và Bạch gia vẫn luôn rất tốt.... nhưng rõ ràng Bạch gia trước mặt Trần Hải Minh cũng chỉ giống như một chú chó trung thành với chủ mà thôi.

Chủ nhân vui, sẽ thưởng cho chứ chó một thứ gì đó.

Còn chó, chỉ việc phụ trách mua vui cho chủ, làm mọi việc trong phạm vi của một loại thú cưng.

Đan Nghi biết, đây cũng chính là nguyên nhân mà Trần Hải Minh muốn cô kết hôn cùng Bạch Văn Bình.

Ba cô vẫn luôn nỗ lực tạo cơ hội , để Đan Nghi cảm thấy, việc yêu và lấy Bạch Văn Bình hoàn toàn là do tự bản thân cô lựa chọn.

Thật ra, cô chỉ là một món đồ mà Trần Hải Minh thưởng cho Bạch gia... giả sử đến một ngày, đến chính bản thân cô cũng sẽ biến thành một con thú cưng, sẽ không còn là thân phận thiên kim tiểu thư của Đan gia nữa.

Trái tim cô lạnh ngắt ....

Giờ đang là tháng 7, vậy mà cô cảm thấy lạnh như chính đông, toàn thân lạnh toát...

Xem ra, cô không cần ôm bất kì mộng tưởng gì nữa, ba cô hoàn toàn không quan tâm, suy nghĩ cho cảm xúc và lợi ích của cô...

Đối với ông ta,quan trọng nhất, là đứa con gái và con trai riêng kia mà thôi.

Giờ ông ta giả vờ tốt với cô, chẳng qua cũng chỉ vì muốn giữ hình tượng mà bản thân ông ta đã mất bao công sức ngụy tạo ra...

Huống hồ, Đan gia trước sau vẫn là Đan gia, vẫn chưa đổi sang họ Trần, ông ta vẫn còn có chút e dè...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 150: Lần Cuối Rơi Nước Mắt...

Trái tim Đan Nghi,từ đau đớn đến tê dại, rồi lại buồn bã.... ánh mắt cô lúc này dần toát lên một sự kiên định.

Thật sự chưa bao giờ cô lại thấy tuyệt vọng và đau khổ tới thế.

Nhát dao chí mạng lại do chính người thân ra tay...Trái tim cô đẫm máu.... vết thương trên thân xác cũng không thể đau bằng vết thương tinh thần...

Nụ cười nở trên môi Đan Nghi, vâng, cười bản thân ngu ngốc, cười cái sự thê thảm của số phận mình.

Cười mãi cười mãi, nước mắt lăn dài trên khuôn mặt xinh như hoa....

Mọi cảm xúc lúc này của cô đều bị thu hết vào tầm mắt của Lục Thượng Hàn.

Phần tư liệu mà Lục Thiên mang đến,không cần xem, hắn cũng đoán ra được đại khái...

Lục Thượng Hàn ôm cô vào lòng.

Đan Nghi cắn chặt môi, ngăn không cho mình phát ra tiếng khóc.

Từ khi tỉnh táo lại sau vụ tai nạn kia,cô đã từng thề,không được cho kẻ xấu cười, không được khiến cho người thân phải khóc, bất luận xảy ra điều gì cũng phải vững vàng đối mặt.

Nhưng, hiện tại, cô vẫn yếu đuối đến mức rơi nước mắt như này.

Nghĩ đến ngày xưa,ba cô đối xử tốt với cô như vậy.... nhưng đâu ngờ, tất cả đều là vì có mục đích cả...

Cô thật sự không thể khống chế nổi cảm xúc của mình....

Lục Thượng Hàn dùng tay nhẹ nhàng ngăn không cho cô cắn chặt môi thêm nữa, rồi vỗ vỗ vào má cô:

- Đau khổ thì hãy cứ khóc thật lớn đi!

Đan Nghi thật sự không thể kìm chế nổi nữa, cô khóc nức nở....

Lục Thượng Hàn ôm chặt cô vsof lòng, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cho cô.

Đan Nghi nắm chặt tay,cô tự thề rằng,đây là lần cuối cùng cô cho phép bản thân được yếu đuối và cũng là lần cuối cô rơi nước mắt vì những chuyện vô vị này.

Tuy rất xót xa cho cô nhưng Lục Thượng Hàn cũng biết lúc này cô cần phải được bùng nổ tất cả mọi cảm xúc trong lòng.

Hắn để cho cô dựa vào người hắn mà khóc, mặc cho nước mắt nước mũi thấm đầy lên áo quần mình...

Mãi một lúc lâu,Đan Nghi mới ngẩng mặt lên....

Gương mặt xinh đẹp, ngày thường tươi như hoa, ngay cả khi đối mặt với Bạch Văn Bình và Đường Sa Sa vẫn có thể nhẹ nhàng điềm nhiên như không...

Nhưng lúc này, lại khóc đến mức mặt mũi nhăn nhúm, mặt đỏ bừng bừng, hai mắt sưng húp....

Lục Thượng Hàn cầm lấy khăn ấm đưa cho cô...

Hắn đợi cô, đợi cô tự mình bước ra khỏi sự đau khổ này....

Đan Nghi hai mắt hoe đỏ:

- Em muốn về Đan gia!

- Bây giờ ư?

Lục Thượng Hàn nhướn mày:

- Cầm lấy phần tư liệu này , cùng ông ta phân định trắng đen, hay công bố với thiên hạ tội trạng xấu xa của ông ta?

Câu nói của hắn làm Đan Nghi kịp bừng tỉnh.

Sao cô có thể cứ như này mà trở về tìm Trần Hải Minh để đối chất được cơ chứ?

Trần Hải Minh có thể bảo vệ kĩ càng cho hai đứa con riêng của mình như vậy, chính bởi ông ta giỏi ngụy trang.

Giống như ngụy quân tử vẫn thường xuất hiện trong tiểu thuyết, trong mắt tất cả mọi người ông ta giữ hình tượng của một nhân vật chính diện, bất kể có ai đó vạch bộ mặt giả tạo đó của ông ta, thì cũng khó lòng mà được mọi người chấp nhận, và cũng rất khó mà gây ra tổn hại cho ông ta về mọi mặt.

Huống hồ, Đan gia trước giờ đều do Trần Hải Minh nắm quyền điều hành, Đan Nghi còn ít tuổi , lại không nắm rõ tình hình kinh doanh của gia tộc, nếu giờ trở về tìm ông ta đối chất, làm rùm beng việc này thì sẽ chỉ khiến cho danh tiếng Đan gia bị hủy hoại,giá trị cổ phiếu trượt dốc...

Đan gia chính là tâm huyết của ông ngoại và mẹ cô....

.... cũng chính là tài sản thuộc về cô, cô không thể tự mình làm ra việc hủy hoại danh tiếng vốn có đó của Đan gia.

Giết địch 1000, giết mình 800 là việc mà Đan Nghi không thể làm.

Cô khẽ mím môi.

Lục Thượng Hàn nhẹ nhàng nói:

- Em bình tĩnh chút, rồi tính tiếp, được không?

Đan Nghi gật gật đầu, cô nghĩ tới lúc trước, khi đối đầu với Bạch Văn Bình và Đường Sa Sa....

Bản thân cô có thể thuận lợi hạ gục bọn họ là vì ngay từ đầu, hai người bọn họ đều không ngờ tới trí não cô đã hoàn toàn bình phục nên không hề đề phòng gì cô cả.

Giờ cô đã biết rõ con át chủ bài của Trần Hải Minh, nhưng ông ta thì vẫn không hay biết điều đó....

Vậy thì cô có thể lợi dụng chính điều này mà ra tay.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 151: Dẫn Về Nhà

Đan Nghi hiểu rằng, chỉ có làm vậy thì mới vừa có thể cho Trần Hải Minh một đòn chí mạng mà vẫn bảo toàn sản nghiệp của Đan gia.

Sản nghiệp của Đan gia, là tâm huyết, là mồ hôi, nước mắt của cả gia tộc,cũng là nơi mà ông ngoại và mẹ cô dồn tinh lực cả đời để gây dựng lên.... Đan Nghi không muốn gây ra bất kì tổn hại gì cho Đan gia.

Nghĩ đến đây, cô lại một lần nữa nắm chặt bàn tay lại....

- Được!

Cô gật đầu đồng ý.

- Đan Nghi...

Lục Thượng Hàn long trọng gọi tên cô.

Đợi khi cô chăm chú nhìn vào mắt hắn.... thì hắn mới cất giọng nói trầm trầm:

- Anh sẽ luôn ở bên cạnh em, em hiểu chứ?

- Em hiểu!

Đan Nghi gật gật đầu.

Thái độ của hắn là rất rõ ràng, bất kể có xảy ra chuyện gì, hắn cũng vẫn luôn đứng về phía Đan Nghi.

Chỉ cần Đan Nghi muốn thì hắn sẽ luôn sẵn sàng ra tay giúp cô.

Nhưng, trong lòng Đan Nghi lúc này đang rất loạn...

Tự mình nếm trải mùi vị bội phản của bạn thân, của người yêu và bây giờ đến ngay cả người ba ruột thịt của mình... lúc này, đối với lòng dạ con người, cô bắt đầu thấy rất sợ hãi...

Chọn Lục Thượng Hàn, cô chỉ nghĩ rằng, mọi thứ tùy tâm là được, vui vẻ là quan trọng nhất.

Nhưng hiện tại, kể cả Lục Thượng Hàn, cô dường như cũng không dám đặt chọn vẹn niềm tin...

Trong sâu thẳm nội tâm, thực ra cô có chút kháng cự với sự giúp đỡ của Lục Thượng Hàn,ánh mắt cô thoáng chút do dự, hồ nghi.

Lục Thượng Hàn nhìn ra thái độ do dự ấy của cô.... hắn im lặng không nói gì,mọi lời nói đều là vô nghĩa, thời gian sẽ là câu trả lời chuẩn cho mọi chuyện....

Hắn hiểu, cô hiện tại không cần bất kì sự an ủi hay lời thề nguyện không có giá trị thực tế...

- Em đi tắm đi rồi vào nghỉ ngơi!

Lục Thượng Hàn cưỡng chế nhét cô vào trong phòng tắm, tâm trạng cô hiện tại đang rất là bức bối, hắn muốn cho cô có thời gian, không gian yên tĩnh để một mình suy ngẫm....

Đan Nghi gật gật đầu...

Bắc Tân Khởi ra khỏi phòng tắm, tiện tay cầm tập tài liệu lên, lướt đọc qua...

Quả nhiên,mọi chuyện gần đúng như những gì hắn đã dự đoán, thậm chí còn kinh khủng hơn nhiều ,Trần Hải Minh còn giỏi ngụy trang hơn hắn nghĩ....

....

Ngày hôm sau...

Sau một đêm điều chỉnh cảm xúc, bình tâm suy nghĩ... Đan Nghi hôm nay đã không còn quá kích động.

Ngoài mặt, Đan Nghi dường như vẫn vậy, không chút gì thay đổi...

Nhưng nếu để ý kĩ sẽ thấy, sâu thẳm trong ánh mắt cô một nỗi u buồn, ai oán...

.... nó cũng chỉ là nét thoáng qua....và được cô khéo léo che giấu...

Cô nói qua với Lục Thượng Hàn rồi cất bước trở về Đan gia...

Lục Thượng Hàn đoán ra suy nghĩ của cô, biết rằng cô sẽ không tùy tiện tìm Trần Hải Minh để đối chất nữa , cô lại vẫn sẽ giả heo mà ăn thịt hổ, dùng trí thông minh để giành lại mọi thứ từ tay ông ta.

Đan Nghi về tới Đan gia, dì Dương vừa kinh ngạc lại vừa vui.

- Đại tiểu thư, sao tiểu thư về mà lại không báo trước, để ta bố trí người đi đón tiểu thư chứ?

- Cháu sát giờ mới quyết định về,vừa hay có bạn cùng lớp về cùng nên mới không báo cho mọi người biết nữa ạ!

Đan Nghi cười nhẹ nhàng, rồi hỏi dì Dương.

- Dì Dương, ba cháu có ở nhà không?

- Tiên sinh, đợt này rất bận, có một khoảng thời gian còn không về nhà cơ. Mấy bữa trước còn đưa về mấy cô cậu tầm tuổi tiểu thư về đây chơi nữa.

Dì Dương thật thà trả lời....

- Cũng không biết có phải là bạn của tiểu thư không?

Đan Nghi biết, đấy chắc chắn là hai người được nhắc tới trong tập tài liệu, con riêng của Trần Hải Minh...

Thì ra, ông ta đã dẫn bọn họ về đây rồi!

Không biết bọn họ dùng thân phận gì để tới Đan gia?

Đan Nghi vờ như vô tình hỏi:

- Bạn cháu vốn đông mà,đa số đều quen biết ba cháu, nê cháu cũng không rõ ba đưa đám bạn nào của cháu về chơi nữa!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 152: Đã Quá Vô Tâm

- Nghe nói là con trai một người bạn của tiên sinh.

Dì Dương nói tiếp.

- Còn cụ thể là ai thì dì cũng không rõ.

Đan Nghi biết rõ thân phận của dì Dương, khi mẹ cô còn sống, dì Dương là quản gia của Đan gia, là một quản gia chuyên nghiệp, dì vẫn luôn quản lí mọi việc của Đan gia một cách bài bản, ngăn nắp.

Nhưng, sau này,Đan Khánh qua đời, Trần Hải Minh " lo lắng " cho Đan Nghi, sợ không có người chăm sóc chu đáo cho cô nên đã chuyển dì Dương về làm bảo mẫu riêng cho cô.

Chỉ làm bảo mẫu, không quản gia, vậy là quyền hành của dì trong Đan gia đã bị giảm đi đáng kể.... cơ bản chỉ quản duy nhất chuyện của Đan Nghi, rất nhiều việc Trần Hải Minh làm, dì đều không thể tham gia hay góp ý...

- Đại tiểu thư, tiểu thư mà muốn biết thì dì sẽ đi tìm hiểu!

Dì Dương thấy cô hỏi vậy thì lên tiếng.

Đan Nghi chỉ cười:

- Cháu chỉ hỏi vậy thôi,cũng không phải việc gì quan trọng nên không cần phiền phức vậy. Hơn nữa, cháu mà muốn biết thì đi hỏi ba cháu là biết ngay thôi mà!

Dì Dương cũng không khỏi bật cười:

- Cũng đúng, có việc gì mà tiểu thư lại không nói với tiên sinh được chứ, đâu cần dì phải đi tìm hiểu....

- Hì. Vâng! Giờ cháu đi thăm ông ngoại, có việc gì, đợi cháu về nói sau dì nhé!

- Cháu đi đi!

Dì Dương cười hiền từ.

Đan Nghi thật ra cũng đang đề phòng cả dì Dương, tuy về mặt tình cảm,cô biết dì Dương là người do mẹ cô bồi dưỡng, dẫn dắt, đối với cô từ trước đến giờ cũng luôn rất tốt.

Nhưng trải qua liên tiếp hai lần bị bội phản thì Đan Nghi đã rút ra bài học,không thể tin tưởng vào vẻ ngoài mặt của bất kì ai cả.

Biết người biết mặt, chả biết lòng, hiện tại cô luôn phải cảnh giác trong mỗi bước đi... nếu không, Đan gia sớm muộn gì cũng bị kẻ ngoại tộc đoạt lấy.

Nếu như mất đi Đan gia thì mẹ cô dưới cửu tuyền cũng không thể yên giấc.

....

Đan Nghi rất nhanh đã có mặt trong phòng ông ngoại cô.

Trước đây, ông đã luôn lao động cật lực, vất vả...

Đến khi Đan Khánh qua đời, đó là sự đả kích quá lớn đối với ông, cơ thể ông chỉ trong thời gian ngắn đã gục ngã, từ đó trở đi, nằm bẹp trên giường bệnh.

Lần trước về, Đan Nghi cũng chỉ đến thăm ông được có hai lần.

Bước vào phòng, nhìn thấy ông, già nua,gầy nhom, khô khốc.... cô thấy khóe mắt cay cay...

Lúc trước, Trần Hải Minh vẫn luôn sắp xếp bác sĩ và hộ lí chăm sóc cho ông nên Đan Nghi cũng không quá lo lắng vì nghĩ rằng ông đã có được sự chăm sóc đặc biệt và chu đáo nhất.

Nhưng giờ xem ra...

.... nơi ở, đồ dùng, đúng là đều rất tốt, cũng có hộ lí túc trực, chăm sóc... Trần Hải Minh đã làm rất tốt cái vấn đề hình thức...

Nhưng với một người người bệnh nặng, nằm bẹp giường bệnh như ông ngoại bây giờ mà nói, thì cần hơn hết chính là sự gần gũi, quan tâm của người thân mới đúng....

Đan Nghi vô cùng thấy có lỗi, thấy hối hận vì lúc trước bản thân cô đã quá ham chơi, rồi mải yêu đương mà đã quá vô tâm với ông.

Cô bước đến bên chiếc giường ông nằm.

- Đại tiểu thư !

Thấy cô đến, vị hộ lí vội đứng dậy, nói:

- Tình hình của lão gia giờ đã ổn định, đại tiểu thư cứ yên tâm!

- Tôn hộ lí, cô ra ngoài trước đi!

Đan Nghi lễ phép gật đầu chào hỏi Tôn hộ lí.

Tôn hộ lí đi ra ngoài...

Đan Nghi ngồi xuống, cô cầm lấy tay ông ngoại.

Những năm gần đây, sức khỏe của ông rất không tốt, không thể mở miệng nói chuyện, mắt cũng không còn tinh tường, khả năng giao tiếp gần như là bằng không.

Cũng chỉ có Đan Nghi là người có đủ kiên nhẫn để nói với ông vài câu.

Đan Nghi cầm lấy đôi bàn tay khô gầy của ông... trái tim cô đau đớn... cô hận bản thân mình lúc trước đã quá vô tâm, hận bản thân mình để cho kẻ xấu lừa gạt...

Việc của mẹ, Đan Nghi không định nói cho ông biết... ông ngoại giờ như thế này đã quá khổ rồi... nếu biết thêm chuyện kia thì không biết sẽ ra nông nỗi gì nữa.

Ông lại còn không thể dùng ngôn ngữ để nói ra, giữ nỗi đau ấy trong lòng thì sao ông có thể chịu đựng nổi đây?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 153: Trần Thúc, Đây Chính Là Chị Đan Nghi Sao

Đan Nghi nắm lấy đôi bàn tay khô gầy của ông ngoại, nhẹ nhàng nói:

- Ông à,ông cố gắng nghỉ ngơi, giữ gìn sức khỏe nhé, cháu mọi việc đều ổn, ông đừng lo lắng!

Đan lão gia cố gắng để mở mắt ra nhưng vô ích....

Ông mấp máy môi nhưng cũng không nói nổi thành lời....

Nhìn ông, vốn là một nhân vật tiếng tăm lừng lẫy một thời mà giờ thành ra thế này, Đan Nghi thật sự thấy đau lòng...

Cô cố cười thành tiếng:

- Ông ngoại, cháu được nghỉ hè rồi, thời gian này cháu sẽ ở bên ông nhiều hơn, ông có vui không?

Đan lão gia không nói được , ông dùng đầu ngón tay,gõ nhẹ, rất nhẹ vào thành giường....

Ông đang nằm trên một chiếc giường kiểu cũ , thành giường được làm bằng gỗ, thế nên gõ vào sẽ tạo ra tiếng động.

Đan Nghi chăm chú lắng nghe, phát hiện ra tiếng gõ ấy không phải vô nghĩa...

Đan Nghi chợt nhớ ra,ông ngoại khi còn trẻ có học về một thứ có tên Morse code (Mã morse hay còn gọi là Mooc - xơ) một loại mã hóa kí tự dùng để truyền các thông tin điện báo trong những năm 1878 - 1967...

Dựa theo độ ngắn dài khác nhau của thanh âm, tần suất không giống nhau thì có thể biểu đạt những ý nghĩa khác nhau.

Vì những người khác chả mấy ai hiểu nên Đan Nghi cũng đã rất lâu rồi không sử dụng.

Đan Nghi cố gắng để hiểu những gì ông ngoại muốn diễn đạt.... phát hiện ra mấy tiếng khi nãy ông gõ có nghĩa là " Đứa trẻ ngoan "

Đan Nghi quá vui mừng, vì biết rằng ông ngoại không thể nhìn, không thể nói, nhưng thần trí ông vẫn còn minh mẫn.

Cô lập tức cũng dùng Morse code để đáp lại:

" Ông ngoại, thật tốt quá,ông vẫn có thể biểu đạt được suy nghĩ, thật tốt quá!"

" Cháu ngoại yêu quý của ta, ta không thể chăm lo cho cháu, cháu phải tự lo cho bản thân, nghe chưa?"

Ông ngoại gõ từng tiếng rất chậm, rất chậm nhưng vẫn diễn đạt rất chuẩn và rõ ràng.

Đan Nghi kích động đến phát khóc, quá là tuyệt vời, bác sĩ lúc trước đã chẩn đoán, ông ngoại mắc phải chứng bệnh suy nhược thần kinh vẫn hay gặp ở người già, có rất nhiều thứ ông nghe mà không hiểu được nữa...

Nhưng thật không ngờ, tư duy của ông ngoại vẫn minh mẫn tới vậy.

Nhưng dù có là như vậy thì Đan Nghi cũng không thể mang chuyện của ba cô để nói lại với ông.

Cô tiếp tục chầm chậm gõ:

- Ông ngoại, ông yên tâm nghỉ ngơi, cháu lớn rồi, cháu tự biết chăm sóc cho bản thân, ông đừng lo ".

Trên khuôn mặt gầy gò, nhăn nhúm của ông ngoại...dường như có ánh lên nét cười vui....

Đan Nghi rất mừng, rất vui, nói chuyện thêm với ông vài câu, đến khi ông mệt ngủ thiếp đi thì cô mới nhẹ nhàng ra khỏi phòng.

Niềm vui chiếm trọn trái tim Đan Nghi....

Vừa bước xuống lầu, cô gặp ngay Trần Hải Minh.

- Đan Nghi, con về rồi à?

Nụ cười thân thiết nở trên môi ông ta, đúng chuẩn một người cha hiền từ...

Một chút thoáng qua, Đan Nghi đã có suy nghĩ rằng những gì ghi trên tập tài liệu mà Lục Thượng Hàn đưa cho cô là có vấn đề....

Nhưng bất luận thế nào, từ giờ về sau cô sẽ không bao giờ tin vào những gì mà người khác thể hiện trên mặt nữa.... chân tướng thế nào, cô sẽ tự mình phán đoán, chỉ đợi một ngày mọi việc được phơi bày.

Đan Nghi cười ngoan hiền:

- Ba, con vốn định cùng bạn đi làm thêm để rèn luyện bản thân. Nhưng con thấy quá khó khăn, mệt mỏi, con chịu không nổi nên lại đành về nhà. Ba không trách con chứ?

- Sao lại trách con chứ?

Trần Hải Minh, vẻ mặt đầy sự chân thành.

- Nhà chúng ta lớn thế này, lại sợ không nuôi nổi con sao? Hahaha...

Trần Hải Minh vẫn giữ nét đường hoàng, phóng khoáng như từ trước đến giờ.... khiến Đan Nghi có chút ngây người...

Nhưng ngay lúc đó,một giọng nữ dịu dàng cất lên:

- Trần thúc,đây chính là chị Đan Nghi sao ạ?

Đan Nghi bị giọng nói đó thu hút,thuận theo hướng tiếng nói phát ra, chỉ thấy một cô gái trẻ tầm tuổi mình, dáng người cao gầy, nhìn có vẻ rất ngoan hiền đứng ở dưới lầu...

Đan Nghi rất nhanh mà nhận ra, cô ta chính là cô gái được nói đến trong tập tài liệu - Trần Ngọc Tâm.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154: Xem Ai Diễn Giỏi

Đan Nghi hơi nheo mắt lại, nhưng không để lộ ra bất kì sơ hở gì.... thậm chí còn nở nụ cười ngây thơ, vô hại.

Tự thân trải qua nỗi đau bị bội phản, cô giờ đây rất giỏi che giấu đi cảm xúc của mình.

Đây là bài học mà cuộc đời đã dạy cho cô, và cũng là cái bi thương mà cuộc đời " tặng " cho cô.

- Ba, cô gái này là ai vậy?

Đan Nghi vờ như không hề hay biết gì.

Nhưng cô mẫn cảm phát hiện ra, trên khuôn mặt Trần Hải Minh có nét rạng ngời, kiêu hãnhthoáng qua... chỉ là vài giây ngắn ngủi nhưng cũng không thể giấu được ánh nhìn tinh anh của Đan Nghi....

..... nét hãnh diện, kiêu hãnh ấy chưa bao giờ xuất hiện trên mặt ông ta khi nói về bản thân Đan Nghi...

Trái tim Đan Nghi lạnh thêm một chút.

Có những việc đã quá rõ ràng....

Trần Hải Minh dắt tay Đan Nghi đi xuống lầu:

- Đan Nghi con có còn nhớ chú Trần Á Lương không? Lúc nhỏ con có gặp chú ý mấy lần rồi đó!

- Con không nhớ!

Đan Nghi lắc đầu, cười nói với ông ta.

- Chú Trần Á Lương là bạn thân của ba, cũng là bạn cùng lớp, lúc trước chú ý và ba cùng nhau đến thành phố này để gây dựng sự nghiệp... cũng vào dịp đó lại gặp cảnh mẹ con bị người ta bắt cóc... Là ba và chú Trần đã cứu được mẹ con.

Trần Hải Minh hồi tưởng chuyện cũ,đầy vẻ cảm than....

- Đáng tiếc là mẹ con đã....haizz...

Nghe ông ta nhắc đến mẹ mình, trên khuôn mặt Đan Nghi lộ ra vẻ đau thương rất thật....

Việc mà ông ta vừa nhắc tới thì rất nhiều người đều biết....cũng chính vì Trần Hải Minh ra tay cứu được Đan Khánh nên mới được ông ngoại Đan Nghi

xem trọng mà giữ lại trong Đan gia.

Nhưng Đan Nghi không hề muốn nhắc tới.

Trần Hải Minh vỗ nhè nhẹ vào vai Đan Nghi và nói tiếp:

- Sau đó, chú ý đã đi đến một thành phố khác để làm ăn, đây chính là con gái của chú ý, tên Ngọc Tâm. Ngọc Tâm đây chính là chị Đan Nghi của con.- Chị Đan Nghi!

Trần Ngọc Tâm lập tức bước tới bên Đan Nghi, rất tự nhiên mà khoác lấy khuỷu tay cô...

Trong lòng Đan Nghi có chút khó chịu.... đây chính là thân phận mà Trần Hải Minh bịa ra cho cô con gái riêng này sao?

Tốt! Rất tốt! Đến họ cũng chẳng cần phải sửa nữa, thật quá tốt!

- Ngọc Tâm!

Đan Nghi cũng nở nụ cười tươi đáp lại.

Muốn thi xem ai nhẫn nhịn và giỏi ngụy trang hơn ư?

Cô cũng muốn xem xem, ai sẽ diễn giỏi hơn? Ai có thể nhẫn nhịn được lâu hơn?

Trần Ngọc Tâm cười nói tiếp:

- Chị Đan Nghi,em thường nghe Trần thúc kể về chị, kể rằng chị vừa xinh đẹp lại phóng khoáng, em muốn được gặp chị từ rất lâu rồi. Lần này được gặp chị, em vui quá. Chị Đan Nghi chị thật sự rất là xinh đẹp ý!

Đan Nghi mỉm cười, quay qua phía Trần Hải Minh :

- Ba, giờ Ngọc Tâm ở lại đây chứ?

- Haizz... chú Trần, ba Ngọc Tâm mắc bệnh hiểm nghèo, bất hạnh qua đời rồi, Ngọc Tâm một mình chả có ai chăm sóc.... nghĩ đến năm xưa, chứ ý cũng giúp Đan gia chúng ta không ít, con của chú ý, chúng ta sao có thể không quản. Thế nên ba đã đón Ngọc Tâm đến đây, người ta vẫn nói, ăn quả phải nhớ kẻ trồng cây. Đan gia chúng ta cũng không phải là dạng vong ân bội nghĩa. Thế nên Đan Nghi, con xem xem, để Ngọc Tâm tạm thời ở lại Đan gia, có được không?

Trần Hải Minh rất là quang minh, dõng dạc mà chưng cầu ý kiến của Đan Nghi.

Thật ra, khi nãy đi lên phòng thăm ông ngoại, Đan Nghi đã nhìn thấy một gian phòng khách sớm đã được bố trí chỉnh tề, bên trong có mấy đôi giày cao gót, chả cần nói cũng đủ biết, Trần Ngọc Tâm sớm đã lợi dụng cô không có ở nhà mà vào ở.

Biết rằng giờ phản bác cũng không có ý nghĩa gì, chi bằng cứ vờ như ngây thơ mà rằng:

- Được mà ba! Từ nhỏ con đã chẳng có anh chị em gì cả , giờ Ngọc Tâm đến đây ở cùng thì còn gì bằng nyawr chứ....

- Uh. Thế thì tốt quá! Đan Nghi, Ngọc Tâm nhỏ tuổi hơn con, con phải chăm sóc cho em đấy nghe chưa? Phải đại lượng, khoan dung thì mới ra dáng của người chủ nhà...

Mỗi câu mà ông ta nói ra thật không hề có gì có thể phản bác được, vừa có tình vừa có lí, đúng chuẩn mực của người cha tốt đang dạy con gái cách ứng xử,cách đối nhân xử thế trong đời...

Có ai biết được rằng ẩn sau cái mặt nạ đẹp đẽ ấy lại là bao toan tính vụng trộm, bao âm mưu xấu xa, bao việc làm nhơ nhớp...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 155: Ba Ngọc Tâm Chết Rồi !

- Được!

Đan Nghi đồng ý rất nhanh gọn.

Nhưng, ngay lập tức, Trần Hải Minh bị câu nói của cô làm cho nghẹn họng:

- Ba Ngọc Tâm chết rồi ư, haizz đúng là đứa trẻ thật đáng thương, chúng ta cần chăm chút cho em ý nhiều hơn.

Trần Ngọc Tâm cũng bị làm cho nghẹn họng, nhìn Trần Hải Minh với đầy vẻ uất ức.

Trần Hải Minh dùng ánh mắt ra hiệu cho cô ta không được nóng vội làm bừa.

Trần Ngọc Tâm cũng đành phải thuận theo câu nói của Đan Nghi:

- Cảm ơn chị, Đan Nghi!

- Tuổi còn nhỏ mà mất ba, là điều đau đớn nhất trong cuộc đời con người, em bớt buồn đau mà thuận theo số phận đi vậy!

Sắc mặt Trần Hải Minh trùng xuống....

Đan Nghi lại tiếp tục:

- Chỉ cần em sống thật tốt thì chị tin rằng, ba em cũng có thể ngậm cười nơi chín suối .

Trần Ngọc Tâm im lặng, không nói nổi thành lời.

- Em thấy chị nói vậy có đúng không?

Lúc này, Trần Ngọc Tâm không thể không trả lời:

- Đúng thế ạ!

- Đúng rồi, ba em còn có di nguyện gì không? Đan gia chúng tôi cũng có thể giúp ông ấy hoàn thành nốt!

Đan Nghi tiếp tục nói.

- Không có di nguyện gì khác nữa ạ! Ba chỉ mong muốn em, em trai em và mẹ sống thật tốt thôi!

Trần Ngọc Tâm sắp không thể ứng đáp nổi nữa.

Đan Nghi nói với đầy vẻ đồng tình.

- Em vẫn còn cậu em trai nữa à? Vậy thì hoàn cảnh gia đình em cũng thật thảm thương, thật quá đáng thương... Ba em chết thật không đúng lúc chút nào cả.

- Đan Nghi, đừng có nhắc lại những việc khiến Ngọc Tâm đau lòng nữa.

Giọng điệu Trần Hải Minh cất lên đầy nghiêm khắc.

Đan Nghi lúc này mới chịu im lặng....Nhưng những gì cô nói khi nãy cũng đủ khiến cho sắc mặt Trần Hải Minh và Trần Ngọc Tâm tím tái khó coi rồi.

Trần Hải Minh mới thật sự là ba ruột của Trần Ngọc Tâm, giờ bị Đan Nghi 5 lần 7 lượt trù ẻo, thật khiến lòng dạ hai người bọn họ khó chịu vô cùng.

Nhưng chuyện là do hai người bọn họ bịa ra trước, Đan Nghi không hề hay biết gì, nên bọn họ cũng không thể quát mắng Đan Nghi....đành để cô rửa tội một hồi...

- Chị à, dẫn em đi tham quan phòng chị có được không?

Trần Ngọc Tâm lắc lắc tay Đan Nghi, cất tiếng gọi Đan Nghi đầy thân mật, cố ý chuyển chủ đề.

Đan Nghi trong lòng nở nụ cười lạnh lùng nhưng trên mặt thì lại cười rất tươi:

- Đi nào!

Cô và Trần Ngọc Tâm cùng chạy lên lầu.

Cô muốn tránh xa cô ta chút nên cố tình chạy trước, nếu như tiếp tục để cô ta nắm tay mình thì cô sẽ thấy thật sự ghê tởm.

Bước vào phòng, Trần Ngọc Tâm không khỏi thốt lên vì kinh ngạc:

- Chị Đan Nghi, phòng của chị thật đẹp, đây lại còn là vị trí có hướng đẹp nhất nữa. Ôa tủ đồ của chị sao lớn quá vậy, còn to gấp đôi gian phòng khi trước em ở nữa. Quần áo của chị, châu ngọc trang sức của chị....

Trần Ngọc Tâm nhìn gian phòng mà mắt không thể chớp nổi....

Đan Nghi là tiểu thư duy nhất của Đan gia, lại là viên dạ minh châu trên tay ông ngoại và mẹ.... từ trước tới giờ, mọi đồ dùng của cô đều luôn là những thứ tốt nhất.

Đan Khánh giáo dưỡng, chăm sóc cô như một nàng công chúa, cả gian phòng đều được trang trí như phòng của công chúa.

Rất nhiều quần áo, váy vóc, túi xách của cô còn chưa kịp xé nhãn mác...bởi mỗi năm cô đều nhận được rất rất nhiều quà, cơ bản là chưa kịp dùng đến thì đã lại bị chật mất rồi...

Đồ trang sức thì lại càng nhiều tới mức đếm không xuể, Đan gia vốn là một thế gia về trang sức đá quý... hàng năm vào mỗi dịp lễ tết, sinh nhật, Đan Nghi đều nhận được vô số những món trang sức đẹp, đắt tiền.

Bao năm qua, tất nhiên là đã tích lũy được rất nhiều, rất nhiều những món đồ hào hoa....

Cả căn phòng đều là những thứ mà rất nhiều cô gái mong ước cả đời cũng chẳng thể có được.

Nhìn mọi thứ trước mắt, Trần Ngọc Tâm thấy kinh ngạc, thấy đố kị, bằng cái gì.... " bản thân mình cũng là con gái của ba, bằng cái gì mà từ nhỏ đã phải sống một cuộc sống quá giản đơn, nhạt nhòa như vậy, từ đồ ăn thức uống cho tới quần áo, giày dép, túi xách đều chỉ là những món đồ bình thường như thế? "

" Hà cớ gì mà Đan Nghi có thể sống trong nhung lụa, ở trong gian phòng to đẹp nhất, sử dụng những vật dụng tốt nhất, đắt tiền nhất, lại còn được học trong ngôi trường danh giá đó nữa? Hà cớ gì mà lại bất công đến Thế?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 156: Chị Thật Đáng Trách !

Nụ cười trên môi Trần Ngọc Tâm mỗi lúc một cứng đờ .

- Chị, trên đời này vẫn còn bao đứa trẻ nghèo khổ đáng thương... chị mua bao thứ đồ đắt tiền thế này mà trong lòng không thấy rất phí phạm sao?

Trần Ngọc Tâm cất tiếng hỏi để che giấu đi cái sự đố kị trong lòng....nói những lời đạo đức, giả tạo....

Đan Nghi lướt nhìn cô ta, cười mà rằng:

- Đó đều là tiền do ba mẹ và ông ngoại chị kiếm ra,là mọi người chủ động đưa cho chị tiêu sài đấy chứ?

- Thế chị có từng nghĩ đến những đứa trẻ nghèo khó kia chưa?

Trần Ngọc Tâm tiếp tục thuyết giáo.

- Em có biết đến tổ chức từ thiện dưới tên mẹ chị, hàng năm đều quyên góp bao nhiêu tiền cho trẻ em nghèo không?

Đan Nghi hỏi vặn lại.....

Trần Ngọc Tâm lắc đầu, nhìn Đan Nghi.

- Ít nhất là 5000 vạn (1750 tỷ).

Đan Nghi nói.

Nghe thấy con số này, trái tim Trần Ngọc Tâm không khỏi run bắn lên, 5000 vạn, đó là một khoản quá quá lớn....

- Cứ vậy mà quyên góp từ thiện hết ư?

Trần Ngọc Tâm không khỏi xót của...

- Đây không phải là giúp đỡ người khác ư, chẳng nhẽ lại còn đợi người ta báo đáp lại nữa sao?

Đan Nghi nhìn chằm chằm về phía Trần Ngọc Tâm.

- Chẳng phải vừa xong em cũng bảo, khi tiêu tiền thì phải nghĩ đến những người nghèo khổ xung quanh mình đấy sao?

Trần Ngọc Tâm bị Đan Nghi nói cho cứng họng, cắn môi, cắn miệng đầy vẻ uất ức," tại sao ba lại bắt mình phải tiết kiệm chi tiêu, không được đua đòi theo mốt... bọn họ quyên tiền không phải đều dùng tới con số ngàn vạn đó sao?

- Nhưng mà chị tiêu tiền như này thì cũng quá là nhiều mà....

Trần Ngọc Tâm càng lúc càng bất bình...

Đan Nghi không khỏi buồn cười:

- Chị tiêu tiền của ba mẹ chị, có vấn đề gì sao? Chẳng nhẽ bắt chị phải sống như kẻ ăn mày à?

Trần Ngọc Tâm lại nhìn ngắm khắp lượt gian phòng một lần nữa, thấy trên mặt bàn trang điểm, chiếc hộp đựng đồ trang sức của Đan Nghi.

Trong hộp,toàn là những món đồ trang sức châu ngọc mà Đan Nghi tiện tay để vào.

Dây chuyền kim cương, nhẫn bạch kim, ghim cài tóc đính ruby, hoa tai vàng.... Vì quá nhiều đồ nên Đan Nghi cũng không quá kì công thu dọn mà chỉ tiện tay để ở chỗ nào dễ lấy nhất thôi.

Trần Ngọc Tâm lóa mắt mà nhìn những thứ đó, như con chuột nhìn thấy miếng thịt....

Cô ta lao người đến chỗ hộp trang sức:

- Òa, đẹp quá.... Ôi đẹp thật đấy!....

Đan Nghi trước giờ đều có rất nhiều bạn bè, nhưng đến ngay như Đường Sa Sa cũng chưa bao giờ để lộ ra cái thần thái kém sang như này....

- Chị Đan Nghi, hai ngày nữa em phải đi dự một buổi tiệc nhưng em lại không có hoa tai đeo....

Trần Ngọc Tâm bất đầu ra ám thị.

Đan Nghi vờ như nghe không ra:

- Vậy em đi mua đi, chị đưa em đi!

- Chị à, Trần thúc không phải đã dặn dò chị chăm sóc em cho chu đáo sao?

Cô ta tiếp tục ra ám thị.

Đan Nghi vẫn tiếp tục không hiểu.

- Thế nên chị sẽ đi cùng em mà?

- Nhưng... em không có nhiều tiền như vậy.

Trần Ngọc Tâm cúi gằm xuống, đáng vẻ rất đáng thương.

Đan Nghi trước sau vẫn nghe không ra ý của cô ta:

- Nếu nói đến tiền, chị cũng chẳng có nhiều tiền mặt, chị ăn uống, tiêu sài gì thì cũng chỉ ở trong Đan gia, chị mà có thì cũng cho em mượn rồi!

- Em không định mượn tiền....

Trần Ngọc Tâm ngập ngừng, e lệ.... giống hệt như " bạch liên hoa" trong tiểu thuyết ngôn tình, dễ khiến cánh mày râu sinh lòng xót thương.... mong manh dễ vỡ, trang điểm cũng theo kiểu vô cùng thanh thuần ấy, đầu khẽ cúi xuống, giọng nói lại dịu dàng, mềm mại... đợi đàn ông đến nâng niu che chở.

Nhưng Đan Nghi không phải đàn ông, cũng không ngốc.

Tuy là cái hộp đựng trang sức ấy cũng có cả đồ do Trần Hải Minh tặng, nhưng cô tình nguyện tặng cho người khác chứ không bao giờ cho Trần Ngọc Tâm hưởng.

Đan Nghi cười tươi:

- Ôi trời ạ, chị thật tục quá, sao lại nhắc chuyện tiền bạc nhỉ? Lúc trước chị vẫn thường nghe ba chị nói, em rất có cốt cách, Đan gia vẫn luôn muốn đón em qua chơi mà em không chịu đến.... vậy thì chị sao lại có thể dùng tiền mà làm nhục em vậy được chứ? Chị thật đáng trách quá! Đáng trách quá!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 157: Tặng Em Một Đóa Sen Trắng !

Vốn dĩ, Trần Ngọc Tâm ra ám thị để mong Đan Nghi sẽ tặng cho mình một đôi hoa tai kim cương.

Nhưng, mặc kệ cho cô ta ra ám thị như nào thì Đan Nghi cũng nghe không ra, cô ta sốt ruột vô cùng, ví như là một nam sinh nào đó đeo đuổi cô ta thì sớm đã nghe ra ám thị đó rồi.

Con nhỏ Đan Nghi này đứng là cái thứ ngu ngơ!

Trần Ngọc Tâm định nói thẳng ra luôn ý của mình, nào ngờ lại bị Đan Nghi dùng một câu nói như này mà chặn lại.

Trần Ngọc Tâm chỉ đành ngậm miệng, ả cười mà rằng:

- Mẹ em luôn dạy bảo em là phải tự lực cánh sinh, thế nên kể cả chị có tặng em những thứ trang sức này thì em cũng không thể nào nhận được!

- Vậy à? Vậy thì chị cũng không dám tặng gì cho em nữa.

Đan Nghi tiếp tục:

- Vừa xong, chị còn định tặng em đôi hoa tai đeo tạm cơ...

- Thật không ạ?

Đôi mắt Trần Ngọc Tâm sáng rực lên...

- Đó là cách làm của kẻ phàm phu tục tử.

Đan Nghi long trọng nói.

- Chị sao có thể dùng những thứ ấy mà làm vấy bẩn em được!

Trần Ngọc Tâm thất vọng vô bờ , đều trách Đan Nghi là kẻ không thấu tình đạt lí, lại trách bản thân mình vừa xong đã quá nóng vội.

- Thế này đi. Chị sẽ tặng em một thứ này, coi như là quà gặp mặt.

Vấn đề hình thức , cô vẫn cần làm cho vẹn toàn.

- Thật vậy sao chị?

Trần Ngọc Tâm nghe vậy thì sung sướng như muốn nhảy bật dậy.

Cô ta luôn nghe nói, Đan Nghi là một người hào phóng,những kẻ bên cạnh đều dễ dàng kiếm được những món hời.

Khi nãy ả ra ám thị lâu vậy mà Đan Nghi vẫn không chịu hiểu, thật khiến cô ta lo sốt vó.

Giờ Đan Nghi lại chủ động tặng quà cho cô ta, cô ta sao có thể không sung sướng cơ chứ?

Trần Ngọc Tâm thầm đoán trong lòng xem Đan Nghi sẽ tặng thứ gì cho mình, kim cương? Đá quý?

Phản chăng, bất kể là thứ gì thì chắc chắn cũng đều vô cùng có giá.

Trần Ngọc Tâm vui ra mặt, nhìn chằm chằm vào Đan Nghi.

Chỉ thấy Đan Nghi bước đến trước bàn trang điểm, ở đó đang bày la liệt bao trang sức quý giá, Đan Nghi giơ tay ra.... đưa về phía lọ hoa tươi đang được đặt trên mặt bàn, rồi thuận tay rút ra một đóa bạch liên hoa.

Đan Nghi quay Người lại, cười nói:

- Ngọc Tâm, em thật sự rất có cốt cách,là một cô gái không cúi đầu trước tiền tài, vật chất.... đây là một điều hiếm gặp. Những người bạn quanh chị,cũng chẳng có mấy người được như em, không bị tiền tài làm cho mờ mắt. Chị mà tặng em mấy thứ kim cương, vàng bạc gì đó thì quá chi là làm vấy

bản em, thật không xứng với giá trị của em. Đóa hoa này rất hợp với em, tặng em, lễ nhẹ tình nghĩa trọng, chị em là em nhất định sẽ rất vui.

Sắc mặt Trần Ngọc Tâm sầm xuống theo từng câu từng chữ mà Đan Nghi nói ra.

Đan Nghi vờ như không hay biết gì hết.

Trần Ngọc Tâm đau lòng vô cùng nhưng vẫn phải đưa tay ra nhận lấy đóa hoa:

- Cảm ơn chị!

- Em thích là tốt rồi!

Đan Nghi nở nụ cười tươi tắn.

- Thật ra em cũng không đơn thuần tới mức đó....

Trần Ngọc Tâm thật không muốn nhận món quà này, khẽ nói:

- Vì để sinh tồn, có những lúc, kim tiền cũng rất là quan trọng!

- Ừ. Vậy em chăm chỉ học hành, đến sau này ra trường sẽ kiếm được rất nhiều tiền đấy!

Đan Nghi thản nhiên trả lời.

- Xuống lầu thôi, sắp tới giờ ăn rồi!

Trần Ngọc Tâm lúc này mới miễn cưỡng bước ra khỏi phòng của Đan Nghi, đã không kiếm được chút gì thì thôi, lại còn bị Đan Nghi tặng cho một đóa " bạch liên bông "...

Nếu không phải giữ hình tượng một cô gái dễ thương, lương thiện thì cô ta sớm đã ném ngay đóa hoa này vào thùng rác rồi.

Đan Nghi đi phía sau cô ta, khóe môi nhếch lên một nụ cười lạnh lùng, mỉa mai...."chính bằng cô ta mà cũng muốn tranh giành những thứ thuộc về mình ư? Thật không biết tự lượng sức mà!"

Nhưng Đan Nghi cũng biết rõ, bản thân không thể xem nhẹ vấn đề này.... Trần Ngọc Tâm tuy vô dụng, nhưng kẻ sau lưng ả, tâm kế thâm hiểm như vậy mới chính là người mà Đan Nghi phải quan tâm đối phó.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 158: Hiểu Chuyện Đến Mức Không Có Nhược Điểm !

Dì Dương bước vào, hàng lông mày không khỏi nhíu lại:

-Đại tiểu thư, tôi nghe nói tiên sinh đã đưa cả con gái của vị ân nhân cứu mạng về đây rồi,đã ở lại luôn trong nhà này nữa. Báo ân là báo ân, nhưng sao có thể không nói qua với đại tiểu thư như này được chứ?

- Ba đã nói với cháu rồi ạ!

Đan Nghi cười cười.

- Vậy sao?

Dì Dương cười.

- Đai tiểu thư tròn 18 tuổi rồi, trong nhà có việc gì thì cũng nên thông qua tiểu thư trước.

- Vâng!

Đan Nghi khẽ gật đầu.

Dì Dương thần sắc đầy long trọng:

- Đại tiểu thư,không phải dì xem thường những đứa trẻ xuất thân từ những gia đình bình thường đâu... Nhưng mà từ nhỏ họ đã sống trong một môi trường hoàn toàn khác, nên thói quen, nếp sống chắc chắn cũng sẽ khác... đại tiểu thư nếu không thích thì cũng đừng làm khó bản thân mình nhé!

Đan Nghi gật gật đầu.

- Vâng. Cháu hiểu!

Tạm thời, Đan Nghi cũng chưa biết rõ dì Dương thật lòng hay chỉ giả tốt với mình, hay là tai mắt của ba cô... nên có những điều cô chỉ có thể đơn giản đối đáp.

- Đến giờ cơm tối rồi, xuống nhà thôi tiểu thư!

Dì Dương giục Đan Nghi.

Đan Nghi từ trên lầu bước xuống, Trần Hải Minh và Trần Ngọc Tâm đã ngồi yên vị trước bàn ăn.

- Nhanh ngồi xuống ăn cơm thôi!

Trần Hải Minh gọi Đan Nghi.

Trên bàn ăn, món ăn ưa thích của Đan Nghi và Trần Ngọc Tâm đều có đầy đủ, Trần Hải Minh trước giờ làm gì cũng vậy, kín kẽ không chút sơ hở.

Đan Nghi khẽ cúi xuống,lần này có thể phát hiện ra âm mưu của ông ta thật sự là nhờ may mắn, nếu không thì không biết sẽ còn bị lừa đến tận khi nào nữa.

- Đan Nghi, ba vừa nghe Ngọc Tâm kể là con tặng cho con bé một bông hoa?

Trần Hải Minh cất tiếng hỏi.

- Vâng ạ!

Đan Nghi bình thản trả lời.- Ngọc Tâm tuy là rất thích những món đồ trang sức của con, nhưng em ý lại càng coi trọng cốt cách hơn, dù liên tục nói bản thân không có tiền.

Nghe Đan Nghi nói đến đây, Trần Hải Minh liếc nhìn Trần Ngọc Tâm một cái,ông ta đã đưa không ít tiền cho cô ta tiêu sài....

Lúc trước, Đan Khánh vẫn còn sống, ông ta không dám đưa tiền cho ba mẹ con cô ta, thật sự là rất có lỗi,nhưng giờ để chuộc lỗi nên đã đưa họ không ít tiền....

Vậy mà Trần Ngọc Tâm vẫn kêu bản thân không có tiền?

Đan Nghi tiếp tục:

- Thế nhưng em ý cũng không chịu lấy thứ gì khác, con cũng chỉ đành tặng em ý một bông hoa để thể hiện chút thành ý thôi. Mà không phải ba bảo sẽ chăm lo cho Ngọc Tâm ư? Sao lại để em ý thiếu tiền tiêu vậy chứ?

- Đâu có, đâu có, là em đùa chút thôi mà!

Trần Ngọc Tâm vội ngụy biện.

Đúng là Trần Hải Minh đã cho cô ta không ít tiền, nhưng để cô ta có thể sống sung sướng, xa hoa như Đan Nghi thì hiển nhiên là không đủ, Trần Ngọc Tâm nhìn thấy đống đồ hàng hiệu đắt tiền trên phòng Đan Nghi thì không khỏi ghen ghét, đố kị, hận... Trần Hải Minh dù có đưa thêm tiền thì cũng chả có ý nghĩa gì....

Đan Nghi bật cười:

- Ơ thế không phải khi nãy em còn kêu không đủ tiền mua hoa tai ư?

-Em cũng nói đùa vậy thôi ạ!

Trần Ngọc Tâm lại vội vàng lên tiếng.

Đan Nghi vẫn giữ nụ cười tươi mà rằng:

- Ừ.Ba em là ân nhân của Đan gia, nếu thiếu tiền tiêu thì em cứ tìm ba chị mà lấy tiền nhé!

- Cảm ơn chị!

Bị Đan Nghi bóc mẽ như vậy nhưng Trần Ngọc Tâm lại không thể không mở miệng cảm ơn, trong lòng có chút tức tối.

Đan Nghi chỉ ăn qua loa vài miếng, rồi nói:

- Con ăn xong rồi, đồ ăn ngấy quá, con đứng dậy trước đây!

Thực tế thì, nhìn hai người bọn họ đã đủ khiến cô nuốt không nổi đồ ăn rồi, phản chăng bất luận cô có tỏ thái độ thế nào thì Trần Hải Minh cũng không dám làm gì cô,thế nên cô cũng chả thèm tỏ ra tôn trọng ông ta nữa.

Nói dứt lời, đứng dậy chạy lên lầu.

Trần Ngọc Tâm làu bàu:

- Chị ý thật không biết tôn trọng người khác chút nào....

Trần Hải Minh chỉ lắc đầu,cho rằng Đan Nghi đang phiền lòng vì chuyện của Bạch Văn Bình...phải biết rằng, Đan Nghi khi trước rất ngoan, rất hiểu chuyện, hiểu chuyện tới mức khiến ông ta đau đầu,không tìm ra được nhược điểm của cô....

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 159: Lại Leo Cửa Sổ

Trần Hải Minh nói đầy nghiêm khắc :

- Nó không hiểu chuyện, con phải biết điều, nếu không thì có gì để mà so sánh?

- Con hiểu rồi!

Trần Ngọc Tâm vội nói.

- Sao? Tiền ta đưa, vẫn không đủ sài ư?

Trần Hải Minh có chút không vui.

- Sao lại đi than nghèo kể khổ với Đan Nghi?

- Con...con thật sự chỉ nói đùa với Đan Nghi thôi.

Trần Ngọc Tâm thật không ngờ là Đan Nghi lại nói lại chuyện này với Trần Hải Minh.

Trần Hải Minh tiếp tục nói:

- Con phải nhớ, giờ con vẫn chưa phải là đại tiểu thư gì đâu,có nhiều thứ phải cẩn trọng, đừng để người khác nắm thóp.

Trần Ngọc Tâm vội gật đầu... Nhưng cô ta thật không hiểu tại sao ba mình lạ rất không vui như vậy.

"Nhắc đến chuyện tiền,ông ta liền tỏ thái độ như này.... Nhưng rõ ràng Đan Nghi dùng thứ gì cũng là loại tốt nhất, đắt nhất... Tại sao ông ta lại không chịu cho mình thêm chút tiền nữa cơ chứ?"

Trong lòng Trần Ngọc Tâm lúc này thật sự rất bất bình.

Cô ta rõ ràng đã không hiểu được cái khó của Trần Hải Minh.

Đan thị, tuy là mấy năm gần đây đều do Trần Hải Minh quản lí, nhưng từ khi kết hôn với Đan Khánh tới giờ thì thân phận của ông ta cũng chỉ là người quản lí mà thôi.

Phải đến khi Đan Khánh chết đi thì ông ta mới nắm được ít cổ phần trong tay và có một khoản tiền mà bản thân có thể tự do tiêu sài.

Nhưng toàn bộ gia tài của Đan gia tạm thời vẫn chưa nằm hoàn toàn trong tay ông ta... Ông ta vẫn cần phải mua chuộc lòng người, nên cần đến khoản tiền không nhỏ... hiện tại ông ta vẫn chưa thể như Đan Nghi thoải mái sài tiền được.

Cũng bởi vậy nên ông ta mới không vui khi mà Trần Ngọc Tâm nhắc tới chuyện tiền nong.

Nhưng cũng may,mấy năm qua, ông ta đã tạo ra cho mình một hình tượng vô cùng hoàn hảo, trở thành một nhân vật có ảnh hưởng không nhỏ trong thành phố này và thậm chí là cả quốc gia này, vậy nên muốn chiếm lấy Đan gia cũng chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi.

Nghĩ tới đây, ông ta thấy tâm trạng vui lên không ít:

- Ăn cơm đi!....

Đan Nghi lên gác, thu xếp gọn gàng những bản vẽ thiết kế của mẹ cô khi xưa....

Có rất nhiều những bức vẽ mới chỉ phác họa qua vài nét cơ bản, chưa hoàn chỉnh thành hình.

Đan Nghi nghĩ đến mẹ, nhớ đến khuôn mặt dịu hiền ấy....nhất thời có chút thất thần, nếu mẹ vẫn còn sống thì tốt biết bao, xảy ra chuyện này, cùng lắm thì li dị với ba, phản chăng người đeo đuổi mẹ nhiều không đếm xuể.

Nhưng Đan Nghi biết, ngay cả mẹ cô còn sống, li hôn thì Trần Hải Minh vẫn có thể lấy đi nửa gia sản của Đan gia.

Còn bây giờ, nếu bản thân cô làm căng lên, ra pháp luật thì cũng sẽ phải chia một phần không nhỏ cho ông ta..

Đây không phải là kết cục mà cô muốn.

Mục đích cuối cùng của cô chính là bảo toàn Đan gia, không cho phép ông ta mang đi được dù chỉ là một hào một xu lẻ của Đan gia.

Đang mải mê suy nghĩ , một bóng người lướt qua cửa sổ....

Là Lục Thượng Hàn .

Hôm nay Đan Nghi về tới Đan gia, liền không liên lạc gì với hắn hết. Lục Thượng Hàn biết muốn đợi cô chủ động liên lạc là chuyện không tưởng nên chỉ đành chủ động tới đây tìm cô.

Đan Nghi nghe thấy tiếng động, vội quay người lại thì đã thấy thân hình cao lớn của hắn đứng trước mặt mình.

Cô quả là đã quên mất việc liên lạc với Lục Thượng Hàn.... đúng là cô đã quá mải mê với chuyện của mình mà thường hay bỏ bê không quan tâm tới hắn .

Lục Thượng Hàn lên tiếng:

- Không phải anh đã bảo em về tới nơi thì gọi điện cho anh rồi sao?

- Xin lỗi, em quên mất!

Lục Thượng Hàn cũng không trách mắng cô, hắn lại hỏi:

- Tình hình sao rồi?

- Trần Ngọc Tâm đến đây ở rồi! Xem ra, cô ta đã coi nơi này là nhà của cô ta rồi ý!

- Em định làm gì?

Nhìn thần sắc của cô, hắn biết cô đã có cách....

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 160: Có Thể Sẽ Không Cần Đến 3 Năm

Chỉ là thấy tâm trạng cô thay đổi,không còn vẻ vô lo vô nghĩ như ngày thường, Lục Thượng Hàn có chút đau lòng.

Hắn tiến lên một bước, ôm cô vào lòng.

Đan Nghi dựa vào hắn, cảm giác thật an yên, khóe môi khẽ nở nụ cười...

Còn chuyện tiếp theo sẽ làm...

- Tất cả những kẻ không thuộc về Đan gia thì đều sẽ phải ra khỏi nơi đây!

Đan Nghi trả lời đầy kiên định .

Lục Thượng Hàn im lặng giây lát, nâng cằm cô dậy, nhìn thẳng vào mắt cô:

- Thật ra,vẫn còn cách đơn giản hơn, dùng cách của anh thì rất nhanh có thể đuổi bọn họ ra khỏi Đan gia.

Đan Nghi khẽ nhíu mày, lắc đầu:

- Làm vậy thì danh tiếng của Đan gia cũng sẽ bị ảnh hưởng. Vả lại, em cũng bắt buộc phải nhanh chóng tiếp quản mọi việc của Đan thị. Trước giờ, em chưa từng quản lí bất kì chuyện gì trong Đan gia, mà em lại còn vừa mới đủ tuổi thành niên, sẽ có rất nhiều người không phục. Giống như trong trò chơi điện tử vậy, ví như anh chuẩn bị sẵn mọi thứ cho một người mới tập chơi, chắc chắn trong khi chơi sẽ nảy sinh rất rất nhiều vấn đề khác.

Lục Thượng Hàn gật đầu, tuy là đến khi đó hắn có thể ra tay giúp Đan Nghi thu dọn tàn cuộc ... Nhưng một người đã liên tiếp phải nếm trải mùi vị của sự bội phản như cô chắc cũng sẽ có chút đề phòng với hắn.

Huống hồ chuyện thu dọn tàn cuộc cũng sẽ phải cần đến khoảng thời gian không ngắn .

Hắn nói:

- Em muốn bắt tay vào học từ đầu?

- Đúng thế! Cứ coi như đang chơi game, từng bước từng bước thăng cấp. Anh nghĩ coi,nếu hiện giờ em tống họ ra khỏi Đan gia, em thu dọn tàn cuộc cũng phải mất đến 3 năm. Chẳng bằng em đi từng bước từng bước, khiến cho bọn họ thân bại danh liệt mà tống ra ngoài. Khi đuổi được họ ra khỏi đây, em cũng đã nắm được trong tay mọi thứ, từ năng lực cho đến kĩ năng, rồi cả sự tin tưởng của mọi người trong công ti nữa... rất có thể còn không cần đến 3 năm.

Đan Nghi nói đến đây, rất tự tin.

Rõ ràng cô đã nghĩ đến tất cả mọi trường hợp có thể sẽ xảy ra...

Tuy rằng bị ép buộc phải trưởng thành trong vòng một đêm, nhưng sự tài trí, thông minh đã giúp cô dùng lí trí mà giải quyết, suy nghĩ mọi việc.

Lục Thượng Hàn nghe cô nói vậy, khóe môi không khỏi cong cong lên, cô gái nhỏ này quả nhiên còn thông minh hơn hắn tưởng....

Cô đã quyết vậy thì hắn cũng không nói thêm gì nữa, hãy cứ để cô làm theo cách cô muốn.

Có những cảm xúc đè nén trong lòng cũng cần dùng đến cách này để mà giải tỏa ....

Lục Thượng Hàn ôm chặt cô vào lòng:- Chúng ta đi ăn cơm đã nhé!

- Anh vẫn chưa ăn tối sao?

Đan Nghi không khỏi ngạc nhiên.

- Sắp 8 giờ rồi?

- Anh ăn rồi. Nhưng có người vẫn chưa ăn kìa.

Nói rồi liếc nhìn chiếc bụng lép xẹp của cô.

Khi nãy, Đan Nghi ngồi chung bàn với Trần Ngọc Tâm và Trần Hải Minh thấy rất khó ưa, nên chỉ ăn qua loa vài miếng rồi chạy lên phòng.

Giờ bụng đang biểu tình, sôi ùng ục...

Lục Thượng Hàn chẳng phải hỏi cũng biết khi nãy cô cơ bản là chưa ăn gì mấy .

Đan Nghi bị ánh nhìn của hắn làm cho đỏ mặt:

- Em giờ đói thật ý. Nhìn bọn họ, em nuốt không trôi.

- Ừ.

Lục Thượng Hàn xoa xoa má cô:

- Đừng làm những việc khiến người thân buồn, kẻ địch vui, nghe không?

- Em cũng biết thế...dù không ưa họ đến đâu thì cũng không được để bản thân bị đói....Nhưng...

- Nhưng vẫn không kìm chế được?

Lục Thượng Hàn hỏi vặn lại, dù cô đã tròn 18 tuổi, nhưng nói cho cùng thì vẫn còn như một đứa trẻ, giờ phải đối mặt với bao chuyện như này,hắn cũng không nỡ trách mắng cô...

Hắn cầm lấy bàn tay cô, nói:

- Đi thôi.Mình ra ngoài ăn.

Đan Nghi thấy trong lòng nhẹ nhõm không ít khi nghĩ tới những món đồ ăn ngon....

Quả thật, việc cần làm thì sẽ phải làm, nhưng cũng không thể không chăm lo cho bản thân....nếu cứ chịu uất ức trong lòng mà không thiết tha ăn uống thì sẽ khiến cho người thương yêu mình phải buồn, lo, và khiến cho kẻ địch vui sướng.....

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 161: Mượn Hoa Dâng Phật

Lục Thượng Hàn đưa theo Đan Nghi ra ngoài.

Thân thủ của hắn trước giờ đều rất tốt, đưa theo cô đi cùng mà nhẹ nhàng như không.

Vừa bước tới vườn hoa thì nhìn thấy Trần Hải Minh và Trần Ngọc Tâm đang cùng nhau đi dạo.

Hai người họ rất cảnh giác,nên cũng không có hành động gì quá sức thân mật.

Chỉ là, cuộc nói chuyện giữa họ đã bán đứng suy nghĩ thật trong lòng....

Trần Hải Minh nói:

- Ta nghe nói , Lục Thượng Hàn vì chuyện làm ăn nên đã đến đây,tối mai,ta sẽ mời anh ta đến tham dự bữa tiệc của công ty.

- Tuyệt quá!

Trần Ngọc Tâm cảm kích:

- Cảm ơn Trần thúc!

- Lục Thượng Hàn là một chàng trai tuổi trẻ tài cao, các cô gái trẻ thích hắn thì nhiều không kể hết. Vậy nên con cần phải biết nắm bắt lấy cơ hội mà ghi điểm trong mắt cậu ta.

Trần Hải Minh dặn dò Trần Ngọc Tâm.

Trần Ngọc Tâm tươi cười rằng:

- Con sẽ chuẩn bị kĩ càng.

Đan Nghi khẽ nhíu mày, liếc sang nhìn Lục Thượng Hàn, hiển nhiên, Trần Hải Minh và Trần Ngọc Tâm đang nhắm đến hắn - nhắm đến ông xã của cô.

Đan gia so với Lục gia mà nói thì vẫn còn một khoảng cách không nhỏ, nhưng nói cho cùng nếu như muốn làm thông gia với Lục gia thì cũng không phải là không thể. Bởi trước đến nay,nhà gái kém hơn nhà trai một chút, trong mắt nhiều người thì cũng coi như môn đăng hộ đối rồi.

Lục Thượng Hàn chẳng chút để tâm, đưa Đan Nghi nhanh chóng rời đi.

Hắn không đưa cô tới những nhà hàng khách sạn đẳng cấp để dùng bữa... đối với cô và hắn mà nói, những nơi đó là quá bình thường rồi.

Hắn đưa cô vòng vèo qua những dãy phố nhỏ và dừng lại trước một quán ăn rất nhỏ ven đường.

Quán ăn có diện tích rất nhỏ, trong quán chỉ có bốn chiếc bàn, tuy nhiên được bày biện rất sạch sẽ.

Nhìn thấy Lục Thượng Hàn, vị đầu bếp đang làm đồ ăn liền reo lên kinh ngạc:

- Là thiếu gia đến đấy sao? Thiếu gia, lâu lắm rồi mới lại đến đây,mời thiếu gia ngồi, thiếu gia ngồi đi!

- Phường thúc!

Lục Thượng Hàn khẽ gật đầu:

- Cho bọn cháu cháo gan heo,cá bạc chiên giòn..... Trà thì cho cháu loại trà mới của năm này, Tiền Minh trà.

- Vâng. Thiếu gia. Giờ tôi đi chuẩn bị đây!

Phường thúc thái độ hết sức cung kính.

Đan Nghi có chút kì quái, cái quán nhỏ xíu này, lại nằm trong khu hẻo lánh như vậy, những món mà Lục Thượng Hàn vừa gọi, tuy không quá đắt tiền nhưng cũng không phải loại bình dân, thật không hiểu quán ăn này sẽ làm ra được mùi vị như nào nữa?

Lục Thượng Hàn thấy cô trầm tư vậy liền hỏi:

- Đang nghĩ gì vậy?

- Bọn họ mời anh đến dự bữa tiệc tối mai, anh đi không?

Đan Nghi hỏi hắn.

- Em muốn anh đi hay không đi?

Lục Thượng Hàn đẩy lại câu hỏi cho cô.

Đan Nghi không trả lời, nhấp một ngụm trà mà Phường thúc vừa mang ra, nói:

- Trần Ngọc Tâm có vẻ như rất thích anh đấy!

- Đó là việc của cô ta, không liên quan tới anh!

Nhắc tới Trần Ngọc Tâm, thái độ của hắn rất lạnh lùng.

Đan Nghi uống ngụm trà, chỉ thấy so với loại trà thượng đẳng ở nhà còn ngon hơn rất nhiều, nét mặt tươi hơn:

- Đây là Trà gì vậy ạ? Mùi vị thật tuyệt!

Phường thúc cười tươi, đáp lại:

- Đây là loại trà mới nhất trong năm nay, trà Tiền Minh. Thiếu gia rất thích uống loại này, tiểu thư nếu cũng thích thì lát nữa tôi sẽ gói cho tiểu thư một ít mang về.

Đan Nghi cười vui vẻ:

- Vậy cháu cảm ơn Phường thúc trước nhé!

- Chú thật biết mang đồ của cháu đi lấy lòng người khác.

Lục Thượng Hàn liếc nhìn Phường thúc.

Phường thúc cười, nói đầy cung kính:

- Thiếu gia trước giờ toàn đi một thân một mình tới đây, giờ lại dẫn theo vị tiểu thư này cùng đến, có thể thấy mối quan hệ đặc biệt giữa hai người, thế nên tôi mới dám mượn hoa dâng phật vậy đấy chứ!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 162: Thiếu Phu Nhân

- Chỉ là không biết tiểu thư đây tên họ là gì, tránh để tôi cứ tiểu thư, tiểu thư mà gọi, thật không phải phép.

Phường thúc cười đáp lại.

Đan Nghi đang định trả lời thì Lục Thượng Hàn đã nói trước:

- Cô ấy không phải tiểu thư gì cả, chú cũng không cần biết cô ấy họ gì, cứ gọi thiếu phu nhân là được!

- Thì ra là thiếu phu nhân.

Phường thúc có vẻ như cũng khá là bất ngờ.

- Thật chẳng ngờ, thiếu gia đã kết hôn rồi!

Vừa cảm than vừa đi xuống chuẩn bị mang đồ ăn lên.

Nghe Lục Thượng Hàn giới thiệu thân phận của mình như vậy, Đan Nghi không khỏi đỏ mặt.

Thật sự thì hai người đã kết hôn từ lâu, cái gì cần phát sinh thì cũng đã phát sinh rồi, cái gì chưa nên làm thì cũng làm rồi.

Nhưng hai người vẫn luôn giữ bí mật việc đã kết hôn, cơ bản là không một người ngoài nào biết mối quan hệ thật của hai người, Đan Nghi cũng chưa bao giờ nghĩ tới cái danh xưng thiếu phu nhân này.

.... rất nhanh, Phường thúc đã mang đồ ăn lên.

Những món này không phải đồ thường gặp, nhưng Đan Nghi cũng không phải chưa ăn qua bao giờ...

Nhưng đồ ăn do Phường thúc chế biến lại có hương vị rất khác, thanh nhã vừa miệng... thật khó mà tưởng tượng, tiệm ăn nhỏ bé như này mà có thể làm ra món đồ ăn ngon đến thế.

Đan Nghi thật sự đã rất đói, bưng bát cơm ăn rất ngon lành... Lục Thượng Hàn đã ăn bữa tối rồi nên chỉ là ngồi cùng cô cho vui thôi.

Bản thân hắn chỉ ăn có một, hai miếng nhỏ, thời gian còn lại thì đều ngồi gắp đồ ăn cho Đan Nghi, giúp cô gỡ xương cá vân vân.....

Rất nhanh, Đan Nghi đã ăn no bụng, trên mặt ánh lên nét cười tươi tắn:

- Anh sao lại phát hiện ra được quán ăn này vậy? Đồ ăn thật ngon.

- Phường thúc, từ sau thiếu phu nhân đến thì chú tiếp đón chu đáo nhé!

Lục Thượng Hàn cất tiếng dặn dò.

Phường thúc vội nhận lời.

- Tất nhiên rồi, thiếu phu nhân thích đồ ăn tôi làm thì đó chính là niềm vinh hạnh của tôi mà!

Trong lời nói cử chỉ, Phường thức và Lục Thượng Hàn đều hoàn toàn coi Đan Nghi là người trong gia đình, Đan Nghi thấy trong lòng thật sự rất ấm áp.

- Chúng ta đi thôi!

Lục Thượng Hàn nắm lấy tay Đan Nghi,nghiêng đầu,nhìn nơi khóe miệng cô vẫn còn dính hạt cơm, cúi xuống,lướt qua làn môi cô...

Đan Nghi ngơ người giây lát... Phường thúc thì khẽ cười rồi quay người đi.

Hai người tay nắm tay bước trên con phố vắng, vốn tưởng hắn sẽ đưa cô về lại Đan gia, không ngờ hắn lại đưa cô vòng tới trước một cánh cửa lớn.

Nơi này thoáng nhìn thì thấy rất bình thường, không gì khác lạ... nhưng Lục Thượng Hàn đưa cô vào trong thì cô mới phát hiện ra....

Cánh cửa lớn bên ngoài bình thường là vậy, nhưng bên trong thì lại vô cùng rộng lớn, được bày trí theo phong cách cổ xưa và toát ra sự hào hoa, tiện nghi,sang trọng khó tả hết.

- Chúng ta đã kết hôn rồi,suốt ngày ở khách sạn thì cũng không hay! Sau này chúng ta sẽ ở tại đây!

Đan Nghi cùng hắn bước vào trong, càng đi vào sâu càng thấy rộng lớn, căn nhà cao ba tầng, cách bài trí bên trong khiến Đan Nghi bất ngờ.

Đây hầu như đều theo sở thích, phong cách của Đan Nghi mà trang trí thành.... bất kể là màu sắc hay cách bài trí.... về cơ bản đều theo đúng phong cách trong căn phòng riêng của cô.

Đan Nghi tuy xuất thân hào môn, nhưng cũng không khỏi bị kinh ngạc trước cách bài trí, trang hoàng của căn nhà này...

Lục Thượng Hàn đưa cô đi thăm quan vài gian phòng, tất cả các cánh cửa, bao gồm cả cửa lớn đều sử dụng vân tay để mở.... vân tay của Đan Nghi cũng sớm đã được đưa vào hệ thống để sử dụng, chỉ cần cô giơ tay ra ấn vào, thì tất cả mọi cánh cửa đều sẽ mở được hết.

Ngôi vị chủ nhân của cô không cần nói gì khác thì cũng đã được công bố.

Về tới phòng khách, những người giúp việc đã đứng đông đủ thành hàng chỉnh tề:

- Thiếu phu nhân!

Đan Nghi khẽ gật đầu.

- Mọi người đi làm việc đi!

Lục Thượng Hàn cho bọn họ lui xuống....

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 163: Thử Giường Cưới

- Thiếu gia, thiếu phu nhân! Mọi thứ ở đây đều đã được bố trí xong xuôi hết rồi ạ!

Lục Thiên thái độ đầy cung kính.

- Do hiện tại, thiếu phu nhân vẫn chưa muốn công khai việc hôn sự nên những người làm ở đây cũng sẽ giữ bí mật tuyệt đối về thân phận của thiếu gia và thiếu phu nhân.

Đan Nghi gật gật đầu cười đầy cảm kích:

- Vâng! Phiền anh và mọi người quá!

Lục Thiên thấy không còn việc gì cần tới mình thì chủ động bước ra ngoài.

- Ở Đan gia lúc nào thấy không thoải mái thì qua đây! Em có việc gì thì cứ tìm Lục Thiên, mọi việc cậu ta đều có thể chủ động sắp xếp.

Lục Thượng Hàn dịu dàng nói với Đan Nghi.

Đan Nghi gật mạnh đầu:

- Được ạ! Cảm ơn anh!

- Chỉ nói cảm ơn vậy thôi?

Lục Thượng Hàn nhướn mày, tỏ vẻ không hài lòng.

Cô cảm ơn Phường thúc, cảm ơn Lục Thiên... Và cũng cảm ơn hắn như họ ư?

- Không vậy thì sao á?

Cô nhìn vào mắt hắn...

- Cảm ơn miệng vậy không đủ.

Tuy là tối qua hai người cũng vẫn ở bên nhau nhưng Lục Thượng Hàn cảm thấy cô đã rời xa mình rất lâu, rất lâu rồi.

Hắn ôm lấy cô vào lòng:

- Ở lại đây cùng anh!

- Cả đêm không về, dì Dương và mọi người sẽ lo lắm...

Đan Nghi thật lòng không muốn để cho người khác sinh lòng nghi ngờ, cô không chắc chắn ai là tai mắt của Trần Hải Minh.

- Không vội chút thời gian này!

- Nhưng mà...

Đan Nghi vẫn còn chút lo lắng.

- Không có " nhưng mà ".

Nói rồi đặt nụ hôn lên bờ môi nhỏ xinh của cô.

Đan Nghi chỉ thấy như mình thiếu oxy để thở, bị bao bọc trong hơi thở gấp gáp, trong sự cuồng nhiệt của hắn... nhịp tim đập của cô như tăng lên theo từng giây.

Rất lâu, hắn mới chịu buông tha cho cô, thì thầm bên tai cô:

- Vào thử chiếc giường cưới của chúng ta nhé?Đan Nghi giờ hoàn toàn bị động, chỉ thấy cơ thể cô bị nhấc bổng lên khỏi mặt đất...hắn bế cô như bế một nàng công chúa.

Phòng cưới của họ tất nhiên là rất lớn, giường cưới cũng lớn và thoải mái... nhưng Đan Nghi còn chưa kịp cảm nhận cái sự tiện nghi thoải mái ấy thì đã bị Lục Thượng Hàn đẩy ngã xuống giường và nhanh chóng nằm đè lên.

Sau đó một lần nữa bị hắn ăn tươi nuốt sống, cô không còn thời gian và tâm trí để mà tính toán những điều gì khác nữa...

Cho đến tận khi trận chiến kết thúc,cô ngủ ngon lành trong vòng tay hắn, không mảy may nghĩ suy tới những việc đau đáu trong lòng bấy lâu...

Cô vốn tưởng rằng, biết được sự thật về ba mình như vậy thì nhất định sẽ ảnh hưởng tới giấc ngủ của cô, ai ngờ vì có hắn ở bên mà cô có thể ngủ ngon như vậy.

Cô rất nhanh đã chìm sâu trong giấc nồng...

Lục Thượng Hàn nằm cạnh ôm cô một lúc lâu rồi mới ngồi dậy, mặc đồ, bước ra ngoài.

Vừa bước ra ngoài thì lại gặp ngay Lục Thiên vừa từ dưới lầu bước lên :

- Thiếu gia, Đan gia phái người tới mời thiếu gia đến dự buổi tiệc ngày mai tại Đan gia.

- Bố trí đi, tối mai đến tham dự bữa tiệc.

Nói xong, bước nhanh về phía thư phòng, Lục Thiên vội vàng chạy theo:

- Nhưng mà thiếu gia,rõ ràng Trần Hải Minh muốn vì đứa con gái riêng nên mới mời thiếu gia,thiếu gia lại nhận lời như vậy, thiếu phu nhân...

- Chính vì không yên tâm cô ý nên tôi mới nhận lời tham gia.

...

Hắn nhìn sang phía Lục Thiên:

- Cậu đang nghĩ cái gì trong đầu vậy?

Lục Thiên vội nói:

- Tôi cứ tưởng....

Lục Thượng Hàn ngồi xuống ghế, nói:

- Cậu bố trí thêm người bí mật theo bảo vệ cho cô ý, nhất định không được để ra sai sót gì.

- Vâng, thiếu gia!

Lục Thiên vẫn có chút khó hiểu:

- Thiếu gia muốn giúp thiếu phu nhân lấy lại tài sản thì chỉ việc tống Trần Hải Minh ra ngoài là xong...sao cứ phải phiền phức như này?

Lục Thượng Hàn liếc nhìn Lục Thiên rồi chậm rãi trả lời:

- Cô ý vừa phải trải qua hai sự phản bội liên tiếp, lòng người khó đoán, bây giờ nếu tôi giúp cô ấy lấy lại Đan gia luôn thì Đan gia không khỏi vẫn phải dựa vào sự chống đỡ của tôi.... nhỡ chẳng may tôi cũng giống như Trần Hải Minh,khiến cô ý lại dẫm vào vết xe đổ như của mẹ cô ấy thì sao?

- Thiếu gia sao có thể là loại người đó được? Huống hồ Lục gia cũng chẳng thiết tha gì chút tài sản đó của Đan gia.

- Đan Nghi cần....

Lục Thượng Hàn khẽ nheo mắt, hắn biết rất rõ cô mong muốn điều gì.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 164: Chào Buổi Sáng !

- Thiếu gia thứ lỗi cho tôi nói thẳng,lẽ nào thiếu phu nhân đến ngay cả thiếu gia cũng không tin sao?

Lục Thiên có chút bất bình thay cho Lục Thượng Hàn.

- Thiếu gia vì thiếu phu nhân mà làm bao nhiêu việc như vậy, không tiếc sửa sang ngôi nhà này thành phong cách mà thiếu phu nhân thích, tất cả chỉ vì muốn cô ấy có một chỗ lập thân bên ngoài Đan gia... rồi lại bỏ mọi công việc quan trọng mà về đây cùng cô ấy, lẽ nào coi ấy còn nghi ngờ sự thật lòng của thiếu gia sao?

- Cô ấy cần hiện tại cần thời gian để gây dựng lại niềm tin vào lòng người!

Lục Thượng Hàn gõ nhẹ đầu ngón tay xuống mặt bàn, những ngón tay dài, với các đốt phân minh đầy lực độ:

- Trần Hải Minh đối với cô ấy không tốt sao? Nhưng ông ta cũng vẫn bội phản mẹ của Đan Nghi, bội phản cả con gái, phản lại Đan gia.

Niềm tin của Đan Nghi đã hoàn toàn sụp đổ,sụp đổ chỉ cần đến một giây, nhưng muốn gây dựng lại thì sẽ phải cần đến một khoảng thời gian rất rất dài.

Lục Thượng Hàn không ngại bên cô, giúp cô từng chút từng chút mà gây dựng lại niềm tin ấy.

Bao gồm cả niềm tin mà cô giành cho bản thân hắn.

Lục Thiên im lặng giây lát rồi nói:

- Vậy chỉ còn cách đợi thiếu phu nhân bước từng bước một thôi sao?

- Đúng vậy! Dù có tống cổ Trần Hải Minh đi thì cũng không thể biết rằng trong nội bộ Đan gia, ai là kẻ trung thành, ai là kẻ gian, ai có thể giữ lại,ai không thể giữ lại. Có những việc, chỉ có thể để cô ấy tự mình đi trải nghiệm. Đan gia là Đan gia của cô ấy, chứ không phải món đồ phụ thuộc về Lục gia. Mặc cho cô ấy đã là người của tôi nhưng cô ấy cũng vẫn là một cá thể độc lập, cứ buông tay để cô ấy tự bước đi!

Lục Thiên thật chẳng ngờ rằng, Lục Thượng Hàn lại có thể vì Đan Nghi mà bỏ ra nhiều thời gian, công sức như vậy.

Cũng phải thừa nhận rằng , ở vào đẳng cấp hiện tại của Lục Thượng Hàn thì, quyền lực và kim tiền đối với hắn, đã hoàn toàn không phải là thứ vũ khí quan trọng nhất nữa... hắn đã có trong tay sự giàu có địch quốc và quyền lực vô đối.

Có thể dùng tiền và quyền để giải quyết thì đã là chuyện quá giản đơn.

Với những người ở tầng lớp này, cái quý giá nhất với họ chính là thời gian.

Có thể khiến hắn cam tâm tình nguyện bỏ ra tâm huyết, bỏ ra thời gian và tinh lực để giải quyết thì đó chính là việc vô cùng, vô cùng quan trọng.

Lục Thiên làm việc bên cạnh Lục Thượng Hàn đã từ rất lâu rồi, những việc này chỉ cần Lục Thượng Hàn nói chút vậy thôi là đã hiểu ý ngay.

Lục Thượng Hàn trước giờ đều không thích phải giải thích nhiều, cũng chỉ có việc liên quan tới Đan Nghi thì hắn mới chịu nói nhiều như thế.... cũng bởi thế nên Lục Thiên càng hiểu rõ vị trí đặc biệt của Đan Nghi trong lòng Lục Thượng Hàn.

Lần này, Lục Thượng Hàn chắc chắn sẽ sẵn sàng bỏ ra thời gian, công sức và tâm lực để ở bên Đan Nghi, giúp cô hoàn thành tâm nguyện, nhưng sẽ không giành công, thậm chí còn sẽ không chiếm một chút công lao nào cả.

Chỉ riêng những cái hi sinh thầm lặng ấy, Lục Thiên chỉ nghĩ thôi cũng biết rằng không phải ai cũng có thể làm được.

Lục Thiên thầm cầu mong, cầu mong thiếu phu nhân có thể cảm nhận được tấm lòng chân thành của thiếu gia, không phụ tấm chân tình của thiếu gia.

- Còn ngây người ra đó làm gì?

Lục Thượng Hàn nhướn mày.

- Tôi lập tức đi bố trí!

Lục Thiên vội đáp lời rồi nhanh chóng đi ra ngoài.

Lục Thượng Hàn cầm tập tài liệu điều tra về Trần Hải Minh và Trần Ngọc Tâm xem qua một lượt rồi mới đứng lên, trở lại phòng ngủ.

Đan Nghi vẫn đang say giấc, khuôn mặt đỏ bừng bừng, tựa như một đứa trẻ mải mê chơi đùa đến mệt rồi ngủ thiếp đi .

Nhưng nói cho cùng, cô cũng vẫn chỉ là một đứa trẻ,mới vừa tròn 18 tuổi, có rất nhiều cô cậu bé ở độ tuổi này vẫn còn đang được tận hưởng cuộc sống êm ấm, vô lo vô nghĩ...

Nghĩ đến đây, Lục Thượng Hàn lại càng thêm thương cô, leo người lên giường, ôm cô vào lòng.

...

Sáng hôm sau, Đan Nghi bị hắn làm cho tỉnh giấc.... mở mắt ra, nhìn thấy ngay ánh mắt lấp lánh ý cười của hắn...

- Chào buổi sáng!

Lục Thượng Hàn thì thầm bên tai cô rồi nhẹ nhàng hôn môi cô....

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 165: Thiên Nga Xinh Đẹp Vs Vịt Xấu Xí ?

Với cách thức tỉnh dậy như vậy,buổi sáng này chủ định không thể bình yên.

Lục Thượng Hàn vốn cũng không định để cho Đan Nghi được "yên ổn" mà thức giấc.

Hắn sẵn sàng bỏ ra thời gian và tinh lực vì cô trên tất cả mọi mặt trận, nhất là trong chuyện này, về tình về lí đều phải nhiều hơn mới đúng, không phải sao?

Đợi đến khi được Lục Thượng Hàn đưa về tới Đan gia, thì cũng đã là lúc quá trưa.

- Nhớ phải giữ liên lạc với anh, anh mà gọi điện thì phải nghe đấy, nghe chưa?

Lục Thượng Hàn dặn dò đầy nghiêm khắc.

- Vâng!

Đan Nghi khẽ gật đầu.

Lục Thượng Hàn hỏi lại thêm lần nữa.

- Đã nhớ chưa?

- Nhớ rồi ạ!

Đan Nghi lè lè lưỡi, nhưng chưa kịp thu lưỡi lại thì đã bị hắn dùng miệng; " tóm " được.

- Ư...ư!

Đan Nghi đấm đấm vào ngực hắn, đây đang là Đan gia, hắn định làm gì chứ?

Lục Thượng Hàn mãi mới chịu buông cô ra.

- Anh định làm gì thế hả? Bị người khác phát hiện thì làm sao?

- Sợ em không nhớ kĩ nên thêm chút gia vị thôi!

- Đan Nghi xoa xoa chỗ eo đang bị mỏi nhừ của mình:

- Đã đủ nhiều rồi!

Lục Thượng Hàn khẽ đặt nụ hôn lên trán cô, xong mới chịu quay người ra về.

Đan Nghi nhìn theo bóng lưng hắn,trong lòng thấy bình yên tới lạ, bất luận lòng người khó lường tới đâu thì cô vẫn luôn chân trọng hạnh phúc trước mắt.

- Đại tiểu thư, đến giờ thử váy rồi ạ!

Giọng dì Dương vang lên phía ngoài cửa.

- Dì vào đi ạ!

Đan Nghi nhẹ nhàng đáp lại.

Dì Dương không khỏi xót xa:

- Đại tiểu thư, sáng cũng đã không dậy ăn rồi, giờ dì cho người dọn đồ ăn lên nhé?

- Không cần đâu ạ, khi nãy cháu vừa ăn chút hoa quả rồi.

Đan Nghi nghĩ lại cảnh khi nãy Lục Thượng Hàn bón cho mình ăn mà không khỏi đỏ mặt....

Dì Dương mang chiếc váy tới trước mặt Đan Nghi:

- Tối nay có bữa tiệc của công ty, tiên sinh đã mời không ít người đến tham dự , đại tiểu thư cũng nên đến tham gia mà gặp gỡ những nhân vật trong các gia tộc thế giao với Đan gia chúng ta, tiện cho việc sau này tiếp quản sản nghiệp.

- Cháu chỉ định đến đó góp mặt qua loa chút thôi.

Đan Nghi có vẻ như không mấy để tâm tới buổi tiệc này.

- Thế sao được? Cháu là đại tiểu thư của Đan gia, rồi sẽ có một ngày tiếp quản sản nghiệp của Đan gia, giờ không tiếp xúc dần cho quen thì đến bao giờ?

Dì Dương vừa giúp Đan Nghi thử váy vừa cất tiếng khuyên nhủ.

Đang định nói tiếp thì Trần Ngọc Tâm từ đâu đẩy cửa chạy vào:

- Chị ơi! Chị xem chiếc váy này của em có đẹp không?

Thấy Trần Ngọc Tâm không biết giữ phép tắc mà chạy vào phòng Đan Nghi như này, sắc mặt dì Dương lập tức sầm xuống, nhưng với thân phận hiện tại cũng không tiện đuổi cô ta ra ngoài:

- Đại tiểu thư đang thay đồ, cô tự ý mở cửa ra như vậy là ý làm sao?

- Thì không phải đã thay xong rồi sao?

Ánh mắt Trần Ngọc Tâm nhìn chằm chằm vào Đan Nghi, ánh mắt không giấu nổi vẻ ngưỡng mộ.

Đan Nghi bằng tuổi cô ta, được ăn uống tiêu sài tốt hơn đã đành là một nhẽ, nhưng lại còn sở hữu chiều cao lí tưởng, cao hơn Trần Ngọc Tâm cả một cái đầu, chân dài, eo thon, chiếc cổ thon thả như thiên nga, khí chất thì hơn người, chỉ đơn giản là đứng đó thử váy, soi gương thôi cũng đã đẹp hơn cô ta nhiều lần.

Nhất là dung mạo của Đan Nghi, càng là nghìn người chọn một, còn chưa trang điểm....Mà đôi mắt long lanh, trong vắt, hàng lông mi vừa công vừa dày, tựa như hai cánh hồ điệp xinh xắn dừng lại nơi mí mắt... Trần Ngọc Tâm cũng không tránh khỏi bị vẻ đẹp của cô làm cho mê đắm.

Những năm học trung học, Trần Ngọc Tâm cũng là một hot girl được rất nhiều người theo đuổi, bởi cô ta sở hữu vẻ bề ngoài dịu dàng như một tiểu bạch thỏ, nhưng giờ đứng cạnh Đan Nghi thì hệt như, vịt con xấu xí đứng cạnh bạch thiên nga xinh đẹp vậy.

"Ngay cả ông trời cũng thiên vị cho Đan Nghi như vậy sao?

Liệu tối nay, Lục Thượng Hàn tới rồi, có còn để mắt tới bản thân mình nữa không? "

Trần Ngọc Tâm thầm tính toán trong bụng, rồi cất tiếng:

- Chị à, váy của chị đẹp quá đi!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 166: Dùng Thân Phận Gì ?

Bất luận thế nào thì Trần Ngọc Tâm cũng không chịu thừa nhận bộ váy ấy được khoác trên người Đan Nghi nên mới đẹp xuất sắc được như vậy....Mà ngược lại,cô ta cho rằng,nếu có một chiếc váy đẹp giống như thế thì bản thân cô ta cũng sẽ trở nên xinh đẹp không phân cao thấp với Đan Nghi.

Dì Dương vừa chỉnh lại váy cho Đan Nghi vừa nói:

- Cũng chẳng phải là ai mặc chiếc váy này thì cũng có thể xinh đẹp như tiểu thư nhà chúng tôi đâu. Đại tiểu thư nhà chúng tôi thừa hưởng dung mạo của mẹ cô ấy... năm xưa Đan Khánh tiểu thư là một mĩ nhân nổi tiếng tài mạo song toàn, đại tiểu thư giờ thậm chí còn xinh đẹp hơn cả mẹ cô ấy nữa...

Trần Ngọc Tâm có chút không phục... đi tìm Trần Hải Minh mà ăn vạ.

- Bữa tiệc tối nay, con còn không có đồ gì thích hợp để mặc. Ba cứ trừng trừng mặt nhìn con bị người ta coi thường sao?

- Không phải hôm qua vừa đi mua rồi sao?

Trần Hải Minh nhìn Trần Ngọc Tâm với vẻ khó hiểu.

- Nhưng cái đó cơ bản là không đẹp bằng chiếc của Đan Nghi.

Thân hình, dung mạo của Trần Ngọc Tâm vốn chẳng thể bằng Đan Nghi, giờ cô ta chính là muốn kiếm cho mình chiếc váy đẹp hơn, nhằm đánh bại Đan Nghi.

Trần Hải Minh nhíu mày:

- Vậy con đi mua chiếc khác đi, quẹt thẻ của ba ý!

- Không thể lấy từ chỗ Đan Nghi sao?

Trần Ngọc Tâm chu chu môi, nũng nịu.

Trần Hải Minh thấy cô ta cố tình gây chuyện, biết đó là hành động không nên, nhưng thấy bộ dạng Trần Ngọc Minh đáng thương thật nên cũng chẳng làm theo đúng trách nhiệm của một người cha để dạy cho con điều hay lẽ phải.

Ông ta đồng ý với yêu cầu của "cô cháu gái ":

- Được, để ba bảo Đan Nghi mang vài cái sang cho con.

- Con không lấy những cái cô ta vất đi đâu đấy!

Trần Ngọc Tâm bổ sung thêm.

- Ừ. Ba sẽ bảo nó mang đồ mới đến!

Quả nhiên, Trần Hải Minh vừa nói qua với Đan Nghi thì chỉ một lát sau cô đã bảo dì Dương mang một đống đồ tới đưa cho Trần Ngọc Tâm, ngay cả giày cao gót cũng có.Trần Ngọc Tâm kiểm tra qua một lượt thì thấy đều là đồ hiệu, thậm chí còn có nhiều cái chưa cắt mác,trong lòng rất lấy làm sung sướng và lập tức phấn khích mà đi mặc thử từng chiếc một.

Dì Dương trở về phòng Đan Nghi, không khỏi bức xúc:.

- Cái con bé Trần Ngọc Tâm này có vẻ được đằng chân nâng đằng đầu quá thể, cái gì cũng muốn so đo đong đếm với tiểu thư nữa.

Đan Nghi chỉ cười.

- Mấy thứ đó, đều là những thứ lúc trước ba mua tặng cháu, vì không hợp gu nên cháu không dùng đến, mà cũng có chút nhỏ quá rồi... cháu còn đang định mang đi quyên góp làm từ thiện cơ, giờ cô ấy thích thì để cho cô ấy mặc ạ.

- Cũng đúng!

Dì Dương không khỏi bật cười:

- Mắt thẩm mỹ của tiên sinh, quả là quá khó tả.... vẫn là những món mà Khánh tiểu thư và đại tiểu thư chọn là vừa sang vừa đẹp , lại không quá lố.

Đan Nghi mỉm cười....còn mấy đôi giày, cũng là Trần Hải Minh mua, trong đó có một đôi là do có Đan Nghi cùng đi chọn nên có vẻ cũng khá ổn, không quá khó coi...

Nhưng do Trân Hải Minh lại cứ kiên quyết muốn gắn kim cương lên, mà gắn lại không đúng chỗ nên khi đi vào thì di chuyển rất không thoải mái, Đan Nghi cũng coi như là bỏ xó từ lâu.

Vốn dĩ cô cho rằng đó là do mắt thẩm mỹ của nam giới đều như vậy, có vấn đề... Nhưng từ khi gặp Lục Thượng Hàn thì mới phát hiện ra, đó là do con mắt thẩm mĩ của Trần Hải Minh có vấn đề.

Những thứ đó vốn đều là của Trần Hải Minh mua, cô giữ lại cũng chỉ thấy vướng mắt, ông ta giờ thích cho ai dùng thì cho, chứ có khi mang đi quyên góp còn chẳng ai thèm nhận ý chứ,mà vất vào thùng rác thì lại làm ô nhiễm môi trường.

Dì Dương cười, nói tiếp:

- Nghe nói hôm nay còn có khách quý đến, cũng không biết sẽ là ai nữa?

Bị dì Dương nói vậy thì Đan Nghi mới nhớ ra, cô hỏi Lục Thượng Hàn có đến tham dự buổi tiệc hay không nhưng cuối cùng vẫn chưa nhận được câu trả lời.

Cũng không biết, anh ấy có đến hay không nữa?

Anh ấy đến, thì dùng thân phận gì?

Đã có lúc Đan Nghi nghĩ, hay là cô công khai luôn việc kết hôn với hắn?

Nhưng lí trí không cho phép, cô không thể làm bừa, Đan gia, giờ chỉ có thể là Đan gia của cô,Lục Thượng Hàn có thể không động đến Đan gia, nhưng những người khác trong Lục gia thì chưa chắc.....

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 167: Bữa Tiệc Tại Đan Gia

Biết người biết mặt, không biết lòng, đây cũng chính là điều khiến Đan Nghi lo sợ nhất.

Cô hiện tại vẫn chưa sẵn sàng để đặt niềm tin vào bất kì ai cả.

....

Buổi tối....bữa tiệc chính thức khai màn.

Bữa tiệc của Đan gia, mời đến không ít đối tác làm ăn, người của các gia tộc thế giao,và cả những người có thân phận, địa vị cao trong xã hội mà Đan gia có khả năng mời đến...

Đan Nghi lặng lẽ quan sát mọi thứ, cố biết, Trần Hải Minh lần này vì Trần Ngọc Tâm mà đã tiêu tốn không ít tâm huyết.

Ông ta hiện tại chính là đang lót đường cho Trần Ngọc Tâm, để mong sau này cô ta có thể thuận lợi lập thân ở thành phố này.

Khi trước Trần Hải Minh " bảo vệ " Đan Nghi quá cẩn thận,rất ít khi đưa cô đến những bữa tiệc kiểu này ....

Đến ngay cả lần này, thật sự ông ta cũng không hề nghĩ tới Đan Nghi...

Nhưng không ngờ Đan Nghi lại về đột xuất như này, Trần Hải Minh nếu chỉ đưa Trần Ngọc Tâm đến dự tiệc mà không đưa Đan Nghi đi thì thật không ra làm sao cả.

Trần Ngọc Tâm rất nhanh đã cùng Trần Hải Minh xuất hiện trong bữa tiệc.

Ngay từ thời gian trước, Trần Hải Minh đã giới thiệu qua thân phận con gái ân nhân cứu mạng của Trần Ngọc Tâm với mọi người... lần này cũng không ngoại lệ....mọi người có mặt trong bữa tiệc cũng không nghĩ quá nhiều, ngược lại còn cảm thấy Đan gia và Trần Hải Minh đều là những người trọng tình trọng nghĩa.

....

Nhưng gu thời trang của Trần Ngọc Tâm và Trần Hải Minh thì quả là không có chút gì gọi là tinh tế cả...

Trong đống đồ mà Đan Nghi kêu dì Dương mang qua, cô ta đã chọn lấy một chiếc váy trắng hoa đỏ để mặc.

Nếu như mặc ngày thường thì cũng không quá khó coi,vì dù sao ở cái độ tuổi 18, cơ thể thiếu nữ như đóa hoa chớm nở, mơn mởn xuân thì... dù sao cũng sẽ không đến mức quá tệ....

Nhưng để xuất hiện trong bữa tiệc sang trọng này, thì quả là không hợp.

Hơn nữa, cô ta lại còn chọn chính đôi giày cao gót khảm kim cương mà kết hợp cùng chiếc váy, nhìn thôi đã thấy lố quá mức, chẳng khác gì đang khoe của với thiên hạ.

Còn thêm chiếc châm hột soàn cài áo, dây chuyền bằng vàng....tổng thể bộ trang phục, trang sức này, thật đúng là được thừa hưởng tuyệt đối từ gu thẩm mỹ của ba cô ta.

Lúc nhìn thấy Trần Ngọc Tâm xuất hiện, Đan Nghi cũng không biết bản thân nên nói gì nữa, dì Dương cũng có biểu cảm khó tả.

Trần Hải Minh đưa Trần Ngọc Tâm đi gặp gỡ khách mời, ai cũng biểu hiện rất bình thường,bởi những người được tu dưỡng đạo đức tốt sẽ không bao giờ ra mặt chê trách cách ăn mặc, trang điểm của người khác, khiến người đó bị mất mặt trước đám đông.

Trần Ngọc Tâm thì lại cử tưởng rằng mình phối đồ rất tuyệt, rất hợp mốt...Còn với con mắt thẩm mĩ của Trần Hải Minh cũng chủ đích rằng ông ta không thể nhìn ra việc con gái mình mặc trang phục như vậy thì có vấn đề gì.

Khách mời đã đến không ít...

Vì bữa tiệc do Đan gia chủ trì, nên rất nhiều khách mời đã chủ động chuẩn bị quà cho Đan Nghi, nhưng nghĩ tới Trần Ngọc Tâm cũng tầm tuổi vậy, mà giờ chỉ đơn độc tặng quà cho cô thì không được hay cho lắm, vậy nên mọi người lại tiện tay chuẩn bị quà cho cả " con gái ân nhân của Đan gia " nữa..

Và thế là Trần Ngọc Tâm cũng nhận được không ít quà, nhìn đống hộp được bọc rất đẹp chồng chất lên nhau,cô ta chỉ hận một lỗi là không thể lập tức mở từng hộp từng hộp ra xem bên trong đó có những thứ quý giá gì.

Là vàng bạc, châu báu? Là kim cương? Là đồng hồ hàng hiệu? Là túi xách trong bộ sưu tập mới nhất? Hay là mỹ phẩm cao cấp?

Phản chăng, tâm trạng cô ta lúc này là vô cùng phấn khích.

Ngược lại, Đan Nghi cử chỉ đoan trang, nhã nhặn, lễ phép, đường hoàng đưa những món quà mình nhận được cho dì Dương giúp cất gọn,rồi vừa cảm ơn người tặng quà và cùng họ nói dăm ba câu thăm hỏi, thật không có điểm nào để người khác chê bai được.

Cô không quá coi trọng việc mình nhận được quà gì, đối với cô mà nói, những món quà này so với những dịp khác cơ bản là chẳng có gì khác biệt....quan trọng là tấm lòng của người tặng thôi.

Trần Ngọc Tâm theo sát bên cạnh Trần Hải Minh, tựa như một tiểu bạch thỏ, rụt rè, e ấp... ai không biết thì chắc chắn sẽ nhầm cô ta mới là con gái của Trần Hải Minh chứ không phải Đan Nghi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 168: Khách Quý...

Đan Nghi âm thầm quan sát mọi hành động của Trần Ngọc Tâm và Trần Hải Minh....

Trần Hải Minh đưa "cô cháu gái "đi chào hỏi người này, người kia một cách rất tận tâm.

- Đan Nghi!

Một tiếng gọi đầy ngọt ngào vang lên.

Đan Nghi nhìn sang phía phát ra tiếng gọi, chỉ thấy An Kỳ đang chạy về phía mình.

An gia trước giờ đều là một trong những bạn hợp tác quan trọng của Đan gia.

Đan Nghi và An Kỳ từ nhỏ đã lớn lên bên nhau, rất thân thiết, bữa tiệc hôm nay, tất nhiên là An Kỳ cố ý đến để gặp cô bạn thân của mình....

- An Kỳ!

Đan Nghi giơ tay lên vẫy chào cô bạn.

An Kỳ chạy đến bên Đan Nghi.

- Cái con bé Trần Ngọc Tâm kia sao cứ đi theo sát ba bà vậy? Không phải nó tự cho mình là Đan gia đại tiểu thư đấy chứ?

- Cô ấy thích đi chào hỏi mọi người thì cứ để cô ấy đi thôi.

Đan Nghi cười nhẹ nhàng như không hề để tâm chút nào về việc đó.

- Đã vậy thì... Cảnh Lạc Bình bọn họ cũng đến rồi, tôi với bà cũng qua bên đó với họ đi.

An Kỳ đề nghị.

Đan Nghi nhìn sang phía đó, đúng là đám người Cảnh Lạc Bình đã tới.

Đan gia, nhà to nghiệp lớn, trước đây khi Đan Khánh còn sống,dưới trướng gồm có bốn bộ phận chính, cũng chính là bốn đại gia tộc khác nhau, trong đó An gia và Cảnh gia là hai gia tộc chủ chốt.

Đan Nghi có mối quan hệ rất thân thiết với hậu bối của An gia và Cảnh gia. Cảnh Lạc Bình chính là con trưởng của Cảnh gia, bên dưới cậu ta thì còn một em trai tên Cảnh Hồi, lần này cả hai người họ cùng đến dự tiệc.

Đan Nghi vẫn nhớ, khi còn sống, mẹ cô rất coi trọng ông nội của An Kỳ và ba của Cảnh Lạc Bình. Hai gia tộc này vốn cũng rất trung thành với Đan gia, chỉ là đến bây giờ họ có còn được như vậy hay không....thì chưa rõ.

Nghĩ đến đây,cô khoác lấy tay An Kỳ rồi nói:

- Được,bọn mình cùng qua chỗ họ chơi!

Đan Nghi sang đó, gặp An lão gia đức cao vọng trọng và Cảnh tiên sinh thì rất lễ phép mà chào hỏi họ.

Cô hiểu rằng, giờ đây cô không thể giống như lúc trước, bướng bỉnh,làm gì cũng chỉ theo ngẫu hứng.

- Đan nha đầu thật sự đã khôn lớn rồi!

An lão gia vỗ vỗ vai Đan Nghi, cười hài lòng:- Chớp mắt mà đã cao thế này rồi. Nghỉ hè rồi, nhớ đến An gia chúng ta chơi vài hôm nhé!

- Vâng ạ, thưa ông!

Đan Nghi cười ngoan hiền.

- Cũng phải đến cả nhà chúng tôi nữa chứ! Đan Nghi, cậu nhớ là không thể nhất bên trọng nhất bên khinh đâu đó!

Cảnh Hối lập tức lên tiếng.

- Thằng nhóc này, Đan Nghi tới An gia còn có An Kỳ chơi cùng, chứ còn chơi với đồ quỷ sứ như con thì ai mà chơi cùng cho được?

Cảnh tiên sinh không khỏi buông lời trêu chọc Cảnh Hối.

Đan Nghi bật cười:

- Chúng ta cùng hẹn nhau đi chơi được mà!

Đang nói chuyện vui vẻ, bỗng ai đó cất tiếng:

- A! Hình như là Hắc Khải kìa?!

Nghe vậy, mọi người đều đưa mắt hướng về phí cổng ra vào...một dáng người cao cao, thanh tú bước vào, nét mặt tuấn tú đầy ngạo khí, khí chất hơn người.... không phải Hắc Khải thì còn ai vào đây?

Lấp tức, tiếng xì xào không ngớt:

- Danh tiếng của Đan thị quả không tồi, ngay cả Hắc Khải mà cũng có thể mời tới dự bữa tiệc này.

- Hắc Khải là một thiên tài giám định sư, là nhân vật cao quý, xuất chúng trong giới trang sức đá quý...ai có thể kết giao cùng anh ta thì thật là quá có phúc phần rồi!

- Nghe nói bản thân anh ta cũng có kinh doanh mặt hàng trang sức đá quý, không biết có phải là hợp tác cùng Đan thị không nhỉ?

Thấy Hắc Khải tới, Trần Hải Minh ánh mắt sáng rực, rồi vội ra chào đón:

- Hắc thiếu gia, thật là khách quý, khách quý, xin mời Hắc thiếu gia vào trong!

- Thì ra là vì nể mặt Trần Hải Minh nên Hắc Khải mới tới dự tiệc.

Mọi người đều thầm nghĩ như vậy...

Hắc Khải lịch sự đáp lại:

- Trần tiên sinh khách sáo rồi!

- Hắc thiếu gia, đây là con gái của một người bạn tôi, tên Trần Ngọc Tâm....Trần Ngọc Tâm đến chào hỏi Hắc thiếu đi. Hắc thiếu đây chính là một thiên tài giám định sư trong lĩnh vực trang sức đá quý. Sau này hi vọng Hắc thiếu sẽ quan tâm giúp đỡ chút cho Ngọc Tâm trong lĩnh vực này.

Trần Hải Minh quả thật là không bỏ qua bất kì một cơ hội nào để đưa con gái mình ra giới thiệu với những người có thân phận, địa vị cao trong xã hội.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 169: Đến Đòi Nợ ..

Tuy nghe Trần Hải Minh giới thiệu như vậy nhưng Hắc Khải cũng chả mấy để ý tới Trần Ngọc Minh,anh ta ngó trước ngó sau, dường như đang muốn tìm một ai đó.

- Hắc thiếu gia, sớm đã nghe danh tiếng lẫy lừng của anh!

Trần Ngọc Tâm giơ tay ra....

Hắc Khải và Lục Thượng Hàn sở hữu hai phong cách hoàn toàn khác biệt, một tuấn tú cởi mở, một lạnh lùng, khó gần.

Trần Ngọc Tâm cũng bị cái vẻ ngoài thanh tao, tuấn tú của Hắc Khải làm cho mê mệt.

Hắc Khải không hề giơ tay ra đáp lại, vẫn giữ tư thế một tay đút túi quần, rồi lệnh cho trợ lí lấy ra một phần quà:

- Trần tiểu thư, quà cho cô! Không cần khách sáo! Đan Nghi đâu rồi nhỉ?

Anh ta nói một tràng,chặn luôn cả phần thoại mà Trần Ngọc Tâm định nói và nhấn mạnh nhất vào câu cuối.

- Xin hỏi,Hắc thiếu hôm nay tới đây là có việc gì vậy?

Trần Hải Minh dò hỏi.

- Tìm Đan Nghi,nếu không thì tôi chả thà ở nhà chứ đến bữa tiệc nhạt nhẽo này mà làm gì?

Câu trả lời của Hắc Khải khiến Trần Hải Minh không khỏi cảm thấy mất mặt....

...có vài người đứng cạnh cũng nghe thấy cuộc hội thoại giữa hai người, trong lòng mới chợt hiểu ra:

" Thì ra Hắc Khải tới đây là để tìm Đan tiểu thư chứ không phải do nể mặt Trần Hải Minh..."

Trần Ngọc Tâm thấy vô cùng ấm ức, nhưng cũng cố gắng nở nụ cười gượng gạo:

- Vậy để tôi đưa Hắc thiếu đi tìm Đan Nghi nhé!

- Không cần đâu! Tôi nhìn thấy cô ấy rồi!

Hắc Khải từ chối thẳng thừng.

- Đan Nghi!

Hắn cất tiếng gọi lớn vậy nên mọi người đều nghe thấy, và dồn ánh nhìn qua phía Đan Nghi.

Rất nhiều người giờ cũng mới kịp nhận ra, Hắc thiếu là vì Đan Nghi nên mới tới bữa tiệc này.

Sắc mặt Trần Hải Minh càng lúc càng tệ.

- Sao anh lại đến đây?

Đan Nghi cất bước đi về phía Hắc Khải.

- Cô nói coi, tôi vì sao mà tới? Bản vẽ thiết kế của tôi đâu?

Đan Nghi giờ mới nhớ ra, vốn dĩ hôm nay là ngày mà cô phải giao bản thiết kế cho Hắc Khải.

Nhưng mấy ngày qua xảy ra quá nhiều chuyện khiến cô không còn thời gian, tâm sức để giải quyết việc gì khác nữa.- Xin lỗi, thật sự xin lỗi anh! Đây quả đúng là sai sót của tôi!

Vừa nói vừa vỗ vỗ vào trán mình mấy cái.

- Cho tôi thêm một ngày nữa được không? Ngày mai nhất định tôi sẽ giao cho anh!

- Được! Nhưng cô phải thêm cho tôi một mẫu nữa.

- Được!

Đan Nghi không chút do dự mà đồng ý ngay. Việc lần này đúng là do cô làm việc thiếu chuyên nghiệp, quên cả một việc quan trọng như vậy, nghiêm túc mà nói thì đã vi phạm vào điều khoản đã nêu trên hợp đồng.

May là Hắc Khải không tính toán, mà chỉ đòi chút đền bù tổn thất như vậy thì cũng không có gì là quá đáng.

Hắc Khải tiếp lời:

- Nếu còn lần sau thì sẽ không đơn giản vậy nữa đâu!

- Đa tạ Hắc thiếu đã khoan dung đại độ!

Đan Nghi mỉm cười đáp lại.

Hắc Khải giơ tay ra, không hiểu anh ta rút từ đâu ra một chiếc hộp:

- Tặng cô chút quà nhỏ!

- Hắc thiếu có lòng rồi!

Đan Nghi cười nhẹ nhàng, đưa tay ra nhận lấy món quà từ tay anh ta.

- Cô cũng có thể coi như hôm nay tôi tới đây để đòi nợ!

Hắc Khải cười khoan khoái.

Tận mắt chứng kiến cuộc nói chuyện vui vẻ giữa Đan Nghi cùng Hắc Khải, ai cũng hiểu rằng, mối quan hệ giữa hai người họ là rất không tồi....

... trong phút chốc, không ít người thấy ngưỡng mộ và cũng chẳng ít người ghen tức...

Trần Ngọc Tâm nghiến răng, nghiến lợi:

- Cái tên Hắc Khải này sao lại quen biết Đan Nghi chứ? Con nói chuyện với hắn ta mà hắn còn chả buồn tiếp lời nữa!

- Hắc Khải vốn là người kiêu căng, ngạo mạn, trước giờ đều thế. Nhưng không phải hắn ta cũng tặng cả quà cho con rồi sao? Có thể thấy rằng hắn cũng vẫn rất là tôn trọng Đan gia, tôn trọng ba, và cũng không xem thường con.

Ông ta nói vậy không phải chỉ là an ủi Trần Ngọc Tâm mà cũng là tự an ủi bản thân mình...

Trần Ngọc Tâm nở nụ cười, nói:

- Vậy lát con sẽ chủ động tìm anh ta để nói chuyện!

Thế nhưng, rất tiếc, cô ta không có cơ hội ấy bởi Hắc Khải nói chuyện xong với Đan Nghi là lập tức ra về rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 170: Gặp Anh Không Vui Sao ?

Anh ta về cơ bản là không muốn cho bất kì ai có cơ hội tiếp cận mình.

Trần Ngọc Tâm nhìn theo bóng lưng đi mỗi lúc một xa hơn khỏi tầm mắt của Hắc Khải mà không khỏi tức tối dậm dậm chân....

Nhưng.... Hắc Khải vừa ra về thì Lục Thượng Hàn đã lại đến.

Lục Thượng Hàn vừa xuất hiện thì đã khiến cho cả hiện trường nháo nhào cả lên. Nếu nói thân phận của Hắc Khải đã rất tôn quý rồi thì thân phận của Lục Thượng Hàn mới thật sự khiến cho người khác phải ngước nhìn.

Ngay khi hắn vừa xuất hiện, tất cả mọi người đều không tự chủ mà nín thở, dõi theo từng bước chân của hắn, tức thì, cả hội trường tĩnh lặng, không lời bàn luận, không tiếng xì xào, ai lấy cũng chỉ tập trung theo từng bước chân của Hàn thiếu.

Trần Hải Minh quá sung sướng, Lục Thượng Hàn quả nhiên vì nể mặt ông ta mà tới dự bữa tiệc tối nay rồi.

Trần Ngọc Tâm phấn chấn hẳn lên, nỗi thất vọng khi nãy đã hoàn toàn tan thành hư vô....

So với Hắc Khải thì cô ta vẫn thấy thích Lục Thượng Hàn hơn một chút.

- Hàn thiếu!

Trần Hải Minh quá đỗi kích động, mặt đỏ bừng bừng, đôi tay còn hơi run run...

Lần trước khi đi dùng bữa cùng Trần Ngọc Tâm, vô tình gặp được Lục Thượng Hàn, thái độ của ông ta đã đủ cung kính lắm rồi....lần này Hàn thiếu lại còn nể mặt mà tới dự tiệc thế này, ý nghĩa lớn lao vô cùng.

- Hàn thiếu đại giá quang lâm thật khiến Đan gia chúng tôi vinh hạnh vô cùng!

Trần Hải Minh giơ tay ra nắm lấy tay Lục Thượng Hàn.

Không động thanh sắc, Lục Thượng Hàn rút tay mình lại, lệnh cho người đi cùng mang quà lên trước, nghiễm nhiên vẫn là, Đan Nghi một phần, Trần Ngọc Tâm một phần.

An Kỳ đang đứng cạnh Đan Nghi, nhìn thấy vậy thì rất khó chịu:

- Khách mời hôm nay đều sao vậy nhỉ? Tặng quà cho bà là phép lịch sự,nhưng tặng quà cho cô ta nữa thì là ý làm sao? Đến cả Cảnh Lạc Bình và Cảnh Hối cũng thế, Hắc Khải cũng tặng, giờ đến Lục Thượng Hàn cũng tặng... bọn họ đều bị chập dây thần kinh rồi à?

Đan Nghi cười mà rằng:

- Người ta thích tặng, chúng ta đâu quản được?

- Nhưng vậy thật không công bằng, bà là đại tiểu thư của Đan gia, còn cô ta là cái thá gì?

An Kỳ rất bất bình, có vẻ như là đã ghét lây sang luôn cả Hắc Khải lẫn Lục Thượng Hàn.

- Tôi đi tìm Cảnh Lạc Bình với Cảnh Hối để tính sổ.

Đan Nghi nhìn về phía Lục Thượng Hàn, Lục Thượng Hàn đang đứng nói chuyện cùng Trần Hải Minh.

Thì ra hôm nay anh ý cũng đến đây dự tiệc.

Chỉ là... không hiểu hắn đến đây là vì ai?

Đan Nghi khẽ cúi xuống , việc liên quan tới vấn đề tình cảm, trước nay cô đều không quá cưỡng cầu, cũng không có ý định quá soi mói nội tâm của hắn.

Đến ngay cả người ba, sống bên mình, yêu thương mình suốt 18 năm qua cô còn nhìn không thấu thì nói gì đến Lục Thượng Hàn.

- Đang nghĩ gì?

Giọng nói trầm ấm đầy quen thuộc của Lục Thượng Hàn vang lên....

- Đang nghĩ tới những chuyện mà bản thân em nhìn không thấu!

Đan Nghi cười nhẹ nhàng.

Lục Thượng Hàn cong cong môi.

- Gặp anh không vui sao?

- Là chẳng ngờ sẽ gặp anh trong hoàn cảnh này!

- Nghe nói bữa tiệc hôm nay sẽ có cả phần khiêu vũ, em có thể nhảy cùng anh một điệu không, cô gái?

Lục Thượng Hàn đưa tay ra trước mặt cô.

Quả nhiên, vừa dứt lời, hội trường đã vang lên tiếng nhạc.

Tiết mục cuối cùng của buổi tiệc chính là màn khiêu vũ này.

Trước đây, Đan Nghi vẫn thường nhảy cùng ba mình, nhưng năm nay, cô sao có thể cho phép mình nhảy cùng ông ta đây?

Đan Nghi đưa mắt nhìn ra khoảng giữa hội trường, mọi người đã lui ra bốn phía, để chừa ra vị trí trung tâm, tạo thành một sàn nhảy khá rộng.

Đã nhiều cặp đôi đã bắt đầu màn khiêu vũ...

Trần Ngọc Tâm thấy Lục Thượng Hàn đứng cạnh Đan Nghi, không biết họ đang nói những gì, nhưng có vẻ như thân mật hơn hẳn những người khác....cô ta rất tức tối.

Không phải anh ta tới đây là vì mình sao?? Rõ ràng là ba là vì mình nên mới mời Lục Thượng Hàn tới đây. Vậy mà giờ lại để con nhóc đó câu hồn vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 171: Ngã Sấp Mặt ...

- Trần thúc, thúc nhìn Đan Nghi kìa...

Trần Ngọc Tâm ấm ức lên tiếng.

Trần Hải Minh nhìn về phía Đan Nghi, chỉ thấy Lục Thượng Hàn nghiêng người về phía Đan Nghi mà nói gì đó, lẽ nào hai người họ quen nhau?

Không thể nào, thân phận Lục Thượng Hàn cao quý là vậy, trước giờ không hề tùy tiện kết giao với ai, Đan Nghi có nói thế nào chăng nữa thì cũng chỉ là một sinh viên bình thường,làm gì có cơ hội mà quen với Lục Thượng Hàn.... mà kể cả có quen chăng nữa thì cũng đâu thân thiết đến mức khiến hắn phải đích thân tới dự buổi tiệc này?

Nghĩ đi nghĩ lại, Trần Hải Minh vẫn cho rằng, Lục Thượng Hàn là nể mặt mình nên mới đến dự tiệc....

Còn vì sao lại chủ động đi tìm Đan Nghi ư?

Thì chắc chắn là vì Đan Nghi là con gái ruột của ông ta, nên Lục Thượng Hàn mới đối xử đặc biệt chút vậy thôi mà!

Trần Hải Minh thấy thật phiền não,rõ ràng ông ta cố ý mời Lục Thượng Hàn tới đây để giới thiệu cho Trần Ngọc Tâm, vậy mà giờ...Lục Thượng Hàn chỉ vì muốn lấy lòng ông ta mà lại chủ động tìm Đan Nghi để nói chuyện.

Ông ta đành cố an ủi "cô cháu gái":

- Ngọc Tâm, vì nể mặt ta nên Lục Thượng Hàn mới tiếp cận Đan Nghi vậy thôi. Cháu không phải lo, lát nữa cháu tìm có hội tiếp cận với anh ta, cố gắng nói chuyện nhiều một chút.

- Được!

Trần Ngọc Tâm gật đầu, tán thành luôn.

Trong lòng cô ta đang thầm hạ quyết tâm:

" Hiện tại Lục Thượng Hàn đang ở rất gần rồi,mình phải cố gắng nhanh hơn Đan Nghi một bước mà nắm lấy trái tim anh ta ".

Nhìn thấy mọi người đang bắt đầu khiêu vũ, cô ta chợt nhớ ra bản thân cũng đã từng theo học một khóa nhảy, trong đầu cô ta liền nẩy ra một ý hay ho.

Trần Ngọc Tâm bước về phía Lục Thượng Hàn, định cất lời mời hắn khiêu vũ cùng mình, và chắc chắn sẽ không thể bị từ chối!

Vừa tính toán trong đầu vừa bước đi...

Cô ta đang đi trên chính đôi giày cao gót đính kim cương mà Đan Nghi đã bỏ xó bấy lâu, vốn dĩ đi lại đã khó khăn, thêm nữa chân Đan Nghi còn nhỏ hơn chân cô ta một size.... Trần Ngọc Tâm đi đôi giày này bị kích mũi rất khó chịu, đứng một lúc mà chân tê cứng, mất cảm giác, giờ bước đi thật chả dễ dàng...

Trần Ngọc Tâm vừa uốn éo bước đến đứng trước mặt Lục Thượng Hàn, mới chỉ kịp mở miệng nói:

- Hàn thiếu, có thể nhảy cùng tôi một điệu không?

Đúng lúc này thì chân cô ta bị trẹo một cái, kết quả, mọi người chỉ thấy cô ta quỳ sụp xuống trước mặt Đan Nghi và Lục Thượng Hàn.

Trần Ngọc Tâm vì muốn được nhảy cùng Lục Thượng Hàn một điệu mà quỳ gối cầu xin?

Nhiều người nhìn cảnh này mà không nhịn nổi cười thành tiếng.

Trần Ngọc Tâm mất mặt đến thảm hại,mắt trực trào rơi lệ mà nhìn Lục Thượng Hàn, chỉ hi vọng hắn ra tay dìu mình đứng dậy, rồi cùng mình khiêu vũ... Vậy là có thể hóa giải được cú ngã xấu hổ này của mình rồi....

Cô ta hai mắt ngấn lệ, điệu bộ đáng thương....

Nhưng hiển nhiên là Lục Thượng Hàn không sập bẫy, hắn chỉ điềm nhiên mà rằng:

- Mời Trần tiểu thư đứng lên, chứ hành đại lễ như vậy tôi thật không dám nhận.

Mọi người xung quanh nghe hắn nói vậy thì đều cười không ngớt.

Hết cách, Trần Ngọc Tâm đành phải tự mình đứng dậy, nhưng đôi giày cao gót ấy quả thật là quá trơn, cô ta còn chưa kịp đứng vững thì lại ngã nhào xuống rồi.

Lúc trước, cô ta chưa từng đi đôi giày nào mà cao như thế, giờ liên tiếp ngã vậy cũng chẳng có gì là lạ cả.

Trần Ngọc Tâm hoảng loạn, lồm ngồm đứng dậy , còn chưa kịp vững chân thì từ đâu một quả táo tàu loại nhỏ bắn đúng vào mắt cá chân làm cô ta lại loạng choạng mà ngã xuống, lần này thì đúng chuẩn một cú ngã sấp mặt....ngã nhào luôn vào sàn nhảy, lập tức mọi người đổ ánh nhìn về phía Trần Ngọc Tâm.

Nhưng quả táo nho nhỏ gây ra cú ngã nhào của cô ta thì chẳng ai nhìn thấy...

Người ném quả táo ấy ra là Lục Thiên bởi Lục Thượng Hàn đã ra lệnh, đối với Trần Ngọc Tâm, bất kì lúc nào có cơ hội ra tay thì cứ ra tay.

Lục Thiên chuẩn bị sẵn theo người ba quả táo, nhưng ai ngờ Trần Ngọc Tâm lại tự mình ngã nhào hai lần....

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 172: Tâm Ý Tương Thông

Vậy là Lục Thiên đỡ phí hai quả táo.

Trần Ngọc Tâm ngã sấp mặt trên sàn, Trần Hải Minh cũng thấy mất mặt nên vội sai người dìu cô ta rời khỏi hội trường.

Đan Nghi không khỏi bật cười.

- Giờ có thể nhận lời khiêu vũ cùng anh chưa?

Lục Thượng Hàn cất giọng nói ấm áp như gió xuân.

Đan Nghi đưa tay ra, đặt vào lòng bàn tay hắn.

Lục Thượng Hàn nhẹ nhàng xoay người đưa cô vào đến sàn khiêu vũ.

Nam thì thân hình cao lớn, tướng mạo tuấn tú, ngọc thụ lâm phong.... Nữ thì yêu kiều, đoan trang.... hai người cùng nhau khiêu vũ, lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

Hơn nữa, bước nhảy của họ còn rất đẹp, mạnh mẽ mà không cứng nhắc,thanh thoát mà không nhạt nhòa.... thật khiến người khác không ngưỡng mộ không được.

Dần dần, những người khác rời khỏi sàn khiêu vũ.... nhường chỗ cho Đan Nghi và Lục Thượng Hàn.

Cũng lúc này, nhạc thay đổi thành bản PorUnaCabeza bốc lửa của Argentina, tiết tấu nhanh mạnh mà không thiếu phần lãng mạn, nho nhã.

Theo từng nhịp tiết tấu, Lục Thượng Hàn thay đổi từng bước nhẩy,Đan Nghi cũng ngay lập tức bắt theo nhịp... từ bản nhạc trước cho đến bản nhạc này, hai người không hề trao đổi một câu nào nhưng bước nhảy vẫn hoàn hảo, không chút lúng túng.

Đan Nghi luôn theo kịp và chuẩn bước nhảy của Lục Thượng Hàn.

Từ khi quen biết nhau đến giờ, đây là lần đầu tiên hai người khiêu vũ cùng nhau, không rõ đối phương biết nhảy những điệu nào.... thế nhưng chỉ cần một tiết tấu, một bước nhảy là lập tức theo kịp đối phương...

Vũ điệu tango hoa lệ, cao quý trong bước nhảy của hai người đã được trình diễn hết sức thuyết phục.

Đan Nghi tối nay mặc chiếc váy màu đen, trong bữa tiệc này, trang phục của cô không phải nổi bật nhất, nhưng vô tình lại thích hợp nhất với bản nhạc này.Tango là một vũ điệu Latinh vô cùng sôi động, bốc lửa... nhưng không quá mức phóng khoáng, giữa người nam và người nữ là sự hòa quyện đằm thắm, kín đáo mà cao quý, ánh mắt nhìn nhau trao đầy xúc cảm...

Để nhảy được vũ điệu này,quan trọng nhất chính sự phối hợp ăn ý của cả hai người nhảy .... phải có tâm ý tương thông thì mới tạo ra được một màn khiêu vũ hoàn hảo.

Hiển nhiên một điệu, cặp đôi, Đan Nghi và Lục Thượng Hàn đã làm được điều này.... từng bước nhẩy ăn ý, từng ánh mắt đắm say, không gian và thời gian như dừng lại, dường như trong mắt họ chỉ còn có đối phương....

Âm nhạc kết thúc, Đan Nghi và Lục Thượng Hàn dừng bước nhảy.

Hai người đều có cảm giác kì phùng địch thủ, sảng khoái vô cùng....

Đan Nghi hơi thở gấp gáp bởi đã thấm mệt.... Lục Thượng Hàn chăm chú ngắm nhìn cô,không chút rời mắt...

Đan Nghi tựa như vẫn đang chìm đắm trong vũ điệu ngọt ngào khi nãy...

Tiếng vỗ tay vang lên như sấm dậy, tiếng vỗ tay xuất phát từ đáy lòng....họ đã bị màn khiêu vũ đẹp mắt của hai người chinh phục hoàn toàn.

Duy chỉ có sắc mặt Trần Hải Minh càng lúc càng khó coi....

Lục Thượng Hàn dìu Đan Nghi ra khỏi trung tâm sàn khiêu vũ.... trong lòng hắn cũng vô cùng hưng phấn, đưa tay ôm chặt lấy vòng eo của cô ép sát vào cơ thể hắn...

Chỗ hai người đứng khá khuất tầm mắt của mọi người nên cũng không bị quá chú ý..

- Trần Ngọc Tâm khi nãy vấp ngã là do anh?

Đan Nghi rất tinh tường, cô đoán chắc cú ngã sau cùng chắc chắn không phải do đôi giày Trần Ngọc Tâm bị trơn mà gây ra...

Lục Thượng Hàn cong cong môi cười:

- Không phải cô ta muốn gây sự chú ý với mọi người sao? Anh chỉ muốn giúp cô ta một tay thôi mà!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 173: Bóc Quà...

Đan Nghi không nhịn nổi cười, đây mà gọi là giúp một tay sao? Lại còn nói với giọng điệu nghiêm túc thế nữa chứ?

- Lát nữa em nhớ bóc quà tặng trước mặt tất cả khách mời nhé!

Lục Thượng Hàn bỗng cất tiếng dặn cô như vậy.

- Bóc luôn trước mặt mọi người?

Đan Nghi không khỏi ngạc nhiên.

Lục Thượng Hàn cố tỏ vẻ bí mật.

- Em cứ bóc đi rồi sẽ biết!

- Ồ!

Đan Nghi gật đầu đồng ý.

Rất nhanh đã lại thấy Trần Ngọc Tâm đổi một bộ váy và đôi giày khác mà trở lại bữa tiệc.

Rõ ràng là cô ta không muốn để nỡ mất cơ hội kết giao với những người có địa vị trong xã hội.... thế nên sau cú ngã mất mặt ấy mà vẫn quay trở lại....

Đan Nghi bước tới bên Trần Hải Minh, không đứng cạnh Lục Thượng Hàn nữa.

Tuy trong lòng rất xót xa cho Trần Ngọc Tâm, nhưng cũng không thể không cố giả vờ quan tâm tới Đan Nghi:

- Đan Nghi, sao con lại quen biết với cả Lục Thượng Hàn và Hắc Khải vậy?

- Con với họ cũng không thân cho lắm,họ đến dự tiệc, nói chuyện vài ba câu với con thì cũng là lẽ thường tình mà!

Đan Nghi cười trả lời đầy thản nhiên.

Trần Hải Minh nghĩ cũng thấy đúng, Đan Nghi vốn làm gì có cơ hội mà quen biết những nhân vật lớn đó chứ?

Đan Nghi lại tiếp lời:

- Tối nay con nhận được nhiều quà ghê cơ, con cũng phải đi cảm ơn các bác, các cô các chú đã tặng quà cho con mới được... a hình như Hàn thiếu gia và Hắc thiếu gia cũng có tặng quà cho con nữa sao á ba?

Nghe Đan Nghi nói vậy,Trần Hải Minh mới nói:

- Hay là các con bóc quà ra luôn đi, vừa hay có thể biết là Hàn thiếu, Hắc thiếu đã tặng gì cho con.

Thật ra ông ta chỉ là muốn vớt vát lại chút gì đó cho Trần Ngọc Tâm mà thôi.Trần Ngọc Tâm hôm nay bị mất mặt như vậy, chắc chắn sẽ bị mọi người để ý soi mói,nhưng nếu giờ bóc quà mà Hắc thiếu, Hàn thiếu tặng ra.... mọi người phát hiện quà mà Trần Ngọc Tâm nhận được cũng không kém cạnh gì của Đan Nghi... thì từ nay về sau sẽ không ai còn dám xem nhẹ " cô cháu gái " của ông ta nữa.

Nghĩ đến đây, Trần Hải Minh nói lớn:

- Nào, Đan Nghi, Ngọc Tâm, ta cũng có quà tặng cho hai con! Đan Nghi, ta mong con luôn khoan dung, độ lượng, bao bọc cho Ngọc Tâm. Ngọc Tâm, con cũng phải luôn tôn trọng chị Đan Nghi, nghe chưa?

Ông ta đưa ra hai phần quà....

Đan Nghi, Trần Ngọc Tâm cùng mở ra ....

Của Đan Nghi là một đôi hoa tai , cô cười nhẹ nhàng.

- Con biết rồi, thưa ba!

Của Trần Ngọc Tâm, là một sợi dây chuyền kim cương, nhìn thấy món quà quý giá này cô ta cười không khép được miệng:

- Cảm ơn Trần thúc!

Mọi người tham dự bữa tiệc thấy vậy liền lên tiếng kêu họ cùng bóc hết những hộp quà tặng ra, để mọi người cùng được thỏa trí tò mò.

Ai cũng biết rằng mỗi dịp lễ tết, Đan Nghi đều nhận được không ít những món quà trang sức,châu báu quý giá.... thế nên giờ có cơ hội thì họ cũng rất muốn được tận mắt nhìn ngắm những món quà ấy....

Phải biết rằng những món trang sức mà Đan Nghi đeo, không ít lần đã tạo thành trào lưu rất được giới trẻ yêu thích.....

Đan Nghi rất thoải mái mà đáp ứng yêu cầu của mọi người, bắt tay vào bóc từng món quà.... quả nhiên là không thiếu những món trang sức đắt tiền, rồi đồng hồ, túi xách của những nhãn hiệu nổi tiếng, mỗi lần bóc xong một món là Đan Nghi lại kèm theo lời cảm tạ đến chủ nhân của món quà ấy.

Mọi người đều không khỏi suýt xoa ngưỡng mộ trước những món quà mà Đan Nghi được tặng.

Đến lượt hộp quà của Hắc Khải,chiếc hộp mở ra, bên trong chỉ thấy có một trang giấy, trên đó có viết:

" Đoán xem bộ sưu tập đầu tay của cô đã bán được bao nhiêu tiền? Đoán đúng có thưởng! "

Đan Nghi bật cười, đây cũng gọi là quà?

Mọi người không khỏi ngóng dài cổ ra nhìn, Đan Nghi chỉ cười và cất tờ giấy đó đi.....

.... đến lượt quà của Lục Thượng Hàn...

... Đan Nghi từ trong chiếc hộp, lấy ra một viên huyết soàn (huyết kim cương), toàn thân màu đỏ, lấp lánh lóa mắt... đây là một loại kim cương xuất xứ từ Nam Phi, là loại kim cương tốt nhất, quý nhất và cũng đắt giá nhất.

Cũng bởi vậy nên mỗi lần có một viên kim cương này được phát hiện ra, thì sẽ xảy ra những cuộc tranh giành vô cùng khốc liệt...máu của bao người đã vì những viên huyết soàn này mà đổ, mạng bao người đã vì nó mà mất.... đấy cũng chính là nguồn gốc của cái tên " huyết soàn "

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 174: Không Dám Làm Vấy Bẩn...

Lục Thượng Hàn tặng huyết soàn,một thứ quý giá như này là đủ thấy hắn người vô cùng hào phóng và rất coi trọng Đan gia...

Mọi người trong bữa tiệc mải mê ngắm nhìn viên kim cương quý hiếm ấy....

Đến ngay cả Đan Nghi cũng cảm thấy, món quà này là quá lớn, dù cho hai người đã là vợ chồng đi chăng nữa...

Nhưng trên khuôn mặt Lục Thượng Hàn vẫn chỉ là nụ cười điềm nhiên... trong trái tim hắn, Đan Nghi sớm đã là người con gái mà sẽ cùng hắn đi hết cuộc đời này rồi, viên huyết soàn này chỉ mới là thể hiện chút tâm ý mà thôi.

Đan Nghi nắm chặt viên huyết soàn trong tay.... cô nhất định sẽ trân trọng..

Khách mời trong bữa tiệc, nhìn Đan Nghi đầy cảm kích:

- Nhờ phúc của đại tiểu thư mà chúng tôi mới có cơ hội nhìn thấy viên huyết soàn quý giá, trăm năm khó kiếm này... thật là vinh hạnh vô cùng, vinh hạnh vô cùng.

Trần Ngọc Tâm càng lúc càng thấy phấn khích... càng lúc càng muốn biết Lục Thượng Hàn tặng Đan Nghi món quà quý giá như vậy, thì chắc hẳn quà giành cho cô ta cũng sẽ chẳng thể kém cạnh được.

- Trần thúc,cháu cũng bóc những phần quà của cháu ra nhé, xem có món gì quý thì cũng tiện cho mọi người cùng chiêm ngưỡng. Các vị khách quý có mặt trong bữa tiệc ngày hôm nay đều là những người yêu thích trang sức đá quý và ít nhiều có tìm hiểu nghiên cứu về nó. Thế nên vừa hay có thể nhờ mọi người giới thiệu qua về từng loại cho cháu hiểu rõ hơn....

Trần Ngọc Tâm mở chiếc hộp quà đầu tiên, vốn tưởng sẽ giống như Đan Nghi mà nhận được trang sức, châu báu giá trị....đâu ngờ, cầm ra xem thì lại là một viên đá cuội.... sắc mặt cô ta lập tức rất khó coi :

- Đây.... đây là cái quái quỷ gì vậy chứ?

Một người đàn ông trung tuổi bước lên trước và nói:

- Đây là món quà của tôi tặng cho Trần tiểu thư. Nghe nói Trần tiểu thư đây trước giờ đều không màng danh lợi, kim tiền, cũng chả đam mê châu báu, ngọc ngà các loại... Tôi đây cũng không dám đem tặng tiểu thư những thứ đó để mà làm vấy bẩn tiểu thư. Viên đá cuội này tuy không đáng tiền nhưng mà lại có hình dạng như chú heo, vừa hay năm nay cũng là năm con heo, chúc Trần tiểu thư đại cát đại lợi, năm heo phát đại tài!

- Ông! Ông dám lăng mạ tôi?

Trần Ngọc Tâm tức tối, dậm đậm chân quát lớn.

- Tôi đâu dám lăng mạ tiểu thư? Chỉ là tặng quà thì nhất định phải tặng đúng theo sở thích của người nhận mà thôi.Người đàn ông trung tuổi vội lên tiếng đáp lại, thái độ hết sức là cung kính, không giống như đang cố tình lăng mạ người khác...

Đan Nghi nhìn người đàn ông trung tuổi đó rồi quay qua nhìn Lục Thượng Hàn, trong lòng đã hiểu ra vấn đề... người đàn ông trung tuổi kia chắc chắn có mối quan hệ gì đó với hắn...

Nghĩ vậy, cô không khỏi mím môi cười.

- Ngọc Tâm, được rồi, tiếp tục bốc những món quà khác đi!

Tránh để " cô cháu gái " bốc hỏa, Trần Hải Minh vội lên tiếng...

Trần Ngọc Tâm, cố nén cơn giận dữ mà tiếp tục bóc món quà khác...chiếc hộp tiếp đó được bao bọc rất đẹp, nhưng không ngờ, bên trong chỉ là một con hạc giấy.

Cô ta tức tái mặt, vừa hay có người nữa bước lên trước mà nói:

- Trần tiểu thư đây là người ngạo cốt, ngạo khí hơn người nên tôi cũng thật không dám mang những món đồ phàm tục ra tặng tiểu thư vì sợ làm hoen ố sự cao quý của tiểu thư.

Tiếp đó, Trần Ngọc Tâm bóc hết một loạt các hộp quà.... quả nhiên là đủ các loại quà, đá cuội, hạc giấy,hoa giấy, bút lông... đều là những thứ điển nhã cao quý, nhưng hiềm lỗi không hề có một thứ gì có giá trị tiền bạc, đúng theo câu lễ nhẹ tình nghĩa trọng.

Đan Nghi nhìn thấy cảnh này thì rất buồn cười, nhưng vẫn cố nhịn....

Cô đưa mắt nhìn về phía Lục Thượng Hàn, chỉ thấy hắn hết sức bình thản.... như chẳng có chuyện gì.

Đan Nghi biết chắc đây là việc mà hắn cố tình sắp đặt.... không biết Lục Thượng Hàn đã dùng cách gì mà truyền đến tai tất cả mọi người về cái ngạo khí của Trần tiểu thư mà khiến họ sợ hãi không dám tặng những món đồ có giá trị vật chất nữa.

Nhưng mọi người lại rất tôn trọng Trần tiểu thư - Con gái ân nhân cứu mạng của Đan gia...nên đều đã tận tâm tận lực đi tìm chọn đủ các loại quà đặc biết đến để lấy lòng Trần Ngọc Tâm.

Đâu ngờ, chính những món quà quý này lại khiến Trần tiểu thư tức muốn lệch mũi.... ngậm cục tức trong miệng mà không thể không nuốt... trừ khi cô ta dám gào lên trước mặt tất cả quan khách rằng:

" Lão nương không có ngạo khí, lão nương chính là ham muốn ngọc ngà châu báu "

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 175: Kim Tiện Bất Luyện Luyện Dâm Tiện !

Nhưng câu ấy,Trần Ngọc Tâm cũng đâu có gan để mà nói ra trước mặt bao người như vậy....

Cô ta tức đến tái mặt, đôi môi run bần bật lên vị giận dữ, phải gắng gượng lắm mới không bật khóc thành tiếng.

Chuyện đã vậy, cô ta cũng chỉ đành nhận lấy cái danh tiếng " ngạo khí, ngạo cốt " này thôi, để cứu vớt sự tôn nghiêm của bản thân, Trần Ngọc Tâm gượng cười mà rằng:

- Đúng vậy! Tiền tài vốn là vật ngoài thân,thay bằng việc tiêu tiền như nước chi bằng dùng thêm nhiều thời gian hơn để tu tâm dưỡng tính, tu dưỡng đạo đức... vậy không phải cuộc sống sẽ tốt đẹp hơn sao? Cảm ơn những món quà mà quý vị đây đã tặng cho tôi!

Nghe cô ta nói vậy thì chẳng phải có ý muốn ám chỉ, người có tiền đều là kẻ vô đạo đức hay sao? Vậy nên không ai lên tiếng đáp lại....

Trần Hải Minh cũng chẳng ngờ cô cháu gái của mình lại không biết cách ăn nói tới vậy, vừa mở miệng ra đã đắc tội với tất cả mọi người, sắc mặt ông ta cũng chẳng khá hơn Trần Ngọc Tâm là mấy.

Không phải vẫn còn quà của Hắc Khải và Lục Thượng Hàn chưa bóc ra sao?

Trần Ngọc Tâm không nản lòng, tiếp tục bóc hộp quà mà Hắc Khải tặng mình, chiếc hộp mở ra, bên trong trống rỗng, không có bất kì thứ gì....

Chẳng ai hiểu vì sao Hắc Khải lại tặng chiếc hộp rỗng như vậy cho Trần Ngọc Tâm... Nhưng vận dụng quan điểm của những người tặng quà lúc trước thì rất nhanh đã có người rút ra được kết luận:

- Trần tiểu thư là người sống có cốt cách, gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, không quan tâm tới tiền tài, danh lợi... Hắc thiếu gia tặng cô ấy chiếc hộp rỗng này có lẽ cũng là có thâm ý như vậy... cũng giống như đi ngàn dặm để tặng chiếc lông thiên nga, lễ nhẹ tình nghĩa trọng. Hắc thiếu gia thật có lòng rồi!

- Ồ! Hóa ra là vậy!

Mọi người xung quanh phát ra tiếng cảm than vì ý nghĩa sâu xa của món quà...

Sắc mặt Trần tiểu thư lúc này phải ví với màu sắc của gan heo thì mới đủ diễn tả được.

Vẫn không nản chí,tiếp tục bóc chiếc hộp mà Lục Thượng Hàn tặng... món quà bên trong quả nhiên có giá hơn so với tất cả các món quà khác, đó là một chiếc kiếm nhỏ màu bạc nhưng không phải bằng bạc hay vàng , mà được làm từ chất liệu giấy gì đó không rõ, cũng không biết nó bao hàm ý nghĩa như thế nào.

Nhưng dù sao thì sắc mặt Trần Ngọc Tâm đã ổn hơn khá nhiều, dù sao chăng nữa thì món quà của Lục Thượng Hàn cũng có ý nghĩa hơn của tất cả những người khác gộp lại.

Cô ta đang định quay sang cảm ơn Lục Thượng Hàn... ai ngờ, Cảnh Hối đứng một bên,lắc lư cái đầu mà nói:

- Thanh kiếm màu bạc? Không tồi mà!

Cảnh Hối là nhị thiếu của Cảnh gia, cùng tuổi với Đan Nghi và Trần Ngọc Tâm, cũng là người có tên có tuổi trong xã hội.

Nghe Cảnh Hối nói vậy, Trần Ngọc Tâm cũng thấy mát mặt không ít.

Nhưng còn chưa kịp nở nụ cười hài lòng thì Cảnh Hối đã lại nói tiếp:

- Tục ngữ vẫn có câu:Kim tiện bất luyện luyện ngân tiện

Thượng tiện bất luyện luyện hạ tiện

Tiện nhân tự hữu thiên thu (phục).

Người tặng quà có phải hàm ý này không?

(kiếm vàng không luyện luyện kiếm bạc - Lên kiếm không luyện luyện hạ kiếm - Tiện nhân khác có trời thư phục!)

□□□□Trong tiếng Trung từ 银 (bạc)và từ 淫 (dâm) đồng âm, từ 剑 (kiếm) và từ 贱 (tiện) đồng âm. Nên câu này còn có thể hiểu thành " kiếm vàng không luyện luyện "dâm tiện" - Lên kiếm không luyện luyện "hạ tiện " - Tiện nhân khác có trời thu phục □□□□

Nghe Cảnh Hối nói vậy cả hội trường phát ra tiếng cười lớn, sảng khoái bất ngờ, không khí bỗng chốc náo nhiệt vô cùng.

Không phải mọi người cố ý không nể mặt Trần Hải Minh mà bởi những gì mà Cảnh Hối vừa nói thật sự quá là buồn cười...

Hơn nữa, những người có mặt trong bữa tiệc này, ai mà không phải kẻ có quyền có thế,nhà nhà đều giàu có hơn người... ai ở đây cũng thích được hưởng phúc, tiêu sài tiền bạc, dùng đồ gì cũng phải là loại tốt nhất, đây chính là giá trị của tiền tài, cũng là mục đích phấn đấu của cả đời người.

Vậy mà từ đâu xuất hiện con bé tên Trần Ngọc Tâm này tự nhận mình là kẻ ngạo khí, ngạo cốt, coi tiền tài như rác rưởi...lại còn nói gì mà tu thân dưỡng tính.... giờ mọi người không giễu cợt ả thì giễu cợt ai?

Đan Nghi cũng mím môi cười mà nhìn Trần Ngọc Tâm.

Trần Ngọc Tâm, Trần Hải Minh cũng không rõ Lục Thượng Hàn tặng quà này là có ý gì, nhưng bất kể là có ý gì thì sau mấy câu nói của Cảnh Hối vừa xong thì cũng bị lí giải thành một đống hỗn độn rồi.

Trần Hải Minh đành miễn cưỡng nở nụ cười còn khó coi hơn khóc ra mà nói:

- Đa tạ món quà của Hàn thiếu!

Trần Ngọc Tâm sắc mặt cũng như lập tức có thể òa khóc nức nở:

- Đa tạ món quà của Hàn thiếu, Ngọc Tâm rất thích!

- Xem ra cô rất thích ngân tiện(dâm tiện) mà!

Cảnh Hối lớn tiếng nói.

- Cảnh Hối!

Cảnh tiên sinh vội lên tiếng ngăn Cảnh Hối lại.....

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 176: Ánh Mắt Sắc Tựa Dao...

Trần Ngọc Tâm ôm mặt khóc lao ra ngoài...

Nhưng không một ai thấy Cảnh Hối nói gì không đúng cả... vốn dĩ, người như Trần Ngọc Tâm, đã không có tiền thì thôi lại còn cả gan mang kim tiền và đạo đức ra nói lí lẽ.... nói như kiểu ai có tiền cũng là những kẻ bại hoại đạo đức vậy...vậy nên về cơ bản là chẳng một ai có cảm tình với cô ta cả...

Hôm nay nếu không phải nể mặt cô ta là con gái của một trong những ân nhân của Đan gia, rồi lại được Trần Hải Minh long trọng giới thiệu vậy thì ai thèm tặng quà cáp gì cho cô ta chứ?

Mà sau tối nay,về sau này ai mà muốn tặng quà cho cô ta chắc cũng chỉ dám tặng mấy thứ như đá cuội,không khí các loại mà thôi...đấy chẳng phải đúng theo sở thích của cô ta hay sao?

Đan Nghi quay qua nhìn Lục Thượng Hàn, cái chiêu thức công khai bóc quà thật là cũng chỉ có mình hắn nghĩ ra được thôi.... khiến Trần Ngọc Tâm đắc tội với mọi người đã đành lại còn khiến cho cô ta từ nay về sau sẽ không có cơ hội nhận bất kì món quà có giá trị gì khác nữa.

Lục Thượng Hàn cũng quay sang nhìn Đan Nghi, ánh cười thoáng qua... sau màn khiêu vũ tuyệt vời khi nãy hắn lại càng thêm phần thán phục tài năng của cô hơn.

Nếu không phải hiện tại,hoàn cảnh không cho phép, hắn thật chỉ muốn ngay lập tức ăn cô luôn thôi.

Không những sở hữu ngoại hình xinh đẹp,nội tại tâm hồn Đan Nghi vẫn còn quá nhiều những điều mà hắn chưa khám phá hết,điều này khiến bản thân Lục Thượng Hàn vô cùng háo hức.

Nhưng, bất luận cô có như thế nào đi chăng nữa,thì Lục Thượng Hàn vẫn sẽ vô cùng yêu thích,nâng niu cô vợ nhỏ này của mình.

Trần Ngọc Tâm lao ra ngoài, Trần Hải Minh tuy rất là xót ruột nhưng cũng không thể bỏ mặc khách khứa không quản mà chạy theo được.

Ông ta nhìn Cảnh Hối với ánh mắt đầy oán hận.

Cảnh tiên sinh vội cười nói với ông ta:

- Tiên sinh,trẻ con không hiểu chuyện, nói toàn chuyện linh tinh, mong tiên sinh đừng để bụng.

- Trẻ con mà, chuyện nhỏ thôi!

Trần Hải Minh vẫn phải cố gắng giữ hình tượng đại độ của mình, ông ta cũng chưa dám ra mặt đắc tội với Cảnh gia vào thời điểm này.

Cảnh Hối chạy đến bên cạnh Đan Nghi, cười nói:

- Đan Nghi, cùng bọn tôi đi uống rượu đi! Chẳng mấy khi cậu về nghỉ dài ngày như này, để tôi gọi An Kỳ với anh tôi nữa... mấy người chúng ta cùng đi, thế nào?

Đúng như những gì Cảnh tiên sinh vừa nói với Trần Hải Minh, Cảnh Hối đích thị là một cậu bé không chịu lớn, từ nhỏ lúc nào trước mặt Đan Nghi cũng là cái bộ dạng nghịch ngợm đến mức hơi hơi " tăng động" như một chú khỉ.... Lúc trước Đan Nghi vẫn luôn cảm thấy cậu ta là người làm việc gì cũng không biết nghĩ trước nghĩ sau, chỉ biết ăn chơi, đua đòi....

Nhưng giờ cô mới hiểu tấm lòng của Cảnh Hối đáng quý như thế nào...

Đan Nghi nở nụ cười thân thiết:

- Hôm nay tôi còn có chút việc, hẹn ông với mọi người hai ngày nữa tụ tập nhé!

- Nghi Nghi, bà thay đổi rồi!

Cảnh Hối giơ tay chỉ vào chóp mũi Đan Nghi.

Cảnh Hối cao hơn Đan Nghi nửa cái đầu, nhìn từ góc độ khác thì giống như cậu ta đang định ôm lấy Đan Nghi...

Vừa mới đưa tay chỉ vào mũi Đan Nghi như vậy, Cảnh Hối lập tức cảm thấy sống lưng ớn lạnh, như kiểu có người đang cầm dao dí vào gáy mình vậy...

Cảnh Hối vội quay lưng ra sau... Nhưng không phát hiện ra cái gì khả nghi cả...

Duy có Đan Nghi là nhìn thấy tia lạnh thoáng qua ánh mắt Lục Thượng Hàn.

Cô vội lùi ra sau một bước, giữ khoảng cách hợp lí với Cảnh Hối, không phải cô sợ Lục Thượng Hàn trách mình, mà cô lo cho

" tính mạng " của cậu bạn từ thuở nhỏ của mình có thể sẽ bị đe dọa...

Hơn nữa,nếu để Cảnh Hối ôm mình thật thì cũng không ra làm sao, khi xưa trẻ con không hiểu chuyện đã đành, giờ lớn rồi, cái gì cần tránh thì nhất định phải tránh.

Quả nhiên, Đan Nghi lùi sau một bước như vậy thì ánh nhìn của Lục Thượng Hàn mới dịu hơn chút...

Cảm nhận thấy cảm giác ớn lạnh đã không còn, Cảnh Hối mới ghé sát tai Đan Nghi mà thì thầm:

- Nghi Nghi, quà tôi tặng, lát về bà nhớ bảo quản cẩn thận đấy nhé! Quà tôi tặng Trần Ngọc Tâm, là đống lá mà tôi sai người làm nhặt sau vườn đấy.

- Phụt!

Đan Nghi bật cười, thì ra mọi người đều chuẩn bị những món quà đặc biệt vậy cho Trần Ngọc Tâm.

- Cảm ơn ông nhiều nhé!

- Vậy rảnh rỗi thì nhớ rủ tôi đi đánh chén nhé!

Cảnh Hối đáp lại vui vẻ....

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 177: Tiếp Tục ... Vượt Tường...

Tôi biết rồi! Ông đi nhanh đi!

Đan Nghi liếc nhìn về phía Trần Hải Minh, cô có chút lo lắng, sợ ông ta vẫn chưa nguôi giận việc Cảnh Hối khi nãy buông lời đả kích Trần Ngọc Tâm.

Cảnh Hối lại lao đi như một chú khỉ nghịch ngợm.

Lúc này, Đan Nghi mới lại đi tìm An Kỳ để tiếp tục buôn.

An lão gia bước đến bên cạnh Trần Hải Minh:

- Tiên sinh, Trần Ngọc Tâm tuy là con gái ân nhân của Đan gia...Nhưng từ lời nói cho đến cử chỉ, hành động đều có quá nhiều điểm không ổn... có lẽ từ nay về sau nếu tiên sinh muốn dẫn cô bé đến những buổi lễ tiệc như này thì cần thận trọng suy nghĩ hơn.

- Tôi sẽ cẩn trọng hơn, cảm ơn An lão gia đã nhắc nhở!

Trần Hải Minh vội vàng đáp lại.

An lão gia nhìn về phía Đan Nghi, ánh mắt không giấu nổi nét cười, nghĩ đến khi xưa ông cũng là người tận mắt chứng kiến quá trình khôn lớn trưởng thành của Đan Khánh... vậy mà chớp mắt, Đan Nghi cũng đã lớn thế này rồi...Đan gia có hậu nhân như vậy, thật khiến ông vui mừng khôn xiết.

Bữa tiệc chưa đến hồi kết, Lục Thượng Hàn đã ra về, chỉ để Lục Thiên ở lại gửi lời chào tới Trần Hải Minh.

Trần Hải Minh thất vọng vô cùng, tối nay có bao khách quý đến tham dự như này.... vậy mà Trần Ngọc Tâm lại chẳng thể kết giao được lấy một ai....

Ông ta nhìn về phía Đan Nghi....

Đan Nghi đang nói chuyện vui vẻ cùng An Kỳ và mấy người khác nữa.

.... Ông ta thầm hạ quyết tâm.

....

Bữa tiệc kết thúc, Đan Nghi trở về phòng riêng.

Cô vẫn còn nợ Hắc Khải một đống bản thiết kế.... đêm nay có lẽ phải thức đêm để hoàn thành mới được.Nghĩ đến tờ giấy đựng trong chiếc hộp mà Hắc Khải tặng mình.... cũng không biết bộ sưu tập đầu tiên của mình có được công chúng đón nhận hay không nữa.

Trước giờ, gu thẩm mĩ của Đan Nghi đều không hề có chút vấn đề gì... Nhưng dù sao gu thẩm mĩ là một chuyện, những đồ mình làm ra có phù hợp với thị trường không thì lại là chuyện khác... bởi nó còn liên quan tới rất nhiều những yếu tố khác, thậm chí còn cần có cả chút may mắn trong đó nữa.

Trong lòng Đan Nghi thật sự không yên...

Nhưng cô cũng biết, bản thân mà không giao nộp các mẫu thiết kế của bộ sưu tập thứ hai này cho Hắc Khải thì chắc chắn anh ta sẽ không bao giờ tiết lộ cho cô biết thành tích mà bộ sưu tập đầu tay của cô đặt được.

May là những mẫu thiết kế lần này về cơ bản thì cũng đã gần xong hết...giờ chỉ cần sửa chữa lại một vài điểm nhỏ và lên màu là được.

Đan Nghi cặm cụi chỉnh sửa bản thiết kế.... đợi đến khi làm xong mọi việc, cô mới vươn vai cho đỡ mỏi rồi gập máy tính lại.

Cô cầm viên huyết soàn mà Lục Thượng Hàn tặng lên mà chăm chú ngắm nhìn, huyết soàn tỏa ra thứ ánh sáng long lanh mà ấm áp, dịu nhẹ.

Châu ngọc, đá quý thượng đẳng cũng giống như con người ưu tú vậy, tự bản thân không bao giờ quá sáng lóa, chói chang.... mà ngược lại,luôn tỏa ra thứ ánh sáng hiền hòa, nhẹ nhàng... chỉ khi nào bị kẻ khác mạo phạm thì mới chính thức ra tay phản kích.

Kim cương cũng không ngoại lệ, chỉ dưới ánh đèn thì mới tỏa ra thứ ánh sáng càng chói lóa hơn...

Nhìn viên huyết soàn, trong đầu lại nghĩ tới Lục Thượng Hàn, nghĩ tới việc hắn cho người mang cái chuyện, Trần Ngọc Tâm cốt cách, ngạo khí hơn người " trong bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn " đi nói cho mọi người trong thành phố S này biết.... và khiến họ tìm mua tặng cho cô ta những món quà đặc biệt đến như vậy....

Nghĩ đến đây, Đan Nghi không khỏi cong cong bờ môi..

Người đàn ông này, không rõ là phải phúc hắc tới mức độ nào nữa!

Dưới sự ám thị quá mạnh mẽ của hắn, mọi người thật sự đã tặng cho Trần Ngọc Tâm toàn những thứ đồ vô dụng... không biết giờ cô ta và Trần Hải Minh đang tức tối tới mức nào nữa.

Đến lúc này thì Đan Nghi không kìm được lòng mà bật cười thành tiếng, tiếng cười trong trẻo, ngọt ngào...

- Đang nghĩ gì?

Phía sau lưng truyền đến tiếng nói của Lục Thượng Hàn, khi nãy hắn rời khỏi bữa tiệc từ sớm để đi giải quyết mấy việc làm ăn.... Nhưng rồi vẫn không kìm được lòng mà lại vượt tường, leo cửa sổ mà đột nhập vào phòng Đan Nghi thêm một lần nữa... vừa bước vào thì đã nghe thấy tiếng cười khe khẽ của cô vợ nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 178: Huyết Soàn - Trái Tim

- Không có gì ạ!

Đan Nghi nắm chặt lấy huyết soàn trong lòng bàn tay,quay lại nhìn Lục Thượng Hàn , nở nụ cười tươi tắn.

- Thật không có gì?

Lục Thượng Hàn cong môi cười,vươn tay qua bờ vai Đan Nghi, từ phía chiếc bàn phía sau lưng cô, cầm lấy chiếc hộp vốn dùng để đựng món quà mà hắn đã tặng cho cô.

Đan Nghi bị " bóc phốt ", cười nói:

- Em đang nghĩ không biết ai là người mang viên huyết soàn này từ Nam Phi về đây thôi.

- Không nghĩ đến người tặng nó sao?

Lục Thượng Hàn nhếch nhếch môi...

- Không ạ...

Đan Nghi trả lời đầy dối lòng.

- Không nhớ anh dù chỉ một chút ư?

Lục Thượng Hàn kéo lấy cô mà ôm vào lòng.... chiều cao của Đan Nghi so với số đông nữ sinh đã là cao lắm rồi, nhưng trước Lục Thượng Hàn thì vẫn bị gọi là nhỏ nhắn...

Đan Nghi đưa tay cầm lấy chiếc hộp từ trong tay hắn rồi nói:

- Huyết soàn quý giá như vậy, em chỉ cần nghĩ về nó là được rồi, còn người tặng quà ý mà, ai mà thèm nhớ chứ? Anh ta chẳng phải cũng mang quà tặng cả cho người khác đó sao?

- Anh tặng Trần Ngọc Tâm món quà đó mà em cũng ghen sao?

Nghe ra nét " giấm chua " trong giọng điệu của cô, Lục Thượng Hàn thật lòng thấy vui.

Hắn rất thích cô vì hắn mà để lộ ra cảm xúc " ghen tuông " này.

- Món quà ấy hàm ý là gì?

Đan Nghi không khỏi tò mò.

- Em hỏi huyết soàn hay thanh kiếm bạc kia?

- Anh muốn trả lời cái nào?

Cô nghiêng nghiêng đầu nhìn hắn.

Dáng vẻ Đan Nghi lúc này không có nét đại độ như ngày thường, mà có chút trẻ con đầy đáng yêu,thật khiến người khác muốn ăn tươi nuốt sống cô vào bụng luôn.

Lục Thượng Hàn hôn cô một cái thật sâu rồi mới nói:

- Kiếm bạc là anh lệnh Lục Thiên chuẩn bị, anh cũng không rõ ý nghĩa của nó... Nhưng anh cũng đoán là em sẽ hỏi nên lúc nãy đã hỏi cậu ta, thì thấy bảo

rằng, Cảnh Hối đã giải thích rất chuẩn hàm ý khi của món quà này đấy.

- Phụt...! Thì ra không phải quà do anh chọn à?- Kim tiện bất luyện luyện ngân tiện

Thượng tiện bất luyện luyện hạ tiện.

- Lục Thiên thâm thật đấy!

Đan Nghi không khỏi cất lời cảm than về thâm ý quá" sâu xa " của Lục Thiên khi chọn quà tặng Trần Ngọc Tâm.

- Lục Thiên giờ rất là hết lòng hết sức đối với vị sếp mới là em nên tất nhiên là sẽ dốc lòng dốc sức rồi! Người sếp cũ như anh đây, thật sự là đã không còn quá được cậu ta coi trọng nữa rồi.

Lục Thượng Hàn có chút ghen tức với Đan Nghi, sếp mới của Lục Thiên.

- Vậy sao?

Nụ cười của Đan Nghi tươi tắn thêm vài phần.

Lục Thượng Hàn nhẹ nhàng tiếp lời:

- Chỉ có món quà tặng cho em là do anh tự chọn thôi!

Đan Nghi mỉm cười nhìn viên huyết soàn trong tay, rồi nói:

- Cảm ơn anh, nó quý giá quá, nhưng là quà do anh tặng nên em sẽ không từ chối!

- Quà anh tặng, em tất nhiên là phải nhận lấy rồi.

Lục Thượng Hàn xòe bàn tay ra, trong lòng bàn tay hắn là một viên huyết soàn khác.

Đan Nghi không tự chủ mà giơ tay mình ra để cạnh tay hắn, giờ mới phát hiện, hai viên huyết soàn thật ra là có thể hợp nhất, hợp nhất thành hình trái tim hoàn chỉnh.

Vốn dĩ huyết soàn là một thứ rất quý hiếm, càng hiếm hơn khi mà hai viên có thể ghép thành một hình có ý nghĩa.

Hai viên huyết soàn cạnh nhau như này thật sự là mang một giá trí liên thành.

Nhưng là quà gì chăng nữa thì cũng không quý bằng tâm ý của Lục Thượng Hàn, không phải chỉ tâm ý khì tặng món quà này mà hơn hết chính là trước mặt mọi người đã khiến cho Trần Ngọc Tâm phải mất mặt và giúp Đan Nghi lấy lại cái uy của mình trong Đan gia.

Lục Thượng Hàn nắm chặt bàn tay cô lại rồi phủ tay mình lên trên:

- Cất kĩ nhé!

- Vâng!

Đan Nghi khẽ gật đầu, trong đầu cô lúc này đang chứa đựng bao xúc cảm, nhất thời không thể dùng ngôn ngữ nào mà diễn tả hết được.

Lục Thượng Hàn ghì chặt cô vào lòng...cảm giác rung động tuyệt vời như lúc khiêu vũ trong bữa tiệc khi nãy lại ùa về....

Lục Thường Hàn đặt nụ hôn lên môi Đan Nghi....

..... đôi môi mỏng lạnh áp lên bờ môi hồng mềm mại tựa cánh hồng...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 179: Dùng Cà Vạt Nữa Không ?

- Vừa nãy, là em đang nghĩ đến anh sao?

Giọng nói của Lục Thượng Hàn ấm áp mà không thiếu bá đạo.

Đan Nghi bị đẩy ngã ra giường,hắn nằm đè bên trên.

Cơ thể hắn, cứng đến mức như muốn đâm thủng qua người Đan Nghi.

Lục Thượng Hàn chưa bao giờ ăn cô trong chính Đan gia, Đan Nghi cũng không quen phát sinh quan hệ thân mật trong chính gian phòng này.

Cô cự tuyệt bằng cách đấm nhẹ vào ngực hắn:

- Uây, Lục....

- Hả?

Lục Thượng Hàn khẽ nhíu mày nhưng cũng không có ý định buông tha cho cô.

Đan Nghi đúng là thật sự thấy không quen, đây là khuê phòng của cô, cũng là nơi lưu giữ tuổi thơ thuần khiết, trong sáng.... phát sinh quan hệ với Lục Thượng Hàn ở đây, cô thấy không nên.

Đôi tay Đan Nghi bị hắn giữ chặt và giơ cao qua đỉnh đầu.

Cô giơ đôi chân thon dài lên định đá hắn, thì lại bị dễ dàng tóm gọn.

Chế ngự cô trong tay, ngẩng đầu lên,thì thầm bên tai cô:

-Đêm nay lại muốn dùng cà vạt sao?

Khuôn mặt Đan Nghi lập tức đỏ bừng, hắn mà không nhắc thì cô gần như đã quên mất ngày thường hắn đã bày ra bao trò to gan.

Hắn cho rằng cô đang phản kháng là vì muốn bị hắn trói lại sao? Cô còn lâu mới muốn thế.

Nhưng trong phòng riêng của mình cô thật lòng không muốn...

Sắc mặt cô trở nên nghiêm nghị, chăm chú nhìn Lục Thượng Hàn:

- Lục Thượng Hàn,em có một vấn đề muốn nghiêm túc hỏi anh.

- Em nói đi!

Vừa nói vừa tiếp tục gặm nhấm chiếc cổ nhỏ xinh của cô.

- Lục.Thượng. Hàn.

Đan Nghi có chút xíu cáu giận.

- Anh đang nghe mà!

Chiếc cằm hắn khẽ cọ cọ lên lần da trắng mịn như nhung của Đan Nghi...

Giọng cô nghiêm khắc hơn chút nữa:- Lục Thượng Hàn, anh nghe em nói đã.

Lục Thượng Hàn giờ mới chịu ngưng lại mà tập trung nghe cô nói:

- Ừm.Em nói đi!

Trong giọng nói của hắn rõ ràng đã nghe ra một sự cố gắng kìm chế bản thân. Khi nãy, lúc khiêu vũ , hắn đã nhẫn nhịn hết sức rồi... giờ thật chỉ muốn lập tức ăn cô ngay thôi.

Đan Nghi nghiêm nghị nói từng chữ từng câu:

- Lục Thượng Hàn, ở cạnh em, ngoài ăn em ra,anh không còn việc gì khác để làm sao?

Thật ra lúc trước bản thân Đan Nghi cũng luôn suy nghĩ về vấn đề này.

Từ lúc quen hắn đến giờ, hắn hình như hắn lúc nào cũng tập trung vào việc ăn cô.

Sau khi ăn được lần đầu, thì lại càng tập trung ăn nhiều hơn.

Cô thật lòng muốn biết, có phải đối với hắn thì bản thân cô chỉ có mỗi một công năng này sao? Chỉ có mỗi công năng cho hắn ăn no bụng vậy sao?

Lục Thượng Hàn buông tay cô ra, chống tay xuống giường, chí xuống nhìn khuôn mặt dễ thương của cô....

Hắn phát ra tiếng cười sảng khoái:

- Nếu như em không xinh đẹp đến như nay, có thể anh sẽ đưa em đi dạo phố,đi xem phim.... Nhưng em quá xinh đẹp, anh ngoài ăn em thì thật không còn có tâm tư gì khác được nữa.

- Anh!

Giọng Đan Nghi không khỏi trùng xuống, thì ra là vậy, trừ việc bị hắn ăn ra, thì cô không có giá trị gì khác nữa.

- Nếu có thể ăn em mãi,ăn mãi đến già không phải cũng tốt sao?

Giọng nói của hắn nhẹ nhàng, ấm áp thêm vài phần, ôm lấy vai cô.

Đan Nghi quay mặt đi, cô không thích điều đó.

Lục Thượng Hàn hạ giọng:

- Em cũng có thể ăn anh mà, ăn đến già cũng được. Không phải sao?

- Ai muốn ăn anh chứ?

Đan Nghi không chịu nhượng bộ.

- Anh cao, soái, có 6 múi, sức khỏe tốt, tinh lực cũng tốt, ăn anh em cũng không thiệt mà.

Lục Thượng Hàn cười đầy yêu nghiệt.

Đan Nghi quay qua nhìn hắn, nửa gương mặt hắn dưới ánh đèn phản chiếu, càng lộ nét nam tính, mạnh mẽ đầy cuốn hút.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 180: Chủ Động !

Còn về hình thể, nếu như nói thân hình hắn không đẹp thì có lẽ chả ai là có thân hình đẹp nữa rồi.

- Quả là không thiệt!

Đan Nghi trả lời.

- Vậy có muốn ăn anh?

Lục Thượng Hàn tiếp tục nhẹ giọng dụ dỗ.

Bất giác, Đan Nghi lại không hay không biết mà rơi vào cái bẫy mà Lục Thượng Hàn đang giăng ra.

Bình thường, Đan Nghi là người rất tinh tường, khi nói chuyện với người khác rất logic rõ ràng, tư duy nhanh nhậy....Nhưng ở trước Lục Thượng Hàn thì lần nào cũng dễ dàng bị hắn "dắt mũi ".

- Làm gì có!

Đan Nghi nhìn thấy ánh mắt trêu chọc của Lục Thượng Hàn nên cố cãi...

- Ai mà thèm ăn anh? Có phải ai cũng giống anh, trong đầu toàn chỉ nghĩ đến chuyện đó, mỗi ngày chỉ nghĩ làm một việc y hệt nhau như vậy.

Khóe môi Lục Thượng Hàn cong cong lên mà đáp lại:

- Ai bảo là ngày nào cũng đều chỉ làm mỗi một việc giống nhau ? Có lúc làm như này, lúc làm như kia, có lúc lại như này rồi mới như kia. Nếu em thấy tư thế vẫn chưa đủ thì chúng ta sẽ thực hành thêm những tư thế khác nữa.

- Đủ rồi!

Đan Nghi dù là người phóng khoáng tới đâu chăng nữa thì da mặt cũng rất mỏng, nghe Lục Thượng Hàn đường hoàng nói mấy chuyện này thì sao có thể nghe tiếp được nữa.

- Đủ sao được? Muốn ăn cả đời thì mấy tư thế này sao đủ?

Lục Thượng Hàn vẫn tiếp tục, những gì hắn nói đều khiến Đan Nghi đỏ bừng mặt đến tận mang tai... không muốn nghe tiếp, nhưng giọng nói của hắn trầm ấm lại đầy mê lực,khiến Đan Nghi thật khó mà có thể chống đỡ.

Đan Nghi nghiến răng:

- Ý em là anh nói đủ rồi ý!

- Tiểu Nghi Nghi nếu em không thích cách nói anh ăn em thì có thể sửa thành em ăn anh mà.

Lục Thượng Hàn nói một cách đầy nghiêm túc.

- Em còn lâu mới chỉ nghĩ đến chuyện ăn... đó....Đan Nghi phản kích.

- Cũng có thể nghĩ đến ăn....

Lục Thượng Hàn nhướn nhướn mày,giọng nói có chút khàn khàn.

Mặt Đan Nghi ửng đỏ, cứ nhắc tới chuyện này là chuẩn có việc xấu, cô cũng nhướn mày nhìn hắn:

- Ngoài ăn và ngủ, trong cuộc sống này vẫn còn vô vàn những chuyện có ý nghĩa hơn.

- Ví như anh.

Trên khuôn mặt điển trai của hắn ẩn hiện nét cười , cũng rất ấm áp và còn có chút gì đó mà Đan Nghi nhìn không thấu.

Trên người hắn có một thứ gì đó thu hút cô, khiến cô không thể ngừng dựa gần hơn vào hắn, dựa đủ gần thì mới cảm nhận được đầy đủ nhất cái cảm giác an yên.

Đan Nghi từ từ dựa sát vào người Lục Thượng Hàn,hắn chăm chú nhìn vào mắt cô...trong đôi mắt sâu thăm thẳm của hắn là khuôn mặt xinh đẹp đoan trang của cô hòa trộn cùng với sự ái mộ, yêu thương nồng nàn...

Nhìn vào ánh mắt ấy, Đan Nghi không tự chủ mà lật người nằm đè lên người hắn.

Cô ngồi thẳng dậy:

- Vậy được, từ giờ về sau, là em ăn anh. Anh thân hình đẹp, "nhan sắc" ổn,em ăn anh quả là không thiệt. Nhưng,em không muốn nghe anh nói những cái linh tinh mà anh đang nghĩ trong đầu nữa đâu đấy.

- Ừm, được! Vậy đổi thành em ăn anh. Anh sẽ không tính toán việc em không đưa anh đi xem phim,dạo phố, em chỉ cần ăn anh là được.

Lục Thượng Hàn đang rất vui, ánh mắt ngưng lại trên cơ thể mơn mởn sắc xuân của cô.

Đan Nghi cũng không muốn nghĩ nhiều,Lục Thượng Hàn đối với cô mà nói,đã giúp cô rất nhiều chuyện, còn vấn đề tình cảm cô cũng không đòi hỏi quá nhiều.... Nếu như cùng " ăn " có thể khiến hai bên cùng vui vẻ thì đúng như những gì hắn nói, với ngoại hình chuẩn của hắn thì cô hoàn toàn không bị thiệt thòi chút nào.

Cô cúi xuống, chủ động hôn lên bờ môi mỏng, lạnh của hắn.

Ánh mắt hắn trở nên sâu thẳm hơn... và lấp lánh ánh nguy hiểm....

Đan Nghi áp sát cơ thể mình vào cơ thể hắn....

Lục Thượng Hàn ôm trọn lấy vòng eo thon thả của cô, tận hưởng sự chủ động và cuồng nhiệt hiếm có này từ cô vợ nhỏ.

Động tác của hai người,lăn lộn qua lại,ôm hôn, vuốt ve....đều vô cùng nhịp nhàng ăn ý... cũng hệt như màn khiêu vũ lúc tối nay, đẹp - ăn ý - nhịp nhàng đến hoàn hảo.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 181: Yêu Anh Cả Đời Này Có Được Không ?

Khi cơ thể hai người hợp nhất thành một,Đan Nghi phát ra tiếng rên khe khẽ đầy khoan khoái, giống như vừa ăn được món ăn mĩ vị nhất.

Biểu cảm, phản ứng chân thật của cơ thể cô khiến Lục Thượng Hàn rất thích thú và thỏa mãn được niềm tự hào, kiêu ngạo của một người đàn ông.

Lục Thượng Hàn ghé sát bên tai Đan Nghi, khẽ thì thầm:

- Đan Nghi, ăn anh cả đời này được không?

Cơ thể cô khẽ run rẩy, trái tim cũng vậy...

Trước khi phát hiện ra vụ việc của ba mình,cô chỉ nghĩ đơn giản rằng muốn sống vui vẻ cả đời bên hắn, nhẹ nhàng, đơn giản , chỉ cần hai người được ở bên nhau thế là đủ...cô không nghĩ quá nhiều những chuyện khác.

Nhưng sau này,cô càng ngày càng thất vọng về ba mình, đối với chuyện tình yêu, cô không còn dám ôm quá nhiều mộng tưởng nữa. Thật ra càng lo sợ mất đi thì lại càng muốn có được

nhiều hơn.

Nhưng càng muốn đạt được thì lại càng lo sợ bị mất đi.

Càng sợ mất đi, lại càng muốn có được...

Cứ thế, cô như rơi vào một vòng luẩn quẩn không lối thoát.

Việc ba cô làm,đã khiến tâm hồn cô bị tổn thương nghiêm trọng, nghiêm trọng tới mức cô không thể tự mình hàn gắn được...

Tình yêu, tình thân sụp đổ, đủ để hủy hoại hoàn toàn sự tự tin, sự mạnh mẽ mà cô đã tự xây đắp cho bản thân trong suốt 18 năm qua.

Và chính sự tồn tại của Lục Thượng Hàn lại là điểm mấu chốt giúp cô khôi phục, bù đắp những vết thương ấy, những vết thương nho nhỏ, dưới sự nỗ lực của hắn thì giờ đây đã có dấu hiệu liền lại.

- Yêu anh cả đời này được không?

Giọng nói ấm áp, dịu dàng của hắn như đang rót mật vào tai cô, từng chút từng chút làm cho đầu óc cô bị hoạt động chậm lại....

- Ừm!

Giọng nói của cô nhẹ nhàng như cơn gió thoáng qua,từ trong tiềm thức, đáp trả hắn bằng một từ khẳng định.

Ý thức của cô lúc này đang bị hoan lạc vùi dập, đã rất mơ hồ, nên cô không nghe rõ, Lục Thượng Hàn hỏi cô là " Yêu anh " chứ không phải " ăn anh "

Từ trước tới giờ, hắn chưa bao giờ chỉ nghĩ đến việc ăn cô , ngoài chuyện ăn cô ra, thì hắn còn rất nhiều việc muốn cùng cô làm.

Chỉ là hiện tại, cô vẫn chưa có thời gian, và cũng chưa có tâm trạng để làm mà thôi.

Nhưng hắn nhất định sẽ đợi đến ngày mà cô chữa lành mọi vết thương, sẵn sàng yêu và được yêu.

Đêm đã khuya, gió nổi lên, trời lạnh....

Nhưng trong phòng Đan Nghi thì vẫn nóng bỏng vô cùng,tiếng thở dốc,tiếng rên khe khẽ vẫn không dứt...

Tương phản hoàn toàn là căn phòng mà Trần Ngọc Tâm đang ở.

Lúc này cô ta đang ngồi nhìn đống quà vừa nhận được,sắc mặt xám xịt, đen xì như đít nồi vì giận dữ.

- Đây đều là những thứ quái quỷ gì vậy chứ? Đá cuội,không khí,giấy trắng。。。ba...ba xem xem, toàn mấy thứ vô giá trị vậy đấy. Ba, chắc chắn là do Đan Nghi cố ý làm vậy,là Đan Nghi cố tình kêu họ tặng con những thứ vô giá trị này, lăng mạ, làm nhục con, lấy uy với con.

Trần Ngọc Tâm khóc lóc ầm ĩ.

- Ba, Đan Nghi đối xử với con như vậy mà ba không quản ư?

- Đừng nói linh tinh, Đan Nghi cũng mới chỉ 18 tuổi, có lớn hơn con là mấy đâu, nó làm gì có năng lực gây ảnh hưởng đến bao người như vậy được chứ?

Trần Hải Minh lí trí suy xét vấn đề.

Thật ra,Đan Nghi lúc này chính là vì không có sức ảnh hưởng lớn đến mọi người xung quanh nên mới không chọn cách lập tức lật mặt với ông ta.

Nhưng Lục Thượng Hàn thì có thể.

Trần Ngọc Tâm cắn cắn môi:

- Vậy ba... hay là... nói với họ, con cũng là con gái của ba, có được không?

- Không được!

Trần Hải Minh lập tức từ chối.

- Ba còn chưa lấy được quyền sở hữu cổ phiếu của Đan gia thì sao có thể làm bừa ? Công bố thân phận của con, thì chẳng phải để người khác bắt thóp ba sao?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 182: Nếu Đan Nghi Chết ?

Nhưng...

Trần Ngọc Tâm thật sự không cam tâm.

- Con là con của ba mà lại không được hưởng đãi ngộ giống như Đan Nghi, bằng cái gì mà nó có thể sống sung sướng như vậy còn con thì không?

- Câm mồm!

Trần Hải Minh nổi cáu:

- Công bố thân phận của con thì ta chỉ có mà bị tống cổ ra khỏi cửa, đến khi đó thì chúng ta sẽ lại trở về sống ở khu ổ chuột nhé?

Trần Ngọc Tâm nghe vậy thì vội lắc đầu nguây nguậy , cô ta thật sự không muốn quay trở lại sống cuộc sống khổ cực ấy nữa, dù thế nào chăng nữa thì cô ta cũng quyết ở lại bằng được trong Đan gia này.

Cô ta sợ hãi không dám tiếp tục những nhẽo nữa :

- Vậy ba.... quyền quản lí cổ phiếu giờ đang nằm trong tay Đan Nghi sao?

- Vẫn may là nó cũng chưa nằm trong tay Đan Nghi.

Trần Hải Minh để lộ ra nét mặt hoan hỉ, với ánh mắt đầy toan tính.

- Cổ quyền vẫn đang được ủy thác ở một nơi khác do những người trong hội đồng cổ đông cùng giám sát,chỉ khi Đan Nghi tròn 21 tuổi thì mới có thể được giao lại quyền quản lí cổ quyền của Đan thị. Đây là quy tắc của Đan gia được truyền lại từ đời này qua đời khác. Người thừa kế nhất định phải tròn 21 tuổi thì mới đủ tư cách động tới cổ quyền.

- Vậy nếu như cô ta chết trước khi đủ 21 tuổi thì sao?

Trần Ngọc Minh đưa ra một giả thiết đáng sợ là vậy mà giọng nói không chút khác lạ, hiển nhiên rằng cô ta đã coi chuyện đó là một chuyện quá đỗi bình thường.

Trong bữa tiệc hôm nay " nhờ " có Đan Nghi mà cô ta bị bẽ mặt đến mức không ngóc nổi đầu lên như vậy, Trần Ngọc Tâm sớm đã mất hết lí trí.

- Theo như hiệp định của Đan gia, số cổ quyền đó sẽ vĩnh viễn để lại nơi được ủy thác và đổi thành tiền để quyên góp làm từ thiện.

Trần Hải Minh cứ nghĩ đến quy tắc mà Đan gia đề ra là rất bất bình, hậm hực.

Trần Ngọc Tâm cũng không khỏi có chút thất vọng.

- Con nghe nói ba đã liên thủ cùng đại bộ phận các cổ đông rồi mà, thế vẫn chưa đủ để lấm được cổ quyền sao?

- Chỉ khi mà Đan Nghi đủ 21 tuổi thì mới có thể nắm quyền sở hữu cổ quyền . Tổ tông Đan gia đều là những lão hồ li già đời, vì không muốn con cháu đời sau lười nhác, ỷ lại vào gia tộc và tránh để cổ quyền rơi vào tay kẻ ngoại tộc nên đã đề ra rất nhiều những cửa ải khó khăn.

Đây cũng chính là lí do khiến cho ông ta, dù đã kết hôn cùng Đan Khánh bao năm như vậy rồi mà vẫn không lấy được cổ quyền.

Trần Ngọc Tâm nét mặt đầy bực bội, ánh mắt đầy vẻ đố kị:- Nhưng nếu đợi cho nó tròn 21 tuổi... Vậy chúng ta đâu có cơ hội nữa?

- Hừ, sao có thể chứ! Chỉ cần tìm cách gả con bé cho một gia đình dễ khống chế chút, cổ quyền sớm muộn cũng sẽ từ tay nó mà chuyển qua cho ta thôi!

Trần Hải Minh thần thái đầy tự tin, rồi lập tức nghiêm nét mặt mà nói với Trần Ngọc Tâm:

- Vậy nên con hãy an phận một chút cho ta, từ giờ trở đi không được phép gây ra bất kì sai sót gì nữa, rõ chưa?

- Vâng!

Trần Ngọc Tâm bị những gì Trần Hải Minh vừa nói làm cho sợ tái mặt, giờ cũng chỉ còn nước ngoan ngoãn nghe lời và không dám ai oán gì thêm nữa.

Nhưng mà phải nhẫn nhịn, phải chờ đợi 3 năm nữa, thời gian này cũng đủ để khiến cô ta phát điên rồi....

Trần Hải Minh hoàn toàn tự tin vào bản thân mình:

- Ta là một người cha hiền, việc hôn nhân sau này của Đan Nghi ta vẫn có thể làm chủ được.

- Tốt nhất là gả cô ta cho một tên đàn ông xấu xí, cụt tay cụt chân gì đó ý.

Trần Ngọc Tâm lập tức tán thành với ý đồ của ba cô ta, thậm chí còn nêu ra một đề nghị đầy thâm hiểm.

Nói vậy rồi vội vàng bổ sung thêm:

- Còn về phần con, con muốn gả cho Lục Thượng Hàn, ba, ba nhất định phải hoàn thành tâm nguyện này cho con đấy!

Trần Hải Minh cười đầy nhân từ:

- Vậy nên con phải cố gắng nhẫn nhịn chút, vội vàng là ăn không nổi đậu phụ nóng đâu con!

....

Sáng sớm hôm sau, Đan Nghi lười biếng tỉnh giậy, cả thân hình nằm trọn trong vòng tay rộng lớn của Lục Thượng Hàn, áp sát vào cơ thể ấm áp, cơ bụng rắn rỏi của hắn.

Nhớ lại cảnh tối qua, ăn ý và lãng mạn, nóng bỏng, hai má cô không hỏi đỏ hồng lên một nét đầy khả nghi.

Cô ngước lên nhìn Lục Thượng Hàn,hắn vẫn đang ngủ, hàng lông mi vừa dài vừa thẳng,khi mắt nhắm lại, càng hiện rõ hơn sự sắc nét ấy... kể cả khi đang say giấc thì vẫn đủ khiến người khác nhận ra đó là một người đàn ông có tính cách cương nghị và sở hữu ngoại hình vạn người mê.

Đan Nghi nghĩ tới mọi chuyện xảy ra trong ngày hôm qua,sự giúp đỡ của hắn, sự thương yêu mà hắn giành cho cô.... hắn luôn vì cô mà lặng lẽ làm mọi chuyện,dùng những thứ vô hình mà hàn gắn vết thương lòng đang rỉ máu của cô...

Khuôn mặt Đan Nghi bất giác bừng sáng, ẩn hiện nét cười thật tâm, chỉ cần có Lục Thượng Hàn ở bên, cô sẽ không còn cảm thấy sợ hãi trước bất kì khó khăn gì nữa !

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 183: Không Đại Độ Đến Vậy...

Lục Thượng Hàn vẫn chưa tỉnh dậy , Đan Nghi vươn tay, vừa hay lại chạm đúng vào cơ bụng của người đàn ông nằm cạnh.

Làn da màu nâu nhạt khỏe khoắn căng đầy nhựa sống, sáu múi cơ bụng rõ ràng ,đầy lực độ.

Bàn tay nhỏ nhắn, với những ngón tay mềm mại của Đan Nghi lướt nhẹ qua từng thớ thịt trên người Lục Thượng Hàn. Thật sự mà nói, ở bên cạnh hắn cô không có chút gì gọi là thiệt thòi cả.

Lục Thượng Hàn là một đứa con cưng của thiên đế,được người người ngưỡng mộ, là một nhân vật tuổi trẻ tài cao nơi thương trường khốc liệt,thân phận địa vị trong xã hội xuất chúng, hơn người. Trong cả nước S này, có mấy cô gái đương tuổi xuân thì là không muốn được gả cho hắn chứ?

Còn Lục gia, một gia tộc lớn, danh tiếng lừng lẫy, tài lực quyền lực hùng hậu, chút gia sản của Đan gia đối với Lục gia mà nói thì chẳng có gì là đáng để tâm.

Nghĩ đến đây, Đan Nghi không khỏi bật cười, phải chăng cô đã nghĩ quá nhiều rồi?

Ngước mắt lên nhìn Lục Thượng Hàn, vẫn đang say giấc, từ vị trí của cô vừa hay có thể nhìn thấy đường nét chiếc mũi cao thẳng,ngũ quan sắc nét, hoàn hảo, hàng lông mi vừa dài vừa dày, chắc hẳn bất kì cô gái nào nhìn thấy cũng không khỏi ghen tị...

Đan Nghi bất giác giơ ngón tay ra, tô vẽ theo từng đường nét trên khuôn mặt hắn, dưới ngón tay mềm mại như nhung của cô là làn da căng mịn, rắn chắc của hắn. Mọi đường nét đều hoàn mĩ đến khó tưởng, giống như được tạo ra từ bàn tay của một bậc thầy điêu khắc.

Bất luận là nhìn chính diện,hay nhìn nghiêng thì cũng không thể làm giảm bớt dù chỉ một chút sức quyến rũ của hắn. Sẽ không quá nếu nói rằng, hắn sở hữu một khuôn mặt không góc chết....

Đan Nghi không muốn làm hắn tỉnh giấc nên nên chỉ nghịch chút rồi thu tay về...

Cô co người nằm lại vào trong vòng tay hắn.... cơ thể Lục Thượng Hàn lười nhác nhúc nhích một chút:

- Tỉnh rồi?

- Ừm!

Đan Nghi thấy mình may mắn vì đã kịp thu tay lại trước khi hắn tỉnh giấc, nếu không thì đã bị bắt quả tang mất rồi.

Lục Thượng Hàn vươn cánh tay dài,kéo cô sát hơn vào cơ thể mình, rồi gục đầu vào chiếc cổ xinh xinh của cô, hít hà hương thơm dịu mát tỏa ra từ mái tóc Đan Nghi.

Đan Nghi biết nếu cứ để hắn ôm thêm lúc nữa thì sẽ không tránh khỏi bị ăn tươi nuốt sống thêm vài lần nữa, nên vội hạ giọng:

- Dậy thôi,đợi lát nữa là dì Dương sẽ đến thư dọn phòng cho em đấy, bị dì bắt gặp thì thảm.

Trên ga giường là một bãi chiến trường thật sự, cô còn ngại không dám nhìn...

Lục Thượng Hàn cũng biết đêm qua đã hành cho cô vợ nhỏ của mình quá mệt rồi nên cũng lập tức bật người dậy.

Hai người dậy, đánh răng súc miệng xong xuôi...

Lục Thượng Hàn rất tự nhiên mà kéo ga trải giường ra vất vào trong máy rồi bắt đầu cho máy hoạt động.

Phòng của Đan Nghi rất lớn, trong phòng tắm được bố trí đầy đủ mọi đồ đạc. Ngày thường, dì Dương cũng hay trực tiếp giặt đồ cho cô trong chính căn phòng này.

Không đợi Đan Nghi phải động tay, Lục Thượng Hàn tiện tay giúp cô trải ga giường chỉnh tề.

Hắn làm mọi chuyện một cách quá thành thục, tự nhiên, giống như là một việc đã quá đỗi quen thuộc với mình.

Ngày thường nhìn dáng vẻ của hắn, có ai dám tưởng tượng có một ngày hắn sẽ động tay làm những công việc dọn dẹp như này? Hắn cao ngạo, lạnh lùng dường như không chút liên quan tới những công việc thông thường này.

Nhưng ở bên Đan Nghi, hắn đã tự tay làm mọi việc.

Nguyên nhân lớn nhất khiến hắn tự mình làm những việc này chính là vì không muốn Đan Nghi phải động tay làm, cô vốn là đại tiểu thư lớn lên trong nhung lụa,nên những việc này sao có thể để cô tự làm, cô bị mệt thì sao đành?

Ngoài ra hắn cũng không muốn mượn tay người khác làm những việc này cho cô.

Hắn làm mọi việc đều rất nhanh chóng, Đan Nghi vừa sửa soạn cho bản thân xong xuôi thì hắn cũng đã thu dọn cả căn phòng ngủ gọn gàng, sạch sẽ rồi.

Đan Nghi đến bên hắn, khẽ nói:

- Thượng Hàn, em muốn nói với anh chuyện này.

- Có chuyện gì thì vừa dùng bữa sáng vừa nói nhé!

- Dùng bữa sáng?

Đan Nghi không muốn để Trần Hải Minh gặp lại Lục Thượng Hàn , để tránh việc Trần Ngọc Tâm lại cố tình tìm cách đeo đuổi hắn không ngừng.... cô không muốn nhìn thấy bất kì cô gái nào bám theo người đàn ông của mình và cố tỏ ra hiền, ngoan, thục nữ... cô không đại độ được như vậy.

Lục Thượng Hàn tiếp lời:

- Trước lúc em tỉnh dậy tầm 30 phút, anh đã sai Lục Thiên mang đồ ăn tới rồi!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 184: Nói Sai Rồi !

- Hả?

Đan Nghi sững người...

Lục Thượng Hàn bước về phía chiếc bàn kê ngay cạnh ô cửa sổ, mở chiếc lồng bàn làm từ bạc ra.

Hiệu quả giữ ấm không tồi,đồ ăn bên trong vẫn đang bốc hơi nghi ngút,chỉ nhìn thôi là đã thấy thèm ăn rồi.

Lục Thượng Hàn vươn tay kéo chiếc ghế ra để Đan Nghi ngồi xuống:

- Ăn luôn cho nóng!

- Chuẩn bị từ trước khi em tỉnh 30 phút ư?

Đan Nghi có chút hồ nghi, ngẩng đầu lên nhìn về phía hắn....

- Ừm.

Lục Thượng Hàn cũng kéo ghế ngồi xuống, với tay lấy chiếc thìa nhỏ đưa cho cô.

Câu trả lời ngắn gọn, khẳng định và đầy ý vị, thật ra khi mà Đan Nghi mân mê cơ bụng và vuốt ve khuôn mặt hắn thì hắn đã tỉnh dậy từ lâu.

Hắn dậy sớm sai người chuẩn bị bữa sáng rồi lại quay về giường nằm ôm cô vợ nhỏ của mình.

Đan Nghi không biết Lục Thượng Hàn đã sớm thức giấc nên cứ thản nhiên "sờ mó" trên khắp cơ thể hắn.

Trời ơi....

Bờ môi Đan Nghi mấp máy.... vậy là khi nãy là hắn cố tình giả vờ ngủ để cô tùy ý hành động ư?

Đúng là một đại sắc lang phúc hắc đuôi dài mà!!!

- Không phải em có chuyện muốn nói với anh sao?

Lục Thượng Hàn gắp thức ăn vào đĩa ăn của Đan Nghi,rồi cất tiếng hỏi.

- Chuyện là thế này...

Đan Nghi hít một hơi dài, trả lời:

- Đan gia, mỗi một người thừa kế đều phải tròn 21 tuổi mới được phép nắm giữ cổ quyền. Trước mắt cổ quyền của Đan gia đang được ủy thác cho một công ti chuyên làm về lĩnh vực này quản lí, và do toàn bộ cổ đông cùng giám sát. Còn 3 năm nữa thì em mới đủ tư cách để lấy cổ quyền về tay.

Lục Thượng Hàn nhíu mày:

- Em đang lo sợ, Trần Hải Minh sẽ lợi dụng khoảng thời gian này để nắm lấy cổ quyền?

Đan Nghi nhún vai:

- Ông ấy không thể lấy được, Đan gia hiện chỉ có một mình em có tư cách đó, nếu như em không còn nữa, cổ quyền sẽ đổi ra thành tiền mặt để quyên góp ủng hộ người nghèo.

- Vậy em đang lo lắng điều gì?

- Trong bữa tiệc tối qua, em đã để ý quan sát rất lâu,rất nhiều cổ đông trong công ti có vẻ như đã nghiêng về phe của ba em rồi. Ông ngoại em giờ đã không còn khả năng để điều hành Đan thị, nếu như em đuổi ba ra khỏi Đan gia, cô đông sẽ giở trò gây cản trở cho em trong quá trình tiếp quản cổ quyền. Giờ vẫn còn rất nhiều vướng mắc, trước mắt chỉ còn cách vẫn giữ ba trong Đan gia, mượn tay ông ấy để thanh trừng sạch sẽ hội đồng cổ đông mới được.

Trong ánh mắt Lục Thượng Hàn không giấu nổi sự tán thành giành cho cô:

- Em nghĩ vậy là đúng, rất tinh tường!

- Chỉ cần không gặp chuyện liên quan tới anh... thì mọi suy nghĩ của em đều rất tinh tường.

Đan Nghi thành thật trả lời, nhất là khi hắn dùng mĩ nam kế dụ dỗ cô, thì trí não cô mới không được nhanh nhậy mà thôi.

Lục Thượng Hàn:

- Cẩm ơn đã quá khen!

Đan Nghi: "...."

- Ba em chắc chắn là muốn đợi đến khi em tròn 21 tuổi thì sẽ lấy cổ quyền từ tay em. Tốt thôi, em sẽ đấu với ông ấy... đợi đến ngày mà ông ta tưởng như mọi thứ công thành danh toại thì cũng chính là ngày thân bại danh liệt....

- Được!

Lục Thượng Hàn nhận thấy cô đã suy nghĩ rất thông suốt mọi chuyện rồi,giờ hắn chỉ cần ở bên, đợi khi cô cần thì ra tay sau thôi.

Đan Nghi nhìn về phía Lục Thượng Hàn, Lục Thượng Hàn ưu tú đến mức khiến những người xung quanh bị vùi dập không thương tiếc, cô là vợ hợp pháp của hắn, thì nhất định phải có năng lực tự chủ của bản thân để có thể kề vai sát cánh cùng hắn bước đi trên cuộc đời này.

Thấy Đan Nghi sẵn sàng chia sẻ với mình về tình trạng Đan gia lúc này thì tâm trạng Lục Thượng Hàn rất không tệ, rất tốt, cô ấy đã bắt đầu học được cách tin tưởng vào hắn rồi.

Sự thay đổi này đã là một bước biến chuyển rất tốt.

Giọng Đan Nghi lại lần nữa nhẹ nhàng cất lên.

- À, Thượng Hàn, em muốn nhờ anh giúp em một việc.

- Nói sai rồi!

Lục Thượng Hàn nhíu mày, đầy vẻ không vui.

- Sao ạ? Anh đang lo lắng điều gì sao?

Đan Nghi tưởng rằng hắn còn có điều gì e ngại.

- Em muốn bảo anh làm gì, hoàn toàn không cần nói đến từ giúp. Cứ nói luôn việc em muốn anh làm là được.

Lục Thượng Hàn nghiêm nghị nói với cô, bản thân hắn không cần sự khách sáo của cô, đó là cách nói giành cho người ngoài mà thôi

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 185: Hạ Độc Ư ?

Đan Nghi bật cười:

- Ai không biết lại tưởng anh thích bị người khác hành hạ đó!

- Vậy phải coi đối phương là ai đã!

Lục Thượng Hàn cũng cười đáp lại.

Đan Nghi thu lại nét cười, nói:

- Sức khỏe ông ngoại em lúc tốt, lúc xấu, em muốn chuyển ông ra khỏi Đan gia để đi một nơi khác tĩnh dưỡng, nhưng giao ông cho người khác coi sóc em không yên tâm.

- Được, anh sẽ giao cho Lục Thiên lo liệu việc này!

Lục Thượng Hàn không chút do dự mà nhận lời, đó là ông ngoại của Đan Nghi thì cũng là người thân của hắn, hắn quyết không từ chối.

Đan Nghi rất lấy làm cảm kích trước thái độ của hắn:

- Thượng Hàn,ông ngoại em ngã bệnh đã lâu, cần phải có bác sĩ, hộ lí, cần sự chăm sóc hết sức tỉ mỉ chu đáo, vậy nên... thật ra cũng sẽ hết sức là phiền phức, tiền thì em có, nhưng thiếu người để tin tưởng giao phó.

Lục Thượng Hàn gật đầu, tiếp lời:

- Lục Thiên làm việc cho anh mười mấy năm rồi, việc giao cho cậu ta làm trước giờ đều được hoàn thành rất tốt.

- Vậy thì tốt quá!

Ánh mắt Đan Nghi sáng long lanh....

Điều mà hiện tại cô lo lắng nhất chính là sức khỏe của ông ngoại, giờ có thể bố trí thỏa đáng mọi chuyện cho ông thì cô sẽ rất yên tâm để mà bắt tay vào đối phó với Trần Hải Minh.

Từ đây cô sẽ coi Trần Hải Minh và Trần Ngọc Tâm như hòn đá mài dao, để cô tôi luyện khả năng của bản thân.

Bỗng Lục Thượng Hàn nhíu mày:

- Ông ngoại ngã bệnh từ rất lâu rồi ư ?

- Đúng thế! Cái chết của mẹ là một sự đả kích quá lớn đối với ông, chỉ thời gian ngắn đã ngã bệnh nặng, đến việc quản gia nghiệp cũng không còn sức để làm nữa.

Nhắc đến bệnh tình của ông ngoại là Đan Nghi không khỏi đau lòng.

- Là bệnh gì? Bác sĩ nói sao?

- Bắc sĩ chỉ nói là do lao lực quá lâu nên tích bệnh, rồi lại gặp cứ sốc tinh thần quá lớn nên khó gượng dậy, giờ chỉ còn cách tĩnh tâm dưỡng bệnh thôi.

- Tĩnh dưỡng thời gian dài vậy rồi mà vẫn không đỡ hơn ư ?

Lục Thượng Hàn đang đoán định ông ngoại cô chắc chắn cũng chưa phải là quá lớn tuổi.

Đan Nghi mới 18 tuổi, lúc trước, mẹ cô sinh cô khi cũng mở chỉ 19 tuổi, theo lí mà nói ông ngoại Đan Nghi cũng chỉ trên dưới 60 mà thôi, vậy sao lại bệnh nặng tới mức đó?Câu nói của Lục Thượng Hàn như một gáo nước lạnh dội xuống,như một tiếng sét bên tai khiến đầu óc Đan Nghi tỉnh táo hơn bao giờ hết.

Cô kinh hãi đứng bật lên:

- Ý anh là... ba em có khả năng... hậ độc ông ngoại ư?

- Anh chỉ đoán vậy thôi. Việc xảy ra bất thường thì chắc chắn phải có vấn đề, không phải sao?

Đan Nghi cắn chặt bờ môi, cảm giác như trái tim mình vừa bị đâm một nhát sâu hoẵm...Việc này,tại sao bản thân lại không lường tới?

Cảm giác ân hận, tội lỗi ùa về trong lòng cô,bao trùm lấy mọi tế bào trong cơ thể, khiến cô dường như không thể đứng vững.

Lục Thượng Hàn ôm lấy cô vào lòng, vỗ về, an ủi:

- Nghi Nghi, khi mẹ em qua đời, em cũng chỉ mới có 12 tuổi, ba em lại luôn diễn vai một người cha tốt, những việc này không thể trách em được, không phải lỗi của em.

Đan Nghi cắn chặt môi, Lục Thượng Hàn ghì chặt cằm ghì chặt đầu cô vào vòng tay mình, cố gắng hết sức để vỗ về cho cô bình tâm lại.

- Đợi em một chút!

Đan Nghi vùng ra khỏi vòng tay hắn , bước từng bước lớn ra phía ngoài.

Rất nhanh, cô đã bước vào phòng ông ngoại, hộ lí đang chuẩn bị cho ông uống thuốc.

Đan Nghi đỡ lấy thuốc, rồi lên tiếng:

- Tôn hộ lí, để tôi!

- Đại tiểu thư, đây là nhiệm vụ của tôi,sao có thể để tiểu thư làm chứ?

-Đã lâu rồi tôi không ở bên ông, hãy cứ để tôi làm cho ông chút việc gì đó đi!

Đan Nghi cười mà đáp lại, nét mặt không để lộ ra chút biểu cảm gì đáng nghi cả.

- Vâng! Vậy thì phiền tiểu thư rồi! Đây là thuốc uống, đây là dịch truyền...

Tôn hộ lí giao lại mọi thứ cho Đan Nghi.

Đan Nghi nhận lấy mấy thứ đó, tận dụng lúc Tôn hộ lí ra ngoài mà nhét luôn vào trong túi.

Cô khe khẽ dùng Morse code để nói với ông ngoại:

- Ngoại,lát nữa cháu quay lại cho ông uống thuốc, ông đợi chút!

- Được!

Ông ngoại cô cũng dùng Morse code mà đáp lại.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 186: Thuốc Không Có Vấn Đề !

Đan Nghi đi vòng quanh phòng,lấy từ trong mỗi lọ thuốc ra một ít, giữ chặt trong lòng bàn tay... chắc chắn không có bất kì ai nhìn thấy thì mới nhanh chóng trở về phòng mình, đưa hết số thuốc đó cho Lục Thượng Hàn.

- Lục Thượng Hàn,anh hãy tìm người kiểm tra những mẫu thuốc này cho em nhé!

Trần Hải Minh là một kẻ xảo quyệt vô cùng, Đan Nghi không dám tưởng tượng ông ta rốt cuộc đáng sợ tới mức nào .

Vốn chỉ cho rằng ông ta là một người đàn ông tồi, ngoại tình và có con riêng bên ngoài thôi... nhưng thực tế,rất có thể ông ta còn có những bí mật khủng khiếp không dám cho người khác biết đến.

Lục Thượng Hàn gật đầu rồi nhanh chóng rời đi.

Việc không thể chậm trễ, những chuyện này phải nhanh chóng tìm ra kết quả mới được.

Đan Nghi quay trở lại phòng ông ngoại, dùng Morse code nói chuyện giải khuây cho ông.

Ông ngoại vị sinh bệnh, miệng không nói được,tai cũng không nghe được, những năm qua đã rất khổ sở...

Ngày thường cũng chỉ có Đan Nghi đến nói chuyện, nói những câu đơn giản cùng ông.

Nửa tiếng sau, Lục Thượng Hàn gửi tin nhắn tới:

- Thuốc không có vấn đề gì!

Không có vấn đề?

Một khi đã nảy sinh nghi ngờ thì Đan Nghi không dễ dàng tin vào kết quả đó.

Cũng giống như niềm tin của cô đối với Trần Hải Minh,một khi đã sụp đổ thì sẽ không thể tin tưởng lại được nữa.

- Em sẽ tiếp tục tìm.

Đan Nghi hồi đáp đơn giản cho Lục Thượng Hàn.

Vừa hay lúc này Tôn hộ lí mang đồ ăn vào cho ông ngoại, Đan Nghi để ý theo dõi, quan sát...

Cô không nói hay dò hỏi bất kì chuyện gì...quay người bước ra ngoài, đi về phía phòng bếp.

- Đại tiểu thư, sao tiểu thư lại đến đây vậy?

Người làm nhìn thấy Đan Nghi bước vào nhà bếp thì đều rất kinh ngạc.

- Tiên sinh đã lệnh cho chúng tôi, không được đại tiểu thư động tay động chân vào bất kì việc gì, đồ ăn làm xong thì thông báo với dì Dương để dì đích thân mang lên cho tiểu thư, tiểu thư đâu phải đích thân đến đây chứ? Tiểu thư nhanh ra ngoài đi, dầu mỡ vương vào người, tiên sinh thấy thì sẽ xót lắm đấy!

Xót? Đan Nghi không khỏi cười lạnh lùng trong lòng, ông ta xót thương thì cũng chỉ xót thương mỗi Trần Ngọc Tâm mà thôi nhỉ?

Cô giả bộ như đang rất đói, nhìn chỗ này, ngó chỗ kia, xong còn vớ lấy một chiếc đùi gà cho lên miệng gặm, rồi nói:

- Tại tôi đói quá, đến đây xem có đồ gì ngon ngon không thôi.

Cô phát hiện, những thứ đồ ăn khi nãy Tôn hộ lí mang tới cho ông ngoại cùng với đồ ăn chuẩn bị mang đi cho Trần Hải Minh và Trần Ngọc Tâm là hoàn toàn giống nhau.

Chỉ duy có một thứ không giống,bữa ăn của ông có thêm một bất cháo. Một món ăn tiện lợi,tốt cho hệ tiêu hóa của người lớn tuổi, nên sẽ không ai nghi ngờ gì.

Nếu không phải có Lục Thượng Hàn nhắc nhở thì có lẽ Đan Nghi cũng sẽ không để ý đến những chi tiết nhỏ như vậy.

Vờ ngó nghiêng giây lát...

Cô lại vội vàng quay trở lại phòng của ông, may là, Tôn hộ lí vẫn chưa bón cháo cho ông ngoại ăn, ông ngoại ăn rất chậm, Đan Nghi đi một lúc lâu vậy rồi mà ông mới ăn được có mấy miếng thức ăn.

Đan Nghi quay qua cười nói với Tôn hộ lí:

- Tôn hộ lí, cô đến phòng tôi cầm vài quyển sách qua đây, hôm nay rảnh rỗi, vừa hay có thể đọc những quyển sách mà khi xưa ông ngoại tôi rất thích.

Tôn hộ lí vội nhận lời:

- Vâng, giờ tôi đi lấy ạ!

Đan Nghi nhanh chóng đổ số cháo vào một chiếc túi chuẩn bị sẵn từ trước, xong chầm chậm bốn cho đồ ăn cho ông.

Đợi khi Tôn hộ lí quay lại thì đồ ăn đã gần hết, Tôn hộ lí bật cười:

- Mệt cho tiểu thư rồi ạ!

Cô cười nhẹ nhàng, không nói gì.

....

Đan Nghi mang túi cháo về phòng mình.

Chia ra một nửa để gửi cho Lục Thượng Hàn cho người kiểm tra.

Lục Thượng Hàn đã có chuẩn bị sẵn mọi thứ cho tình huống như này...

Nửa tiếng sau,Lục Thượng Hàn báo tin:

- Trong cháo có vấn đề,nhưng bác sĩ vẫn chưa xác định được cụ thể và cũng chưa rõ là sẽ gây hại gì cho cơ thể người. Cần thời gian để xét nghiệm.

Đan Nghi nhíu mày, phải đợi ư? Cô không đợi nổi nữa rồi, có thể sẽ phải đợi rất lâu mà chưa chắc đã tìm ra được chính xác đó là thứ gì....

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 187: Mỗi Người Nửa Bát

Cô phải nghĩ ra cách gì đó nhanh chóng tìm ra sự thật.

Đan Nghi đổ nửa cháo còn lại vào bát.

Làm sao để mà xác định được trong bát cháo này đã bị cho vào thứ gì?

Cô suy nghĩ một lúc, rồi gọi dì Dương tới, nói:

- Dì Dương,vài ngày nay nước da cháu cứ bị xạm màu ý, định ăn chút cháo để bổ bổ, cũng không biết ăn thứ gì cho tốt nữa, dì xem món cháo này thế nào?

- Da tiểu thư trắng trẻo hồng hào thế này, nếu da tiểu thư mà còn không đẹp thì có mà trên đời này chả ai có nước da đẹp cả.

Dì Dương cười nhẹ nhàng trả lời.

- Vậy sao?

Đan Nghi giơ tay lên sờ sờ hai má rồi đứng ra trước gương, khuôn mặt xinh xắn, nước da trắng hồng, môi đỏ như son, mắt sáng trong veo... quả đúng là thần sắc không có vấn đề gì để chê cả.

Đây cũng còn phải kể đến công Lục Thượng Hàn " chăm chút, bồi bổ " thường xuyên cho cô nữa.

Dì Dương cười hiền từ:

- Nhưng chăm sóc da đúng là phải chăm sóc về lâu về dài, để dì bảo với đầu bếp chế biến ít tổ yến cho con nhé?

- Dạ!

Cuộc đối thoại giữa cô và dì Dương, cô nói khá lớn tiếng,đủ để cho Trần Ngọc Tâm đang đứng ở phía bên ngoài cửa có thể nghe thấy.

Trần Ngọc Tâm nghe thấy toàn bộ cuộc đối thoại của hai người, vội vàng đẩy cửa bước vào phòng Đan Nghi:

- Chị Đan Nghi, chị vừa nói muốn ăn thứ gì để dưỡng da vậy?

Đan Nghi chỉ tay về phía bát cháo:

- Chị đang chuẩn bị ăn thử món này, gần đây cứ thấy sắc da bị sạm đi không ít.

Trần Ngọc Tâm quay qua nhìn Đan Nghi, từ đầu tới chân, thấy làn da cô trắng như Bạch Tuyết vậy rồi,mà vẫn còn kêu da xấu được?

Cô ta vẫn biết, trước giờ mọi đồ dùng, đồ ăn thức uống của Đan Nghi đều là những thứ tốt nhất, bát cháo này chắc chắn cũng sẽ không tồi.

Nghĩ vậy cô ta liền vội lên tiếng:

- Chị gái tốt của em à, da chị đủ đẹp lắm rồi, vậy nên cháo này để em ăn cho!

Không đợi cho Đan Nghi kịp phản ứng, bê bát cháo đã muội lên, sùm sụp vài ngụm đã nuốt xong cả bát cháo loãng đó rồi.Đan Nghi như giờ mới kịp phản ứng:

- A...a em ăn hết cháo của chị rồi, chị còn đang bảo để lại tí nữa ăn mà.

- Hết rồi thì chị bảo nhà bếp làm tiếp đi, không phải đến bát cháo mà chị cũng không muốn nhường cho em đấy chứ?

Trần Ngọc Tâm thản nhiên đáp lại, như một lẽ hiển nhiên...

Đan Nghi nhăn nhó, khổ sở rồi lớn tiếng:

- Đều bị em ăn hết mất rồi, đâu dễ gì mà nấu lại bát khác? Em nói đạo lí chút đi được không?

Trần Ngọc Tâm cũng bắt đầu thấy không hài lòng:

- Cũng chỉ là nửa bát cháo thôi, chị muốn cái gì mà chẳng được đáp ứng, nhà bếp có ai là dám không nghe lời chị đâu? Chị nhỏ nhen vậy sao? Trần thúc còn kêu chị chăm sóc, nhường nhịn cho em đấy!

Tiếng cãi vã của hai người mỗi lúc một lớn, làm kinh động cả đến Trần Hải Minh.

Ông ta nhíu mày:

- Cãi cọ gì vậy chứ, Đan Nghi?

- Ba, hôm nay con đang định ăn ít cháo để dưỡng dưỡng sắc , ai dè con mới ăn có một nửa thì Ngọc Tâm đã đến hình ăn hết của con rồi. Ba thấy Ngọc Tâm vậy có phải quá đáng lắm không?

- Có vấn đề gì đâu chứ? Nửa bát cháo thôi mà. Bảo nhà bếp làm thêm phần nữa là được rồi.Đan Nghi, con lớn vậy rồi,phải nhường em chút chứ?

Trần Hải Minh đóng vai một người cha hiền từ, giống như nhiều bậc phụ huynh khác, xảy ra chuyện là luôn trách con mình trước để ra vẻ đại độ, thực chất ông ta luôn luôn thiên vị Trần Ngọc Tâm.

- Đúng vậy đấy chị Đan Nghi, cùng lắm lát em đi múc bát nữa đến cho chị.

Trần Ngọc Tâm cũng " đại độ " không kém Trần thúc của mình.

- Nhưng không giống nhau mà, đây là cháo của ông ngoại. Khi nãy còn vào phòng thăm ông, thấy ông thật sự không ăn nổi nữa nên bưng về phòng, mới ăn được có một nửa thì Ngọc Tâm đã ăn hết của con rồi, món cháo nấu cho ông thế này, nhà bếp làm gì còn nữa, không phải món này chỉ nấu đủ ăn trong ngày thôi sao?

Đan Nghi nói với giọng điệu đầy ai oán.

Cô làm mọi chuyện đều là có mục đích cả, quả nhiên vừa nghe cô nói xong, Trần Hải Minh đã vội vàng hỏi lại:

- Cả hai con đều ăn bát cháo đó sao?

- Mỗi người một nửa bát.

Đan Nghi biết, cách làm của cô là có hiệu quả, Trần Hải Minh nhất định sẽ lo lắng vì Trần Ngọc Tâm đã ăn bất cháo đó....

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 188: Giả Chết

Quả nhiên, mặt Trần Hải Minh không khỏi tái mét, nói lớn:

- Một bát cháo thôi mà, có gì mà giành giành cướp cướp. Hai đứa về phòng tự kiểm điểm bản thân đi.

Trần Ngọc Tâm nét mặt sầm xuống rất khó coi.

Đan Nghi lặng lẽ quan sát Trần Hải Minh, cô muốn tìm hiểu cho ra đây là loại thuốc gì, có công dụng ra sao và đặc biệt là có cách gì hóa giải được hay không?

Trần Ngọc Tâm, Trần Hải Minh cùng bước ra khỏi phòng riêng của Đan Nghi. Dì Dương cũng đi làm việc của mình....

Đan Nghi lập tức bám theo sau hai người họ Trần.

Họ cùng bước vào thư phòng.

Đan Nghi tất nhiên là không thể đường đường hoàng hoàng theo vào trong rồi, nhưng, cô từ nhỏ vốn cũng khá nghịch ngợm, thích leo trèo, chỗ cửa sổ

thư phòng của Trần Hải Minh vẫn còn " con đường bí mật " mà khi xưa cô hay leo qua leo lại, có lẽ giờ vẫn còn có thể dùng được.

Cô vội lẻn ra phía bên ngoài hành lang, quả nhiên, thông đạo bí mật đó vẫn còn, Đan Nghi nhè nhẹ bước đến chỗ đó, tìm chỗ ẩn nấp để nghe rõ nhất mọi động tĩnh ở bên trong căn phòng.

Cô nghe thấy tiếng Trần Hải Minh:

- Sau này đừng tùy tiện vào phòng Đan Nghi kiếm đồ ăn nữa.

Trần Ngọc Tâm có vẻ rất không phục:

- Có nửa bát cháo thôi, nó mắng con, ba cũng mắng con nữa sao?

- Không phải ta mắng con, bát cháo ấy vốn là nấu riêng cho lão già kia, giờ có phải con thấy toàn thân mệt mỏi, mềm nhũn?

Trần Ngọc Tâm đúng là đang cảm thấy hai chân mềm nhũn, vội vàng lên tiếng:

- Bên trong có thuốc sao? Vậy con phải làm sao? Có phải con hết thuốc cứu rồi không?

Cô ta lúc này hệt như một tiểu bạch thỏ đang run rẩy sợ hãi.

Đan Nghi cố áp sát tai vào tường thêm chút nữa, hi vọng có thể nghe ngóng được chút thông tin cần thiết.

- Không sao! Thuốc này sử dụng trong thời gian dài mới phát huy tác dụng, dùng một hai lần thì không nghiêm trọng. Dùng thứ này trong thời gian dài thì sẽ không phải chỉ đơn giản là toàn thân mềm nhũn như này đâu, thời gian dài thì sẽ khiến cho tai không nghe thấy nữa, lưỡi sẽ thụt ngắn lại, mọi hoạt động của cơ thể sẽ không ngừng xuống cấp, đến cuối cùng thì sẽ hết cứu.

Trần Hải Minh không ngần ngại mà giải thích cụ thể cho Trần Ngọc Tâm hiểu tác hại nguy hiểm của loại độc đó.

Đan Nghi càng nghe càng thấy thật sự hoảng sợ, cô có nằm mơ cũng không dám ngờ, Trần Hải Minh đáng sợ tới mức độ này.

Để nhằm đạt lấy sản nghiệp của Đan gia, ông ta quả là đã không từ bất kì thủ đoạn nào!

Trên thực tế, nếu Trần Hải Minh không tranh những thứ này thì ông ta cũng vẫn là người nắm quyền quản lí Đan gia, trừ có một khoản cổ quyền ông ta không thể động tới,những thứ khác, ông ta muốn gió có gió, muốn mưa có mưa, thân phận địa vị đều đáng để người khác kính nể.

Nhưng ông ta đã quá tham lam! Quá ác độc!

Những ngón tay Đan Nghi bất giác nắm chặt lại, vết móng tay không khỏi hằn vào da thịt.

Trần Ngọc Tâm cũng không khỏi bất ngờ:

- A, vậy vẫn may là con mới ăn có một ít thôi, thật quá đáng sợ. Thật không có thuốc giải ư?

- Thuốc này là do ta vô tình mà có được, ai mà biết phải cứu chữa như thế nào? Những năm qua, không ít bác sĩ, giáo sư đã tới khám bệnh cho lão già ấy nhưng không ai tìm ra được căn nguyên của căn bệnh? Chẳng phải nghĩ cũng đủ biết đây là loại độc không có thuốc giải. Thế nên từ sau, con đừng có tùy tiện sang phòng Đan Nghi ăn đồ ăn.

Trần Hải Minh một lần nữa nghiêm khắc nhắc nhở Trần Ngọc Tâm.

Trần Ngọc Tâm không khỏi tò mò:

- Ba, không phải ba cũng hạ độc luôn cả con bé Đan Nghi đấy chứ?

- Đan Nghi là con gái ta, ta sao có thể hạ độc chứ? Được rồi, con về phòng đi.

Nghe hết cuộc đối thoại của bọn họ,trái tim Đan Nghi như bị bóp nghẹt....

Cô trở về phòng, lập tức gọi điện cho Lục Thượng Hàn:

- Thượng Hàn, em cần ngay vài bác sĩ giỏi và đáng tin, anh sắp xếp cho họ tới đây ngay nhé!

- Được!

Lục Thượng Hàn lập tức đáp ứng yêu cầu của cô.

Đan Nghi buông điện thoại xuống, đi tới phòng ông ngoại, dùng Morse code nói với ông:

- Ngoại, chúng ta chơi trò chơi được không?

- Trò gì, cháu ngoan!

Tai và mắt của ngoại đều không được tốt cho lắm, nói cũng không thành tiếng nữa nhưng trí não thì vẫn khá minh mẫn...

- Trò lúc nhỏ, ông cháu mình vẫn chơi, giả chết,ai thua sẽ bị phạt.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 189: Hết Cứu

- Cháu thua chắc rồi!

Đề nghị này có vẻ như đã khiến cho ông thấy rất hứng thú...

Đan Nghi cười, thầm hạ quyết tâm:

- Từ giờ về sau, không một ai được phép gây tổn hại cho những người mà tôi yêu quý nữa!

Thời gian chậm chạp trôi đi....

Theo yêu cầu của cô thì Lục Thượng Hàn đã sắp xếp cho các vị bác sĩ vào vị trí sẵn sàng, nhận được thông báo, Đan Nghi lập tức lao đến ôm lấy ông ngoại rồi khóc lớn:

- Ông ngoại,ông ơi ông tỉnh lại đi, tỉnh lại đi ông ơi. Ông sao vậy chứ,ông ơi!

Nghe thấy tiếng gào khóc của Đan Nghi, các bác sĩ vội đẩy cửa lao vào, Đan Nghi nói với họ vài câu đơn giản, những bác sĩ này vốn đều là người của Lục Thượng Hàn, sớm đã được hắn giao việc rõ ràng, giờ Đan Nghi kêu họ làm gì thì họ lập tức làm theo.

Bọn họ lập tức nói lớn:

- Lão gia tử không còn thở nữa,xem gia sức đã tàn, lực cũng đã kiệt, hết cách rồi.

Trần Hải Minh cũng bị tiếng ồn ào này làm kinh động, cũng vội chạy tới phòng ông ngoại Đan Nghi, nhìn thấy ông nằm bất tỉnh trên giường cùng một đám các bác sĩ, nét mặt ông ta đã ẩn hiện một sự vui mừng khó tả, rồi vờ như rất đau lòng mà lên tiếng:

- Sao vậy? Xảy ra chuyện gì thế?

- Tiên sinh, đại tiểu thư xin bớt đau buồn, lão gia tử... đã tắt thở rồi!

Một bác sĩ đứng ra trả lời.

Trần Hải Minh đã mong đợi giây phút ông ngoại Đan Nghi qua đời này từ không biết bao năm nay rồi, nhưng lại không dám tự tay hạ thủ, thứ nhất là sợ sẽ bị người khác nghi ngờ, thứ hai là Đan Nghi còn nhỏ,ông ta lo sợ địa vị bản thân còn chưa được củng cố vững chắc.

Giờ lão gia tử tự chết đi, cộng thêm địa vị của Trần Hải Minh trong Đan gia đã đủ vững vàng.... đối với Trần Hải Minh đây quả là một tin quá tuyệt vời.

Phải biết rằng cả cuộc đời Đan lão gia tử hô phong hoán vũ, lăn lộn bao năm trong chốn thương trường, trí óc tinh tường vô cùng.

Nếu không phải ngày đó, Đan Khánh đột ngột gặp nạn, Đan lão gia tử quá đau buồn mà sinh bệnh, Trần Hải Minh cũng không dám giở trò đốn mạt như vậy.

Từ đó về sau, sức khỏe của Đan lão gia tử càng ngày càng kém, đến mức phải nằm liệt trên giường.

Nghĩ đến việc Đan lão gia tử chết đi,trong nhà chỉ còn một cô tiểu thư đỏng đảnh là Đan Nghi, trong lòng Trần Hải Minh sung sướng vô cùng.

Ông ta cúi gầm mặt xuống, cất giọng nói đầy đau đớn:

- Bác sĩ, cố thêm chút nữa được không? Lão gia tuy nhiều năm nằm liệt giường nhưng xương cốt vẫn còn khỏe khoắn lắm, không thể ra đi sớm như này được đâu!- Chúng tôi.... Thật sự hết cách rồi!

Các vị bác sĩ ai cũng lắc đầu đầy thất vọng.

Trần Hải Minh gào lên tuyệt vọng, nhìn dáng vẻ ấy hệt như vừa bị mất đi một người thân ruột thịt đúng nghĩa.

Nếu không phải Đan Nghi là người đạo diễn cho màn kịch này thì cô cũng sẽ tưởng lầm, Trần Hải Minh thật sự đau đớn lắm...

Khả năng diễn xuất của ông ta quá cao siêu, nếu ông ta mà theo nghiệp diễn thì giờ chắc hẳn đã phải giành được khá nhiều giải thưởng danh giá rồi.

Nhưng ông ta tính trước tính sau thì cũng không thể lường tới, màn kịch hiện tại này đã hoàn toàn nằm dưới sự khống chế của cô công chúa đỏng đảnh Đan Nghi.

Từ nay về sau, mỗi bước đi của ông ta sẽ chỉ có thể đi theo sự dẫn dắt của Đan Nghi mà thôi.

Xưa kia ông ta lừa dối, qua mắt Đan Nghi và tất cả mọi người... nhưng từ giờ tình thế đã đảo ngược, Đan Nghi đang từng bước từng bước bắt ông ta phải hiện nguyên hình.

....

Đan Nghi cũng gào khóc thảm thiết:

- Ngoại ơi, ngoại ơi.... ngoại đừng bỏ mặc cháu mà đi mà, ông đừng bỏ cháu, ông ơi....

Trần Hải Minh cũng giả bộ đến bên ôm Đan Nghi vào lòng mà an ủi... rất tròn vai....

Rất nhanh, các bác sĩ đã chuẩn bị xong xuôi để đưa " di thể " Đan lão gia đến nhà xác, nơi sẽ lo các thủ tục chôn cất....

Trần Hải Minh đang đắm chìm trong niềm vui, trong sự sung sướng vô bờ nên cũng không để tâm kiểm tra tình hình thực tế, Đan lão chết thật hay chưa...

Đan Nghi diễn cũng rất nhập vai, không để lộ ra chút sơ hở nào cả... cô cứ thế ôm chặt lấy " di thể " ông ngoại mà không chịu buông tay.... cho đến tận khi vào đến nhà xác.

....

Lục Thượng Hàn đến nơi, thì thấy ngay cảnh Đan Nghi gào khóc không ngừng mà ôm lấy "cái xác", trong lòng hắn vừa kinh ngạc lại vừa xót xa cho cô.

- Đã xảy ra chuyện gì vậy Nghi Nghi?

Hắn ôm chặt lấy cô vào lòng:

- Sáng nay không phải sức khỏe của ông vẫn rất tốt sao? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy Nghi Nghi?

Lục Thượng Hàn vốn anh minh là vậy mà giờ đứng trước cảnh này, thấy cô vợ nhỏ khóc lên khóc xuống, đầu óc bỗng chốc trở lên kém nhanh nhậy hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 190: Em Vẫn Còn Có Anh Luôn Ở Bên!

- Đừng khóc! Đừng khóc!

Lục Thượng Hàn ôm lấy Đan Nghi vào lòng, vòng một tay ra sau vỗ vỗ lưng cô rồi nhẹ giọng dỗ dành.

- Ngoan nào không khóc nữa nhé!

Đan Nghi không kìm được, bật cười.

- Lừa anh đấy!

Lục Thượng Hàn còn tưởng cô vì quá đau lòng mà thần kinh không được minh mẫn, nên lại càng xót thương:

- Nghi Nghi, người mất chẳng thể phục sinh, tiết ái thuận theo tự nhiên, để ông có thể an lòng. Em còn có anh luôn ở bên mà!

- Ông ngoại không sao!

Đan Nghi đẩy Lục Thượng Hàn ngồi xuống chiếc ghế gần đó rồi leo lên đùi hắn ngồi, ghé sát tai mà thầm thì tiết lộ bí mật động trời.

- Hả?

Lục Thượng Hàn không khỏi nhíu mày.

- Em phát hiện Trần Hải Minh từ lâu đã luôn hạ độc với ông ngoại, em thăm dò rồi, độc đó không có thuốc giải. Không phải em đã nhờ anh sau này bố trí người coi sóc cho ông sao? Giờ em đã để ông giả chết để đưa ông ra khỏi Đan gia. Giờ đây Trần Hải Minh chắc hẳn là đang vô cùng đắc ý, nghĩ rằng bản thân đã không chế được hoàn toàn Đan gia rồi.

Đan Nghi một lăm một mười nói đầu đuôi sự việc cho Lục Thượng Hàn nghe.

Giờ, Lục Thượng Hàn mới nghe ra vấn đề, không khỏi bật cười:

- Làm anh lo lắng thừa rồi!

- Haha thuận lợi đưa ông ra khỏi hang cọp như này, em vui quá.

Đan Nghi ôm chầm lấy Lục Thượng Hàn rồi hôn chụt một cái lên má hắn.

Ngay tức thì, Lục Thượng Hàn thấy vô cùng mãn nguyện, hạ thấp giọng:

- Sau này trước khi làm những việc tương tự phải nói trước với anh nhé. Không được tự ý làm thế này đâu, làm anh lo muốn chết!

Nói rồi, phát vào tiểu PP (mông) của cô một phát, thay cho sự trừng phạt.

Tâm trạng Đan Nghi đang rất tốt nên cũng không tính toán với hắn:

- Giờ giao lại cho anh cũng không muộn mà. Giây phút quan trọng mới biết năng lực của anh.

- Yên tâm! Cứ giao hết cho anh!

Lục Thượng Hàn lập tức giao việc cho Lục Thiên đi làm.

" Di thể " của Đan lão được Lục Thiên cho người tiếp nhận và đưa tới nơi ở của Lục Thượng Hàn, bố trí người chăm sóc chu đáo hết mức.

Còn trong nhà xác, Lục Thượng Hàn tự mình sắp đặt, cho người tìm đến một xác chết không người nhận có ngoại hình nhang nhác với Đan lão rồi hóa trang tỉ mỉ, thoạt nhìn thì giống Đan lão tới sáu,bẩy phần.

Trong lòng Trần Hải Minh ít nhiều cũng có cảm giác tội lỗi, nên khi đến để nhìn " di thể " lần cuối, cơ bản là không dám nhìn kĩ, chỉ dám đưa mắt lướt qua cho có lệ, nên đâu phân biệt được thật giả.

Còn những người khác, những năm vừa qua lại càng ít tiếp xúc với Đan lão nên càng không đáng ngại.

Cái chết của Đan lão về cơ bản lF không hề gây ra bất kì xáo trộn gì trong Đan gia.

Bởi dù sao, đã khá là nhiều năm, Đan lão không trực tiếp quản việc của Đan gia, nên tầm ảnh hưởng đã giảm sút nghiêm trọng.

Rất nhanh, tang lễ đã được cử hành, di thể cũng được hỏa táng.

Trong cả quá trình, Trần Hải Minh luôn tỏ vẻ đau buồn không thiết sống, còn đau buồn hơn cả người mất đi cha ruột, đến ngay cả Đan Nghi còn không đau buồn được bằng.

Nhân sĩ trong chốn thương trường của thành phố này, có phần lớn đã đến dự đám tang của " Đan lão ".

Đan Nghi lưu tâm đến biểu hiện của hầu hết những người trong số họ, và cả mối quan hệ giữa họ với Trần Hải Minh.

Sau này, đám người đó chính là những đối tượng mà Đan Nghi sẽ phải tiếp xúc, cô buộc lòng phải làm quen với những việc này để một mai đưa Đan gia tiến xa, tiến cao hơn nữa.

Trần Hải Minh mới chỉ là đối thủ đầu tiên, trên đường đời cô sẽ còn vô số những đối thủ khác mà cô buộc phải đối phó.

Tăng lễ kết thúc, Đan Nghi tự nhốt mình trong phòng, không nói năng,cũng không ăn uống.

Trần Hải Minh vờ đến khuyên nhủ vài lần, rồi sau cũng chả thèm đoái hoài.

Trần Ngọc Tâm thì vui tới mức như đã thật sự trở thành nữ chủ nhân của Đan gia rồi vậy.

Duy chỉ có dì Dương là luôn túc trực ngoài cửa, hết lòng khuyên nhủ cô chú ý ăn uống để giữ sức khỏe.

Người vui mừng nhất lúc này phải kể đến Trần Ngọc Tâm, cô ta còn muốn Đan Nghi khóc lóc, đau khổ mà chết quách đi cho rồi....mới tốt.

Nhưng cô ta đâu thể ngờ, Đan Nghi là còn đang bận quấn quýt bên Lục Thượng Hàn, Lục Thượng Hàn giờ đã bố trí người chăm sóc rất chu đáo cho Đan lão nên tâm trạng Đan Nghi đang vui vẻ vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 191: Hắc Khải Cũng Được !

Trần Hải Minh đang ở trong phòng giải quyết công việc, Trần Ngọc Tâm bước đến bên ông ta:

- Ba, sao đã lâu vậy rồi mà ba cũng không hẹn gặp Lục Thượng Hàn?

Trần Hải Minh ngẩng đầu lên,nhìn nét mặt thôi cũng đủ thấy, việc Đan lão tự nhiên qua đời đã làm cho tâm trạng của ông ta trở nên tốt hơn bao giờ hết.

- Lục Thượng Àn là ai? Muốn gặp là gặp ngay được sao? Thời gian qua, ngay đến cả hành tung của hắn, ta cũng không tìm ra được đây.

- Vậy phải làm sao giờ ạ?

Trần Ngọc Tâm cất giọng nói mềm mại như nước chảy.

- Con hãy chăm chỉ mà học hành đi , chuyện của Lục Thượng Hàn, chúng ta muốn vội cũng không được đâu. Chúng ta phải lựa thêm vài ba chàng trai ưu tú khác để dự bị sẵn, không thể chỉ chăm chằm vào một mình Lục Thượng Hàn được.

Trần Hải Minh vẫn thấy quá khó để hạ được con mồi là Lục Thượng Hàn.

Trần Ngọc Tâm cắn cắn môi mà rằng:

- Thì Hắc Khải cũng được!

Trần Hải Minh bật cười:

- Trước mắt không vội, giờ cũng không biết Hắc Khải đang ở đâu. Việc này, phải từ từ tính tiếp.

Trần Ngọc Tâm cũng chỉ đành gật đầu đồng ý.

Thế nhưng cô ta đâu biết, người mà mình đang tâm tâm niệm niệm nhớ tới là Hắc Khải lại đang hợp tác làm ăn cùng Đan Nghi, và đã hợp tác sản xuất ra mấy bộ sưu tập trang sức mới rồi.... Hắc Khải trước giờ vốn là người thanh cao lãnh ngạo, chỉ riêng đối với Đan Nghi là sẵn sàng mở lòng làm bạn.

Còn Lục Thượng Hàn, hắn giờ đang ăn vạ trong khuê phòng của Đan Nghi cơ... nhưng Trần Ngọc Tâm đừng mơ mà gặp được dù chỉ một lần.

Sáng hôm sau,Đan Nghi ngủ dậy,khí sắc tốt đến mức không thể tốt hơn được nữa.

Cô chỉ đành kéo tóc xõa xuống cho xù xì, rồi dùng phấn nền trát bừa lên mặt, để hóa trang cho bản thân trở lên thật thảm hại, khó coi.

Nhìn thấy Đan Nghi bước xuống lầu trong bộ dạng này, Trần Hải Minh vờ đau xót:

- Nghi Nghi, ông ngoại con mất rồi, con cũng đừng quá đau buồn. Nào đến đây ăn chút gì đó đi!

Đan Nghi vờ buồn khổ mà trả lời:

- Con muốn đi gặp An Kỳ!

- Được, con đi đi! Buổi tối nhớ về sớm chút, đừng chơi muộn quá nhé!

Trần Hải Minh vẫn diễn rất tròn vai trò của một người cha hiền từ, thương con...Đan Nghi nở nụ cười đầy gượng gạo, quay người bước ra phía cửa chính, nụ cười trên miệng lạnh lùng tựa băng.

Cô đi đến An gia, còn chưa kịp gặp An Kỳ thì đã có người đến bên và nói:

- Đan đại tiểu thư , lão gia tử mời tiểu thư qua nói chuyện ạ!

Đan Nghi gật gật đầu, bước về phía thư phòng của An lão gia.

Bước vào trong, đưa mắt nhìn khắp lượt gian phòng,chỉ thấy giá sách cổ sắc cổ hương, trên giá sách được làm bằng gỗ đó được bày rất nhiều loại sách nửa cũ nửa mới, nhìn qua thôi cũng biết, những cuốn sách ấy thường xuyên được sử dụng.

- An gia gia!

Đan Nghi ngoan ngoãn cất tiếng chào hỏi.

- Đan Nghi, mau qua đây ngồi.

An lão gia nở nụ cười hiền từ mà nhìn Đan Nghi, trong ánh mắt không giấu nổi nét bi thương.

- Ông ngoại con qua đời rồi, con cũng phải nghĩ thoáng ra một chút, đừng quá đau lòng mà buông xuôi bản thân.

- Cảm ơn An gia gia. Con biết rồi ạ!

An lão gia nghiêm sắc mặt:

- Con giờ cũng lớn rồi, sau này Đan gia còn phải dựa vào con gánh vác, An gi gia cũng chẳng thể giúp được gì nhiều cho con nữa.

- Dạ!

Đan Nghi biết An lão gia là người tận mắt nhìn mẹ cô và cô khôn lớn, trưởng thành, nhưng hiện tại địa vị của ông đối với Đan gia đã gần như không còn chỗ đứng.

- Đi tìm An Kỳ đi!

An lão gia cười hiền.

Cô bước ra khỏi thư phòng của An lão gia thì đã thấy, An Kỳ, Cảnh Lạc Bình, Cảnh Hối và mấy người bạn nữa đã đứng đó chờ cô từ khi nào.

Đan Nghi thấy trong lòng vô cùng ấm áp...

Nhưng việc liên quan đến ngoại, cô vẫn không thể nói ra, người biết chuyện càng ít càng tốt.

Hiện tại mọi việc cô làm để đối phó với Trần Hải Minh thì đều cần được giữ bí mật tuyệt đối... cô phải cho ông ta nếm trải cảm giác bị lừa dối, trải nghiệm cảm giác bị mọi người quay lưng buông bỏ.

Cô phải khiến cho ông ta đến tận giây phút cuối cùng mới biết được chân tướng mọi chuyện,không cho ông ta có thời gian để mà hối hận nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 192: Cóc Ghẻ Mà Đòi Ăn Thịt Thiên Nga ?

- Đan Nghi, đừng buồn nữa, có bọn tôi luôn ở bên bà mà!

An Kỳ lên tiếng đầu tiên.

Đan Nghi khẽ gật đầu.

- Đúng rồi, cái con bé Trần Ngọc Tâm đang ở trong nhà bà ý, rốt cuộc đang định làm trò gì vậy chứ? Cô ta lại chủ động đến tìm bọn tôi để hỏi về hành tung của Lục Thượng Hàn và Hắc Khải nữa chứ? Cô ta định cóc ghẻ ăn thịt thiên nga sao? Điên mất rồi sao chứ?

An Kỳ không khỏi bức xúc mà cằn nhằn.

Đan Nghi bật cười hỏi lại:

- Tìm mọi người để dò tin tức sao?

- Đúng thế! Ai mà chẳng biết Lục Thượng Hàn và Hắc Khải đều là những nhân vật có tầm ảnh hưởng khủng khiếp thế nào rồi, đâu phải ai cũng có thể kết giao được đâu? Với cái dáng vẻ chả ra làm sao của cô ta thì lại càng khó mà phát sinh giao thiệp cùng hai người họ. Và thế là cô ta tìm đến bọn tôi để dò hỏi.

An Kỳ vốn chẳng ưa gì Trần Ngọc Tâm nên nhắc tới cô ta với giọng điệu rất khó chịu.

Đan Nghi mím môi cười rồi cất tiếng hỏi:

- Vậy mọi người trả lời thế nào?

- Tôi thả chó ra đuổi cô ta bỏ chạy!

Cảnh Hối chạy đến sát bên Đan Nghi, dáng vẻ đầy nghịch ngợm.

Đan Nghi nghe vậy không khỏi phì cười...

Cảnh Hối tiếp lời:

- Bà đừng có mà không tin, với loại người như cô ta.... Tự xem bản thân như một đại tiểu thư thật sự rồi vậy, cô ta nghĩ cô ta là cái thá gì chứ? Dám tỏ thái độ đó trước mặt tôi sao? Tôi cho người thả chó ra đuổi luôn!

Chỉ cần hình dung ra cảnh đó thôi là Đan Nghi đã thấy buồn cười rồi, và bản thân cô cũng hiểu, Cảnh Hối làm vậy là muốn giúp cô trút giận mà thôi.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, cô tạm thời không công khai việc kết hôn với Lục Thượng Hàn quả là một quyết định sáng suốt, nếu như công bố rồi thì Lục Thượng Hàn chắc chắn sẽ phải thường xuyên đến Đan gia, nói không chừng Trần Ngọc Tâm sẽ tìm mọi cách để tiếp cận cho bằng được với hắn.

Đan Nghi thật sự không muốn nhìn thấy cảnh đó, dù cô có thể chắc chắn một điều là Lục Thượng Hàn sẽ không hề bận tâm chút gì tới cô ta.

Ở cạnh bên những người bạn thân thiết, Đan Nghi hôm nay đã rất vui.

Bước ra khỏi cổng biệt thự của An gia, Đan Nghi nhận được cuộc gọi của Hắc Khải.

- Xin chia buồn với em và gia đình nhé Đan Nghi!

Giọng nói của Hắc Khải vẫn nhẹ nhàng, thanh tao như vậy nhưng không có nét vui tươi, trêu đùa như ngày thường nữa, hắn đơn giản mà an ủi, chia buồn cùng cô.

Đan Nghi cũng bình thản đáp lại:

- Em không sao, ông ngoại em bệnh tật đã nhiều năm, giờ đi được như vậy cũng là một sự giải thoát nhẹ nhàng.

Hắc Khải yên tâm hơn chút:

- Em không sao là tốt rồi! À đúng rồi, những mẫu thiết kế đầu tiên của em có lượng tiêu thụ tốt hơn mức dự tính của chúng ta đến 300%, giờ đã hết sạch hàng sẵn rồi, mà vốn dĩ chúng ta đã tăng cường ra thêm hai lô hàng đó rồi đấy. Những mẫu thiết kế ở bộ sưu tập thứ hai của em cũng sắp được đưa ra thị trường rồi.

- Thật vậy sao?

Đan Nghi không thể ngờ lần đầu tiên mình ra mắt sản phẩm mà lại đạt kết quả cao như vậy.

Hắc Khải cười đầy khoái trí:

- Anh lừa em thì được gì chứ? Lại còn phải trả thêm tiền cho em nữa chứ!

- Em thật sự bị bất ngờ, ai mà nghĩ rằng thiết kế của em lại được mọi người yêu thích vậy chứ?

- Không phải trước giờ em đều luôn rất tự tin sao?

Đan Nghi nhẹ nhàng trả lời:

- Tự tin thì cũng đâu có thể tự tin thái quá được chứ. Nhưng cũng thật tốt, vì đã không phụ sự tin tưởng của anh.

- Anh sẽ chuyển tiền vào tài khoản ngân hàng ở Thụy Sĩ cho em. Đan Nghi, em thật sự khiến cho bản thiếu gia phải nghiêng đầu bái phục đấy.

Hắc Khải không khỏi thật tâm cảm than.

Đan Nghi chỉ cười nhẹ, chợt nhớ tới ở trong phòng mình còn một đống những bản vẽ chưa hoàn thiện, nói:

- À, Hắc thiếu, bên chỗ tôi....

Nhưng nghĩ lại, cô thấy, đồ do mẹ cô để lại, cô không nên mang đi để hợp tác với người khác, nếu muốn ra mắt những mẫu thiết kế đó thì cô tự mình làm mọi thứ thì sẽ tốt hơn, lỗ lãi tự chịu chứ không thể dựa dẫm, ỷ lại vào người khác.

Có như vậy thì mẹ cô ở chốn thiên đường mới có thể an yên...

- Chuyện gì vậy? Có việc gì khó khăn thì cứ nói, bản thiếu gia giúp nghĩ cách...

Thấy Mạc Yến nói có một nửa rồi im bặt,Hắc Khải không khỏi lên tiếng động viên, khuyên cô nói ra những khó khăn mà cô đang gặp phải, để hắn tìm cách giúp đỡ.

- À không có gì... chỉ là muốn nói với anh là, em sẽ theo đúng hẹn để giao nộp mẫu thiết kế của bộ sưu tập thứ ba này cho anh.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 193: Tôi Mới Là Chủ Nhân Của Đan Gia !

Được!

Hắc Khải trả lời đầy thoải mái.

Đan Nghi cất điện thoại vào trong túi, nghĩ đến những bản thiết kế mà mẹ cô để lại. Muốn để những bản vẽ ấy biến thành những món trang sức thật sự để giới thiệu đến với công chúng thì trước mắt sẽ phải có một công ti riêng, rồi một công xưởng để tiến hành chế tác, rồi sau cùng là đưa sản phẩm xâm nhập vào thị trường.

Những điều này sẽ cần có nguồn tài lực, nhân lực vô cùng lớn.

Việc của mẹ, Đan Nghi không muốn dựa dẫm vào bất kì ai, bao gồm cả Lục Thượng Hàn. Việc này cô cần tự mình hoàn thành.

Nghĩ đến đây, cô thầm tính toán số tiền mình đang có trong tay, cô hiện tại, tiền mặt không có nhiều, tiền mừng tuổi qua các năm tích lũy lại cùng cả những khoản khác thì cùng tầm vài trăm vạn.(1 vạn = 35 triệu)

Tiền mà Hắc Khải chuyển qua cho cô, cũng được vài trăm vạn, tất cả gộp lại thì cũng được miễn cưỡng tầm 1000 vạn.

Số tiền nghe thì có vẻ như không ít rồi,nhưng để xây dựng một công ti chuyên kinh doanh, sản xuất trang sức đá quý thì thật sự là không đủ.

Hơn nữa, công ti này lại còn phải bí mật hoạt động. Có như vậy thì những mẫu thiết kế của mẹ cô mới có thể ra mắt công chúng, và cô cũng mới có thể tích lũy đủ năng lượng để hoàn thành mục đích cuối cùng của mình.

Đan Nghi vừa bước đi vừa lan man suy nghĩ, chẳng mấy chốc đã đến gần trước cửa Đan gia.

Đi từ phía xa đã nghe thấy tiếng người lớn tiếng quát nạt.

Là giọng của Trần Ngọc Tâm, tuy vẫn cố tình giả giọng dịu dàng nhưng lại nói rất lớn tiếng:

- Đây là Đan gia, ai cho phép đồ thổ bao tử nhà ngươi đứng đây vậy? Lén lén lút lút, không phải định vào trộm đồ đấy chứ? Còn không nhanh chóng biến khỏi đây đi.

Cô ta hệt như là nữ chủ nhân của Đan gia thật vậy, kiêu căng, ngạo mạn, nhìn người bằng nửa con mắt.

Đứng trước mặt Trần Ngọc Tâm là một cậu thanh niên gầy gò, cao hơn Trần Ngọc Tâm có chút xíu...

Trần Ngọc Tâm đang dùng ngón trỏ mà chỉ thẳng mặt cậu ta mà lớn tiếng quát... cậu thanh niên ăn mặc rất tuềnh toàng,tóc mái trước mặt hơi dài, che hết cả vầng trán, đến cả đôi mắt cũng bị che kín mít, nhìn không ra tướng mạo thế nào.

Trần Ngọc Tâm trong Đan gia không hề có chút địa vị gì, không sai bảo được bất kì ai, rồi lại còn bị Cảnh Hối thả chó ra đuổi, bộ dạng lúc này đang thê thảm vô cùng.... bây giờ tự nhiên xuất hiện một người có thể để cô ta ức hiếp thế này thì sao có thể bỏ qua cơ hội?

Đan Nghi khẽ nhíu mày:

- Trần Ngọc Tâm, đây là cửa lớn của Đan gia, cô ở đây quát nạt người khác thì rất không hay.

Vì nửa bát cháo mấy bữa trước, Trần Ngọc Tâm sớm đã không hài lòng với Đan Nghi, giờ lại nghe cô nói vậy thì càng tức tối:- Tôi cũng ở trong Đan gia, không phải sao? Việc của Đan gia, tôi tất nhiên là cũng có thể ra mặt chứ?

- Ở trong Đan gia, cũng không chắc là người của Đan gia. Việc của Đan gia, ba tôi khác xử lí.

Giọng nói của Đan Nghi càng lúc càng nghiêm nghị hơn.

Trần Ngọc Tâm tức muốn bốc khói:

- Chị, lẽ nào chị thà giúp người ngoài còn hơn giúp em ư?

- Nếu cô không hiểu lễ nghĩa, phá hoại danh tiếng của Đan gia thì đó là cần thiết. Tôi để cô gọi một tiếng chị, là tôn trọng người cha đã mất của cô, nhưng không có nghĩa là cô có tư cách giải quyết việc của Đan gia.

Đan Nghi thấy Trần Ngọc Tâm càng lúc càng thất lễ, sắc mặt không khỏi trùng xuống, ngữ khí cũng nặng hơn.

- Đan Nghi, cô...!

Trần Ngọc Tâm vốn đã không ưa gì Đan Nghi, giờ lại bị dạy dỗ như này thì càng khó chịu, cô ta lười chẳng thèm diễn kịch nữa:

- Cô là cái thá gì chứ?

- Tôi chả là gì, chỉ là chủ nhân của Đan gia thôi!

Đan Nghi đáp trả với đầy sự kiêu hãnh.

Trần Ngọc Tâm uất ức vô cùng, rõ ràng cùng là con gái của Trần Hải Minh nhưng lại bị ức hiếp như này.

Cô ta nghiến răng nghiến lợi mà không thốt nổi thành câu, quay người bỏ chạy.

Đan Nghi vốn cũng chẳng ngại lật mặt với cô ta, trước giờ , cô chưa bao giờ để tâm tới chuyện đó.

Đan Nghi quay sang phía cậu thanh niên, cười nói:

- Ngại quá, người khi nãy không hiểu phép tắc. Xin hỏi,anh có việc gì cần tìm Đan gia sao?

- Tôi...

Chàng trai trẻ cất tiếng trả lời, tuy có chút rụt rè nhưng giọng nói thật sự rất hay.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 194: 80 Vạn

- Tôi...Tôi... Tôi muốn tìm Trần Hải Minh tiên sinh.

Cậu thanh niên tiếp tục nói, giọng nói hiện rõ sự gấp gáp, vội vàng, câu nói không được rành mạch, rõ ràng.

Đan Nghi nghe câu trả lời này thì thái độ đã lãnh đạm đi không ít:

- Ồ, có việc gì sao?

- Cũng... cũng... cũng...không phải việc gì quá quan trọng, chỉ là tôi... Tôi có một món đồ đá quý, muốn...Muốn hỏi xem tiên sinh có thể mua giúp tôi không. Tôi... tôi đang rất cần tiền, muốn đổi thành tiền mặt.

Thì ra cậu ta cũng không hề quen biết với Trần Hải Minh.

Thái độ của Đan Nghi tốt hơn không ít :

- Đồ gì vậy? Có thể cho tôi xem không?

Chàng trai trẻ khi nãy đã nghe Đan Nghi nói câu: " Tôi mới là chủ nhân của Đan gia!", giờ mới dám ngẩng lên nhìn về phía cô.

Đan Nghi giờ cũng mới nhìn thấy đôi mắt của cậu ta,cố chút không ngờ, cậu thanh niên có cách ăn mặc rất bình dân này, nhìn có vẻ là người có điều kiện kinh tế rất eo hẹp... Thế nhưng cậu ta lại có một đôi mắt rất đẹp, rất có khí chất...

Chàng trai trẻ không chút ngần ngại mà đưa đến trước mặt Đan Nghi một chiếc hộp.

Chiếc hộp đã khá cũ, một góc đã bị bong tróc, nhưng tổng thể vẫn có thể thấy rằng nó đã được bảo quản khá tốt.

Đan Nghi cầm lấy chiếc hộp, mở ra xem, chỉ thấy bên trong có một miếng ngọc bội nằm im lìm, miếng ngọc bội chỉ nhìn lướt qua thôi đã đủ thấy là một vật quý hiếm, có giá trị.

Đan Nghi trước kia đi cùng mẹ và ông ngoại nên cũng học được không ít kiến thức về cách nhận biết vàng bạc châu báu, nhãn quang rất " độc ".

Nhất là từ sau khi tỉnh táo lại sau vụ tai nạn định mệnh kia thì trí não cô lại càng thêm anh minh, nhãn quang cũng tốt hơn rất nhiều so với trước kia, đặc biệt là trong lĩnh vực châu báu, ngọc ngà. Cô dường như có thể cảm nhận thấy từng kết cấu nhỏ nhất trong món đồ châu ngọc đấy.

Như miếng ngọc bội này chẳng hạn, cô đã chuẩn xác nhìn ra mức độ lâu đời và phẩm chất không tồi của nó.

- Anh muốn đổi bao nhiêu tiền?

Đan Nghi nhẩm tính miếng ngọc bội này phải đáng giá 80 đến 100 vạn. Nhưng chàng trai này có vẻ như không rõ lắm về giá trị của miếng ngọc bội này.

Quả nhiên, chàng trai dùng cái giọng nói rất dễ nghe của mình mà trả lời:

- Có thể... Có thể giúp tôi 20 vạn không?

- Không được!

Đan Nghi lắc đầu,tuy kinh doanh về mặt hàng đá cần dựa vào sự tinh tường, nắm bắt chuẩn cơ hội... nhưng cô cũng không thể làm những việc trái với lương tâm, với đạo đức của mình.

- Tôi... Tôi... chú tôi đang nằm viện, chờ được cứu mạng, cần đến rất nhiều tiền, cô... cô có thể coi như cho tôi 20 vạn, sau này tôi sẽ dùng gấp đôi số tiền này để chuộc lại miếng ngọc bội.

Chàng trai thật sự đang rất hoảng, nghĩ rằng Đan Nghi không muốn dùng 20 vạn để mua lại chiếc ngọc bội nên vội nói.

Đan Nghi ngẫm nghĩ giây lát rồi nói:

- Là cậu cần tiền để cứu người thì tôi càng không thể chỉ đưa cậu một khoản nhỏ như vậy được đâu. Thế này nhé, tôi đưa cho cậu 80 vạn, sau này cậu có tiền rồi thì cứ đến chuộc , tôi cũng không cần cậu trả gấp đôi đâu, cứ theo phí bảo quản trên thị trường là được.

Nghe Đan Nghi nói xong, cậu trai trẻ trợn tròn mắt kinh ngạc, lúc trước cậu ta đã cầm miếng ngọc bội này đến nhiều công ti, hiệu cầm đồ, nhưng những người đó nhiều nhất cũng chỉ trả cậu vài vạn, thậm chí có người còn chỉ trả vài trăm đồng.

Cậu ta đi tìm hiểu, biết đến Đan gia là một thế gia trong giới trang sức đá quý, châu ngọc, người trực tiếp quản lí Đan gia hiện là Trần Hải Minh nên cậu ta mới vội tìm đến đây...

Những tưởng Đan Nghi không muốn bỏ ra số tiền 20 vạn để mua miếng ngọc bội này, đâu ngờ cô lại trả giá lên tới 80 vạn như này.

Cậu ta vội vàng từ chối:

- Không... không cần nhiều vậy đâu!

- Tôi đưa thì cậu cứ cầm đi!

Đan Nghi rút ra tờ chi phiếu, viết lên trên một dòng chữ số, kí tên, rồi đưa cho cậu ta.

Đan Nghi thầm nghĩ trong bụng,nếu như cậu ta thật sự đi tìm Trần Hải Minh thì chắc chắn sẽ bị ông ta ép giá rất nhiều, Đan Nghi thấy bản thân đã làm được một việc tốt cho đời.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 195: Trần Ngọc Tâm Đánh ...?

- Cảm... cảm...cảm ơn cô rất nhiều.

Cậu ta nhận lấy tờ chi phiếu từ tay Đan Nghi, thần sắc tràn ngập vẻ biết ơn.

Đan Nghi cười nhẹ nhàng rồi thu chiếc hộp đựng ngọc bội lại.

- Thế... Thế..., tôi để lại số điện thoại cho tiểu thư, đến.... sau này tôi... Tôi có tiền thì sẽ đến chuộc lại miếng ngọc bội đó.

Cậu thanh niên như sực nhớ ra điều quan trọng này nên vội vàng nói với Đan Nghi.

- Được. Anh tên gì?

- Vũ...Vũ Nhất Thần.

Chàng trai trẻ trả lời.

Xem ra, cậu ta thật sự là bị nói lắp chứ không phải do quá căng thẳng mà nói chuyện không được rõ ràng.

Nhưng ai mà chả ít nhiều có chút khiếm khuyết, Đan Nghi cũng không để tâm quá đến chuyện đó, vui vẻ trao đổi số điện thoại với cậu ta.

Vũ Nhất Thần ngay khi nhìn thấy số điện thoại của Đan Nghi thì không khỏi có chút bất ngờ, ánh mắt thoáng qua nét khác lạ.

Đan Nghi thấy lạ liền cất tiếng hỏi.

- Sao vậy?

- Không...không có gì, tôi nhất định sẽ đến chuộc lại miếng ngọc bội.

Nói rồi, quay người bước đi.

Đan Nghi nhìn theo bóng dáng cậu ta, cách ăn mặc giản đơn, bình dị là vậy mà, lời ăn tiếng nói, cử chỉ lại vô cùng thanh nhã, lịch sự.

Đan Nghi bước vào trong Đan gia,vừa hay lại gặp dì Dương.

Dì Dương nét mặt đầy âu lo, buồn phiền mà kéo lấy tay Đan Nghi:

- Đại tiểu thư, có việc này, tiểu thư thật sự là không thể không quản được.

- Có chuyện gì vậy ạ?

Đan Nghi vội hỏi lại.

- Lão gia tử qua đời, có để lại một số thứ. Hôm nay dì đang định thu dọn những thứ đó để đưa lại cho tiểu thư. Nào ngờ cái con bé Trần Ngọc Tâm kia lại cố tình giằng lấy bằng được chiếc nhẫn ngọc đeo ở ngón cái mà lúc sinh thời lão gia tử rất yêu thích, mấy chục năm qua hầu như lúc nào lão gia tử cũng cầm chiếc nhẫn ấy trong tay mà ngắm nghía. Giờ lão gia không còn, dù nói thế nào đi chăng nữa thì chiếc nhẫn ấy cũng phải được truyền lại cho tiểu thư, sao có thể để người ngoài lấy đi được chứ?

Đan Nghi vừa nghe vừa ngẫm nghĩ:

- Không sao, cháu sẽ nghĩ cách!

Bất chợt Đan Nghi nhìn thấy vết hằn đỏ trên mặt dì Dương, cô vội hỏi:

- Dì Dương, Trần Ngọc Tâm đã làm gì?

- Không sao, đại tiểu thư!

Dì Dương cố giấu, đưa tay lên che mặt.

Đan Nghi kéo tay dì Dương xuống,phát hiện đấy là vết tay hằn lại...

Sắc mặt Đan Nghi không khỏi trùng xuống:

- Trần Ngọc Tâm đánh dì?

- Cũng là do dì không tốt, thấy cô ta cầm chiếc nhẫn thì tranh luận với cô ta mấy câu.... Đại tiểu thư, dì thật không nên gây phiền phức cho tiểu thư như này.

- Hừ. Cô ta lại dám ức hiếp đến cả dì nữa rồi sao? Thật không coi bản thân là thân phận người ngoài nữa rồi đây mà.

Lửa giận đang ngùn ngụt bốc lên trong lòng Đan Nghi.

Thật ra đến giây phút này, trong lòng Đan Nghi đã lại bắt đầu tin tưởng dì Dương rồi.

Lúc trước, cô lo sợ dì Dương là người của Trần Ngọc Tâm, nên luôn đề cao cảnh giác... Nhưng dần dần, nhiều chuyện xảy ra đã khiến cho cô thay đổi lại cách nhìn, ví như dì đã giữ bí mật chuyện của cô và Lục Thượng Hàn trước mặt Trần Hải Minh, rồi những lần dì Dương bất chấp mọi chuyện để bảo vệ cho cô...

Ngay cả chuyện đi " thu nạp " di vật của ngoại, đến bản thân Đan Nghi còn chưa nghĩ đến mà dì đã giúp cô làm xong xuôi.

Vậy nên lần này dù thế nào chăng nữa, Đan Nghi cũng nhất định phải đòi công bằng lại cho dì.

Dì Dương kéo lấy tay Đan Nghi:

- Đại tiểu thư, tối nay tiên sinh mở tiệc ở nhà để tiếp đãi khách khứa, trước mặt người ngoài tiểu thư nhất định không được làm bừa. Lão gia và Đan Khánh tiểu thư khi xưa đều nói rồi,bất luận thế nào cũng phải nghĩ đến đại cục, đó mới là thượng sách của đạo làm người.

Những lời dặn dò của dì, tất cả là vì suy nghĩ, lo lắng cho cô, trái tim Đan Nghi không khỏi ấm áp đến lạ kì.

Cô đã có thể hoàn toàn mà tin tưởng vào dì, coi dì là một cánh tay đắc lực trong Đan gia này rồi.

Cô cười an ủi dì Dương:

- Dì yên tâm, cháu khác có cách!

Nghe vậy dì Dương mới chịu buông tay.

Đan Nghi bước tới phòng ăn, quả nhiên thấy Trần Hải Minh đang mở tiệc thiết đãi những vị khách có thân phận không tồi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 196: Nói Dối

Là đương kim đại tiểu thư duy nhất của Đan gia, cô còn chưa xuất hiện mà Trần Ngọc Tâm có mặt, đang cười nói lả lơi với đám quan khách rồi.

Đan Nghi nở nụ cười tươi tắn bước vào gian phòng, Trần Hải Minh thấy cô thì lập tức nói lớn:

- Nghi Nghi về rồi à con? Con thật là mải chơi quá, không biết cả ngày đều đã đi những đâu mà giờ mới chịu về nữa?

Câu nói của ông ta hệt như sự trách yêu của người cha giành cho cô con gái ham chơi... Nhưng cũng như vô tình mà nói với mọi người trong bữa tiệc, Đan Nghi chính là một đứa con ham chơi không nghe lời.

Đan Nghi cười đáp lại:

- Ba,hôm nay con đi đến mộ thăm ông ngoại nên về muộn chút ạ!

- Thì ra là vậy, xin đại tiểu thư cố nén đau thương!

Lập tức có vị khách mời cất lời an ủi.

Đan Nghi chỉ nhẹ nhàng nói một câu vậy là đã lập tức giải thích được lí do mình về muộn và xóa bỏ được nghi vấn mình là một đứa trẻ ham chơi. Hơn nữa còn thể hiện được sự hiếu thuận của bản thân.

Trần Hải Minh nghe vậy thì cũng chỉ còn cách nở nụ cười gượng gạo:

- Vậy sao? Vậy con nhanh ngồi xuống đây dùng bữa cùng các bác các chứ đi con.

- Vâng ạ!

Đan Nghi ngồi xuống rồi vờ như vô tình mà nói:

- Vừa hay, dùng bữa xong, con sẽ đi thu dọn những món đồ ngọc ngà, đá quý của ông ra. Khi còn sống, ông có nói với con rằng muốn tặng một số món đồ cho các bác, các chú ở đây.

Nghe Đan Nghi nói vậy, mọi người có mặt trong gian phòng đều không khỏi có chút hứng thú.

Đan lão gia nếu đã dặn dò như vậy thật thì chắc chắn những món đồ đó đều không thể chỉ là những món đồ tầm thường rồi. Tuy những vị khách này đều là những người có quyền có địa vị trong xã hội, hàng ngày tiếp xúc với những thứ đồ giá trị là chuyện quá bình thường. Nhưng trang sức ngọc ngà, châu báu, đá quý vốn nổi tiếng đa dạng về mẫu mã, chủng loại, bộ sưu tập của Đan lão gia lại cũng rất phong phú... nên mọi người đều không khỏi tò mò và trông đợi.

- Vậy ư? Thế thì chúng tôi thật là được Đan lão gia ưu ái quá rồi.

Các vị khách nghe vậy thì đều cười nói rôm rả.

Đan Nghi khuôn mặt lộ chút thương cảm mà rằng:

- Nhưng bữa trước cháu có đi xem qua đồ ở phòng ông ngoại thì phát hiện có một số thứ đã không thấy tung tích đâu nữa cả.... À đúng rồi Ngọc Tâm, khi nãy nghe nói em có vào phòng ông chị, không biết có thấy thứ gì không?

Nghe Đan Nghi nói vậy, mọi người lập tức dồn ánh nhìn về phía Trần Ngọc Tâm .

Trần Ngọc Tâm khi nãy vừa lấy được chiếc nhẫn ngọc của Đan lão gia, giờ đang đeo trên tay.

Chiếc nhẫn này có giá trị không nhỏ, là thứ mà khi xưa Đan lão gia luôn đeo theo người, Trần Ngọc Tâm giành được chiếc nhẫn đó thì trong lòng không khỏi dương dương đắc ý. Xong lại sợ dì Dương sẽ tìm cách lấy lại nên chỉ đành mang luôn theo người.

Bị Đan Nghi nhắc nhở như này thì mọi người mới để ý tới chiếc nhẫn mà Trần Ngọc Tâm đang đeo trên tay.

Lập tức không khí căn phòng trở nên rất kì lạ....

Trần Hải Minh nét mặt biến sắc, vừa xong ông ta cũng không để ý là Trần Ngọc Tâm đeo chiếc nhẫn ngọc ấy trên tay, giờ muốn cứu vãn thì cũng đã muộn.

Mọi người ai cũng nhận ra chiếc nhẫn ấy vốn là món đồ mà Đan lão gia thường xuyên mang theo người, giờ Đan lão gia mất đi thì theo lí mà nói chiếc nhẫn đó cũng phải do Đan Nghi tiểu thư bảo quản... vậy sao giờ lại ở trên tay Trần Ngọc Tâm ?

Để che giấu đi vẻ ngại ngùng của mình thì không ít người đã vờ ho nhẹ.

Trần Ngọc Tâm muốn giấu chiếc nhẫn đi thì cũng đã không kịp nữa.

Cô ta đành nói dối để che giấu đi hành vi xấu xa của mình:

- Chiếc nhẫn này là do ông ngoại tặng cho tôi. Tôi là con gái ân nhân cứu mạng của Đan gia, ông ngoại quý tôi nên trước lúc nhắm mắt xuôi tay đã tặng lại chiếc nhẫn cho tôi.

Cô ta nói dường như cũng khá là có lí.

Đan Nghi dường như cũng sớm đã đoán ra câu trả lời của cô ta nên chỉ cười mà rằng:

- Vậy sao? Ông ngoại tôi thật là yêu thương cô mà!

- Vâng ạ!

Trần Ngọc Tâm nở nụ cười đầy khiêu khích, cơ bản là không coi Đan Nghi ra gì.

Trần Hải Minh cũng vội cười:

- Chuyện là vậy thì cũng không có gì đáng nói nữa, nào, mời mọi người tiếp tục dùng bữa đi thôi. Tôi xin kính các vị một li trước.

- Ba, vậy con lên gác thu dọn những món đồ mà ông muốn giành tặng cho các bác, các chú ở đây, để lát mang tặng cho mọi người ạ.

Nói rồi, nhẹ nhàng bước ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 197: Hàn Thiếu...

Đan Nghi bước lên lầu....

Đến trước cửa phòng, bỗng nghe thấy tiếng dì Dương truyền từ trong phòng ra.

Cô áp sát tai vào cánh cửa, lập tức khóe miệng không khỏi nhếch lên một chút.

Thì ra là Lục Thượng Hàn đến.

Mà thật sự trùng hợp, đúng lúc đó dì Dương lại bước vào phòng Đan Nghi.

Dì Dương tuy đã hạ giọng xuống rất thấp nhưng cũng vẫn không giấu được sự bức xúc trong lòng bấy lâu:

- Hàn thiếu,lúc trước không phải ngài vẫn luôn ở bên cạnh tiểu thư nhà chúng tôi sao? Vậy mà giờ tiểu thư gặp bao nhiêu chuyện như này, lại còn mất đi lão gia tử, tại sao đến tận bây giờ ngài mới chịu xuất hiện? Ngài có biết tiểu thư đã chịu bao uất ức, chịu bao khổ cực không?

... Đan Nghi giờ mới hiểu rõ,thì ra dì Dương đã luôn nghĩ cho cô nhiều tới vậy... bản thân mình lúc trước quả là đã quá đa nghi, đến cả dì Dương mà cũng không tin tưởng.

Dì Dương vẫn đang tiếp tục chỉ trích Lục Thượng Hàn, nhưng Lục Thượng Hàn thân phận đặc biệt nên dì cũng không tiện làm quá, cố gắng kìm chế cảm xúc trong lòng.

Lục Thượng Hàn bị chỉ trích có chút rất không tự tại mà không biết phải giải thích thế nào... chẳng có nhẽ lại nói, hầu như hắn ngày nào cũng xuất hiện ở trong khuê phòng Đan Nghi làm cô thế này, thế kia sao?

Đan Nghi thấy Lục Thượng Hàn đã quá không tự tại rồi thì mới đẩy cửa bước vào, nhanh tay đóng cửa phòng lại:

- Dì Dương, thôi mà,Thượng Hàn có phải không ra tay giúp con đâu...

- Thật sao?

Dì Dương bán tín bán nghi.

- Chẳng phải dì vẫn hỏi cháu, lần trước ai đã tặng thanh kiếm bạc cho Trần Ngọc Tâm sao? Đó chính là do Thượng Hàn lệnh cho trợ lí của anh ý làm đấy.

Đan Nghi cười haha mà nói cho dì Dương nghe.

- Vậy... thật vậy sao?

Dì Dương nghe vậy thì không giấu nổi vẻ hài lòng.

- Tôi biết mà, Hàn thiếu sao có thể không quản việc của tiểu thư chứ. Ôi trời, tôi còn đang tự hỏi,Hàn thiếu bao lâu rồi không xuất hiện, còn tưởng hai người đã...

Đan Nghi mỉm cười:

- Được rồi dì à, Thượng Hàn vẫn luôn bên cháu, dì nghĩ nhiều quá rồi.

Dì Dương lúc này mới nở nụ cười hài lòng, vui vẻ:

- Thật tốt quá, vậy dì yên tâm rồi!

- Dì Dương dì ra ngoài trước đi, Trần Ngọc Tâm chắc là sắp đến rồi. Vừa hay cháu lại có việc tìm cô ta.

- Được được... dì ra ngoài ngay đây.

Dì Dương đang rất vui, thấy Lục Thượng Hàn lại có mặt bên Đan Nghi thì dì không thể giấu nổi sự hưng phấn.

Đợi dì Dương bước ra ngoài, Lục Thượng Hàn liền lôi Đan Nghi vào lòng:

- Đến cả dì Dương cũng không biết việc ngày nào anh cũng đến đây tìm em sao?

- Lúc trước em sợ dì ý là người của ba em mà....

Đan Nghi cố chút ngại ngùng.

- Huống hồ... em đâu có bạo đến mức mà nói cho dì biết tối nào anh cũng tới đây chứ?

Lục Thượng Hàn cong bờ môi:

- Anh lại tưởng em không muốn cho mọi người biết đến sự tồn tại của anh cơ!

- Sức hút của anh mạnh vậy, dù em có cố tình giấu thì cũng đâu có được mà.

Đan Nghi cười tinh nghịch:

- Nhưng giờ thì em thật sự phải giấu anh đi đấy.

- Sao?

Lục Thượng Hàn nhướn nhướn hàng lông mày nét như được kẻ vẽ của mình.

Đan Nghi kiễng chân lên, ghé sát miệng vào tai hắn mà thì thầm.

Giọng nói của cô vốn trong trẻo , mềm mại, êm dịu... Giờ cô còn chủ động áp sát vào người hắn như này... thật khiến cho trong lòng Lục Thượng Hàn ngứa ngáy, khó chịu vô cùng, bàn tay to lớn ôm chặt lấy vòng eo nhỏ xíu của cô... hận một lỗi giờ không phải lúc để hắn có thể thỏa nguyện.

Đợi Đan Nghi nói xong hết, Lục Thượng Hàn mới gật đầu:

- Được!

Đan Nghi đang định rời khỏi vòng tay hắn thì hắn lại một lần nữa kéo cô

vào lòng rồi đặt một nụ hôn nồng nhiệt nên môi cô... mãi mới chịu buông ra...

- Anh nhanh tìm chỗ ẩn trốn đi!

Đan Nghi không khỏi cất tiếng giục hắn.

Lục Thượng Hàn vừa tìm được chỗ trốn thì Trần Ngọc Tâm đã đánh tiếng từ phía ngoài:

- Chị Đan Nghi! Chị Đan Nghi! Em muốn đến cùng chị thu dọn đồ của ông ngoại!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 198: Mất Điện...

Trần Ngọc Tâm bước vào phòng.

Khi nãy cô ta đã định lấy thêm vài món đồ khác của ông ngoại Đan Nghi để lại nhưng lại bị dì Dương ngăn lại.

Trần Ngọc Tâm còn đang vì điều đó mà vô cùng bứt rứt, khó chịu.

Giờ lại nghe Đan Nghi nói muốn đi thu dọn những món châu bảo của Đan lão để mang đi tặng người khác, cô ta tất nhiên không thể bỏ qua cơ hội kiếm món lời cho bản thân, nên lập tức đi theo Đan Nghi lên đây.

Đó cũng chính là điều mà Đan Nghi đã lường trước, nên chỉ đợi cô ả đi theo lên theo mình.

Trần Ngọc Tâm vốn là kẻ không biết từ " xấu hổ " được viết như thế nào, khi nãy còn vừa lớn tiếng cự cãi với Đan Nghi mà giờ chỉ vì muốn kiếm món

hời thì lại lập tức đổi giọng chị chị em em ngọt sớt.

Đan Nghi đang thầm nghĩ trong đầu, nếu giờ có ai đưa cho cô ta một tờ chi phiếu giá trị, có thể cô ta cũng sẽ không ngần ngại mà cúi xuống liếm gót chân cho kẻ đó đâu.

Trong lòng nghĩ vậy nhưng nét mặt Đan Nghi vẫn rất bình thường, chỉ nói:

- Đi thôi, tất cả đều để trong phòng ông ngoại tôi.

Nghe Đan Nghi nói phải đến thư phòng của Đan lão " quá cố " thì trong lòng Trần Ngọc Tâm cũng có chút hoảng, bởi dù sao bây giờ trời cũng đã khá tối, cô ta thấy sợ...

Thấy cô ta không nói gì, Đan Nghi hỏi lại:

- Cô đi hay không đi?

- Đi, đi chứ!

Trần Ngọc Tâm vội gật đầu, có Đan Nghi cùng đi thì có gì phải sợ nữa?

Đan Nghi bước vào trong thư phòng của ông ngoại, đổ những món đồ đang được đựng trong một chiếc hộp lớn ra, vừa lau sạch vừa quay qua nói với Trần Ngọc Tâm:

- Ngọc Tâm,chiếc nhẫn ngọc ấy thật là do ông ngoại chị tặng lại cho em sao?

- Tất nhiên rồi,chính là ông ngoại tặng cho em. Ông còn bảo em cứ gọi ông là ông ngoại. Nếu như không phải ông mất rồi thì có lẽ ông sẽ còn tặng cho em nhiều thứ khác nữa.

Trần Ngọc Tâm không chút đắn đo mà tiếp tục bịa chuyện, rồi đôi mắt như phát quang mà nhìn những món đồ Đan Nghi đang cầm trong tay.

Đan Nghi không khỏi thầm cười khẩy, sao ông lại có thể cho cô ta gọi ông là ông ngoại và tặng đồ cho cô ta được chứ?

Ông ngoại sớm đã không thể sử dụng ngôn ngữ để nói chuyện, thính lực cũng không còn, thì làm thế nào để mac trò chuyện với cô ta?

Đến ngay cả Đan Nghi còn phải dùng đến Morse code để nói chuyện cùng ông.

Đan Nghi còn chắc chắn một điều, kể cả ông ngoại có muốn tặng đồ cho mọi người chăng nữa thì chiếc nhẫn ngọc kia cũng sẽ chỉ giành tặng cho riêng cô chứ không bao giờ lại tặng cho một người như Trần Ngọc Tâm.

Trần Ngọc Tâm đúng là một kẻ nói dối thành tinh rồi!

Quả nhiên hai cha con họ Trần này, nhân phẩm thật " cao quý " giống y nhau.

Đan Nghi thật thấy biết ơn mẹ cô, để cô theo họ của mẹ chứ nếu không bây giờ cô sẽ thấy thật sự kinh tởm khi phải chung dòng họ Trần này với hai kẻ xảo trá kia.

Trần Ngọc Tâm lục tung đống đồ của Đan lão gia, nét mặt thể hiện rõ sự thèm khát đáng sợ.

Thế nhưng cô ta đâu có biết rằng, những thứ mà Đan Nghi cố tình đổ ra đây thực chất đều không đáng tiền, nếu không cô đã chẳng để cho Trần Ngọc Tâm động vào...

Lát sau, Đan Nghi lên tiếng:

- Tôi đi rửa tay chút, cô dọn dẹp tiếp đi nhé!

- Vâng, chị cứ đi đi!

Trần Ngọc Tâm còn mong Đan Nghi đi càng lâu càng tốt để cô ta còn có thời gian mà giấu những món đồ có giá trị vào trong người.

Đan Nghi bước ra ngoài, trên môi nở nụ cười lạnh lùng.

Cô tiện tay đóng chặt cánh cửa thư phòng lại, Trần Ngọc Tâm còn đang đắm chìm trong đống đồ " giá trị "kia, cơ bản là không để tâm tới hành động lạ của Đan Nghi.

Cô ta còn đang mải mê lật xem từng món đồ rồi tiện tay đút vào trong túi áo.

Bỗng nhiên...bóng điện trong phòng tối dần, nhấp nháy loạn xạ vài cái rồi tắt lịm.

Trần Ngọc Tâm đang lật giở đống đồ thấy bóng điện tắt lịm thì liền cất tiếng chửi rủa:

- Cái đám người hầu này làm ăn kiểu gì vậy không biết? Sao tự nhiên lại mất điện cơ chứ?

Cô ta có chút sợ hãi, vội lần mò chạy ra phía cửa chính.

Nhưng.... cửa mở không ra...

Phút chốc, Trần Ngọc Tâm chỉ thấy sau lưng mình lạnh toát, cái lạnh chạy dọc sống lưng, chạy qua từng tế bào, cô ta càng lúc càng hoảng sợ, kinh hãi.

Rồi đâu đó một cơn gió lạnh thổi vào phòng qua ô cửa sổ, khiến cho Trần Ngọc Tâm sợ đến dựng tóc gáy.

- A....a....a

Quá hoảng sợ, cô ta hét ầm lên...

Đây vốn là thư phòng của Đan lão gia, Trần Ngọc Tâm khi nãy lại tùy tiện bịa ra bao điều như vậy, vốn dĩ trong tâm có quỷ, nên giờ sao có thể không sợ hãi cho được?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 199: Có Quỷ...

Vù....ù...ù...

Vù....ù...

Từng cơn gió lạnh lùa vào, thổi qua phía sau lưng Trần Ngọc Tâm .

Cô ả kinh hoàng quay nhìn ra phía khung cửa sổ, phía sau bức rèm, không thấy bất cứ thứ gì khác lạ, nhưng bỗng chiếc nhẫn ngọc trên tay cô ta thoáng tỏa ra chút ánh sáng màu xanh lá cây, thứ ánh sáng xanh lét trong gian phòng tĩnh mịch, tối om như mực, nhất là khi trong lòng đang có quỷ, mọi thứ thật sự rất là đáng sợ.

- A.....!

Trần Ngọc Tâm gào lên ầm ĩ.

Trong gian phòng tối om, những đốm sáng xanh lá cây xuất hiện mỗi lúc một nhiều hơn, lập lòe lập lòe...

Hình bóng già yếu, còm cõi của Đan lão gia hiển hiện dần ra trong những thứ sáng xanh đó...

- A....Lão gia tử, đừng... xin đừng...a...a...

Trần Ngọc Tâm gào thét, khóc lóc..

- Không phải tôi cố tình nói dối đâu, ông đừng đến tìm tôi nữa !

Trần Ngọc Tâm chỉ thấy quanh cổ mình lạnh toát, tựa như có thứ gì đó chạm vào da thịt cô ta vậy, nói đúng hơn là đang bóp chặt cổ cô ta vậy...

- Cứu tôi, cứu...cứu...tôi...

Trần Ngọc Tâm đập huỳnh huỵch vào cửa, tiếng gào khóc đau đớn, hơi khàn đặc...

Không gian kì quái trong gian phòng khiến Trần Ngọc Tâm gào thét thất thanh.

Tiếng đập cửa rất mạnh, tiếng cô ta kêu khóc mỗi lúc một lớn.

Dưới lầu, Trần Hải Minh, đám khách mời cũng đã nghe thấy tiếng động lạ và tiếng hét lớn của Trần Ngọc Tâm.

Trần Hải Minh bật dậy, lao lên lầu.

Đám khách mời cũng lục đục chạy theo sau...

- Việc gì vậy? Ngọc Tâm sao thế?

Trần Hải Minh lớn tiếng hỏi.

Đan Nghi vờ như là vừa trong phòng vệ sinh bước ra:

- Sao cơ ạ? Con cũng có biết đâu? Vừa nãy con bé chủ động lên bảo muốn giúp con thu dọn đồ châu báu của ông ngoại, con đi rửa tay chút giờ mới ra đây.

Khi nãy đúng là Trần Ngọc Tâm chủ động đi lên gác giúp Đan Nghi, mọi người đều biết điều này nên không thể đổ lỗi cho Đan Nghi được.

Đúng lúc này Trần Ngọc Tâm lại hét lên đầy thảm thiết, Trần Hải Minh vội hạ lệnh cho người hầu phá cửa.

- Phá cửa!

Lập tức có người dùng chân đạp cửa.

Người hầu vừa đạp chân vào thì cánh cửa đã mở tung ra, Trần Ngọc Tâm vẫn còn đang đu mình vào cánh cửa, ngay tức thì bị đá văng ra nền nhà.

- Ngươi làm ăn vậy sao?

Trần Hải Minh thấy cửa không khóa trong, không kìm được sự tức giận mà lớn tiếng quát người hầu.

Người hầu cũng không khỏi hoảng hốt:

- Tôi... tôi cũng chỉ làm theo lệnh của tiên sinh mà...!

Trần Hải Minh cũng mới nhớ ra, đúng là bản thân ông ta đã hạ lệnh phá cửa, vừa nãy nghe tiếng Trần Ngọc Tâm gào thét, theo bản năng ông ta cho rằng cửa bị đóng chặt từ phía trong nên mới ra lệnh như vậy.

Mà thực tế, đúng là Đan Nghi đã khóa cửa từ phía ngoài nên Trần Ngọc Tâm không mở được.

Giờ Trần Hải Minh cùng đám khách mời lên đến nơi thì Lục Thượng Hàn sớm đã lại mở khóa cửa ngoài ra từ trước, thế nên mọi chuyện mới diễn ra thành cơ sự đó...

Trần Ngọc Tâm bị cú đá mạnh làm ngã nhào ra nền đất, không còn sức mà bò dậy nữa.

Trần Hải Minh vội lao tới đỡ cô ta dậy, chỉ thấy mặt mũi Trần Ngọc Tâm đã sưng húp lên, ông ta không khỏi sót ruột:

- Cháu sao vậy?

- Quỷ... quỷ... có quỷ....

Trần Ngọc Tâm kinh hãi mà gào lên:

- Có ma, có ma, là Đan lão gia, linh hồn ông ấy đã về, còn.... còn bóp cổ cháu nữa...

Trần Hải Minh tức giận:

- Xã hội hiện đại, lấy đâu ra thần thần quỷ quỷ...vớ vẩn quá đi...

- Ông ý bóp cổ tôi... bóp cổ tôi...

Trần Ngọc Tâm tự túm lấy tóc mình, giờ đây tóc tai cô ả xù xì như ổ rơm, mặt mũi bầm dập, thảm hại vô cùng,lúc này chính cô ta còn giống quỷ quái hơn.

Trần Hải Minh cũng có chút hoảng, nhưng vẫn không tin lắm vào chuyện ma ma quỷ quỷ.

Ông ta lớn tiếng:

- Im miệng, không nói linh tinh nữa!

- Ông đừng tìm cháu nữa, không phải cháu cố tình nói dối, chiếc nhẫn ngọc này, cháu trả lại cho ông, chả cho ông, ông cầm lấy, từ giờ về sau cháu sẽ không lấy đồ của ông nữa...

Trần Ngọc Tâm hoảng loạn tháo chiếc nhẫn ngọc ra khỏi ngón tay....

Mọi người xung quanh nghe cô ả nói vậy thì đều không khỏi đưa mắt nhìn nhau đầy ẩn ý.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 200: Tặng Quà...

Nghe cách mà Trần Ngọc Tâm nói, chiếc nhẫn này có vẻ như không phải do Đan lão gia tặng, mà là tự cô ta lấy trộm... vậy nên giờ mới sợ hãi đến mức này mà.

Trần Ngọc Tâm hướng ra phía khung cửa sổ mà dập đầu xin tha tội:

- Từ giờ về sau cháu....cháu nhất định không tùy tiện lấy bất cứ thứ đồ gì nữa, không... không lấy bất kì món đồ gì của...của ông nữa! Xin ông, cầu xin ông hãy tha cho cháu, hãy tha cho cháu!

Cô ta đã tháo chiếc nhật xuống khỏi bàn tay, đặt trên sàn nhà.

Đan Nghi bước lên trước cầm chiếc nhẫn ngọc lên, hỏi cô ta:

- Không phải cô nói là chiếc nhẫn này là do ông ngoại tôi tặng cô sao?

- Không phải, không phải, là tôi tự ý lấy đấy...

Trần Ngọc Tâm lúc này đâu còn gan mà nói dối,ngay cả trước mặt bao người như này thì cũng không còn dám bịa chuyện, đặt điều nữa.

- Cháu không nên tùy tiện lấy đồ của lão gia tử,lão gia tử xin hãy tha cho tôi, tha cho tôi... tha cho tôi...a....a tha cho tôi....

- Thôi nào, Ngọc Tâm, chú nghĩ là do tối qua cháu ngủ không ngon giấc, vừa xong lại uống vài chén rượu nữa nên mới tưởng tượng ra ma ra quỷ. Lấy đâu ra thần ra quỷ chứ?

Trần Hải Minh thật sự phẫn nộ vì sự vô dụng của cô " Cháu gái " này.

Mọi người đưa mắt nhìn quanh thư phòng, đèn điện sáng chưng, có gian phòng được bày trí theo phong cách cổ sắc cổ hương ,phía ngoài và dưới lầu người hầu kẻ hạ đi lại tấp nập.

Tuy lão gia tử đã " qua đời " nhưng cả gian phòng này nhìn thế nào chăng nữa cũng không hề có chút gì âm u đáng sợ.

Hơn nữa những người ở đây đều là những người từng trải, già dặn sự đời nên không một ai tin vào sự tồn tại của ma của quỷ của một thế giới u tịch khác.

- Người đâu! Đưa Ngọc Tâm về phòng nghỉ ngơi đi.

Trần Hải Minh cho người đưa Ngọc Tâm lui xuống.

Những vị khách lúc này đều không khỏi lắc đầu cảm than:

- Cái cô Trần Ngọc Tâm này tuy là con gái ân nhân cứu mạng của Đan gia, nhưng một đứa trẻ xuất thân từ tiểu môn tiểu hộ quả là không thể sánh được với cốt cách của đại tiểu thư đây.

- Đúng vậy, mà cô tự ý lấy đồ của người khác như này thì đã có thể coi là kẻ trộm rồi.Các vị khách mời không khỏi lắc đầu ngao ngán, hiển nhiên là đã tự động trừ kha khá điểm nhân phẩm của Trần Ngọc Tâm...

Trần Hải Minh vẫn cố vớt vát:

- Đây có lẽ là cố sự hiểu lầm gì đó thôi, Ngọc Tâm còn nhỏ, sau này nghiêm khắc dậy bảo thì vẫn có thể là một vật giống tốt.

Mọi người thấy ông ta hết lời bênh vực Trần Ngọc Tâm thì cũng không tiện nói gì thêm nữa.

Đan Nghi lặng lẽ thu dọn những món đồ của Đan lão gia, đặc biệt nâng niu chiếc nhẫn ngọc mà ông ngoại đã từng rất yêu quý.

Mọi người chú ý đến hành động này của Đan Nghi, so với Trần Ngọc Tâm thì quả đúng một trên trời, một dưới bùn lầy, cao thấp rõ ràng.

Xong xuôi, Đan Nghi đứng lên, cất lời nói với quan khách:

- Thưa các bác, các chú đang có mặt ở đây, khi trước ông ngoại cháu có dặn dò cháu gửi tặng cho mọi người một vài món quà châu ngọc, nếu các chú các bác không chê thì xin hãy nhận lấy giúp cháu ạ!

- Tiểu thư khách sáo quá, khách sáo quá.

Mọi người đồng thanh đáp lại.

Tuy vừa xảy ra chuyện ma ma quỷ quỷ với Trần Ngọc Tâm là vậy nhưng những bậc tiền bối này cơ bản là không tin vào chuyện đó, và càng không sợ những món quà do ông ngoại Đan Nghi tặng.

Phải biết rằng những món đồ mà Đan lão gia chọn để mang tặng thì đều rất là không tệ, vậy nên tất cả mọi người đều rất trông đợi.

Đan Nghi lấy ra mấy chiếc hộp chuyên đựng đồ trang sức, nói tiếp:

- Ông ngoại cháu có nói rằng các bác các chú đây trước giờ đều hết lòng giúp đỡ cho Đan gia, cháu cũng hi vọng các bác các chú vẫn sẽ quan tâm giúp đỡ cho Đan gia. Cháu xin cảm ơn!

Trong những chiếc hộp ấy là những món đồ trang sức giá trị lớn với tạo hình tinh xảo đẹp mắt, lưu lại dùng cũng tốt mà mang tặng cũng không tệ.

Đan Nghi trước giờ đều luôn rất phóng khoáng, rộng lượng, chịu chơi, thích kết giao rộng rãi. Khi xưa ông ngoại và mẹ cũng từng nói, đến cả Lục Thượng Hàn cũng thường dặn dò cô:

" Chỉ cần đối phương là người đáng để kết giao thì không cần phải tiếc tặng những món quà giá trị , dùng thật tâm đổi lấy thật tâm là điều đáng quý hơn tất cả! "

Huống hồ dùng danh nghĩa của ông ngoại để đem tặng quà thì mọi người ở đây sẽ càng trân trọng phần tình phần nghĩa này.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 201: Trong Phòng Tôi Có Ma ?

Ghi nhớ phần tình phần nghĩa này thì tất nhiên mọi người sẽ quan tâm, giúp đỡ nhiều hơn cho Đan Nghi - cô cháu gái duy nhất này của Đan lão gia rồi. Không một ai lại ghi nhớ ân tình của Đan lão gia mà đi bênh vực, giúp đỡ cho Trần Ngọc Tâm cả, không phải sao?

Đan Nghi lễ phép đưa tặng từng món quà cho từng người.

Quả nhiên, nhận được quà, ai nấy đều rất vui vẻ, miệng thì nói không dám nhận nhưng vẫn rất nhiệt tình mà đưa tay nhận lấy món quà.

Trần Hải Minh đứng cạnh, sắc mặt càng lúc càng khó coi.

Nhưng bất luận ông ta có khó chịu tới đâu thì cũng làm được gì? Tối nay việc của Trần Ngọc Tâm đều không thể đổ lỗi lên đầu Đan Nghi được.

Ngay khi ông ta định nói thêm vài câu khách sáo thì phía bên ngoài truyền đến tiếng huyên náo:

- Không hay rồi, Trần tiểu thư chạy ra ngoài rồi!

Người hầu gào lên.

Trần Hải Minh nhìn ra phía ngoài thì chỉ thấy Trần Ngọc Tâm quần áo xộc xệch từ trong phòng chạy lao ra ngoài giống như một kẻ điên, vừa chạy vừa ngã dúi dụi rồi lại lồm cồm bò dậy chạy tiếp, vừa chạy vừa gào thét:

- Quỷ, quỷ.....có quỷ, cứu mạng.... cứu...cứu mạng...

Phía sau lưng, chỉ có vài kẻ hầu đang chạy đuổi theo, căn bản là không có gì bất thường.

Trần Hải Minh lớn tiếng:

- Sao vậy? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Người hầu vội trả lời:

- Tiên sinh, chúng tôi vừa đưa Trần tiểu thư vào phòng thì cô ấy đã sợ hãi mà lao ra ngoài, chúng tôi đều không thấy có gì lì quái cả!

- Còn không nhanh đuổi theo đưa Trần tiểu thư về!

Trần Hải Minh quát lớn, rồi bước nhanh về phía phòng của Trần Ngọc Tâm, nhưng trong phòng cô ta mọi thứ đều hoàn toàn bình thường...

Căn phòng đèn điện sáng chưng, hoàn toàn không chút vấn đề.

Trần Hải Minh cũng không thể nghi ngờ đến Đan Nghi, cả ngày nay cô không hề ở nhà, vừa mới về tới nhà được có một lát.

Hơn nữa, ngay lúc này Trần Ngọc Tâm kinh hãi lao ra ngoài thì Đan Nghi cũng vẫn đang đứng cùng ông ta và nói chuyện cùng các vị khách quý , cơ bản là không có thời gian và cơ hội để mà giở trò.

Còn về phía dì Dương, khi vụ việc đó xảy ra, dì còn đang trong phòng phòng khách quán xuyến mọi việc, nếu nói là do dì Dương giở trò thì cũng không đúng.Trần Hải Minh rất cáu giận.

Những vị khách mời thấy tình cảnh này thì cũng không tiện ở lại nữa.

- Trần tiên sinh, chúng tôi không làm phiền nữa, cáo từ!

Trần Hải Minh cũng đâu còn tâm trạng mà líu giữ họ nữa nên cũng chỉ đành trơ mắt nhìn họ rời đi.

Vậy là hôm nay những người khách do ông ta mời đến lại một lần nữa không có ấn tượng gì tốt đẹp về Trần Ngọc Tâm mà ngược lại còn khiến họ rất là hài lòng trước thái độ cũng như hành động của Đan Nghi.

Trần Hải Minh cũng hết cách, giờ ông ta còn đang lo lắng cho cô " cháu gái " yêu của mình.

Ông ta quay sang nói với Đan Nghi:

- Đan Nghi con tiễn các bác, các chú đi nhé!

Đan Nghi rất sẵn lòng, vừa tiễn các vị khách ra về vừa trò chuyện cùng họ, lịch sự lễ phép, cóp gắng để giành được thiện cảm của họ.

Tuy một hai lần như này cũng chưa đủ để thuyết phục được họ, nhưng chỉ cần có thời gian để họ hiểu về con người về phẩm cách của , rồi cùng với sự trưởng thành của cô trong tương lai, khi đủ lông đủ cánh để đảm đương mọi việc của Đan gia,thì trong số họ chắc chắn sẽ có không ít người nghiêng về phía Đan Nghi.

.....

Người hầu đưa Trần Ngọc Tâm trở về, đưa đến trước mặt Trần Hải Minh.

Cô ta quần áo xộc xệch,đầu tóc rối tung, bộ dạng thật sự rất khó coi.

Máu mũi vương vãi trên khắp mặt, miệng... trán thì tím bầm...

Trần Hải Minh lấy làm cái giận quát cô ta:

- Trần Ngọc Tâm cô rốt cuộc là bị sao?

- Trong phòng cháu có ma! Có ma, lưỡi dài như này, mắt to như này... máu, máu, nhiều máu lắm, khắp nơi đều là máu, lại còn bụng thì bị rạch nát, ruột gan lòi cả ra ngoài .

Trần Ngọc Tâm lúc này đang rất hoảng loạn, cả thân hình run lẩy bẩy thành một đống....

Trần Hải Minh muốn phát điên lên mất:

- Ta nói không có là không có! Tối nay ta cho hai kẻ hầu sang ngủ cùng ở phòng cháu. Cháu về phòng an phận mà nghỉ ngơi đi!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 202: Không Ở Đan Gia Thì Ở Đâu ?

- Con không muốn.... không muốn, con không dám nữa, con không về phòng nữa đâu... Không về nữa đâu...

Trần Ngọc Tâm kinh hoàng thét lên.

- Người đâu, đưa con bé về phòng. Nếu không chịu thì đừng ở lại Đan gia nữa!

Trần Hải Minh tức giận mà quát lớn.

Nghe vậy, Trần Ngọc Tâm quả nhiên đã ngoan ngoãn hơn nhiều, thần trí đã hồi phục không ít.

Không ở trong Đan gia thì ở đâu?

Cô ta mới không muốn rời khỏi Đan gia.

Đan gia, người hầu kẻ hạ thành đàn,ăn sung mặc sướng, tất cả mọi thứ đều là thượng hạng.

Cô ta sao đành lòng rời khỏi chốn phồn hoa nhung lụa này được chứ?

Trần Hải Minh thấy cô ta tỉnh táo hơn nhiều thì nói tiếp:

- Vậy thì nhanh về phòng đi!

Trần Ngọc Minh hết cách, dù cho trong lòng đang vô cùng sợ hãi thì vẫn phải nghe lời mà ngoan ngoãn bước về phòng, bằng không sẽ bị tống cổ ra ngoài, vậy mới thật sự là đáng sợ.

Khi Đan Nghi quay lại, thần sắc Trần Hải Minh rất rất không hài lòng.

- Ba,Ngọc Tâm không sao chứ?

Đan Nghi cố ý hỏi vậy, thực chất cô đã sớm nhìn thấy Trần Ngọc Tâm bị người hầu đưa về phòng rồi.

- Ờ, không sao rồi! Con bé chỉ là gặp phải ác mộng thôi.

Trần Hải Minh vờ như không có chuyện gì xảy ra.

Đan Nghi gật gật đầu:

- Vậy thì tốt. Con đã nói rồi mà, nhà chúng ta trước giờ thanh tịnh, sao có thể có ma quỷ gì được chứ?

- Ukm. Con cũng đừng quản nhiều việc vậy nữa. Đi nghỉ ngơi đi.

Trần Hải Minh lên tiếng thúc giục.Đan Nghi gật gật đầu.

- Vậy con qua thư phòng ông ngoại dọn dẹp đồ của ông. Ông ngoại đi rồi, còn rất nhiều đồ chưa thu dọn.

- Con đi đi!

Trần Hải Minh cũng không mấy để tâm tới mấy món di vật đấy của Đan lão gia,phản chăng thứ quý giá nhất trong Đan gia vẫn là quyền quản lí sử dụng cổ phần và cả công ti cơ mà.

Huống hồ, ông ta cũng không muốn động đến những món đồ của Đan lão gia, ông ta thấy sợ.

Đan Nghi nói vậy rồi đi về phía thư phòng.

Đan Nghi vốn dĩ không sợ, đừng nói là ông ngoại vẫn đang còn sống, giờ đang được chăm sóc rất tốt ở trong Đan gia. Huống hồ, kể cả ông có qua đời thật đi chăng nữa,ông ngoại là người thân nhất của cô thì cô có gì mà phải sợ nữa?

Cô thu dọn đồ đạc của ông ngoại, hôm nay dì Dương đã thu dọn xong gần hết những món đồ châu báu,ngọc ngà rồi, giờ đến ngay cả chiếc nhẫn ngọc mà khi xưa ông ngoại rất yêu quý cũng đã nằm gọn trong tay cô.

Bỗng nhiên,cô nhìn thấy một cuốn sách rất cũ, cầm lên xem, là một quyển sách cổ hướng dẫn cách phân biệt châu ngọc, cuốn sách này có vẻ như đã tồn tại từ rất lâu đời, trang sách đã nhuốm màu thời gian,thậm chí chữ được dùng để viết còn là đặng chữ phồn thể.

Khi trước Đan Nghi cũng từng nghe nói,nhận châu đoạn ngọc là một việc,một kĩ xảo vô cùng khó. Rất nhiều loại châu ngọc quý hiếm, đừng nói chỉ dùng mắt thường mà ngay cả sử dụng những loại máy móc hiện đại, tân tiến nhất thì cũng chưa chắc đã chẩn đoán được ra niên đại, chất liệu và giá trị chính xác của nó.

Những kĩ xảo ấy có người mày mò cả đời cũng chưa chắc đã tìm ra được.

Nhưng ngay cả việc khó khăn là vậy, trong những năm tháng xưa cũ cũng vẫn có người chỉ dùng chính con mắt thường của mình mà nhận châu đoạn ngọc, thiên hạ vô địch.

Thời hiện tại, cũng có người như vậy, chẳng ai xa lạ mac chính là Hắc Khải - một nhà giám định trẻ tuổi lừng danh.

Với đôi mắt thường của anh ta,chỉ cần một ánh nhìn thôi là có thể phán đoán ra giá trị của món châu ngọc đó.

Ví như Đan gia chẳng hạn, cũng chính nhờ vào con mắt tinh tường của mình mà đưa Đan gia phát triển càng ngày càng lớn mạnh như hiện nay.

Đan Nghi đọc từng dòng chữ, từng dòng kĩ năng.... khi xưa ông ngoại cũng từng dạy cô những điều này, lúc đó cô chỗ hiểu chỗ không, mơ mơ màng màng.

Nhưng hiện tại,nhìn những chỗ này, cô lại rất nhanh mà hiểu thông hết.

Cô cho rằng, đó là do theo thời gian, cô tiếp xúc với số lượng châu ngọc nhiều hơn mà tạo thành.

Phía sau cuốn sách cổ còn có rất nhiều những điều tâm đắc mà Đan lão gia đã ngộ ra và ghi lại.

□□□□□□ Trưng cầu ý kiến mọi người, mình có nên đổi lại tên nhân vật theo đúng nguyên tác không?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Chuẩn Sói Ca* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.